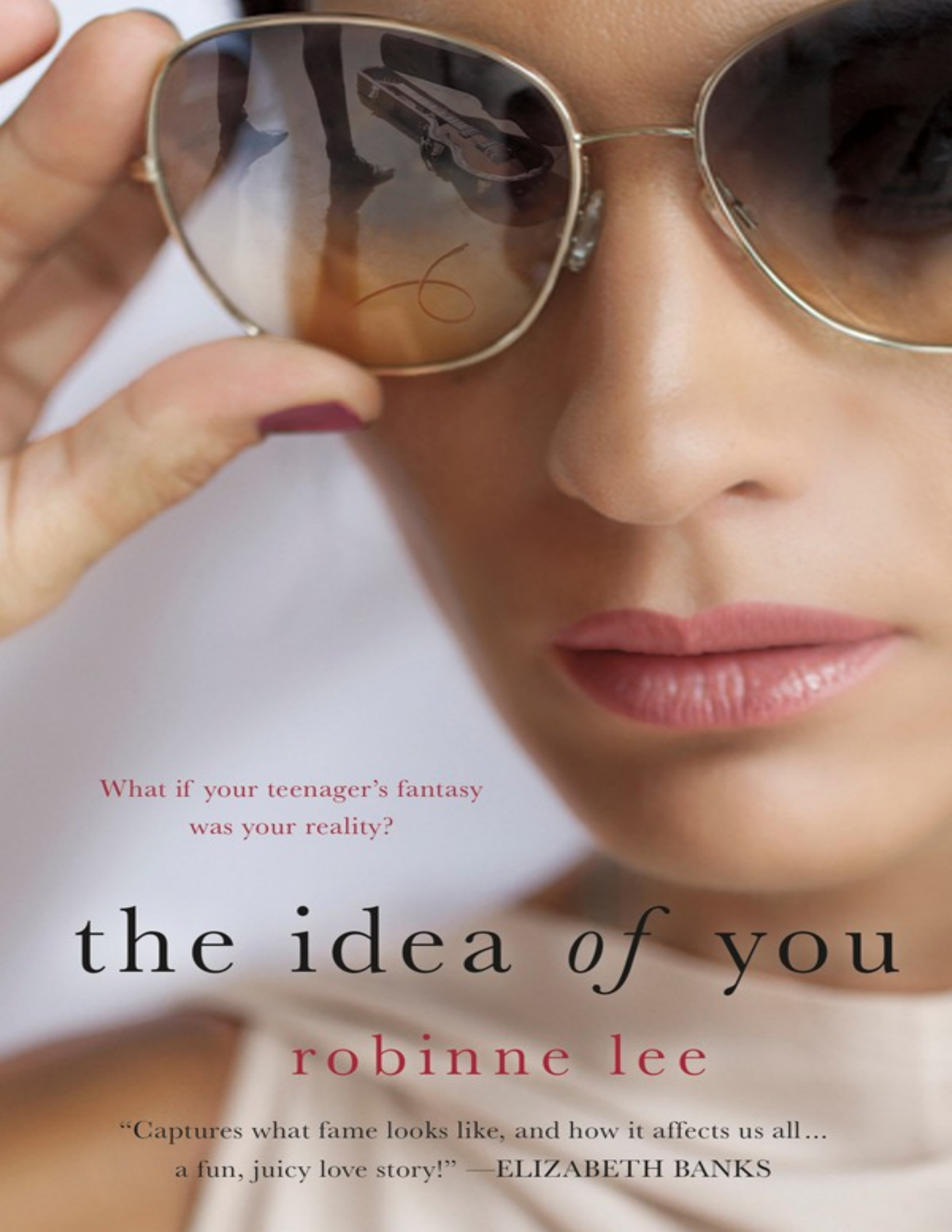

What if your teenager's fantasy
was your reality?

the idea *of* you

robinne lee

"Captures what fame looks like, and how it affects us all...
a fun, juicy love story!" —ELIZABETH BANKS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

t e ide a *of* you

r ob i n n e l e e

st. m art i n's g ri ffin R NEW YORK

OkumayaYazar

Hakkında

Başlayın

İçindekiler Telif

Hakkı Sayfası

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Eric için,
beni en çok kim sevdi

TEŞEKKÜRLER

Bu yolculukta bana eşlik eden pek çok kişiye en içten şükranlarımı sunuyorum.

Ajansım Richard Pine, masasına gelir gelmez bu hikayeye aşık oldu ve zekasını ve uzmanlığını cömertçe paylaştı. Köşemde böylesine hevesli bir destekçim olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum! Asistanı, paha biçilmez Eliza Rothstein, keskin katkıları için. Ve InkWell Management'taki herkes.

Solène ve Hayes'in büyüsüne inanan ve onları dünyayla paylaşmamı mümkün kılan olağanüstü yetenekli editörüm Elizabeth Beier. Kopya editörüm Mary Beth Constant, en ince ayrıntılar için mükemmel bir göze sahip. Büyüleyici bir kapak tasarlayan Danielle Fiorella. Nicole Williams, her şeyi düzenli tuttuğu için. Brittani Hilles, Marissa Sangiacomo, Jordan Hanley ve St. Martin's Press'teki olağanüstü ekibin geri kalanı.

Beta-okuyucu ekibim: Kız kardeşim Kelley, her zaman ilk ve en minnettarım olduğu için; Colette Sartor, Lisanne Sartor, Laura Brennan, Aimee Liu, Gloria Loya ve Yale Women L.A. Writing Group'un inanılmaz derecede destekleyici, başarılı kadınları; Monica Nordhaus, AMA'lara ona eşlik etmem için ısrar ettiği ve kapıları açtığı için; Hope Mineo, Colleen Cassidy Hart, M. Catherine OliverSmith ve Dawn Cotton Fuge (İngilizlerle ilgili her konuda uzmanım), okudukları, dinledikleri ve

Ağlamaya ihtiyacım olduğunda yanımda olan Mary Leigh Cherry ve Solène'in evrenini yaratırken sanat dünyasındaki uzmanlığı büyük önem taşıyan Mary Leigh Cherry.

Destek sistemim: Bu hikayeyi anlatmam için beni cesaretlendiren ve fikir veren arkadaşlarım: Louise Santacruz, Emily Murdock, Carrie Knoblock, Michelle Jenab, Julie Simon, Kate Seton, Mia Ammer ve Meghan Wald; Joy Lucker arkadaşlarım, özellikle Fransızcamı düzelttiği için Denise Malausséna; Bestie Row, çılgınlığıma katlandıkları için, Amanda Schuon'a telefon görüşmesi için ekstra özel bir teşekkürle birlikte; görevdeki yazar arkadaşlarım: Jennifer Maisel ve Dedi Feldman; Scotch'tan deniz uçaklarına ve aradaki her şeye kadar pek çok rastgele soruyu yanıtladıkları için FB ailem. Hep birlikte Google'dan daha iyiler.

Sevgililerim, Alexander ve Arabelle, bana zaman ayıran ve
Çılgın programlarına göre yazma özgürlüğü verdiler ve bana karşı sabırlarını bir kez bile kaybetmediler.

Yazdıklarımın her zaman en büyük hayranları olan annem ve babam. Ve hepsinden önemlisi, "Seni bir erkek grubundaki bir adam için terk etmeyi düşünüyorum" diye şaka yaptığımda, "Bu harika bir kitap olur" diye yanıt veren ve bunu yaparak bana hayatımın hediyesini veren olağanüstü kocam Eric.

(Teşekkürler, Sweet.)

Ve son olarak, en sevdiğim ilham perim. Onun yüzünü hiç görmemiş olsaydım bu hikâyeyi yine de yazabilirdim. Ama bu kadar keyifli olacağından şüpheliyim.

Tüm sevgimle,

Robinne

las vegas

Sanırım tüm suçu Daniel'a atabilirim.

Ojai'ye kaçış planımdan iki gün önce, kızımız Isabelle'i de yanına alarak smokinle eve geldi. Arabayı garaj yolunda çalışır halde bırakmıştı.

"Vegas gezisini yapamam," dedi elime bir zarf tutuşturarak. "Hâlâ Fox anlaşması üzerinde çalışıyorum ve yakın zamanda sonuçlanmayacak."

Ona inanamayarak bakmış olmalıyım çünkü bunu şöyle takip etti: "Özür dilerim. Kızlara söz verdiğimi biliyorum ama yapamam. Onları sen al. Ya da

Biletleri yiyeceğim. Her neyse."

Açılmamış bir Da Vinci Maestro Kolinsky fırça paketi, otuz altı Holbein suluboya setiyle birlikte girişteki masanın üzerinde duruyordu. Sanatçı inzivam için Blick'te bir servet harcayıp malzeme stoklamıştım. Ojai gezisi gibi onlar da kendime hediyemdi. Kırk sekiz saatlik sanat, uyku ve şarap. Ve şimdi eski kocam resmi siyah kravatıyla oturma odamda duruyor ve bana planlarda bir değişiklik olduğunu söylüyordu.

"O biliyor mu?" diye sordum. Isabelle hemen odasına çekildiği için - şüphesiz telefonla konuşmak için- tüm konuşmayı kaçırmıştı.

Başını iki yana salladı. "Ona söyleyecek vaktim olmadı. Önce senin onları alıp alamayacağını görmek için bekleyeyim dedim."

"Bu çok uygun."

"Başlama, tamam mı?" Kapıya doğru döndü. "Eğer yapamazsan, beni aramasını söyle, grup bir dahaki sefere şehre geldiğinde telafi ederim."

Her şey için bir yara bandı bulundurmak tam ona göreydi. Sorumluluklardan suçluluk duymadan uzaklaşmak. Keşke o gen bende de olsaydı.

Isabelle ve iki kız arkadaşı, hoş pop şarkıları söyleyen ve genç kızları çılgına çeviren Britanyalı yakışıklı delikanlılardan oluşan August Moon grubunu görmek için gün sayıyorlardı. Daniel biletleri okulun sessiz müzayedesinde "kazanmıştı". Dört kişi Vegas'a uçmak, Mandalay Bay'de kalmak, konsere ve grupla tanışma toplantısına katılmak için hatırı sayılır bir meblağ ödemişti. Şimdi iptal etmek iyi olmazdı.

"Planlarım var," dedim ve onu araba yoluna kadar takip ettim.

BMW'nin arkasına dolandı ve bagajdan hantal bir çanta çıkardı. Isabelle'in eskrim malzemeleri. "Alacağını tahmin etmiştim. Üzgünüm, Sol."

Bir an sessiz kaldı, beni içine çekti: spor ayakkabılar, taytlar, beş millik koşudan sonra hala nemli. Ve sonra: "Saçını kestirmişsin."

Başımı salladım, ellerim boynuma doğru kalktı, kendimden utanıyordum. Artık omuzlarıma ancak ulaşıyordu. Meydan okuma eylemim. "Değişiklik zamanı gelmişti."

Belli belirsiz gülümsedi. "Hiç güzel , değil mi?"

Tam o sırada yolcu tarafındaki renkli cam açıldı ve sylph benzeri bir yaratık eğilip el salladı. Eva. Yerime geçecek kişi.

Zümrüt yeşili bir elbise giymişti. Uzun, bal rengi saçları topuz yapılmıştı. İki kulağından da elmaslar sarkıyordu. Şirketin genç, çarpıcı, yarı Hollandalı, yarı Çinli yıldız ortağı olması yetmiyormuş gibi, şimdi de Daniel'in 7 Serisi arabasında oturmuş, ben terden sırılsıklam olmuşken, her *şeyiyle* bir prenses gibi görünüyordu.

"Tamam. Ben alırım."

"Teşekkür ," dedi çantayı uzatırken. "Sen en iyisisin." "Bütün

çocuklar böyle söylüyor."

Sonra durakladı, aristokrat burnunu kıvırdı. Bir yanıt bekliyordum ama gelmedi. Onun yerine kibarca gülümsedi ve

garip dul yanak öpücüğünü yapmak için. Kolonya sürmüştü, ki benimle geçirdiği onca yıl boyunca hiç sürmemişti.

Sürücü tarafına doğru ilerleyişini izledim. "Nereye gidiyorsun? Giyinip kuşanmışsın..."

Arabaya binerken "Bağış toplama etkinliği" dedi. "Katzenberg'in." Ve arabayı çekip gitti. Bagajı bana bırakarak.

* * *

Vegas'ın hayranı değildim: gürültülü, şişman, kirli. Amerika'nın göbeği çöldeki cafcaflı bir patinaj alanında toplanmıştı. Yıllar önce bir kez, hâlâ unutmaya çalıştığım bir bekârlığa veda partisine katılmak için gitmiştim. Striptiz kulüplerinin, eczane parfümlerinin ve kusmuğun kokusu. Bunlar kalıcı şeyler. Ama bu benim maceram değildi. Bu sefer sadece gezintiye çıkmıştım. Isabelle ve arkadaşları bunu açıkça belirtmişlerdi.

O öğleden sonrayı idollerini bulmak için tatil köyünün etrafında daireler çizerek geçirdiler, ben de itaatkâr bir şekilde onları takip ettim. Buna alışmıştım: tutkulu kızım her şeyi deniyor, aklına koyduğunu yapıyor ve kendi yolunu çiziyordu. Isabelle ve onun Amerikalı yapabilirim ruhu. Trapez okulu ve artistik patinaj vardı, müzikal tiyatro, eskrim... Korkusuzdu ve ben onun bu yönünü seviyor, hatta kıskanıyordum. Risk almasını, izin beklememesini, kalbinin sesini dinlemesini seviyordum. Isabelle çizgilerin dışında yaşamakta sorun görmüyordu.

Kızları Çağdaş Sanatlar Merkezi'ni ziyaret etmeye ikna etmeyi umuyordum. Hafta sonuna biraz gerçek kültür sıkıştırmak güzel olurdu. Etkilenmeye açık zihinlerine değerli bir şeyler kazımak. Çocukken Boston'daki Güzel Sanatlar Müzesi'nde annemin peşinde sayısız saatler geçirmiştim. Vivier topuklu ayakkabılarının tıkırtısını, her yaz Grasse'dan aldığı özel yapım parfümün kokusunu takip etmiştim. O zamanlar benim için ne kadar bilgili, ne kadar kadınsıydı. O müzenin koridorlarını, üçüncü sınıftaki sınıfımı tanıdığım kadar iyi tanıyordum. Ama Isabelle ve arkadaşları bu fikre karşı çıkmışlardı.

"Anne, biliyorsun başka zaman olsa evet derdim. Ama bu yolculuk farklı. Lütfen?" diye yalvarmıştı.

Vegas'a gelmelerinin tek bir nedeni vardı ve hiçbir şey görevlerini engelleyemezdi. "Hayatlarımız bu gece başlıyor," demişti ipeksi kahverengi tenli Georgia uçakta. Kızıl saçlı Rose da aynı fikirdeydi ve üçü bunu kısa sürede mantra olarak benimsedi. Hiçbir beklenti çok yüksek değildi. Önlerinde koca bir hayat vardı. On iki yaşındaydılar.

* * *

Tanışma toplantısı saat altıdaydı. Tam olarak ne bekliyordum bilmiyorum, biraz zarif, medeni bir şey ama hayır. Bizi arenanın derinliklerindeki floresanla aydınlatılmış bir bekleme odasına tıktılar. Ergenliğin çeşitli aşamalarında elli küsur tapınan: diş teli takan kızlar, tekerlekli sandalyedeki kızlar, kızgınlık dönemindeki kızlar. Gözleri fal taşı gibi açılmış, büyülenmiş ve yanmanın eşiğinde. Aynı anda hem güzel hem de çaresizdi. Isabelle'in de artık bu kabilenin bir parçası olduğunu fark etmek bana acı veriyordu. Mutluluğu tanımadıkları, asla tanıyamayacakları ve hayranlıklarına asla karşılık vermeyecek Britanyalı beş çocukta arayan bu rengarenk ekip.

Birkaç ebeveyn etrafa dağılmıştı. Orta Amerika'nın seçkin bir kesimi: kot pantolonlar, tişörtler, pratik ayakkabılar. Yüzleri Vegas güneşiyle acımasız bir tanışma yüzünden pembeleşmişti. Bu insanlarla aynı kefeye konulacağımı fark ettim. Medyanın fandomu adlandırdığı gibi "Augie'ler". Ya da daha kötüsü, bir "Augie Annesi".

Kızlar kıpırdanmaya başlamıştı ki, yan kapı açıldı ve boynunda bir sürü laminasyonlu kart taşıyan iri yarı kel bir adam içeri girdi. "Kim grupla tanışmaya hazır?!"

Çığlıklar havayı deldi ve birden kulak tıkaçlarımı otel odasında unuthatırladım. İş ortağım ve sır vermeye değer her konuda sırdaşım olan Lulit, dün galeride bundan bahsetmiş ve Augie'lerle dolu bir stadyuma bir çift olmadan adım atmamın delilik olacağını söylemişti. Anlaşılan bir keresinde yeğeniyle birlikte bir konsere katılmış. "Çocuklar çok sevimli, ama Tanrım, hayranlar çok gürültülü."

Yanımda Isabelle'in tüm vücudu titremeye başlamıştı.

"Heyecanlı mısın?" Omuzlarını sıktım.

"Soğuk." Omuz silkti. Her zamanki gibi soğuk.

"Adamlar beş dakika daha kalacak," diye devam etti iri yarı adam. "Yaklaşık yirmi dakika kalacaklar. Hepinizin sol tarafta bir sıra oluşturmanızı istiyorum. Her biriniz hızlı bir merhaba ve grupla bir fotoğraf için sıranızı alacaksınız. Özçekim yok. Fotoğrafçımız fotoğrafları çekecek ve daha sonra internetten indirebileceksiniz. Size linki vereceğiz. Hepiniz anladınız mı?"

Çok kişiliksiz görünüyordu. Daniel'ın parasını harcayabileceği daha iyi yollar olduğu kesindi. Bizi sıraya sokarlarken, Alaïa sandaletler içinde fazla şık ve yersiz olduğumu düşünüyordum. Toparlanmış ve cilalanmıştım ve bir kez daha, iyi ya da kötü, göze çarpıyordum. Babamın annesi bana birçok kez bunun benim doğuştan gelen hakkım olduğunu söylemişti: "Sen özünde Fransızsın. *Il ne faut pas l'oublier*." Bunu unutmak mümkün değildi: Fransızlığımı. Bu yüzden bu kadınlarla aynı grupta yer almaya direndim ama aynı zamanda onların özverilerinin ve sabırlarının da farkındaydım. Çocuklarımız için yaptığımız şeylerin. Isabelle'e bu anı çok görürsem nasıl bir anne olurdum?

Ve sonra içeri girdiler. Beşi. Bir dalgalanma oldu ve

ve Rose kuyruğuna basılmış bir köpek yavrusu gibi küçük bir çığlık attı. Georgia ona "Kendine *gel kardeşim" dercesine* bir bakış fırlattı ve Rose gerçekten de öyle yaptı.

Gençtiler - ilk düşündüğüm buydu. Sanki organik bir çiftlikte yetiştirilmişler gibi nemli, taze bir ciltleri vardı. Beklediğimden daha uzunlardı, zayıftılar. Brown'daki yüzme takımı gibiydiler. Sadece daha güzellerdi.

"Şimdi, kim kimdir?" diye sordum ve Isabelle beni susturdu. Doğru.

Çocukların August Moon logolu bir pankartın önünde durduğu yere doğru ilerledik: gri bir zemin üzerinde büyük sarı harfler. Hayranlarının arasına karıştıkları için mutlu, hatta başları dönmüş görünüyorlardı. Karşılıklı bir aşk ilişkisi. Kameraya şov yapmaları ve beceriksiz gençleri rahatlatmaları, yaşlı hayranlarıyla flört etmeleri -kurnazca ama sınırı aşmadan

gençlerin ilgisini çekme ve anneleri etkileme şekilleri. Bu bir sanattı. Başardılar.

Sıra bize geldiğinde Isabelle bana doğru eğildi. "Soldan sağa: Rory, Oliver, Simon, Liam ve Hayes."

"Anladım."

"Utanç verici bir şey söyleme, tamam mı?"

Söylemeyeceğime söz verdim.

Ve sonra sıra bize geldi.

"Merhaba kızlar!" Simon gözlerini kocaman açmış, kollarını iki yana açmış bir şekilde bağırdı. Etkileyici bir kanat açıklığı vardı. Isabelle uçakta onun yatılı okuldayken kürek çektiğinden söz etmişti. "Yaklaşın, utanmayın!"

Kızların ikinci bir uyarıya ihtiyacı yoktu. Georgia, Simon'ın kollarına atıldı ve Rose, grubun bebeği olan yeşil gözlü ve çilli Liam'ın yanına sokuldu. Sadece Isabelle tereddüt etti, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Eenie, meenie, miny... Tam bir şekerci dükkânı.

"Karar vermekte zorlanıyor musun?" En uçtaki uzun boylu olan konuştu. "Gel, gel dur. Isırmam, söz veriyorum. Şimdi, Rory, Rory ısırabilir ve Ollie'nin sağı solu belli olmaz, o yüzden..." Göz kamaştırıcı bir gülümsemesi vardı. Geniş ağız, dolgun dudaklar, mükemmel dişler, gamzeler. Hayes.

Isabelle gülümsedi ve ona ilerledi. "Ha! Ben

kazandım! Ben kazandım... Senin adın ne, aşkım?"

"Isabelle."

"Isabelle'i ben kazandım!" Kolunu koruyucu bir tavırla kızın dar omuzlarına attı ve sonra bana baktı. "Ve sen de abla olmalısın?"

Isabelle ağzını kapatarak güldü. Yüz hatları küçük bir kuş gibi narindi. "O benim annem."

"Annen mi?" Hayes bir kaşını kaldırdı ve bakışlarımı tuttu. "*Gerçekten mi?* Pekâlâ o zaman. *Isabelle'in annesi.* Fotoğraf için bize katılmak ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler."

"Emin misin? Buna değeceğine söz ." Buna

güldüm. "Bunu yaptığını görmek isterim."

"Sana *göstermek* isterim." Gülümsedi, cesurca. "Gel bakalım. Vegas'taki çılgın gecemizin anısına bir şey isteyeceksin."

"Peki, bu kadar çekici hale getirdiğinizde..."

* * *

Hayes'le çektirdiğim ilk fotoğrafta Mandalay Bay'in bodrum katında dokuz kişiydik. Bir kolunu bana, diğerini Isabelle'e dolamış. İki kopya sipariş etmiştim. Zamanla Isabelle kendininkini yok edecekti.

* * *

"Buraya sadece bizim için gelmenizden etkilendim." Çocuklar çoluk çocuğumla sohbet ediyor, doksan saniyemizi en iyi şekilde değerlendiriyorlardı. Liam Rose'a Günah Şehri'ne yaptığımız yolculuk hakkında sorular soruyor, Simon ise Georgia'nın saçlarına dokunuyordu.

"Bu bukleleri seviyorum."

"Öyle mi?" Georgia elinden gelenin en iyisini yaptı. Bir abladan faydalanmıştı.

"Bir günlüğüne buraya uçmak büyük bir hoşgörü." Hayes Isabelle'le ilgileniyor, bir ağabey gibi omzuna yaslanıyordu. Sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibiydi. İçten içe ölmek üzere olduğunu biliyordum.

"İki gün," diye açıkladı.

"Babasından bir hediyeydi," diye gönüllü oldum.

"'Babası' mı?" Bana doğru baktı. Yine kaşlarını kaldırmıştı. "*Kocan* değil mi?"

"O benim kocamdı. Şimdi sadece babası."

"Şey..." Durakladı. "Bu çok tesadüfi, değil mi?"

Güldüm. "Ne demek bu?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

O anda onunla ilgili bir şey vardı. Rahatlığı. Aksanında.
Kendinden emin gülümsemesi.

Silahsızlandırıcı. "Sıradaki!"

Zamanımız dolmuştu.

* * *

Buluşma ve selamlaşmanın sonunda bizi yine eğlendirdi. Herkes gerekli fotoğraflarını çektikten ve grup imzalarını attıktan sonra, hareket eden bedenler denizinin ortasında ona doğru süzüldük. Akıntıya karşı yüzen balıklar. Etrafımızda toplu ciyaklamalar, sallanmalar ve "Hayes, saçına dokunabilir miyim?" sesleri vardı. Ama benim grubum kendini tutuyordu. Belki de Los Angeles'ın o bıkkın halinden kaynaklanıyordu: Beckham çocuklarını yerel parkta ya da "Örümcek Adam "ı araba bırakma şeridinde görmeye alışmışlardı. Onları korkutmak için biraz daha fazlası gerekiyordu. O öğleden sonra tatil köyünü tüm coşkularıyla dolaşmalarına rağmen şaşırtıcı derecede sakindiler.

"*Petty Desires* albümünü gerçekten çok seviyorum. Pek çok açıdan derin bir albüm," diyor Georgia.

"Evet," diye karıştı Rose. "Çok zekice sözler. 'Seven Minutes'e bayılıyorum."

"Beğendin, değil mi?" Bir tişörtü imzaladığı yerden başını kaldırıp baktı.

"Sanki... bizim jenerasyonumuza gerçekten dokunmuşsunuz. Hepimiz adına konuşuyorsun." Isabelle saçlarını savurarak flört etmeye çalıştı ama garip bir şekilde büzülmüş dudaklarıyla gülümsemesi gençliğini yalanlıyordu. Altında diş telleri vardı. Oh, tatlı kız, zamanla ...

Benim yüzüme sahipti. Badem şeklinde iri gözler, dolgun Fransız dudakları, açık zeytin rengi bir ten. Saçları kalın, kahverengi, neredeyse siyah.

Hayes'in kızları alışını izledim. Gözleri birinden diğerine geçiyordu, eğleniyordu. Buna alışık olduğunu hayal ettim. Sonunda bana geldi.

"Siz hanımlar nerede oturuyorsunuz?"

Kızlar koltuk numaralarımızı saydı.

"Gösteriden sonra kulise gel. Biri gelip seni yere yatıracak. Sakın gitme." Sonra bana baktı. Delici mavi yeşil gözleri ve bir yığın koyu bukleleri vardı. On dokuz yaşından fazla olamazdı. "Tamam mı?"

Başımı salladım. "Pekala."

* * *

Son on yılın en büyük erkek grubunun bir üyesiyle samimi bir sohbetten çıkıp, çığlık çığlığa bağıran on iki bin hayranıyla birlikte bir arenaya atılmanın akıl almaz bir yanı vardı. Bir denge kayması, bir kopukluk vardı. Bir an için nerede olduğumu, oraya nasıl geldiğimi ve rolümün ne olması gerektiğini unuttum. Kızlar heyecandan vızıldıyor ve yerlerimizi bulmak için acele ediyorlardı, ben ise dönüyordum. Bu saldırıya hazırlıklı değildim: kükreme, ses tonu, uyarılmanın doruğundaki bu kadar çok ergen kızın enerji seviyesi. Tüm bunların, az önce bodrumda bıraktığımız çocuklar için olabileceği düşünülemezdi. Büyüleyiciydiler, evet, ama yine de etten ve kandan oluşuyorlardı.

Çığlık şöleni çocuklar sahneye çıkmadan önce başladı ve sonraki iki buçuk saat boyunca hiç durmadan devam etti. Lulit haklıydı. Alışılması neredeyse imkânsız bir desibel seviyesindeydi. Özellikle de kırkına merdiven dayamış bir kadın için.

On altı yaşıma bastığım yıl, New Kids on the Block'u Magic Summer Tour sırasında Foxboro Stadyumu'nda izledim. Bir avuç insan Alison Aserkoff'un doğum günü için gitmiştik. Babası yer koltukları ve sahne arkası kartları ayarlamıştı. Gürültülü ve hantaldı ve tipik olarak bana göre değildi. Erkek grupları hazırlık okulu kültürünün bir parçası değildi. Biz Stones, U2, Bob Marley dinleyerek büyüdük. Hiç eskimeyen müzikler. Bu yüzden Dorchester, Mass'tan gelen beş işçi sınıfı çocuğunun teorik olarak hiçbir çekiciliği olmamalıydı.

Ama orada bir şey vardı. , hormonlar, sahnenin sıcaklığı. Bu kadar çok kişi tarafından arzulandıkları ve arzulandıkları fikri onları katlanarak daha çekici hale getirdi. Kısa bir an için kendimi bu çılgınlığa düşündüm. Ama sonra bunun ne kadar nezaketsiz, ne kadar yakışıksız görüneceğini fark ettim. Ve özümde kim olmam gerektiğini hatırladım. Ve her ne kadar ahlaksız bir hayranlık oluşmuş olsa da, kök salmadan önce durdurdum. New Kids konserinde bis yapmadan önce.

Neredeyse çeyrek asır sonra, bu olay tekrar yaşanma tehdidiyle karşı karşıyaydı.

Gürültüye ve Mandalay Bay'de dolaşan hormonlara rağmen, grup harika bir gösteri sundu - her ne kadar bir grup gerçekten

Enstrüman çalmayan bir grubun kendileri olduğunu . Rory birkaç şarkıda gitar çaldı ve Oliver bir ya da iki kez piyanonun başına oturdu, ama bunun dışında tek enstrüman eşlik eden destek grubundan geliyordu. Çoğunlukla çocuklar şarkı söyledi ve sahnede genç, erkeksi pogo çubukları gibi zıpladı. Çok fazla şamata ve palyaçoluk vardı ve çok az koreografi vardı, ancak hayranlar buna aldırış etmedi.

"Onları seviyorum! Bayıldım onlara! Onları seviyorum!" Georgia, grubun ilk albümüne adını veren "Fizzy Smile "ın coşkulu bir yorumundan sonra haykırdı. Bebek gibi yüzünden yaşlar süzülüyordu ve bukleleri nemden kabarmaya başlamıştı. "*Ruhuma* dokunuyorlar."

Rose'un da aynı fikirde olduğu belliydi; Liam uzatılmış platformda bize doğru her yürüdüğünde çığlık atıyordu. Isabelle kendi transındaydı, şarkı söylüyor ve müzikle birlikte derinden sallanıyordu. Mutlu bir gruptular. Ve o anda, Daniel'ı sık sık yaptığı gibi çuvalladığı için affettim, çünkü onun çuvallaması bana kızların kendinden geçişine tanık olma fırsatı vermişti. Buna paha biçilemezdi.

Saat gibi işliyordu, iri yarı, kimlik kartlı siyah bir adam, grup son bisin ardından sahneden inerken bizim bölüme geldi. Hayes sözünü tutmuştu.

"İçinizden biri Isabelle mi?"

Kulaklarımdaki aralıksız uğultudan, su altında konuşuyormuş hissinden ne dediğini zar zor anladım. Ama onu kapıya kadar takip ettik ve orada her birimize bileklikler ve giriş kordonları verdi.

Sahne arkasındaki uzun yürüyüşte hiçbir şey konuşulmadı. Kızların anı mahvetmek, rüyadan uyandırılmak istemediklerinden şüpheleniyordum. Yüz ifadeleri beklenti içinde ve ciddiydi. Heyecandan birbirlerine zar zor bakabiliyorlardı. *Hayatlarımız bu gece başlıyor.*

Güvenlik görevlisinin buna alışık olduğu izlenimine kapıldım, genç kızları gruba teslim etmek üzere seyircilerin arasından topluyordu. Bir an için kendimizi neye bulaştırmış olabileceğimizden korktum. Bizi tam olarak nereye götürüyordu? Ve hangi noktada çocukları tehlikeye atmaktan sorumlu olabilirdim?

Çünkü on iki yaşındaki üç çocuğu içki içmeleri için teslim etmek, ağır bir suç değilse bile bir tür kabahat teşkil edecektir. Hayır, gözümün önünden ayrılmalarına izin vermezdim. Ne de olsa burası Vegas'tı.

Ancak after-party'ye girdiğimizde endişelerimin yersiz olduğu ortaya çıktı. Tüketilecek kızların sayısı çok azdı: birkaç tanınmaz model, *Sports Illustrated* mayo sayısındaki Danimarkalı, bir reality yıldızı ve yeni Netflix dizisinden bir aktris. Bunun dışındakiler aile ve yakın arkadaşlar gibi görünüyordu: bir grup İngiliz ve endüstri tipi ve bir avuç iyi huylu, şanslı genç hayran. Kesinlikle güvenli hissettirdi.

Sonunda grup yeni duş almış, saçları nemli ve ürünsüz bir şekilde ortaya çıktı. Alkışlar, ıslıklar ve patlayan şampanyalar vardı. Ve bunun her gece olup olmadığını merak ettim. Bu tür kendini tebrik eden kutlamalar. Isabelle ve arkadaşları hiç vakit kaybetmeden partinin merkezindeki Simon ve Liam'ın yanına akın ettiler. Kendilerini toparlamışlardı, bir kez daha görev başındaydılar. Bu görevin tam olarak ne olduğundan emin değildim: "August Moon'un söz konusu üyesinin bana aşık olmasını sağlamak" kulağa doğru geliyordu ama yine de bunun pek olası olmadığını anlamış olmalılardı. Rory bir köşede mayo modeliyle sohbet ediyordu. Bere alnını aşağıya çekmiş, ellerini ceplerine sokmuş, siyah kotunun belini zaten gülünç olan enleminden daha aşağıya zorluyordu. Başının eğimi ve vücut dili her şeyi anlatıyordu: Onu sahiplenmişti.

Oliver bir plak şirketi yöneticisi olduğunu tahmin ettiğim biriyle derin bir sohbete dalmıştı; gri parlak takım elbiseli bir adam ona asılıyor olabilirdi de olmayabilirdi de. Grubun en zarifiydi. Söğüt gibi, düşünceli, ela gözlü ve altın sarısı saçlıydı. Üniversitede aşık olacağım ama sonra eşcinsel olduğunu öğreneceğim bir tipti. Ya da bir sanat tarihi öğrencisiyle ilgilenemeyecek kadar derin. Her iki durumda da kalbimi kırardı.

Ve sonra Hayes vardı. Simon ve Liam gibi, ama daha kasıtlı ve yoğun görünen bir şekilde mahkemeyi tutuyorlardı. *Vanity Fair'*den bir yazarın benimle sohbet ettiği odanın uzak tarafındaki görüş noktamdan, Simon'ın dalga geçtiğini ve Liam'ın genç olduğunu görebiliyordum, her ikisi de

hayranları. Ama Hayes'i okumak daha zordu. Hayes'in ilgisi samimi görünüyordu. Uzaktan bakıldığında bile, dalkavuklarıyla yaptığı sohbetler ciddi görünüyordu.

Otuz dakika kadar sonra, bir bardak Perrier-Jouët'yi neredeyse bitirmiş ve kendimi yazardan kurtarmıştım ki Hayes köşede bana yaklaştı.

"Merhaba, Isabelle'in annesi..."

"Ben Solène."

"So-lène..." Acele etmedi. "Yani, 'Bana biraz borç ver, sana geri ödeyeceğim' gibi mi?"

Güldüm. "Aynen öyle."

"So-lène," diye tekrarladı. "Bunu sevdim. Fransızca mı? Sen Fransız mısın?" "Ailem Fransız. Hem de çok."

"So-lène." Başını salladı. "Ben Hayes."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Evet. Çok hoş." Yarım gülümsedi, ağzının sol tarafı köşeden yukarı kalkarak değerli gamzelerini rahatlattı. Ağzı yüzüne göre çok büyüktü; geniş ve kibirsizdi. Ama gamzeleri vardı ve küstahlık gibi görünebilecek bir şey sevimli gelmişti. "Eğleniyor musun?"

"Öyleyim, teşekkür ederim."

"Güzel." Orada durmuş sırıtıyordu, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu. Uzun boylu erkeklerin bazen yaptığı o şeyi yapıyor, göz hizama yaklaşmak için çok geniş bir duruş sergiliyordu. "Gösteriyi beğendin mi?"

"Eğlenceliydi."

Gülümsemesi genişledi. "Hoşuna gitmedi mi?" "Şaşırtıcı derecede gürültülüydü," diye güldüm. "Kimse seni uyarmadı mı? Üzgünüm, Solène."

Adımı söyleyip durmasında bir şey vardı: hırıltılı sesi, sabit bakışları, dilinin yuvarlanışı. Samimi hissettiriyordu.

"Uyarıldım, ama belli ki yeterince değil. Hayranlarınız-"

"Heyecanlı."

"Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Başını geriye atarak güldü. Çok güzel bir çene hattı vardı. "Onlar vahşi bir grup. Bir dahaki sefere sana kulaklık alırız."

"Bir dahaki sefere mi?"

"Her zaman bir sonraki sefer vardır." Dürüst bir yüz ifadesiyle söyledi, ama orada beni duraksatan bir şey vardı.

"Kaç , Hayes?" "Yirmi."

"Yirmi," diye tekrarladım ve sonra şampanyamın geri kalanını içtim. Bir yudum. En azından bu on dokuzdan daha iyiydi.

"Yirmi." Alt dudağını ısırdı ve gülümsedi.

Tam o sırada kendimi affettirmek için iyi bir zaman olabilirdi. Kızları toplar ve geceyi bitiririrdim. Ama odanın diğer ucundan yüzlerindeki ifadeyi görebiliyordum. Simon yine Georgia'nın saçlarını okşuyor, Liam breakdans hareketlerini sergiliyordu ve coşku hissediliyordu. Bir saatten az bir süredir oradaydık. Onları şimdi çekmek zalimlik olurdu.

"Gitmeyi düşünüyorsun, değil mi?" Hayes'in sesi beni tekrar içeri çekti. "Lütfen gitme. Sana bir içki daha getireceğim."

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkür ederim."

"Saçmalık. Burası Vegas." Elimdeki boş flütü alıp derme çatma bara doğru ilerlemeden önce göz kırptı.

Daniel'dan bu yana pek bir şey olmamıştı: Isabelle'in eskrim takımındaki babalardan biriyle bir dizi randevu ve spin sınıfımdaki TV yazarıyla iki aylık bir cilveleşme. İkisi de tamamlanmamıştı. Gündelik flörtün ötesine geçme tehdidinde bulunduklarında, içime kapandım. İçime kapandım. Üç yıllık kazara bekarlık çoğu zaman mutsuz edici olsa da, bir parti sonrası bana göz kırptı diye yarı yaşımdaki bir rock yıldızıyla yatağa atlamayacaktım. Bir klişe olmayacaktım.

Ben tam olarak çıkış planımı yapamadan Hayes elinde bir bardak daha şampanya ve kendisi için bir şişe suyla döndü. Saçları kurumuş, ipeksi buklelerden oluşan kıskanılacak bir topak haline gelmişti. Hayes'in saçlarına adanmış bloglar vardı -bunu daha sonra öğrenecektim- ama orada, Mandalay Bay'in göbeğinde, ona dokunma dürtüsüne direndim.

"Peki Solène, August Moon konserlerine katılmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?"

"Çok , Hayes Campbell." "Ha.

Soyadımı biliyorsun..."

"Evet, çünkü on iki yaşında bir kızla yaşıyorum."

"Ama eski kocan değil mi?"

"Eski kocam değil, hayır," diye güldüm. "Annen olabilirim, biliyorsun."

"Ama değilsin."

"Ama olabilirim."

"*Ama sen değilsin.*" Bakışlarımı tuttu, yarım gülümsemesiyle gülümsedi.

O zaman hissettim, midemin çukurundaki o küçük takla bana bu yirmi yaşındaki genç her ne yapıyorsa işe yaradığını söylüyordu.

"O bardağı bana verecek misin? Yoksa buraya beni kızdırmak için mi getirdin?"

"Seni kızdırmak için," diye güldü ve şampanyamı uzatmadan önce bir yudum aldı. "Şerefe."

Orada durdum, ona baktım, içmedim. Eğleniyorum. "Sen kötüsün..."

"Bazen..."

"Bu senin için uygun mu?"

Sonra güldü. "Çoğunlukla. Şimdi çalışmıyor mu?"

Başımı sallayarak gülümsedim. "Düşündüğün kadar iyi değil."

"Ah, acıyor." Gözleri odanın içinde gezindi, araştırdı. "Oliver!"

Oliver bize doğru baktı. Hâlâ parlak takım elbiseli adam tarafından köşeye sıkıştırılmıştı ve bir çıkış yolu bulmaya hevesli görünüyordu. İzin isteyip bize doğru gelmesini izledim.

"Ol, bu Solène."

"Merhaba, Solène." Gülümsedi, sevimliydi.

İkisi de aynı boyda ve aynı özgüvenle bana bakıyordu. Bir an için babet giymemiş olmayı diledim, çünkü 1.80'lik boyumla bile bu çocukların arasında kendimi küçük hissediyordum.

"Söyle bana Ol, Solène benim annem olabilir mi?"

Oliver bir kaşını kaldırdı ve uzunca bir süre beni inceledi. "Kesinlikle hayır." Hayes'in yüzüne döndü. "Ve annen çok güzel bir kadın..."

"Annem çok güzel bir kadın." "Ama

böyle görünmüyor." "Hayır,

görünmüyor." Hayes gülümsedi.

Oliver'ın gözleri tutuklayıcıydı. "*Vegas'ta* ne *işin* var?" Sonra

şampanyadan bir yudum aldım. Oyun başladı. "Bir geceye katılmak için

kandırıldım.

August Moon konseri. Sen?"

İkisi de bir an için sessiz kaldı. Önce Hayes güldü. "Ve parlak bir zekâya sahipsin. Ol, gidebilirsin."

"Az önce beni partiye davet ettin, dostum."

"Şimdi de davet edilmemiş oluyorsun."

"Hayes Campbell. Başkalarıyla iyi geçinemez," dedi Oliver,

soğukkanlılıkla. "Az önce seni o kötü takım elbiseli serseriden kurtardım.

Bana borçlusun."

Oliver zarif bir el uzatmadan önce başını salladı. "Solène, kısa da olsa benim için bir zevkti."

Kısa da olsa? Kimdi bu adamlar? Bu rakish beşlisi. Belli ki Isabelle ve dünyadaki diğer sayısız milyon kız bir şeylerin peşindeydi.

"'İyi oynamıyor' mu?" Oliver gittikten sonra sordum. "Çok

iyi oynarım. Sadece paylaşmıyorum."

Ona gülümsedim, kapılmıştım. Yüzü, sanat gibiydi. Ağzı, dikkat dağıtıcıydı. Ve aklımdan geçenlerin hepsi saf değildi.

"Öyleyse," dedi, "bana kendinden

bahset." "Ne bilmek istiyorsun?"

"Benimle ne paylaşmak istiyorsun?"

Buna güldüm. Hayes Campbell, yirmi yaşında ve beni terletiyor. "Mümkün olduğunca az."

O yarım gülümsemesiyle gülümsedi. "Dinliyorum..."

"Demek ." Bardağımdan bir yudum aldım. "Nereden başlasam... Los Angeles'ta yaşıyorum."

"Oralı mısın?"

"Hayır. Doğu Yakası. Boston. Ama bir süredir oradayım, yani... sanırım orası evim. Kız arkadaşım Lulit ile birlikte bir sanat galerimiz var."

"Kız arkadaş mı?" Bir kaşını kaldırdı.

"O tür bir kız arkadaş değil."

Omuz silkerek gülümsedi. "Yargıladığımdan

değil..." "Sadece hayal mi kuruyordun?"

Yüksek sesle güldü. "Yeni mi tanıştık?"

"Daha fazlasını bilmek istiyor musun,

istemiyor musun?" "Her şeyi bilmek

istiyorum."

"Bir sanat galerimiz var. Culver City'de. Çağdaş sanat satıyoruz."

Bunu bir saniye orada bıraktı ve sonra: "Bu modern sanattan farklı mı?"

"'Modern sanat' yaklaşık yüz yılı kapsayan ve birçok farklı akımı içine alan geniş bir terimdir. Çağdaş sanat ise günceldir."

"Anladığım kadarıyla sanatçılarınızın hepsi hala hayatta?"

Gülümsedim. "Çoğu gün, evet. Yani..." Daha fazla şampanyaya ihtiyacım olacaktı. "August Moon konserlerine katılmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?"

Buna güldü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hatırladığımdan emin değilim. Bu benim hayatımın son birkaç yılını tüketti. Turneler, yazılar, kayıtlar, tanıtımlar..."

"Kendi müziğinizi mi

yazıyorsunuz?" "Çoğunu."

"Çok etkileyici. Piyano mu çalıyorsun?"

Başını salladı. "Ve gitar. Bas. Biraz da saksafon."

Buna gülümsedim. Belli ki grup üyelerini hafife alıyormuşum. "Hiç eve gidip hiçbir şey yapmadığın oluyor mu?"

"Pek sık değil. Ya siz?"

"İstediğim kadar değil."

Yavaşça başını salladı, suyundan bir yudum aldı ve sonra: "Neye benziyor? Eviniz mi?"

"Modern. Temiz çizgiler. Bir sürü orta yüzyıl mobilyası. Batı yakasında, tepelerde, okyanusa bakıyor. Cam duvarlar var ve ışık sürekli değişiyor. Odalar değişiyor, şafakta, alacakaranlıkta. Bir suluboyanın içinde yaşamak gibi. Buna bayılıyorum." Sonra durdum.

Orada durmuş, muhtemelen bakmaması gereken bir şekilde bana . Çok gülünç derecede gençti. Ve ben de birinin annesiydim. Ve hiçbir dünyada bu iyi bir şeye yol açamazdı.

"Vay canına," dedi yumuşak bir sesle. "Kulağa oldukça mükemmel

bir hayat gibi geliyor." "Evet. Ama-"

"Ama eski kocası için," diye düşüncemi tamamladı.

"Evet. Ve bununla birlikte gelen her şey."

Isabelle sanki bir işaretmiş gibi, gözleri kocaman açılmış ve mutlu bir şekilde yanımıza sıçradı. "Anne, bu *şimdiye kadarki* en iyi parti! Bunun hakkında konuşuyorduk ve bu Harry Wasserman'ın Bar Mitzvah'ından bile daha iyi."

"Harry'nin Bar Mitzvah'ı değil mi?" Hayes düşüncelerinin onu götürdüğü yerden kurtulmuş ve genç idol moduna geri dönmüştü.

Kızardı ve ağzını kapattı. "Hiiii, Hayes." "Hiiii,

Isabelle."

"Adımı hatırladın mı?"

"Şanslı tahmin." Omuz silkti. "Liam orada ne yapıyor? Sana solucanı nasıl yaptığını mı gösteriyor? Bildiği her şeyi ona ben öğrettim, biliyorsun değil mi? Bir solucan kapışması yapalım mı? Liam!" Hayes odanın öbür ucundan seslendi. "Solucan kapışması! Hemen!"

Hayes kolunu omuzlarına atıp onu götürmeye başladığında Isabelle'in yerinden fırladığını hissedebiliyordum. "Bize müsaade et, Solène. Yapılacak bir yarışma var."

İkisinin, benim beceriksiz kızım ve yakışıklı rock yıldızının odanın diğer ucuna doğru ilerleyişlerini görmek o kadar tuhaf ve ironikti ki gülmek zorunda kaldım.

Hayes'in keyfi yerindeydi. Kısa sürede ilgi odağı haline geldi, yerde secdeye uzanmış, yarışma için kendini hazırlıyordu, grup arkadaşları ve hayranları sarmıştı. Liam'ın

Sıska yapısı ve sarsak hareketleri onu daha doğal bir dansçı yapmış olabilir ama Hayes çok daha büyüleyiciydi. Siyah kot pantolonu ve botlarıyla yerde kayarken bir zarafeti vardı. Ayakları havaya kalkıyor, kalçalarını aralıklı olarak yerden kaldırıyordu. Kol kasları her hamlede geriliyordu. İnce tişörtünün altından bir karın şeridi görünüyordu. Öyle bir erkeklik görüntüsüydü ki, izlemek neredeyse iğrenç hissettiriyordu.

Yuhalama ve ıslık sesleri yükseliyordu ve Hayes nihayet yerden kalktığında Simon onu erkekçe kucakladı. "Bu delikanlı burada!" diye bağırdı, mavi gözleri kocaman açılmış, sarı saçları diken diken olmuştu. "Onun yapamayacağı bir şey var mı?!"

Hayes başını geriye attı ve güldü, saçları karmakarışıktı, gamzeleri parlıyordu. "Hiçbir şey." Işıl ışıl parlıyordu. Ama o anda gözleri benimkilere takıldı ve o kadar güçlüydü ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

* * *

"Solucan çıkışı "ndan kısa bir süre sonra ayrıldık. Kıvrak, yasal olup olmadığı şüpheli bir esmer Liam'ın kucağına yerleştiğinde, Rory'nin dudakları köşedeki mayo modelinin boynundayken ve ekipten en az yarım düzine kişi dışarı çıkıp cam gibi gözlerle yeniden ortaya çıktığında, kızları oradan çıkarmak için iyi bir zaman olabileceğini düşündüm. *Vanity Fair* yazarı çoktan gitmişti.

"Çok güzel vakit geçirdik. Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Kapının yanında toplanmıştık; Rose soluyor, Isabelle esniyor, Georgia'nın saçları etkileyici boyutlara ulaşıyordu.

"Sizi daha fazla kalmaya ikna edemez miyim?"

"Geç oldu ve sabah uçacağız." "Uçuşunuzu

değiştirebilirsiniz."

Gözlerimin kısıldığını hissedebiliyordum, annemden almış olmalıyım ki istemsiz bir tiki vardı.

"Doğru, tamam, yani bu iyi bir fikir olmaz," diye geri adım attı.

"Muhtemelen olmaz. Hayır."

Kızların hepsi birden "Bu şimdiye kadarki en iyi geceydi," "Muhteşem," "Destansı," dedi.

"Eğlendiğinize sevindim." Hayes gülümsedi. "Bir ara yine yaparız, olur mu?" Çevremdekiler oybirliğiyle kabul etti.

"Yani, um..." Oyalayan oydu, gözleri araştırıyor, parmakları kabarık saçlarında geziniyordu. "Galerinizin adı ne demiştiniz? Bilirsiniz, bir gün Kaliforniya'ya gidersem ve çağdaş sanatla ilgilenmek istersem..."

"Marchand Raphel." Gülümsedim.

"Marchand Raphel," diye tekrarladı. "Ve sen de-" "O Marchand," diye gönüllü oldu Georgia.

"Solène Marchand." Gülümsemesi genişledi. Dişleri kesinlikle İngilizlere benzemiyordu. Büyük, düz, beyaz. Birileri bu dişler için iyi para harcamıştı. "Bir dahaki sefere, o zaman?"

Başımı salladım ama tohum ekilmişti. Eğer kızları almamış olsaydım...

Ve sonra, ne önerdiğimin tamamen farkında olarak ve şaşırtıcı derecede az tereddütle yemi attım: "Her zaman bir sonraki sefer vardır."

bel-air

O aradı.

Vegas'tan beş gün sonra, galerideki telesekreterime bir mesaj geldi. Sesi: o sevimli İngiliz tınısıyla zarif bir şekilde hışırtılıydı. "Merhaba, Solène. Ben Hayes Campbell. Birkaç günlüğüne Los Angeles'tayım. Bir şeyler atıştırmak ister misin diye merak ediyordum."

Beş kez dinlemiş olmalıyım.

Hayes Campbell. Telesekreterimde. Vegas'taki tüm nazlı ve hesaplı çekiciliğine rağmen, gerçekten şaşırmıştım. Böyle bir şey beklemiyordum. Ve Mandalay Bay'in göbeğinde zararsız bir flört olarak geçen şey, Güney Kaliforniya ışığında aniden korkunç görünüyordu. *Bir şeyler atıştırmak.* Yirmi yaşında biriyle. Bir erkek grubundan. Hangi koşulda bu kabul edilebilir olarak yorumlanabilirdi ki?

Bunu kafamın arkasına itmeye ve işime devam etmeye çalıştım. Ama bütün gün orada kaldı. İnce, baştan çıkarıcı, saklamak için kaldırdığım kutudaki son çikolata parçası gibi. Kendim için sakladığım küçük bir hediye. Bunu Lulit'le bile paylaşmadım. Ve onunla epey bir şey paylaştım.

On beş yıl önce New York'ta Sotheby'nin özel eğitim programında tanışmıştık. Lulit, istisnai insanlardan oluşan bir sınıfta benim için öne çıkıyordu. Sylphlike kahverengi uzuvları, lirik Etiyopya aksanı, Romare Bearden'a olan sevgisi. Özellikle sanat hakkında konuşurken kollarını kullanma biçimine bayılıyordum: "Basquiat o kadar *öfkeli* ki, dişleri ağzına sığmıyor!" "Kutudaki ölü koyun sanat değildir! Biraz ekmek eklersen, *akşam yemeği* olur."

Tanıştığımızda o Yale'den lisans derecesini yeni almıştı, ben ise yüksek lisansımı tamamlamıştım ama çağdaş sanata karşı ortak bir duyarlılığımız ve heyecan verici ve beklenmedik bir şeyin parçası olma arzumuz vardı. Bunu L.A.'in gelişen sanat ortamında bulduk.

Sadece kadın sanatçıları ve renkli sanatçıları temsil etme fikrini ortaya atan Lulit'ti. Bizim programımızı takiben Sotheby'nin çağdaş sanat bölümünde üç yıl geçirmişti. Daniel ve ben Los Angeles'a taşınmadan önce Gladstone Gallery'de bir yıl çalışmıştım. Isabelle'e hamile kalmadan ve beni *ben* yapan her şeyden vazgeçmeden önce beş aylık evliydik Lulit, sanat dünyasını değiştirmeye hazır bir ruhla Batı Yakası'na geldiğinde, kendimi onun coşkusuna kaptırdım. Evlilik ve annelik benimkini öldürmeye başlamıştı. Sasabune'de suşi yerken, "Haydi işleri biraz sarsalım, olur mu?" diye haykırmıştı. "Biliyorsun, beyaz erkekler çok abartılıyor."

O zamanlar günlerimi yirmi aylık inatçı bir çocuğa bakarak geçiriyordum. Daniel 2.800 saat fatura keserken ben de aynı fikirdeydim. Bir yıl içinde Marchand Raphel doğdu.

Hayes Campbell'ın telesekreterime bir mesaj bıraktığı gün, mevcut sergimizin son parçasını sattık. Arjantin doğumlu sanatçı Pilar Anchorena, dikkat çekici karışık medya kolajlarıyla tanınıyordu. Canlı renklerde düşündürücü eserler, her zaman ırk, sınıf veya ayrıcalık üzerine bir yorum sunuyor. Uysal, güzel resimler arayanlar için değil ama ileri düzey koleksiyoncular için bulunmaz bir nimet.

Satış direktörümüz Matt ve galeri müdürümüz Josephine ile birlikte Lulit ve ben bir şişe Veuve Clicquot ile kadeh kaldırdık. Mayıs ayındaki sergimizin lojistik işleriyle ilgilenmeden önce tatlı bir başarı anı.

Öğleden sonra diğerleri gittikten sonra kendimi ofise kilitledim ve mecazi çikolatamdan bir ısırık aldım. "Demek beni buldun, öyle mi?"

"Ben yaptım." Hayes'in çakıllı sesi telefona doldu. "Çok becerikli."

"Bir asistanım var..."

"Tabii ki biliyorsun."

"Adı Siri. İşinde oldukça iyidir."

Buna güldüm. "İyi oynadın, Hayes Campbell. Senin için ne yapabilirim?"

"Aman Tanrım" - boğazını temizledi - "ilk ve son isim. Ölüm öpücüğü."

"Nasıl yani?"

"Çok resmi."

"Size nasıl hitap etmemi istersiniz?" "Hayes

olur."

"Hayes ne yapacak?" Güldüm. "Şaka yapıyorum. Özür dilerim. Uzun bir gün oldu." Saatime bir göz attım. Isabelle'i eskrimden almadan önce kırk beş dakikam vardı. Oraya varmam on iki dakika ile bir saat arasında sürerdi. L.A.

"Seni yemeğe götüreyim." Bu bir ifadeydi, soru değil.

Akşam yemeği mi? Ben daha çok Starbucks gibi bir şey düşünüyordum. *Belki de*

Le Pain Quotidien ...

Nabzım hızlandı. "Yapamam... bu gece. Kısa bir süre kaldı ve bakıcım yok." Bu yarı doğruydu. Isabelle'in bakıcıya ihtiyacı yoktu. On iki yaşındaydı. Ama akşam yemeği çok resmi görünüyordu. Çok fazla bir *şey*.

"Belki yarın bir şeyler içeriz," diyerek taviz verdim ve sonra gafımı fark ettim. Henüz yirmi bir yaşında değildi.

Bu onu korkutmuş gibi görünmüyordu. "Yarın olmaz. Staples Center'da oynuyoruz."

"Oh." Evet, tabii ki. Staples Center. Bunu çok açık bir şekilde söylemişti. Kibir yoktu. Daniel'ın bir anlaşma için geç saate kadar çalışması gerektiğini açıklaması gibi. "O zaman bu işe yaramayacak, değil mi?"

"Hayır," diye güldü, gırtlaktan gelen bu kahkaha onu yirmi yaşından daha yaşlı gösteriyordu. Ya da ben öyle olduğuna inanmak istedim. "Bunun için gelmem gerekiyor. O zaman öğle yemeğine ne dersin?"

Cuma günü için planlanmış bir müşteri yemeğim vardı. Ona . "Kahvaltı mı?"

Yapamadı. Grubun birkaç sabah programı vardı. Cumartesi ve Pazar günlerini akşam yemeği seçeneği olarak sundum ama reddetti. Staples'ta dört gece çalacaklardı ve sonra Körfez'e gideceklerdi. Staples Center'ı dört kez doldurmak için kaç tane çığlık atan kız gerektiğini hayal etmeye çalıştım ama aklım almadı.

"Neden bunu şehre bir dahaki gelişinde , Hayes?" "Çünkü seni şimdi görmek istiyorum."

"Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, değil mi? Yoksa olağan kurallar sizin için geçerli değil mi?"

O da buna güldü. "Beni yalvartacak mısın?" "Sadece yapman gerektiğini hissettiğin bir şeyse."

Onu neden yönlendirdiğimi bilmiyordum. Bu çok saçmaydı. Belki daha cesur bir insan olsaydım, insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamasaydım, yirmi yaşında bir boybander ile kaçamak yapma fikrine sıcak bakabilirdim. Ama değildim ve yaptım, belki de heyecan sadece yapabileceğimi *bilmekten* kaynaklanıyordu. Öğle yemeği yer ve bu işi bitirirdik.

Hat sessizdi ama içimden bir ses onu hâlâ yakaladığımı söylüyordu.

"," dedi. "Yalvarıyorum. Öğle yemeği. Yarın. *Lütfen.*"

Saatime tekrar baktım. Isabelle'e geç kalacaktım. Bu ilk kez olmayacaktı. Spor salonunda, metal şıngırtılarının, taraftarların vızıltısının ve skor makinesinin tiz uğultusunun arasında beni bekliyor olacaktı. Koçlar Rusça bağırıyordu. O yabancı alanda benim küçük kuşum. Şaşırtıcı derecede iyiydi. Ve bana hiç yarıştığı zamanki kadar zarif görünmemişti. Kontrollü, güçlü, zarif.

"Tamam. Yarın öğle yemeği," diye kabul ettim. "Programımı değiştireceğim."

Bir müşteri yemeğini iptal etmek sorumsuzcaydı ama bunu mantıklı göstermeye çalıştım. Müşteri Daniel'ın Princeton'dan eski bir arkadaşıydı. Hiçbir yere gitmiyordu. Ayrıca bir gösteriyi satmış olmanın mutluluğunu yaşıyordum. Öğleden sonra işten kaytarsam ne olacaktı?

"Evet!" Hayes küçük bir tezahürat sesi çıkardı ve ben de onun hattın diğer ucundaki gülümsemesini hayal ettim, gamzeleri ve her şeyiyle. "Hotel Bel-Air'i yapalım,

Gidelim mi? On iki buçukta. Rezervasyonu ben hallederim."

Tabii ki süslü ve son derece romantik bir yer seçecekti. *Bir şeyler atıştıralım*.

"Hayes," dedim telefonu kapatmadan önce, "bu sadece öğle yemeği."

Bir an durakladı ve beni duyup duymadığını merak ettim. "Solène... başka ne olabilir ki?"

* * *

Ben geldiğimde oradaydı. Restoranın terasının uzak tarafındaki, camdan bir duvarla desteklenmiş ve bahçelere bakan girintili oyuklardan birine gizlenmişti. Büyüleyici gülümsemesi ve rock yıldızı havasıyla içeri girerken geç kalmasını bekliyordum. Ama dakikti, hatta erkenciydi. Gri-beyaz desenli düğmeli bir bluz (Liberty floral miydi?) ve düzenli saçlarıyla orada oturduğunu görünce çaba sarf ettiğini anladım. Biz yaklaştığımızda menüyü inceliyor ve Ray-Ban Wayfarers gözlüklerini baş ve işaret parmakları arasında döndürüyordu. Şef garson bana şöyle bir baktı ve - "Bayan Marchand, sanırım"- beni beklenmedik randevuma götürdü.

Hayes'in kafasını kaldırdığında yüzündeki ifadeyi yakalayabilmek için beni bulmak için. Noel sabahı gibi. Sevinç, şaşkınlık, vaat ve inançsızlık tek bir anın içinde toplanmıştı. Mavi-yeşil gözleri parlıyor ve geniş ağzı yerini göz kamaştırıcı bir gülümsemeye bırakıyordu.

"Gelmişsin," dedi beni selamlamak için ayağa kalkarken. Gün ışığında daha da uzun görünüyordu. Tahminimce iki metreydi... belki de üç.

"Gelmeyeceğimi mi düşündün?"

"Bir şans olduğunu düşünmüştüm."

Güldüm, yanağını okşamak için eğildim. Bir sanat dünyası öpücüğü. Samimiyet seviyesi nispeten düşük.

"Sık sık ekilen adam olduğunuzu sanmıyorum."

"Ben de randevu için yalvaran bir adam değilim. Her şeyin bir ilki vardır."

Gülümsedi, kenara çekildi ve kabine girmeme izin verdi. "Sorun yoktur umarım? Aramayı yaptıktan sonra Culver City'nin nerede olduğunu bilmediğimi ve senden trek yapmanı isteyip istemediğimi fark ettim.

dünyanın öbür ucundan benimle buluşmak için. Görünüşe göre Los Angeles'ta hiçbir şey yakın değil...."

"Bu doğru. Ama hayır, değil."

"Tamam, güzel. Çünkü burası çok güzel bir yer. Tatildeymişim gibi hissettiriyor," dedi, mükemmel Kaliforniya ışığıyla yıkanan terasa bakarak. Saksıda meyve ağaçları ve palmiyeler, mor Dendrobium orkideleriyle süslenmiş beyaz masa örtüleri, çatıdaki çıtaların arasından içeri dökülen fuşya begonvil dalları.

"Evet, büyüleyici. Rockwell Grubu." "Pardon?"

"Rockwell Group. Wolfgang'ın restoranının yeniden tasarımını yaptılar. İç ve dış mekanların güzel akışı. Bir sürü ödül kazandı. Ve yemek odasında harika bir Gary Lang var. Boyalı eşmerkezli daireler. Agresif. Beklenmedik."

Hayes dikkatini tekrar bana çevirdi, ağzının sol tarafı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Agresif daireler mi? Kulağa seksi geliyor."

Güldüm. "Sanırım. Eğer buna meraklıysan..."

Bir an sessiz kaldı, beni izledi. "Sanat hakkında bu kadar çok şey bilmene bayılıyorum."

Oh, küçük çocuk, *sana bildiğim şeyleri gösterebilseydim*, demek isterdim.

Onun yerine, "Bana şef garsona ne söylediğini anlat," dedim. "Beni nasıl teşhis edebildi?"

Hayes kahkahayla başını sallamadan önce ağzını birkaç kez açıp kapattı. "Çok sertsin."

"Anlat bana."

"Ona söyledim..." Yavaşça, bana doğru eğilerek konuştu. "Ona bir arkadaşımla buluşacağımı, onun siyah saçları ve unutulmaz gözleri olduğunu ve muhtemelen çok iyi giyinmiş olacağını söyledim. Klasik bir film yıldızına benzediğini. Ve *harika* bir ağzı olduğunu."

Orada oturdum. "Bu mecazi mi yoksa gerçek

mi?" "Ağız mı?"

"Evet."

"İkisi de."

Bana o kadar yakındı ki tenindeki kokuyu alabiliyordum. Bir çeşit sandal ağacı ya da sedir. Ve ıhlamur. Beni şaşırttı. Bana bakışı beni şaşırttı. Planım bu değildi. Bir planım olduğundan değil, gerçekten. Ama kesinlikle randevumuzun beşinci dakikasında bu çocuk tarafından ters yüz edilmek değildi. Daha içki bile sipariş etmemiştik.

"Ne düşünüyorsun?" O silahsız gülümsemesiyle gülümsedi.

"Niyetinin ne bilmek istiyorum, Hayes Campbell."

"Niyetiniz nedir? Buraya bana sanat eseri satmaya mı geldin?"

"Belki."

"Hmm..." dedi göz temasını kesmeden. "Şey... ne satıyorsanız onu almaya geldim."

O anda, kaç yaşında olduğu ya da ne kadar hayran topladığı önemli değildi. O anda bana sahipti. Ve sadece bir kaçamak yapabileceğimi *bilmenin* yeterli olmayacağını fark ettim.

Ardından, sanki söylenmemiş bir anlaşmayı mühürlemiş gibi başını salladı ve elini havada sallayarak dikkatini tekrar yemek odasına çevirdi. "Sipariş verelim mi?"

* * *

"Isabelle nasıl?" diye sordu garson gittikten sonra. "O iyi.

Teşekkür ederim."

"Ona öğle yemeği yiyeceğimizi söylediğinde ne dedi?"

"Söylemedim."

Hayes bana doğru bir kaşını kaldırdı. "Sen mı?" Gülümsedi. Bundan gurur duymuyordum. Sır saklamaktan.

"Bu çok *açıklayıcı*."

O sabah Isabelle'in kahvaltısı için bir kase sıcak çikolata hazırlamıştım. O küçükken benim yaptığım gibi, annemin bana yaptığı gibi, onun annesinin ona yaptığı gibi. Ve beraberinde bir anı seli geldi: Güney Fransa'da yazlar, çamların altındaki terasta, *baget* ve *konfitür* eşliğinde sıcak çikolata, portakal çiçeklerinin kokusu ve

Deniz. Ve her zaman en rahatlatıcı sabahlar, gecenin yarısında panjurları tıkırdatan mistral rüzgarları ve içeri giren canavarlar tarafından uyutulmadığım zamanlardı.

"*Chocolat.*" Isabelle'in gözleri mutfağa girdiğinde parlamıştı. "Özel bir gün mü?"

Sobanın önünde donup kalmıştım. Suçum bu kadar belli miydi?

İnce kollarını bana doladı ve sıktı. "Artık hiç yapmıyorsun. Teşekkür ederim."

* * *

"Bana mı gülüyorsun?" Şimdi Hayes'e sordum.

"Hayır... Ben asla böyle bir şey yapmam." İki elini güzel başının arkasında birleştirmiş ve bankete uzanmıştı. Teninin içinde bu kadar rahat olmasında çok hoş bir şey vardı. Vücuduyla ne kadar barışıktı. Ona sahipti. Onunla mutluydu. Erkekler kızlardan çok farklıydı.

"*Annen* nasıl? Ona öğle yemeği yiyeceğimizi söylediğinde ne dedi?"

"Ha!" Hayes başını geriye attı ve derin bir kahkaha attı. "Çok iyisin."

"Hiçbir fikrin yok." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama işte oradaydı. "Sen...? Benimle *flört* ediyorsun."

"İdman yapıyorum. Flört etmiyorum."

"Gördüğümde farkı mıyım?" "Bilmem. Ne kadar zeki olduğuna bağlı."

O zaman dik oturdu. Ve sonra, en ufak bir kurnazlık yapmadan, dedi ki: "Senden hoşlanıyorum."

"Biliyorum."

"Hayes!" Takım elbiseli bir adam masaya yaklaşıyordu. Los Angeles'ta takım elbiseli adamlara nadiren rastlanırdı. Onda dokuz takım elbiseli adam bir ajandı. Onda beşi ise güvenilmezdi. Daniel öyle dedi.

Onu kimin çağırdığını görmek için dönmeden önce Hayes'in yüz hatlarında hızlı bir kızgınlık ifadesinin belirdiğini fark ettim. Sonra da cazibesini konuşturdu.

"Heeeyyy."

"Max Steinberg. WME."

"Elbette, kim olduğunu çok iyi biliyorum. Nasılsın, Max?"

"*Nasılsınız*? Tur harika gidiyor, değil mi? Hepimiz çok heyecanlıyız. Yarın akşam Staples'a geliyorum. Birkaç yeğenimi de getireceğim. Daha heyecanlı olamazlardı. Dün gece sizi *Jimmy Kimmel*'da yakaladım. Sizi yiyip bitiriyorlar..."

Jimmy Kimmel mı? Telefon görüşmemizden önce mi sonra mı? Hayes bundan bahsetmemişti. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra durdum.

"İyi geçti, evet."

"Seni sevdiler. Herkes seni seviyor. Şu yeni balad, 'Seven Minutes.' Harika. Ve harika bir şaka. Merhaba, ben Max Steinberg." Takım elbiseli adam elimi sıkmak için eğildi, sonunda masadaki varlığımı kabul etmişti.

"Max, bu Solène Marchand."

Max yumurta şeklindeki kafasını eğerek beni tanımaya çalıştı. "Universal'la birlikte misin?"

"Hayır."

"42West?"

Başımı salladım.

"Solène'in Culver City'de bir sanat galerisi var."

"Oh... Güzel." Hollywood insanlarının benim sektörde olmadığımı öğrendiklerinde yaptıkları şeyi yaptı: kulaklarını tıkadı. "Peki, tamam, seni tutmayacağım.

"Hayes, bu gece iyi şanslar dostum. Yarın görüşürüz. Yanımda ciyaklayan iki genç olacak. Ama sanırım buna alışkınsın, değil mi? Sadece kızlar... her yerde... Keyfini çıkar." Göz kırptı. "Solène, tanıştığımıza memnun oldum. Eğer henüz sipariş vermediyseniz, pisi balığı alın. Ağzınızda eriyor."

"Yani, Max Steinberg..." Kulak misafiri olmadığında söyledim.

"Max Steinberg," diye kıkırdadı Hayes. "Özür dilerim, kabalık ettim. O 'kızlar' yorumu tamamen gereksizdi... Ne düşündüğünü bilmiyorum."

"*Öyle olduğunu* sanmıyorum," dedim. "Bu şehirde erkekler belli bir yaşın üzerindeki kadınları *görmüyorlar* bile. Gördüklerinde de ya 'anne' ya da 'iş' olarak kaydediyorlar. Sanırım sizin için çalıştığımı düşündü. Bu da size bunun ne kadar uygunsuz olduğunu göstermeli."

Hayes'in ağzı açık kalmıştı. "Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum... Özür dilerim."

"Evet, iyi ki bu sadece öğle yemeği." Gülümsedim. "Öyle değil mi?"

O zaman hiçbir şey söylemedi. Yüz hatlarına kazınmış esrarengiz bir ifadeyle öylece oturup bana baktı. İçimden uzanıp genç yüzünün yan tarafını okşamak geldi ama daha şimdiden mesajlarımı karıştırmaya başlamıştım.

"Ne düşünüyorsun, Hayes?" "Hâlâ
düşünüyorum."

"Sorun yok. Geri dönmek için çok geç
değil." Tam o sırada garson tabaklarımızla
birlikte geldi.

Yalnız kaldığımız anda Hayes yüzünü bana döndü. "Bak, sana kaç yaşında olduğunu sormayacağım çünkü bu kabalık olur ama bilmeni isterim ki beni caydırmak için söyleyebileceğin çok az şey var. Ve Max gibi insanların ne düşündüğü gerçekten umurumda değil. Umursasaydım, seni buraya çağırmazdım. Yani hayır, merak ediyorsan söyleyeyim, geri dönmeyeceğim."

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Tamam," diye
tekrarladım.

"Güzel. Şerefe."

"Otuz dokuz. Ve bir buçuk."

Hayes elindeki Pellegrino bardağını indirerek kocaman bir gülümseme yaydı. "Tamam. Bununla çalışabilirim."

Tanrım, kendimi neye bulaştırıyordum?

* * *

"Peki," diye söze başladı, ızgara jidori tavuğunu yiyeli iki dakika olmamıştı, "senin 'çok Fransız' ailen Boston'a nasıl geldi?"

Gülümsedim. Hatırlamıştı. "Akademi. Babam Harvard'da sanat tarihi profesörü."

"Baskı yok."

"Hiç," diye güldüm. "Annem küratördü." "Yani

bu aile işi, sanat mı?"

"Sayılır, evet. Peki ya siz? Bu senin aile işin mi? Baban Beatle üyesi miydi?"

"Bir Rolling Stone, aslında..." Hayes gözlerinin kenarları kırışarak güldü. "Hayır, bundan daha yanlış bir şey olamaz. Ian Campbell çok saygın bir QC, Kraliçe'nin Avukatı. Ben de çok saygın insanların geliyorum. Her iki tarafta da. Ve sonra bir şekilde bir şeyler ters gitti."

"Notting Hill'deki suda bir şey mi var?"

Gülümsedi. "Kensington. Yakın. Evet, belki. Şarkı söyleyerek çıktım. Ve şarkı yazarak. Hiç eğlenmediler."

O sırada kıpırdandı ve bacağı çıplak dizime sürtündü; gündelik bir hareketti ama yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Bir an için orada bıraktı ve sonra aynı rahatlıkla geri çekti.

"Harvard'a gittin mi?"

"Brown'a gittim. Sonra da sanat yönetimi alanında yüksek lisans yapmak için Columbia'ya gittim."

"Bu profesörü mı?" "Biraz."

Gülümsedim.

"Bahse girerim bir erkek grubu kurmak için Cambridge'den kaçmak

kadar değildir." Güldüm. "Yaptığın şey bu muydu? Sizi biri mi bir

araya getirdi?" "Bizi *ben* bir araya getirdim, çok teşekkür ederim."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Bu seni etkiledi mi? Birkaç kartvizit bastıracağım: Hayes 'Grubu Ben Bir Araya Getirdim' Campbell."

Güldüm, çatalımı ve bıçağımı bıraktım. "Peki bunu tam olarak nasıl başardın?"

"Westminster'a gittim, Londra'da oldukça lüks bir okuldu ve sınıfın yarısı Oxford ya da Cambridge'e gidiyordu. Bu yol yerine, orada birlikte şarkı söylediğim birkaç arkadaşımı bir grup kurmaya ikna etmeye karar verdim. Başlangıçta daha çok bir pop grubu olacaktık ama davulcumuzu sürekli kaybediyorduk. Simon'ın bası da berbat... ve hepimiz vokal yapmak istedik," diyerek güldü. "Yani oldukça ilginç bir başlangıç oldu. Ama şanslıydık. Gerçekten, *gerçekten*, gerçekten şanslıydık."

Gözleri dans ediyordu. Çok rahat, canlı ve mutluydu. "İnternette bulabileceğim şeyler bu kadar mı?"

"Muhtemelen. Evet."

"Hmm." Omletime döndüm. "Bana internette bulamayacağım bir şey söyle."

Sonra gülümseyerek koltuğunda geriye yaslandı. "Tüm sırlarımı bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Sadece büyük olanlar."

"Büyük olanlar mı? Tamam." Alt dudağını parmaklıyordu. Bunun bilinçsiz bir alışkanlık olduğunu düşündüm ama dikkati olgun ağzına çekmek için harikalar yaratıyordu. "Bekaretimi on dört yaşımdayken en iyi arkadaşımın kız kardeşiyle kaybettim. O zaman on dokuz yaşındaydı."

"Whoa..." Hem dehşet verici hem de etkileyiciydi. "Ne... On dört yaşındayken nasıl görünüyordun?"

"Bunun gibi ama daha kısa. Diş tellerimi yeni çıkarmıştım," diye güldü. "Yani, bilirsiniz, anında havalı."

"On dört çok genç." Isabelle'i hayal etmemek için elimden geleni yapıyordum.

On dört yaşına çok az kalmıştı.

"Biliyorum; yaramazlık yaptım. Yaramazlık yaptım."

"Çok yaramazdı. On dokuz mu? Sanırım bu İngiltere'de yasal değil."

"Evet, iki yılımı bunun olmasını umarak ve dua ederek için suç duyurusunda bulunmak için acele etmedim." Gülümsemesi müstehcendi. "Her neyse,

Bunu internette bulamazsınız ve eğer ortaya çıkarsa her şeyi mahveder: arkadaşlıkları, grubu-"

"Grup mu?" Tıkladı. "Kimin kız kardeşiyle yattın? En iyi arkadaşın kim, Hayes?"

Bir an için konuşmadı, sadece dudağını çekiştirerek oturdu ve düşündü. Ve sonra, nihayet: "Oliver."

Masanın üzerinden Ray-Ban'lerine uzandı ve onları yüzüne yerleştirdi.

Garson tabaklarımızı toplamaya geldi. Hayes tatlıyı reddetti ama kendine bir demlik yeşil çay söyledi. Ben de aynısını yaptım.

"Sadece bir kez mi oldu?"

Başını salladı, dudaklarında muzip bir sırıtış vardı. "Başka

kim biliyor?"

"Hiç kimse. Benim. Penelope... adı bu, Ol'un kız kardeşi. Ve şimdi de

sen." Söylediklerinin ağırlığı beni çarptı.

"Yüzünü görmem gerek," diyerek gözlüklerine uzandım. Her iki bileğimi de tutarak beni şaşırttı. "Ne?"

Konuşmadı, ellerimi aramızdaki bankete doğru indirdi. Başparmağını saatimin çift deri kordonunun içine soktu ve sonra yavaşça, kasıtlı olarak nabız noktama sürttü.

"Ne?" Tekrar ettim.

"Sadece sana dokunmak istedim."

O anda kendi nefesimin hızlandığını duydum ve onun da aynı şeyi duyduğunu anladım. O bileğimin iç tarafını okşarken ben orada öylece kalakalmıştım. Kesinlikle iffetliydi ama yine de beni etkilediği için elini bacaklarımın arasına koymuş olabilirdi.

Sikeyim.

"Ee," dedi birkaç dakika geçtikten sonra. "Buraya bana sanat eseri satmaya mı geldin?"

Başımı salladım. Böyle mi ? Baştan çıkarma mı? İnce, etkili, eksiksiz. Burada odaları vardı, değil mi?

Gülümsedi ve bileklerimi serbest bıraktı. "Hayır mı? Niyetinin bu olduğunu sanıyordum, Solène."

Adımın onun ağzından çıkmasını seviyordum. Onun tadını çıkarma şekli *en*. Sanki tadına bakıyormuş gibi.

"Sen, Hayes Campbell... Sen tehlikelisin."

"Pek sayılmaz." Güneş gözlüklerini çıkararak sırıttı. "Sadece ne istediğimi biliyorum. Ve oyun oynamanın ne faydası var, değil mi?"

Çayımız tam o sırada geldi. Kusursuz bir sunumdu. Bir . "Turneye çıkmışsın," dedim tekrar yalnız kaldığımızda.

"Turdayım," diye tekrarladı.

"Ve sonra, neredesin? Londra'ya mı?"

"Londra', Paris', New York'tayım... Her yerdeyim."

Düşüncelerimi toplamak için bir an durdum ve pencereden dışarı, yeşilliklere baktım. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Bu nasıl olacak?"

Hayes elini masanın altından kaydırarak benimkini tekrar banketin üzerinde yakaladı ve parmağını saatimin kordonunun içine soktu. "Nasıl olmasını istersin?"

Ben bir şey söylemeyince ekledi: "Gittiğimiz gibi yapabiliriz." "Los Angeles'a geldiğinde seninle öğle yemeğinde buluşalım mı?"

Başını salladı, alt dudağını ısırdı. "Ve Londra. Ve Paris. Ve New York."

Güldüm, başka tarafa baktım. Neyi kabul ettiğimin farkına . Anlaşma.

Bu ben değildim.

"Bu delilik. Bunun farkındasın, değil mi?" "Sadece biri zarar görürse."

"Her zaman birilerinin canı yanar, Hayes."

Parmaklarını benimkilerin arasına sokup elimi sıkarken hiçbir şey söylemedi. Bu hareketin samimiyeti beni şaşırttı. Daniel'ınkinden beri bir erkeğin elini tutmamıştım ve Hayes'inki bana yabancı gelmişti. Büyük, pürüzsüz, yetenekli; beklenmedik bir yüzüğün serinliği.

Eteğimin içinde kıpırdandım, bacaklarım deri mindere yapıştı. Oradan çıkmam gerekiyordu ama yine de bitmesini istemiyordum.

Çayımızı bu şekilde bitirdik: parmaklarımız meraklı gözlerden uzakta bankette birbirine dolandı ve bir söz verdiğimizin bilincindeydik.

Hesap ödendikten sonra şef garson masamıza döndü. Her şeyin bizi tatmin edip etmediğini sordu. Sonra da son derece soğukkanlı bir şekilde, "Bay Campbell, üzülerek belirtmek isterim ki birileri nerede olduğunuzu öğrenmiş ve dışarıda sizi bekleyen birkaç paparazzi var. Özür dilerim. Binada değiller ama valenin hemen karşısındalar. Çıkışınızı geciktirmek isterseniz diye sizi uyarmak istedim."

Hayes bilgiyi sindirmek için bir an bekledi ve sonra başını salladı. "Teşekkür ederim

Sen, Pierre."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" O gittikten sonra sordum.

"Bu, yarın tüm bloglarda yer almak , muhtemelen benden önce gitmeniz gerektiği anlamına geliyor."

"Oh. Tamam. Şimdi ne olacak?" Saint Laurent çantamı almak için banketin karşısına uzandım.

Güldü ve beni tekrar kendine çekti. "Şu anda gitmek zorunda değilsin."

"Yine de yapmalıyım."

"İşte anlaşma," dedi. "Eğer restorandan birlikte çıkmazsak, suçlu görünme riskimiz var. Ama valeye kadar birlikte yürürsek ve kameralar bizi yakalarsa, çok daha geniş bir kitleye suçlu görünme riskini alırız."

"Yani bu bir oyun mu?"

"Bu bir oyun." Güneş gözlüklerini taktı. "Hazır mısın?"

Gülmeye başladım. "Buraya nasıl geldiğimi hatırlat bana

yine." "Solène" -gülümsedi- "sadece öğle yemeği."

Yaklaşık iki saat süren yemeğimiz boyunca Hayes'in ünlü biri olduğunu unutmayı başardıysam da, Hotel Bel-Air restoranının terasında yürürken bunu görmezden gelemezdim. Siyah kot pantolonu ve siyah botlarıyla 1.80 boyundaydı. Kafalar döndü, gözler büyüdü ve müşteriler birbirlerine işaret etti.

ve o bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Onları duymazdan gelmeye alışmıştı.

Geçitte, köprüye varmadan hemen önce beni durdurdu, eli belimdeydi, tanıdıktı. "Sen devam et, ben de biraz salona uğrayayım."

Bu akıllıca görünüyordu. Hayes'in potansiyel bir alıcı olduğunu meraklı arkadaşlarıma satamayacağımdan değil. Sadece bunu Isabelle'e satabileceğimden emin değildim.

Ne kadar yakın durduğunun farkına varmış gibiydi ve geri çekildi, parmakları yavaşça gevşedi.

"Teşekkür ," dedi, "bugün geldiğiniz için. Bu mükemmeldi."

"Öyleydi." Bir an orada durduk, kol mesafesinde, inkar edilemez çekimi hissediyorduk.

"Isabelle'in annesi," diye mırıldandı gülümseyerek. Bu lakaptan mı yoksa bu düşünceden mi hoşlandığından emin değildim.

"Hayes Campbell."

"Seni burada öpemem." Sesi alçak ve hırıltılıydı.

"Öpmeni istediğimi kim söyledi?"

O da buna güldü. "İstiyorum."

"O zaman bu sorunlu bir durum, değil mi? Daha tenha bir yer seçmeliydiniz."

Hayes başını eğdi, çenesi gevşedi. "Affedersiniz?" "Sadece seninle dalga geçiyorum," diye güldüm. "Bu çok güzeldi."

"Çünkü istersen bize bir oda tutabilirim..." Sırıttı. "Eminim yapabilirsin."

"Sadece saygıdeğer bir hanımefendi olduğunuzu düşünmüştüm."

"Sadece bazen." Sonra yanağını öpmek için ona doğru eğildim. Bir sanat dünyası öpücüğü değil ama tenini tenime bastırma, kokusunu içime çekme ve hafızama kaydetme şansı. Biraz hırsızlık gibi. "Yemek için teşekkürler Bay Campbell. Bir dahaki sefere kadar..." Ve böylece döndüm ve mütevazı paparazzilere doğru yürüdüm.

NEW YORK

Kesin bir plan yoktu. Belirli düzenlemeler yapmadan ayrılmıştık; ben kendi hayatıma dönmüştüm, o da kendi hayatına. Yine de neredeyse anında kendimi onu tekrar görmek isterken buldum.

Her üç günde bir yoldan arayıp çağırıyordu. "Seattle'a gel, Solène... Benimle Denver'da buluş, Solène... Phoenix... Houston..." Ve her seferinde reddettim. Mayıs ayında kavramsal ressam Nkele Okungbowa'nın sergisini açmak, Art Basel'de gösterilecek eserlerimizi hazırlamak gibi işlerle meşguldük. Isabelle'in okul tiyatrosu vardı. Ne kadar istesem de, onun kaprisiyle bir uçağa atlayıp kendimi alıp götürmesine izin veremezdim. Sorumluluklarım vardı. Önceliklerim vardı. Nasıl görüneceği konusunda endişelerim vardı.

Ancak Mayıs ortasında, Frieze New York sanat fuarı August Moon'un *Today* programına çıkacağı hafta sonuna denk gelince her şey güzel bir şekilde bir araya geldi. Yolculuk aylardır takvimimdeydi ve Hayes'i görmenin tatminini, sırf bu amaçla ülkenin öbür ucuna uçmanın ahlaki ikilemi olmadan yaşayacağımı fark etmek bana bir kazanç gibi geldi. Bunu rasyonalize edebildim. Kızıma bile.

Onu bir önceki Cuma günü okuldan almıştım ve o hafta başında *Bir Yaz Gecesi Rüyası'*nda sergilediği performansın etkisinden hala kurtulamamıştı. "Upper School'da drama öğretmeni olan Scott koridorda yanıma geldi ve en son ne zaman daha etkileyici bir Hermia gördüğünü hatırlayamadığını söyledi. Bunu o söyledi! Hem de *bana*!"

Arabayı park ettiğim yerden çıkarken gözleri parlıyordu. Gülümsemesi parlak, gözleri dans ediyordu.

"Bu harika, fıstık. Zorlayıcıydın. Çok, çok iyiydin." "Evet, ama bunu söylemek zorundasın çünkü sen benim annemsin. Oh, ve Ella

Martin, kardeşi Jack Lysander'ı oynadı. Üçüncü sınıf öğrencisi ve çok güzel, akıllı ve herkes onu seviyor ve beni tebrik etti."

"Bu harika," dedim, onu içime çekerek. Uzun saçları, vahşi, özgür. "Cebir sınavı nasıl geçti?"

"Blech." Dilini dışarı çıkardı. "İşkence. Matematikte asla iyi olamayacağım. Belli ki babamın genini almamışım."

"Özür dilerim," diye güldüm.

"Bu senin hatan değil. Belki birazcık." Gülümsedi. Ben Olympic'te trafikte ilerlerken o iPhone'unu arabanın müzik setiyle senkronize ediyor, çeşitli çalma listelerini karıştırıyordu. Sonunda aradığı şeyi buldu.

Belli belirsiz tanıdık, melankolik bir piyano girişi başladı. Koltuğunda arkasına yaslandı, gözlerini kapattı. "Bu şarkıyı seviyorum. Bu şarkıyı çok seviyorum."

Sormama gerek yoktu. Vokaller başladı, ses derin, hışırtılı, kusursuzdu.

"'Seven Minutes,'" dedi. "Hayes gelmiş geçmiş en seksi sese sahip..."

Kendimi ele vermekten korktuğum için bir şey söyleyemedim. Orada sessizce oturduk, aramızdaki boşluğu Hayes dolduruyordu. *Düşersem beni tutacak mısın?* Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum, başparmağı bileğimin iç kısmındaydı. Düşüncelerim, uygunsuz.

"Önümüzdeki hafta sonu San Jose'de eskrim turnuvam var mı?" Isabelle öne doğru oturarak büyüyü bozdu. "Beni kim götürecek, sen mi babam mı?"

"Babacığım. Haftaya Frieze için New York'tayım. Hatırladın mı?"

İçini çekti, koltuğa geri gömüldü. "Unutmuşum."

"Özür dilerim."

"Hep gidiyorsun-" "Izz-"

"Biliyorum, . Bu bir iş."

Sonra konsolun üzerinden uzandım ve elini sıktım. "Bunu edeceğim. Söz veriyorum."

* * *

New York bir danstı, Hayes ve ben birlikte birkaç saat çalabilelim diye güzergahlarımızı koordine ediyorduk. O şehir merkezindeydi. Ben Soho'da kalıyordum ama fuar için Randall's Island'a gidip geliyordum. Bu sefer fuara katılmıyorduk, bu yüzden Lulit evde kaleyi korurken ben müşterilerle görüşmek için yalnız geliyordum. İş yemekleri ve şenlikli akşam yemekleri vardı ve iş dışında arkadaşlık etmek için çok az fırsat vardı. Ama Hayes'in programı benimkini çocuk oyuncağı gibi gösteriyordu.

Manhattan kadar büyük ve hareketli bir şehirde beni beklemediğim şekilde etkileyen şey onun ihtişamıydı. Bir şehir otobüsünün yan tarafına yapıştırılmış bir albüm tanıtımı. Grubun Times Meydanı'ndaki görüntüsü. Artık tanıdık gelen *Petty Desires* turne tişörtünü giyen bir çocuk. Hayes'in yüzü rastgele dönüşlerde beni selamlıyor. Aynı anda hem sevimli hem de rahatsız edici.

Cuma sabahı, eski bir sınıf arkadaşım olan ve şu anda Gagosian'ın kampında çalışan Amara Winthrop ile Peninsula'da erken bir kahvaltı için buluşmuştum. On beş dakika geç gelmiştim ve iğrenç trafik için bolca özür dilemiştim. "Lütfen," demişti elini sallayarak. "Bugün Cuma. *Bugün Today* Show var. Sizi uyarmalıydım. Sanırım şu İngiliz erkek grubu çalıyor. Dışarıda çılgınlık var. Latte?"

O ana kadar Hayes'in bu gösteriyi yapmaktan bahsederken Rockefeller Plaza'nın ortasında yirmi bine yakın kişinin önünde sahne almaktan bahsettiğini fark etmemiştim. Onun ve grubun bir Cuma sabahı şehir merkezinde açık havada şarkı söylemesinin yaratacağı dalgalanma etkisinin beni ve sabah işe gidip gelmeye çalışan milyonlarca kişiyi etkileyeceğini. Onun şöhretini görmezden gelirsem, bu şöhrete karşı bağışıklık kazanacağımı; bu şöhretin benim için artık var olmayacağını düşünmüştüm. Yanılmışım.

* * *

Geçici öğle yemeği planları yapmıştık. Sabahı Frieze'de geçirdikten sonra onunla Four Seasons'ta buluşacaktım. Beni telaşlı olabileceği konusunda uyarmıştı ama hiçbir şey beni otelin girişini çevreleyen hayranların akınına hazırlayamazdı. Görünüşe bakılırsa üç yüz kişi vardı, akın ediyor, baygınlık geçiriyor, idollerini bir an olsun görmek için bekliyorlardı. Ellerinde fotoğraflar ve cep telefonları. Paparazziler toplanmış ve hazır bekliyordu. Ana girişin her iki tarafına ve caddenin karşı tarafına barikatlar kurulmuştu. Grubun güvenlik görevlilerinden en az bir düzinesi, siyah giysileri ve tanımlanabilir boyunluklarıyla etrafta dolaşıyordu. Takım elbiseli yedi kadar koruma daha otelin girişini kapattı. Ve yarım düzine kadar da New York'un En İyileri. Uber aracından indiğimde kalbim hızla çarpıyordu. Sanki yakınlığım sayesinde kızların heyecanını bir şekilde yakalamıştım. Bu hayranlar Isabelle ve yavrularından daha yaşlıydı. Daha tutkulu, daha kararlıydılar. Ve onlara yakın olmak bende tam olarak ifade edemediğim bir duygu yarattı. Heyecan ve sinirle birlikte, korkuya benzemeyen bir his de vardı.

Otele girerken hiç sorun yaşamadım. Hayes yapmayacağımı söylemişti. Otel güvenliği misafir olduğumu varsayacak ve orada bulunmamı sorgulamayacaktı. Yaşım ve sosyoekonomik durumum uygundu ve çoğu grup üyesinin The Row giymediğini tahmin ediyordum. Ne olursa olsun, grubun elemanlarından biri beni lobide karşıladı: Tıknaz, kızıl saçlı Desmond beni selamladıktan sonra asansörlere ve otuz ikinci kata kadar eşlik etti. Ziyaretimin ne anlama gelebileceğini ancak tahmin edebiliyordum ama uygunsuz bir şey düşündüyse de belli etmedi.

Hayes'in katında iki güvenlik görevlisi daha vardı ve koridorlarda dolaşıyorlardı. Belki de bir devlet başkanıyla görüşmek böyle bir şeydi. Ya da Pentagon'daki yetkiler. Terlemeye başlamıştım.

Koridorun sonunda Desmond bir anahtar kartı çıkardı ve Hayes'in süitinin kapısını açtı. İçerideki kargaşaya hazırlıklı değildim. Oda çiçek aranjmanları, meyve tabakları ve mini Pellegrino şişeleriyle doluydu ama kimse bir şey yiyor gibi görünmüyordu. Güney Asyalı genç bir adam cep telefonuyla uğraşıp duruyordu; iki halkla ilişkilerci kadın bir kanepede toplanmış, çılgınca mesajlaşıyorlardı; bir

İki elinde takım elbise ceketleri tutan ve asistanına Jamaika'ya özgü bir İngiliz aksanıyla emirler yağdıran gardırop görevlisi kadın; elinde sayısız alışveriş poşetiyle yatak odasına gidip gelen söz konusu asistan; masanın başında dizüstü bilgisayarıyla uğraşan şık giyimli bir adam; ve tüm bunların ortasında Hayes. Oturma odasının uzak bir köşesinde, gardırop görevlisi kadın onu ceketlerden birinin içine sokmaya çalışırken kollarını İsa gibi açmış durduğu yerde gözleri benimkilerle buluştu.

"Merhaba," diye mırıldandı. Dudakları o megawatt gülümsemesine dönüştü. "Merhaba," diye karşılık verdim.

O sırada kafalar döndü, çevredekiler o kadar da sinsice beni süzmüyorlardı. Bakışlarını okunmadan okumaya çalışıyordum. Kolay bir başarı değildi.

"Millet, bu benim arkadaşım Solène. Solène, millet," diye duyurdu Hayes.

Stilistlerden içten bir gülümseme ve telefondaki adamdan bir baş sallama geldi ama misafirperverlik sona erdi. Dizüstü bilgisayarcı adam umursamazdı ve koltuktaki kadınlar şaşırtıcı derecede soğuktu. Oradaki rolümün çoktan değerlendirilmiş ve itibarsızlaştırılmış olduğu gerçeği ürkütücüydü. Bu tam da korktuğum şeydi.

O zaman tipik bir groupie gibi görünmediğimi fark ettim ve beni bu kadar çabuk reddettiklerine göre, Hayes Campbell'ın bir "tipi" olması oldukça mümkündü.

"Özür dilerim, sadece birkaç dakika daha sürecek," dedi.

"Sorun değil."

"Bu gömleği sevmedim, tatlım. Maggie, yatak odasındaki Prada çantasını kontrol et ve hangi gömlekleri gönderdiklerine bak."

"Bu gömleğin nesi var?" Hayes yüzünü buruşturdu. "Beverly gömleğimi beğenmedi."

"Üzerime tam oturmadı." Beverly yanlarındaki fazla kumaşı çekerek gömleği Hayes'in karnına doğru çekti ve dar belini ortaya çıkardı. "Bütün bunlara bak. Bunlara ihtiyacın yok. İçine alabilirim ama bakalım başka bir şey daha iyi uyacak mı?"

"Hayes, "Bu akşam İngiliz Başkonsolosluğu'nun rezidansında şık bir akşam yemeğimiz var," diye açıkladı. Hepsi bu, değil mi?" Kanepedeki kadınlara doğru döndü.

"Hepsi bu kadar." İkisinden daha sarışın olanı gülümsedi. "Seyahat programını şimdi sana e-posta ile gönderiyorum. Alistair'in hayır kurumuyla ilgili notlarınızla birlikte."

Haklıydım: onlar halkla ilişkiler kızlarıydı. İyi giyimli, iyi aksesuarlı, otuzlu yaşlarında, Drybar'a uygun saçları olan kadınlar. Sanırım Max Steinberg beni böyle görüyordu. Belki de Hayes'in tipi hakkındaki notu almamıştı.

Beverly, "Bu takım elbisenin kesimini beğendim ama gömleği beğenmedim," diye düşündü. "Maggie!"

Gardırop görevlisi elinde iki gömlekle yatak odasından çıktı. Beverly gömlekleri hızla inceledi, sağdakini aldı ve Hayes'e giysilerini çıkarmasını söyledi.

Hayes takım elbisesinin ceketini çıkardı ve gömleğinin düğmelerini çözdükten sonra 2 numaralı seçeneği eline aldı. Uzun bir süre boyunca oturma odasının ortasında gömleksiz bir şekilde durdu. Diğerleri her ne yapıyorlarsa onunla meşguldüler ama ben ona bakma isteğime karşı koyamadım. Hayal gibiydi: pürüzsüz, kremsi bir cilt; geniş omuzlar; gergin karın kasları; yontulmuş kollar. Kusursuzdu. Demek yirmi yaş böyle bir şeydi. Ergenlik ile her şeyin çözülmeye başladığı an arasındaki o tatlı nokta.

Beverly yeni gömleğin düğmelerini iliklemeyi bitirdiğinde, "Mükemmel," dedi. "İtalyanlardan şaşmamalısın, evcil hayvan. Daha ince bir yapı için kesiyorlar. Maggie, bir iyilik yap ve yatağın üzerindeki sıska kravatı getir."

Beverly'yi ilham perisiyle uğraşırken izledim. Yakasını düzenliyor, yakalarını düzeltiyor, kravatını bağlıyordu. Bir anne gibi... eğer Hayes'in kırklı yaşlarında Jamaikalı bir annesi olsaydı.

"Pekâlâ. Ben böyle mutluyum. Yatak odasına senin için bir çift elbise ayakkabısı bırakıyorum."

"Botlarımı giyemez miyim?"

Beverly, Maggie ve dizüstü bilgisayardaki şık giyimli adam hep bir ağızdan, "Hayır," dediler.

Halkla ilişkiler uzmanlarından biri, "Kesinlikle hayır," diye ekledi.

Hayes güldü ve sonra gözleri sinsice kısıldı. "Botlarımı giyiyorum."

Beverly, Maggie'yle birlikte çeşitli gardıroplarını ve alışveriş torbalarını toplamaya başlarken ağzıyla onaylamayan bir ses çıkardı. "Eşyalarını dolabında asılı bırak, akÇamdan önce onları ütüleyeceğimden emin ol. Botlarınızı parlatması için daha sonra birini gönderirim."

"Teşekkür , Bev. Ooh, bu kimin takımı?"

"Bu Oliver için."

"Nasıl oluyor da Ol bütün züppe takımlarını alıyor? Belki ben de bir züppe olmak istiyorumdur. Papyon mu takıyor? Ben de papyon istiyorum."

"Şimdi de papyon mu istiyorsun?"

"Belki."

"Aman ." Beverly'nin Jamaikası ortaya çıkıyordu.

"Biliyorum, biliyorum... Ben havalıyım," diye güldü ve beni köşede bulmak için döndü. "Solène, benim 'havalı' olduğumu biliyor muydun? Bu benim resmi arketipim. Birbirimizin yerine geçebileceğimizi düşünmeyesin diye. Beni gördüğünde böyle düşünüyorsun, değil mi? "Oh, çalımlı olan o olmalı." diye düşünüyorsun."

Buna güldüm. Odadaki diğer tüm kadınlar gibi. Hayes ve onun sadık tebaası.

O ana kadar telefon konuşmasıyla meşgul olan iş adamı küçük bir çığlık atarak dikkatimizi çekti. "Sen, dostum, bana büyük borçlanacaksın."

"TAG Heuer?" Hayes sordu.

"TAG Heuer. Merhaba, ben Raj. Memnun oldum." Hayes'e dönmeden önce elimi sıkmak için eğildi. "Evet, saat üçte birkaç saatle birlikte birini gönderecekler. Bu akşam için uygun bir tane seçeceksin. Ve sonra her gün için daha rahat bir tane daha."

"Aferin Raj," dedi dizüstü bilgisayarcı arkadaş.

"Bu çok büyük olabilir, Hayes. Sana teklif ederlerse hayır diyemezsin," dedi sarışınlardan daha esmer olanı.

"Evet, ama markasız değil mi?"

"August Moon markasının dışında. Hayes Campbell markasından değil."

Hayes dalgın bir şekilde alt dudağını çekiştiriyordu. "Sadece biraz elitist olduğunu düşünüyorum. Yani on dört yaşındaki kızlar TAG Heuer saat almıyor."

"Dubai'deler." Yine dizüstü bilgisayarcı.

"On dört yaşındaki kızların ötesine ulaşıyorsun, dostum. Bütün mesele bu. Markanı genişletiyorsun. Kendini yeniden tanımlıyorsun. Sonsuza dek bir erkek grubunda yer almayacaksın."

Sonra Hayes bana döndü. Takım elbisesi içinde çok şıktı. Bu insanlar hiç gidecekler miydi? "TAG Heuer için bir reklam kampanyası yapmamı istiyorlar. Solo. Ne düşünüyorsun?"

O anda tüm gözler üzerimdeydi ve benim fikrimin neden önemli olduğunu merak ettiklerini düşündüm. "Bunları başka kim yaptı?"

"Brad, Leonardo," dedi Raj.

"Kim çekiyor?"

"Tüm projeleri için kullandıkları birkaç kişi var. Çok yetkin, kusursuz işler yapıyorlar ama ünlü isimler değiller."

"Yani Meisel, Leibovitz ya da Afanador'u isteyemez mi?"

", yine ne iş yapıyordunuz?" Dizüstü bilgisayarın başındaki adam çalmayı bıraktı.

Hayes o zaman yarım sırıtışlarından birini yaptı. "Solène'in Los Angeles'ta bir sanat galerisi var." Sesi neredeyse böbürlenir gibiydi. "Onun zevkine sonuna kadar güvenirim."

Bana o kadar yoğun bakmasaydı ona gülerdim.
Sırlar için çok fazla.

"Pekala," dedim bir süre düşündükten sonra, "Brad ve Leo için yeterince iyiyse... devam edin. Onlara çalım at."

* * *

"Seni özledim." Maiyet ayrıldıktan ve Hayes takım elbisesini değiştirdikten kısa bir süre sonra kendimizi kanepede bulduk. Yalnızdık.

Ünlü olmasının verdiği yüksek enerji, işi yaltaklanmak, üzerine titremek ve ikramda bulunmak olanların yokluğunda dağılmıştı. Her ne kadar heyecan verici olsa da

"Hayes Campbell, pop yıldızı" olmak zorunda olmamasının çekici bir yanı vardı. Ham, çıplak, erişilebilir bir şey.

"Sadece iki hafta oldu," dedim.

"Senin için iki hafta oldu. Benim içinse on şehir oldu." Sonra elime uzandı, parmaklarını parmaklarımın arasında kaydırdı. Düşündürücü.

"Eğer zamanı böyle ölçüyorsanız-"

"On şehir.. Ne, on üç gösteri mi? Üç yüz elli bin çığlık atan kız... ki bunlar sen değildin."

"Hayır. Ben hiç çığlık atan bir kız olmadım."

"Bunu değiştirmemiz gerekecek, değil mi?"

Tanrım, çok iyiydi. Bu küçük satırları ne kadar kolaylıkla araya sıkıştırıyordu: görünüşte zararsız ama yüklü.

Ağzının kenarı o bayıldığım şekilde kıvrılıyordu. "Neye gülüyorsun, Solène?"

"Hiçbir şey," diye güldüm.

"Ne düşündüğünü biliyorum."

"Biliyor musun?"

Başını salladı, boştaki eli saçlarımı okşamak için uzandı. Tenine sürdüğü koku her neyse onun kokusunu alabiliyordum. Odun, amber ve ıhlamur. "'Tanrım, şu anda gerçekten öğle yemeği yiyebilirim' diye düşünüyorsun."

"Evet. Kesinlikle. Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Bir an için konuşmadı ve başparmağı çenemin kenarını izlerken kalbimin göğsümde attığını duyabiliyordum. O kadar silikti ki hayal etmiş olabilirim.

"Tamam... Hadi dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler alalım."

Ben ne olduğunu anlayana kadar o çoktan odayı geçmişti. "Dışarıda mı?"

"Evet. Buradan çok uzakta olmayan harika bir suşi mekanı var. Suşi sever misin?

Yürüyebiliriz, çok güzel bir gün," diye seslendi dolaptan.

Four Seasons kalesine sığınmış olduğu için muhtemelen Elli Yedinci Cadde'de neden olduğu kargaşanın farkında olmadığını fark ettim. "Dışarının nasıl olduğunu gördün mü?"

O sırada elinde bir çift siyah botla yatak odasından döndü. Anladığım kadarıyla meşhur botlar. "Ne var? Çok hayran var mı? , Desmond bizi arabayla götürsün o zaman-"

"Mesele yürümemek değil, mesele... Binadan çıkabileceğinizi sanmıyorum." Arzularının nesnelerinden biriyle birlikte o kalabalığın arasından geçmeye çalışma fikri beni dehşete düşürdü.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" Pencereye doğru ilerlemeden önce gözleri benimkileri aradı. Ama pencere açılmamıştı ve o açıyla sokağı görmesinin imkânı yoktu.

"Bu saçmalık," dedi ayakkabıları bir kenara fırlatarak. "Gösteriden sonra Rockefeller'dan buraya kadar bizi takip ettiler. Arabalara üşüştüler. Tam bir çılgınlık." Bana geri döndü. "Özür dilerim..."

"Olma."

"Burada kilitli kalmaktan *gerçekten* nefret ediyorum... , B planı o zaman? Oda servisi mi? Lanet olsun, kulağa hiç de romantik gelmiyor." Buna güldüm. "Romantik olmaya mı çalışıyordun?"

"Şansımı deniyordum. Tabii..." O zaman gözleri büyüdü. "Benimle gel." Elimi tuttu ve beni yatak odasına doğru götürdü. Romantik, gerçekten.

Onu odaya kadar takip ettim, yatağın ve üzerinde AUGUST MOON/H. CAMPBELL yazan bir gardırobun yanından geçip geniş terasa çıktım. CAMPBELL, ve geniş bir terasa çıktık. Önümüzde tüm bahar ihtişamıyla Yukarı Manhattan ve Central Park'ın engelsiz manzarası uzanıyordu. Masmavi bir gökyüzünün altında yeşil bir vaha.

"Yani..." Elimi sıktı. "Öğle yemeği? Burada mı?" "Burada öğle yemeği harika olur."

* * *

Hayes hiç vakit kaybetmeden siparişimizi verdi ve sonra korkulukta bana katılarak manzarayı, bahar kokusunu ve güneşi seyretti. O alanda ona yakın olmanın çok rahatlatıcı bir yanı vardı. Uzun gövdesine çarpmak. Onun yakınlığı artık tanıdıktı.

"Günün geri kalanını boş versek ve birlikte geçirsek ne olur?"

"Yönetiminiz mutlu olmayacaktır. Ortağım ise daha az."

"Ama ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşünsene." Gözleri parladı. Güneşte yeşilden maviye dönmüşlerdi. Değişken, su gibi. "Belaya bulaşmak. New York'ta çılgınca koşmak..."

"Ayrılabileceğimiz gibi değil. Sen burada *Rapunzel* gibisin. Şatonuzda kilitli... *saçlarınızla*... Hayes Campbell, yeni milenyum Rapunzel'i."

"Dört Mevsim'in Rapunzel'i..." dedi.

Güldük.

Bir an için bakışlarımı tuttu ve o belirgin heyecanı hissettim. Bu çekimin sadece fiziksel olmaktan çıktığının farkına vardım. Bir yerlerde bir şeyleri aşmıştım. Ondan hoşlanıyordum.

"On yaşımdayken ailemle birlikte ilk kez buraya geldim. Times Meydanı'nda bir otelde kaldık, Özgürlük Anıtı'nı ziyaret ettik ve tüm bu turistik şeyleri yaptık. Ground Zero'yu görmeye gittik ve yeniden inşa etmeye başlamışlardı..."

Bahsettiği şeyin sadece on yıl önce olduğunu fark ettim. O zamanlar Los Angeles'ta yaşıyordum, hala mutlu bir evliliğim ve iki yaşında bir çocuğum vardı. Referanslarımız çok uzaktı. Kuleler yıkıldığında Hayes üçüncü sınıfa gidiyor olacaktı.

"Central Park'ta geçirdiğimiz bir öğleden sonra vardı," diye devam etti. Sadece dolaşıyorduk. Çok fazla şey oluyordu. Büyük Latin aileler piknik yapıyor ve müzik çalıyorlardı. Paten kayan insanlar. Futbol oynayan adamlar... futbol. Çok canlı, enerji dolu ve *mutluydu*. Ve bir öğleden sonra bunun bir parçası olduğum için kendimi kötü hissettiğimi hatırlıyorum.

"Bu sabah Rory ile konuşuyordum ve ona Central Park'ta yürüyerek bir gün kaybetmenin ne kadar harika anlatıyordum çünkü buraya hiç gelmemişti. Gruptan önce buraya hiç gelmemişti. Ama sonra fark ettim ki, *bunu yapamayız*. Ben artık bunu yapamam. Bunu yapma fırsatı asla bulamayabilir.

Bu da garip, değil mi? Bu bir değiş tokuş..." Bir an sessiz kaldı, yeşilliklere doğru baktı. Çarpıcı profiline. Güzel kemikleri.

Birden bana doğru döndü ve sırtını korkuluklara dayadı. "Saçmalıyorum, değil mi? Özür dilerim. Bazen kendimi kaptırıyorum ve-"

Öptüğümde Hayes'in dudakları hâlâ hareket ediyordu. Bu sıcak, geniş, davetkâr havuz beni çağırıyordu. Yeme karşı koyamadım. Gençliği, güzelliği. Ve her şey, o anla ilgili her şey harikaydı.

"Tamam," dedi sonunda izin verdiğinde. "Ben görmedim
geliyor."

"Özür dilerim. Ben sadece ... Ağzın."

"Gerçekten mi?" Gülümsedi. "Sorun saç
değil miydi?" Gülmeye başladım.

İri elleri belimi çevreleyerek beni kendine çekti. "Çocukluk tatillerim hakkında nostalji yapan ben değil miydim? Çünkü bir keresinde Mayorka'daydık..."

"Kapa çeneni, Hayes."

"Bunun benim kazandığım anlamına geldiğini biliyorsun, değil
mi? Çünkü daha uzun süre dayandım." "Bunun bir yarışma
olduğunu bilmiyordum."

Omuz silkti. "Öyle *olmadığını* bilmiyordum."

"Çünkü sen yirmi yaşındasın."

"Evet, şey... Bundan hoşlanmışa benziyorsun." Konuşmayı kesti ve beni tekrar öpmek için eğildi. Kasıtlı, yoğun. Tanrım, bunu özlemiştim. Yeni birini keşfetmeyi.

Sonunda, enfes yüzüne yayılmış bir sırıtışla geri çekildi. "Eee, öğle yemeği?"

* * *

Bizimyemek geçti hepsi çok Çabuk. Zaman bükme
ve davranmak tahmin edilemez şekillerde. Ve o, beni içine
çekiyor.

"Çocukluk tatilinizi nerede geçirdiniz? Fransa'da mı?"

"Çoğunlukla." Parmağının bardağının ağzında gezinmesini izliyordum. Sandviçine neredeyse hiç dokunmamıştı. "Babamın annesiyle Paris'te Noel. Ve

yazları Güney'de annemin ailesiyle geçirirdim."

"Hâlâ oradalar mı?"

"Büyükannem ve büyükbabam etti."

"Üzgünüm..."

" değil. Doksanına geldiğinde böyle olur."

Sonra gülümsedi. "Evet, sanırım bu mantıklı."

"Cenevre'de kuzenlerim var. Onları istediğim sık göremiyorum."

"Bu tamamen kötü bir şey değil," diye mırıldandı, sesi sabahki gösteriden dolayı hâlâ kısıktı. "Benimkiler, hayatımda daha asil bir şey yapmadığımı bana acımasızca hatırlatıyor."

Gülümsedim. "Hâlâ vaktin var."

"Bunu aileme hatırlatacaksın, değil mi? Gurur duymadıklarından değil. Gerçekten gurur duyduklarını düşünüyorum. Ama bunu geçici bir şey olarak gördüklerine inanıyorum. 'Oh, Hayes ve onun küçük pop grubu. Ne güzel değil mi?'"

"Tek çocuk olmanın yükü..."

"Evet. Tüm hayallerinin tek taşıyıcısı. Tam bir işkence."

Buna gülümsedim. Ve yine de anladım. Daniel ve benim Isabelle'e bugüne kadar harcadığımız zamanı ve enerjiyi hesaplarsam, bu olağanüstü insanı yetiştirmek için -Fransızca daldırma programları, özel okul, eskrim dersleri, yatılı kamp, bale, tiyatro, hepsi- okulu bırakıp sirke katılmaya karar verirse biraz şok olabileceğini hayal ediyorum. (Trapez derslerinin faturasını ödemiş olmamıza rağmen)

"Ne?" Elindeki parçalanmış hindi sopasını bir kenara itmiş ve sandalyesine yaslanmıştı. "Yüz ifadeniz bana onlardan yana olduğunuzu söylüyor."

"Tam olarak *yan yana*

değil..." "Ama?"

Güldüm. "Ben bir ebeveynim. Beklentilerimiz var. Bu, hiçbir zaman ailemin isteklerine karşı gelmediğim ya da sadece kendim için bir şeylerin peşinden gitmediğim anlamına gelmiyor, çünkü . Ve bunların bazılarından pişmanlık duydum, bazılarından ise duymadım. Ama bence bunu yapmak zorundasınız. Büyümek böyle bir şey."

Bir an sessiz kaldı. "Pişman olmak için ne yaşadın?"

"Yirmi beş yaşında evlenmek... ki bu *saçma* değil, ama benim için çok gençti..."

"Bu yüzden mi uzun sürmedi?"

"Kısmen. Gençtik. *Ben* de gençtim. Hala kim olduğumu, ne istediğimi bulmaya çalışıyordum. Ve nihayetinde farklı şeyler istiyorduk. Bunun kimsenin suçu olduğunu sanmıyorum. Biz sadece gerçekten farklı insanlarız."

Başını salladı. "Ne istiyorsun, Solène?"

Tereddüt ettim. Soruyu yorumlamanın birden fazla yolu vardı. "Muhtemelen herkesin istediği şey: mutlu olmak. Ama ben hala bunu kendim için tanımlıyorum. Kendimi *yeniden tanımlamam* gerekiyordu. Çünkü sadece 'Daniel'in karısı' ya da 'Isabelle'in annesi' olmak istemiyordum. İşe geri dönmek istedim ve Daniel bunu istemedi."

"Ona kızdın mı?"

"Sonunda. Ve hala... Bir kutuya konulmak istemiyorum. Beni besleyen şeyler yapmak istiyorum. Etrafımı sanatla, büyüleyici insanlarla, teşvik edici deneyimlerle... ve güzellikle sarmak istiyorum. Kendimi şaşırtmak istiyorum."

Sonra Hayes gülümsedi, yavaşça, bilerek. "Bir çiçeği açmak gibi."

"Ne gibi?"

"Sen, kendini ifşa eden. Mümkün olduğunca az şey paylaşmaya yemin etmiş olan sen." Bir süre konuşmadan öylece oturdum.

"Kulağa çok klişe geliyor, değil mi?" Yanakları kızardı. "Tamam, bunu hiç söylememişim gibi davran."

Sonra güldüm. "Tamam."

* * *

Hayes, Crosby Street Hotel'in kalabalık barına girdiğinde her haliyle "havalı biri" gibi görünüyordu. Kusursuz kesilmiş takım elbisesi ve taranmış saçlarıyla uzun ve inceydi. Her zamanki gibi baş döndürüyordu. O gece benim akşam yemeğimden ve onun İngiliz Konsolosluğu'ndaki galasından sonra geç saatlerde buluşmak üzere plan yapmıştık. Soho'da kaldığım yere kadar gelmeyi teklif etti. Hiç şüphem yoktu.

sözünü tutacaktı, ama yine de söylediği zaman gelmesinde beni heyecanlandıran bir şey vardı.

"neden seçtiğini biliyorum," dedi, arka köşeye sıkışmış şeker çizgili bankette yanıma sokularak.

"Öyle mi?"

Tavandan sarkan çok renkli küre şeklindeki aydınlatma armatürleriyle karanlık ve karamsardı.

Başını salladı. "Sanat. Fuayedeki şu devasa *kafa.* Nedir o? Martin Luther King mi o?"

Gülmeye başladım. "Hayır. Komiksin. Bu bir Jaume Plensa."

"Kim? Ne?" Kravatını gevşetiyordu.

"Jaume Plensa. İspanyol heykeltıraş. Oldukça iyi."

"Bu biraz rahatsız edici."

Haklıydı. Heykel kafa otel lobisinde yaklaşık üç metre yüksekliğinde duruyordu. Mekânın oranlarına göre biraz fazla büyüktü, bu da onu daha da dikkat çekici kılıyordu.

"Ve köpekler. Dışarıda kağıttan yapılmış bir sürü vahşi köpek var. Kağıttan köpekler."

"Justine Smith. İngiliz."

"Anlaşıldı." Takım elbise ceketinden sıyrılıyordu ve beni içine almak için durakladı. "Bunların hepsini aklından biliyor musun?"

Başımı salladım. "Bunu uzun zamandır yapıyorum. Ayrıca, daha önce de burada kaldım."

"Ha." Yavaşlamış gibiydi, geldiği yerin yüksekliğinin yatışmasına izin veriyordu. Dikkati benim üzerimdeydi. "Büyüleyici görünüyorsun."

"Sen de o kadar kötü ."

"Tanrım. Vay canına."

Yeniydi, benim Jason Wu'm. Özellikle bu seyahat için satın aldım. İstiridye rengi payetli tank ve fildişi kalem etek. Isabel Marant topuklularla eşleştirdim. Seksi, çünkü onu göreceğimi biliyordum. Ve çünkü - eğer ben

Kendime karşı dürüst olmak gerekirse, onu daha fazlasını ister halde bırakmak istedim. Ona işkence etmek istedim.

"Benimle birlikte olduğuna inanamıyorum bile," diye güldü, kol düğmelerini açıp kollarını sıvadı.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü ben bu *çocuk* gibiyim. Ve sen açıkça öyle değilsin. Ve bunu mümkün olan en gurur verici şekilde söylüyorum."

"Tamam, bir daha bu konuyu açma."

"Tamam." Elleri kokteyl menüsüne uzandı. "İçiyor muyuz?" "Planımız buydu."

Menüyü incelemesini izledim. Daniel'ın aksine, yarı aydınlıkta bile gözlerini kısmasına gerek yoktu.

Sonunda garsonumuz geldi. Ben tekila-şeftali-biber karışımını seçtim. Hayes de en ufak bir tereddüt etmeden Laphroaig sipariş etti.

10. Temiz. Otuzlu yaşlarının ortalarında bir erkek olan sunucu gözünü bile kırpmadı.

"Viski?" Masadan kalktıktan sonra sordum. "Kaç yaşındasın sen? Altmış mı?"

Hayes güldü, ellerini saçlarında gezdirerek stratejik bir şekilde karıştırdı. Geldiğinden beri yapısını bozuyordu. Ne yapmak istediğinden emin değildim. Zarifçe dağınık, belki.

"Amerika'da ne dediğimi biliyormuş gibi konuşursam bana kimlik sorma ihtimallerinin daha düşük olduğunu görüyorum. Ve," diye ekledi, "tadını seviyorum. Topraksı."

Bunun havada kalmasına izin verdi. Ve sonra gülümsedi,

nazlı nazlı. "Sen bir belasın."

"Bunu bildiğini sanıyordum..."

"Nasıl yaparım? Birçok blogundan biri mi? Tumblr mı?"

Güldü. "Oh, onları okuma, onlar saçmalık. Onları okumayacağına söz ver."

"Öyle bir arzum yok," dedim. "Tekrar" diye eklemeliydim. Daha doğru olurdu.

Hotel Bel-Air'deki öğle yemeğimizden sonraki o ilk gece, çocuklar şehrin öbür ucundaki Staples Center'da sahnede zıplarken, kendimi yatak odama kilitlemiş ve Google'da "Hayes Campbell "ı aramıştım. Arama

otuz milyon eşleşme ortaya çıktı ki bu bana hiç mantıklı gelmedi. Ben de yenile tuşuna bastım. İki kere. Ve sonraki üç saat boyunca Hayes'le ilgili her şeyi içeren sitelerde gezinirken yarım şişe Şiraz içtim: haberler, fotoğraflar, videolar, bloglar, hayran kurguları, saçına yazılan methiyeler.

Tüm bu süre boyunca Isabelle koridorun karşısındaki arkadaşıyla telefonda konuşuyor, annesinin tavşan deliğinden aşağı indiğinden habersizdi. Yüzüstü.

Ama burada, bir otel barının mahremiyetinde, internette arama yaparken yaşadığım endişenin hiçbirini hissetmedim. Sanki onu yirmi iki milyon Twitter takipçisiyle paylaşıyormuşum gibi hissetmedim. Burada, bu gece, bu alanda, o benimdi. Bunu açıkça belirtmişti.

"Saatini takmamışsın," dedi. İki içki içmiştik ve kalabalık biraz azalmıştı. Müzik yumuşamıştı, atmosferik trip-hop.

"Ben değilim."

Eli ikimizin arasından aşağı kaymış ve bileğimi sarmıştı. "Nerede o?"

"Üst katta."

"Saatine güvenmeye başladım." "TAG

Heuer değil."

"Hayır. Bu Hermès," dedi. "Vay

canına. Çok iyisin."

Başparmağıyla nabız noktamı okşayarak gülümsedi. "Son zamanlarda saatler konusunda çok iyiyim."

Bir an için hiçbir şey söylemedim. Sadece orada oturdum ve dokunuşuyla hipnotize olmama izin verdim. Eli bileğimden kalçama doğru hareket ettiğinde irkildim. "Saatler, ha?"

"Saatler."

"Başka hangi konuda iyisin?"

Sonra gözleri büyüdü ve o sinsi gülümsemelerinden birini bıraktı. "Bu hileli bir soru mu? , . Futbol, yani futbol... Tenis... Yokuş aşağı kayak... Satranç... Tilki avı..."

Bunun üzerine güldüm. "Tilki avı mı?"

"Sadece dikkatini veriyor musun diye bakıyordum." Parmak uçları eteğimin etek ucunun altından kayarak dizimi sıyırdı. Dikkat ediyordum, tamam.

"Kürek... Squash... Badminton... Şiir... Breakdans..." "Solucan mı?"

"Solucan," diye güldü. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi? Sanırım seni bununla kazandım." Parmakları tenimin üzerinde şehvetli bir şekilde geziniyordu.

"Bilemiyorum. 'Beni kazandı' biraz ağır kaçıyor." Bacaklarımı açtım ve elinin dizlerimin arasında yolunu bulmasını izledim. Büyük, güzel işlenmiş elleri ve uzun parmakları vardı.

"İlgileniyordun."

"Belki."

"Artık ilgileniyorsun."

Başımı salladım. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Bardağımda kalan azıcık içkiyi de bitirme cüretini gösterdim. Bana doğru eğildi. Ama beni öpmedi, yalnız olmadığımız için öpmediğini düşündüm. Çünkü iki koltuk ötede başka bir çift daha vardı ve odanın yarısı yabancılarla doluydu - kesinlikle cep telefonları vardı. Muhtemelen en iyisi buydu.

"Senin sıran, Solène. Bana hangi konuda iyi olduğunu söyle." "Suluboya. Fransızca. Bale."

"Bale mi?" Eli kuzeye göç etmişti, parmakları alt uyluğumun iç kısmına bastırıyordu.

"Eskiden bale yapardım. İyiydim."

"Neden bıraktın?"

"Yeterince iyi değildi."

"Mm." Başını salladı, parmakları kalktı. "Devam et."

"Umm..." Odağımı kaybediyordum. "Koşmak. Yemek yapmak. Pilates. Dönüyorum." "Bunların hepsini aynı anda yaptığını hayal etmeye çalışıyorum..."

Güldüm, tedirgindim, dokunuşunun büyüsü altındaydım. Titriyordum, sarhoş olmuştum, ıslanmıştım.

"Şarkı söylüyorum. Bunu söylemiş miydim? Bunu nasıl unutabilirim ki?" diye kıkırdadı. "Şarkı söylerim. Oldukça iyiyimdir. Şarkılar yazıyorum. Sahne alırım. İnsanlarla aram iyidir. Seviyorum

çocuklar."

"Elin eteğimdeyken çocuklardan hoşlanmaktan bahsetmemelisin bence."

O yarım gülümsedi. " altında mı?" "Yeterince

eteğimde."

"Durmamı ister misin?" Geri çekilmeye başladı.

Bileğini tuttum. "Hayır."

Sonra öne eğildi ve beni öptü. Ağzı yumuşak, viskiden dumanlı; dili esnekti. Kısa sürdü ama amacına ulaşmıştı.

Parmakları ısrar etti, yumuşak ve güçlü arasında değişen bir baskı uyguladı. "Başka hangi konuda iyiyim biliyor musun?"

Başımı salladım. Yavaş.

"Tamam." Gülümsedi. "Bir oda tutalım mı?"

"Benim bir odam var."

"Gidelim mi o zaman?"

"Hayır."

Güldü. "Bana güvenmiyor musun?"

"*Kendime* güvenmiyorum."

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmana izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Gülmekten kendimi alamadım. "Seninle seks yapmayacağım, Hayes Campbell."

"Awww." Başını öne eğdi. "Adımıza *ve* soyadımıza geri mi döndük?"

"Sen busun, değil mi?"

"Evet, ama bu benim fikrime daha çok benziyor... Boş ," diye devam etti. "Bak, seks yapmak zorunda değiliz, sadece sarılabiliriz." Bunu söylerken sağ eli tamamen kalçalarımın arasındaydı. İç çamaşırlarıma dokunmaması hesaplanmış bir sataşmaydı. *Sarılmakmış*, kıçımın kenarı.

"Tamam," dedim, nefesim daralmıştı. "İşte planımız. Yukarı çıkacağız. Oyalanacağız. Seks yapmayacağız. Ve sen de geceyi burada geçirmeyeceksin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

* * *

Crosby Street Hotel'in odaları özenle hazırlanmıştı: bireysel, sıcak, eklektik. Yatıştırıcı renklerle yan yana getirilmiş beklenmedik desenler. Terzi mankenleri sanat eseri gibi. İçeri girdiğimizde ışık azdı, ortam davetkârdı. Bir buluşma için uygun.

"Bunu sevdim," dedi Hayes, ceketini kanepenin koluna düzgünce bırakıp botlarını çıkarmak için eğilerek.

"Çok rahat olmaya başladın."

"Olmama izin yok mu? Bu da anlaşmanın bir parçası değil mi?"

Sorusuna güldüm. Belli ki buna benden daha alışkındı. Göbek adını bilmediğin birinin önünde fiziksel ve duygusal olarak çıplak olmak. Bunu ne kadar sık yaptığını hesaplamak istemiyordum.

"Son parça." Gülümseyerek pantolonunun ceplerini sehpanın üzerine boşalttı. Bir iPhone, bir cüzdan, dudak kremi ve bir paket sakız. Dikkat çekici bir şekilde prezervatif yoktu. Belki de cüzdanındaydı. Ya da ceketinin cebinde. Bunu fazla düşünüyordum.

"Manzarayı görmek istiyorum. Manzarayı görmek ister misin?" Duraksadım, odaya doğru ilerledim ve perdeleri açarak tabandan tavana endüstriyel pencereleri ortaya çıkardım. Geceleri Manhattan'da olağanüstü bir şey vardı: parıldayan ışıklar ve çivit mavisi gökyüzü.

Bir an orada durdum, ellerimi serin camlara dayadım ve Isabelle'in posterlerinden tanıdığım bu çocukla buraya nasıl geldiğimi düşündüm. Ve bunun ilişkimiz için ne anlama geleceğini. Benden nefret edecekti ama yine de ...

"Gergin misin?" Hayes bana arkamdan yaklaştı, elleri kollarımda geziniyordu.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Endişelenme, Solène. Sadece benim."

Evet, sorun da tam olarak buydu.

Four Seasons'ın balkonunda bana o kadar güven veren yakınlığı burada pervasızca geliyordu. Birden boyunun, gücünün farkına vardım. Belki de artık kontrolün bende olmadığı gerçeğinin.

Bunu hissetti. Parmakları benimkilerin arasına girdi, sinirlerim yatışırken ellerimi tuttu. Yeterince zaman geçtikten sonra kollarını bana ve beni kendine çekti. Sırtıma doğru bastırdığını hissedebiliyordum.

"Hiiii," dedi ve ben güldüm. "İyi misin?"

Başımı salladım ve camdaki yansımamızda gözleriyle buluştum. "Ben iyiyim." "Emin misin?" Sonra öne eğildi ve çıplak omzumu öptü.

"Elbette."

"Güzel." Beni tekrar öptü, ve tekrar. Ve tekrar. Ağzı omzumun üzerinden boynuma, kulağımın hemen arkasındaki kıvrıma doğru ilerliyordu. Beni içine çekti ve ben bunu ayak parmaklarımda hissettim. Ağzı, dili, dişleri etimdeydi. Eli üstümdeki payetlerin üzerinden boğazımı okşamak için yukarı doğru hareket ediyor, başımı ona doğru eğiyordu. Sabun ve viski kokuyordu ve tadı... sıcaktı. Ona döndüm, ağzını yalayıp yuttum. Ve ah, saçlarının ellerimdeki hissi: kalın, pürüzsüz ve sağlam. Muhtemelen biraz fazla sert çekmiştim.

Yatağa geçtik.

Hayes kenara oturdu ve beni karşısına oturttu. "Sadece sana bakmak istiyorum," dedi. Orada öylece kaldık, ellerim saçlarında, onun elleri kalçalarımda, kumaşın üzerinde bir o yana bir bu yana gidip geliyorduk. "Tanrım, inanılmaz derecede seksisin."

Gamzelerini öpmek için eğildim. Mandalay Bay'den beri beni çağırıyorlardı. Bir kas kusurundan elde ettiği kilometre ... "Eminim bunu tüm hayranlarının annelerine söylüyorsundur."

Güldü, elleri kıçımın üzerinden aşağıya, kalçalarıma ve eteğimin kenarına doğru kaydı. "O kadar da değil, hayır."

Yüzüklerinin serinliğini dizlerimin arkasında hissedebiliyordum, alay ediyordu. Bu akşamın ne kadar ileri gideceğini planlamamıştım. Boşanma sonrası seks için bir protokol olup olmadığından emin değildim. İkinci randevu? Üçüncü mü? Görgü kurallarının yirmili yaşlardakinden farklı olduğunu varsayıyordum. Sabahları saygı görme ihtiyacı daha az korkunç görünüyordu. Belki de artık bunların hiçbir önemi yoktu. Belki de her şey heyecanla ilgiliydi. Ve kesinlikle rock yıldızları

farklı kurallar. Hayes ve ben burada öncüydük. Yeni topraklar kuruyorduk. İlerledikçe bir şeyler uyduruyorduk.

"Biliyor musun," dedi, elleri tenimde sıcak bir şekilde yükselirken, "bu eteği gerçekten gurur verici buluyorum. Gerçekten. Ama sanırım yerde daha çok hoşuma giderdi."

O zaman güldüm. "Bu çok uygun olurdu, değil mi?" Başını salladı, ağzı benimkini buldu.

"Ama aslında," diye devam ettim, "ben daha çok etek hala üzerindeyken neler yapabileceğini görmek istiyorum."

Hayes başını geriye atarak güldü. "Meydan okumanı takdir ediyorum." "Edeceğini biliyordum."

Kravatını çözdü ve sırt üstü yatmadan önce yatağa fırlattı. "Buraya gel," diye emretti. İtaat ettim, sadece bileklerimi bağlayan topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için durakladım. Bu gece hak etmişlerdi.

Hayes beni kolaylıkla üzerine çekti ve ben de giysilerimin ne kadar önemsiz olduğunun farkına vardım. Hâlâ eteğimi giyiyor olmamın bir önemi yoktu. Altımdaki sertliğini, göğsünün genişliğini, karnının sıkılığını hissedebiliyordum. Kalçaları... Tanrım, bu onun aleti miydi?

"Oh."

"Oh?" diye tekrarladı, gülümseyerek. Bir eli saçlarımdaydı, diğeri çenemi kavrıyor, başparmağı ağzımın üzerinde geziniyordu.

"Oh, bu *sensin*," diye güldüm.

"Umarım benimdir. Yani, umarım buraya benim yerime başka biri gelmemiştir."

"Senin 'yerine' mi?" Başparmağını yaladım. "Bu kadar düzgün olmana bayılıyorum."

"mi? Çünkü bu uygun şeyi tüm gece boyunca yapabilirim. Ya da durabilirim... Ne istiyorsun, Solène?"

"Bana hangi konuda iyi olduğunu göstermeni istiyorum."

Başını salladı, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Ve sonra, çok az bir çabayla beni sırtüstü yatırdı. Bir an için havada asılı kaldı, hâkimiyeti hissediliyordu. "Durmamı istediğin zaman bana haber ver."

Nabzım bir kez daha hızlanmaya başlamıştı. Parmakları çene çizgimde, dudaklarımda geziniyordu. "Tanrım, bu ağzı seviyorum," dedi boynuma geçmeden önce, çukurda durakladı ve sonra göğüs kemiğimin üzerinden aşağıya ve üstümün kumaşı boyunca devam etti. Dokunuşu ölçülüydü, hafifti ama kasıtlıydı. Elinin tersi göğüslerimi sıyırdığında içime çektiğim nefesi duydum. Kendi nefesi sığdı, kulağımın yanındaki ağzı baştan çıkarıcıydı. Parmakları kolumun alt tarafını sıyırdı ve ürperdim. Bu kadar masum bir şeyi müstehcen hissettirebilmesi bir beceriydi.

Çok geçmeden, eli yine kalçalarımın arasındaydı ve eteğimi dizlerimin kuzeyine doğru zorluyordu. "Onu çıkarmayacağım," dedi. Ama o noktada bunun bir önemi yoktu. Ona izin verecektim.

Üstüme doğru kaydı, ağzı benimkinin içinde eridi. Kalçaları beni yatağa sabitliyordu. Parmakları gıdıklıyordu.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin?" Sesi alçak ve hırıltılıydı. Eli kasıklarıma ulaşmıştı ve o zamana kadar o kadar ıslanmıştım ki külotumun nerede bitip benim nerede başladığımı ayırt etmek zordu.

"Evet."

"Bunları da çıkarmayacağım," diye beni rahatlattı, eli ince kumaşı okşuyordu. "Onları kenara bile itmeyeceğim... Ve *yine* de seni boşaltacağım."

* * *

Sözünü tuttu.

Onun yaşındaki birinin aşırı istekli ya da beceriksiz olacağı ya da onun konumundaki birinin şımartılmaya alışkın olacağı ve bu nedenle iyiliğe karşılık verme konusunda yetersiz kalacağı fikrine nereden kapıldığımı bilmiyorum. Ama Hayes tüm efsaneleri yıktı. Ve bunu mecazi anlamda bir eli arkadan bağlıyken yaptı. Bana dokunma şekli: telaşsız, odaklanmış, kesin. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Hareketleri hızlanıyor ve sonra yavaşlıyordu, tekrar tekrar, beni uçurumun kenarına götürüyor ve sonra duruyordu, alay ediyordu, tekrar tekrar

ve tekrar tekrar. Parmakları içime giriyor, başparmağı klitorisime masaj yapıyor, yoğun bir baskı uyguluyor ve tüm bunları iç çamaşırımın *içinden* yapıyordu. Tanrı onu korusun.

Geldim. İnanılmaz derecede güçlüydü, bir an için bayılacağımı sandım. Orada, Hayes Campbell'ın kollarında, Crosby Street Hotel'in 1004 numaralı odasında.

Uzun bir süre orada yattım, titriyordum. Uzuvlarım zevkten uyuşmuştu; zihnim az önce olmasına izin verdiğim şeyin büyüklüğünü sindiremiyordu. Fırsat verilirse, tekrar olmasına izin vereceğim şey. Çok sarhoş olmuştum. Kokusuyla, tadıyla ve dokunuşuyla. Kulağımda nefesi, dilimde viskisi ve lanet parmaklarıyla. Ve onun ancak bir yetişkin olduğunu ve bunun beni durdurmasına izin vermediğimi düşündüm. Bu onu durdurmamıştı.

Ve sonra en son ne zaman odada başka biriyle geldiğimi hatırlayamadığımı fark ettim. Kendimi bu kadar uzun süre bundan mahrum bırakmış olduğum fikri beni çok etkiledi. Zordu.

Ve orada, hala onun kollarında, zihnim yarışmaya başladı ve ben onunla savaştım. O anda bunun yansımalarını düşünmek istemiyordum. Isabelle'i, Daniel'i ya da bunun müşterilerime ya da Windwood Okulu'ndaki diğer annelere nasıl görüneceğini düşünmek istemiyordum (Tanrım!). Bir süre daha bu ışıltının tadını çıkarmak istedim. Ondan gelen bu hediyenin tadını çıkarmak.

Ama düşünceler oradaydı, yüzeyin hemen altındaydı.

Nefes alışım sakinleştiğinde "Mutlu musun?" diye sordu. "İyi misin?" ya da "iyiyim" ya da "tamam" değil. *Mutlu musun?*

Sesimi bulmaya çalışarak başımı salladım.

"Evet. Çok." "Güzel."

"Nasıl badminton oynadığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Pardon?" Bir an durakladı ve sonra anladı. "Evet," diye güldü, "bu işte badmintonda olduğumdan biraz daha iyi olabilirim."

"Neyse ki benim

için..." "Şansına, evet."

Bir öylece uzandık, birbirimize sarıldık ve odanın sessizliğini çektik. Bu arada geçen zaman bana biraz sihir gibi geldi. Bu paylaşılan an. Ama düşüncelerin, suçluluk duygusunun, paniğin yeniden yükseldiğini hissedebiliyordum. Yükseliyordu. Ve bunu durduramadım.

"Tanrım, ben ne yaptım?" Dediğimi duydum. "Bunun sadece öğle yemeği olması gerekiyordu. Tanrım. Burada seninle ne yapıyorum ben? Sen benim *çocuğum* olabilirdin. Bu çok yanlış. *Yirmi* yaşındasın. Ve bir rock yıldızı gibisin. Ne halt düşünüyorum ben?"

Hayes yanıma oturdu, gözleri fal taşı gibiydi. "Sen ciddi misin?"

Sözlü ishal karşısında onun kadar ben de şaşırmıştım. Ağzımdan bile bunun çok Amerikanvari olduğunu ve annemin alay edeceğini fark ettim. "Sayılır, evet."

"Ne? Şimdi de suçlu mu hissediyorsun? İki saniye önce mutluydun.
Çok mutluyum."

"Bunu yapmana izin verdiğime inanamıyorum. Özür dilerim. Bu benim için tamamen uygunsuzdu."

"Beni *zorluyor* muydun? Bir şey mi kaçırdım? Bunu ikimiz de istedik," dedi, sesi her açıdan mantıklı çıkıyordu. İlişkideki yetişkin.

O zaman ona baktım, buruşuk Prada gömleğinin içinde darmadağınıktı, saçları elli bir yöne uzanıyordu, gözleri yorgundu ve çenesini gölgeleyen hafif bir kirli sakal izi vardı ve aklıma onun bir erkek olduğu geldi.

Biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Bana aldırmayın. Bu sadece benim orgazm sonrası çıldırmam."

Güldü. "Bu her seferinde olacak mı? Çünkü bunu bilirsem önceden plan yaparım."

Sonra gülümsedim. "Hayır. Olmayacak. Olmamalı."

"Ben ciddiyim, Solène. Yapamam... Bu şekilde çıldıramazsın. Çıldıran kadınlarla aram iyi değildir. Seni başka türlü düşünmüştüm."

"Sen *ne*?"

"Lanet olsun. Özür dilerim. Ben sadece..."

"Buraya gel." Ona doğru uzandım.

"Siktir," diye tekrarladı, yanıma uzandı.

Bir an sessiz kaldı. Ve sonra: "Bir keresinde, Tokyo'dayken, bir kız vardı... Boş ver. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sadece bana delirmeyeceğine söz ver."

"Tamam." Gülümsedim. "Söz veriyorum."

Tekrar ayağa fırladı. "Ve seni kontrol ettim, değil mi? İyi olup olmadığını sordum. Birkaç kez. Değil mi?" Sesi emin değil gibiydi.

"Evet, yaptın."

"Sadece aklımı kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum."

Endişesini görmek büyüleyiciydi. Ona eziyet eden şeyler. O ve gruptaki diğer çocuklar için hayatın nasıl olduğunu hayal bile edemezdim. Kime güveneceklerini bilememek ve her an bir şeylerin aleyhlerine kullanılabileceğinden endişe etmek. Muhtemelen tehlikede olan çok şey olduğunu varsaydım.

"Rock yıldızı saçmalığının seni etkilemesine izin verme," dedi tekrar uzanarak. "Çünkü bu gerçek değil, saçmalık. Bu *bir fikir* gibi ve ben bu değilim ve... Sana karşı her zaman gerçek olacağım, tamam mı?

"Kahretsin, geç oldu," dedi saatine bakarak. "Sabah altıda uyandırma çağrım var. Yani üç buçuk saat sonra. Ve ben dörtten beri ayaktayım. Tanrım, sadece bir mola istiyorum."

"Saat bu mu?"

"Evet. Sen ne

düşünüyorsun?" "Güzel."

"Biraz şık, değil mi? Bu Carrera... Carrera Calib- bir şey... Hatırlamıyorum. Geç oldu."

"Çok güzel bir saat."

"Sanırım benim için fazla şık," dedi bileğinden çıkarırken. "Genelde olduğumdan daha süslü. Al, sen dene."

Saati bana takmasına izin verdim. Paslanmaz çelikti: temiz, erkeksi, zarif.

"Vay canına, bu sana çok yakışmış. Sende

kalsın." "Hayır, teşekkür ederim."

"Ben ciddiyim. Sana çok yakıştı ve muhtemelen bunu asla giymeyeceğim. Bana iki tane daha verdiler. Sende kalsın."

"Saatini almayacağım," dedim ve saati . "Tamam,
ödünç al o zaman."

"Hayes, ben senden böyle hediyeler kabul edecek bir kadın değilim. Teşekkür ederim ama hayır."

"Bunu bir hediye olarak düşünme. Sana ödünç veriyorum. Eğer ödünç alırsan, beni tekrar görmek zorunda kalacaksın."

"Hâlâ beni görmek istiyor musun? Seni korkuttuktan sonra bile mi?"

Başını salladı, geniş ağzında tembel bir gülümseme yayıldı. "Evet. Çünkü bu iyiliğe karşılık vermelisin. Ve şu anda bunun olmasına izin veremeyecek kadar yorgunum."

Gülmeye başladım. "Gerçekten mi? Yani bunu tekrar yapacağız çünkü ben Sana *borçlu* muyum?"

"Evet," diye güldü, doğruldu ve yatağa doğru ilerledi. "Ve çünkü sana yapmak istediğim daha pek çok şey var, sadece onları düşünemeyecek kadar bitkinim."

Doğruldum ve onun eşyalarını toplamasını, botlarının çekmesini, saçlarını düzeltmesini, dudak kremini yeniden sürmesini izledim.

Beni öpmek için tekrar yatağa doğru ilerledi. "Bu eğlenceliydi," dedi, yavaş, şehvetli, göz kapakları ağırlaşmıştı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Bana bu zevki yaşattığın için
teşekkürler." "Aynen."

Odadan çıkarken durdu ve TAG Heuer'i köşedeki desenli sehpanın üzerine yerleştirdi. "Gelecek ay Güney Fransa'da olacağım. Onu bana orada geri verebilirsin."

Ve sonra gitmişti.

côte d'azur

Gideceğimi biliyordum. Onu havada sallama şekli... şeker gibi. Bu tatlı, tatlı yem. İfade ediş şekli. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Programıma uyma şekli. Kolaydı.

Galerinin seyahat acentesine ayarlamaları yaptırdım: Art Basel'in ardından Nice'e hızlı bir yolculuk. Lulit'e yalan söyledim ve ona ailemi ziyaret edeceğimi söyledim. Aileme yalan söyledim ve onlara müşterilerle buluşacağımı söyledim. Kendime karşı dürüst olmaya çalıştım. Bu anlaşma sadece fizikseldi. Cinsel. Ne daha fazlası, ne daha azı. Ve bunu bilmenin, yolculuğun tadını çıkarmamı sağlayacağını düşündüm.

Bunu başarabilmeliydim: suçluluk duymadan seks, utanç duymadan seks, beklenti olmadan seks. Fransızlar bunu yüzyıllardır yapıyordu. Bu benim DNA'mda vardı. Elbette, henüz yüzeye çıkmamış o parçamdan faydalanabilirdim. Riviera'da güzel bir çocukla üç gün ve hiçbir koşul olmadan. Fazla düşünmeyecektim. Gidip eğlenecek ve sonra hayatıma geri dönecektim. Ve kimse daha akıllı olmayacaktı. Üç yıl olmuştu. Bunu hak etmiştim.

* * *

İsviçre'ye gitmeden bir hafta önce, Isabelle ve ben hafta sonunu Santa Barbara'da geçirdik. Sadece , Bacara Resort'ta, söz verdiğim gibi biraz anne-kız vakit geçirdik. Ay sonunda yaz kampı için Maine'e gidecekti ve Ağustos ortasına kadar orada olacaktı.

Her yıl olduğu gibi, yaklaşan ayrılık bana ağır geliyordu. Bana sonsuza dek döneceği fikri, küçük bir şekilde ya da başka bir şekilde değişti. Zaman ikimizden de kaçıyordu.

Cumartesi günü öğleden sonra geç saatlerde, okyanusa bakan bir burnun üzerine bir battaniye serdik ve manzarayı suluboyayla resmetmeye koyulduk. Yan yana resim yapmak bizim için bir ritüel haline gelmişti. Onun bunu bırakacağı günden korkuyordum.

Sanatına güvenerek geniş, emin vuruşlarla resim yaparken onu izledim. Konsantrasyon içinde burnunu kıvırmış, Fransız dudaklarını büzmüştü. Uzun saçları ensesinde düğümlenmiş, benim okulda yaptığım gibi kalemle tutturulmuştu. Tüm bağımsızlığına rağmen o hala benim mini-me'imdi. O küçükken buna hayret etmiştik. Hastaneden eve döndüğümüz o ilk birkaç hafta her şey yeni ve merak doluydu. Daniel ve ben yatakta onu kucaklayarak uzanır ve yüz hatlarına, her küçük hareketine bakardık. Neyin bana, neyin ona ve neyin kesinlikle Isabelle'e ait olduğunu keşfediyorduk. Ona ve birbirimize yeniden aşık olurduk.

"Bir daha evlenebileceğini düşünüyor musun anne?"

Bir anda ortaya çıktı. Büyük sorular hep öyle olur.

"Bilmiyorum, fıstığım. Belki de..."

Bir an sessiz kaldı, gökyüzünü dolduruyordu.

"Neden? Neden sordun?"

Isabelle omuz silkti. "Sadece bazen merak ediyorum. Yalnız kalmanı istemiyorum."

"Yalnız mı? Sence ben yalnız mıyım?" Güldüm, tedirgindim. "Seni yakaladım." "Biliyorum, ama..." Bana bakmak için durdu. "Ben sadece senin mutlu."

Tüm bunların nereden kaynaklandığından emin değildim. Başlangıçta, ona iyi olduğumu anlatmak için çok zaman harcamıştım. Boşanmanın hepimiz için en iyisi olduğunu. Daniel ve ben ayrı olduğumuzda daha mutlu insanlar olacaktık ve bu da bizi daha iyi ebeveynler yapacaktı. Çok fazla teselli ve on sekiz aylık terapi gerekti ama son zamanlarda bu konu hiç gündeme gelmedi.

"Mutluyum tatlım," dedim derme çatma şövaleme dönerek. "İhtiyacım olan her şeye sahibim."

Kulağa doğru geliyordu.

Bir süre beni izledi. Ufkumu, menekşe ve cerulean'ın buluşmasını inceledi. Ve sonra: "Sanırım babam Eva'yla evlenecek."

Karnıma bir tekmeydi bu. "Neden söylüyorsun?"

Omuz silkti, hiçbir şey söylemedi.

"Sana bir şey mi söyledi?"

"Sanırım beni yokluyor," dedi.

Hissettim: göğsümdeki o tanıdık gerginlik. Yıllar geçmişti ama işte oradaydı, kaybedilmiş bir şeyin o kalın, ağır hissi. "Neden? Sana ne söyledi?"

Tekrar omuz silkti, başka tarafa baktı. Bunu benim için kolaylaştırmak için çabaladığını görebiliyordum.

"Isabelle?"

"Senin her zaman benim annem olacağını söyledi. Ne olsun. Hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini."

Bunu düz bir şekilde, çok az duyguyla söylemişti. Ama hepsi oradaydı. "Ah."

Bir oturduk, ikimiz de konuşmuyorduk, düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Dalgaların sesi. Güneş suyun üzerinde bembeyaz parlıyordu.

"Sadece beni bir şeye hazırlamaya gibi geldi. Senin de hazırlıklı olman gerektiğini düşündüm."

* * *

Isabelle'in endişeleri bende kaldı. Daniel'a bu konuyu açmadım çünkü bu benim haddim değildi. Ama bu biraz diğer ayakkabının düşmesini beklemek gibi hissettirdi. Ve böylece kalbimde bir parça boşlukla Avrupa'ya doğru yola çıktım. İyileştiğini sandığım bir boşluk. Ve orada olduğunu unutmak için elimden geleni yaptım.

* * *

Hayes ve grup arkadaşları Cap d'Antibes'de muhteşem bir villada kalıyorlardı. Saint-Rémy-de-Provence'daki son teknoloji ürünü bir stüdyoda kayıt yapmaya gitmeden önce orada sadece bir hafta kalacaklardı. Bu bir lükstü, çünkü çoğu zaman konserler arasında kendilerini otel odalarında kayıt yaparken buluyorlardı. Hayes, Oliver ve bazen de Rory gecenin tuhaf saatlerinde yapımcılarıyla birlikte şarkı yazımının büyük kısmını yapıyor; çocuklar derme çatma stüdyolarında vokal parçalarını döşüyor, akustik için duvarlara şilteler dayıyorlardı. Yorgunlar için dinlenme yok.

Onu son gördüğümden bu yana geçen sürede *Petty Desires* turnesinin Kuzey Amerika ayağını tamamlamışlar, iki hafta boyunca evde dinlenmişler ve yeni albümleri için hazırlıklara başlamışlardı. Bu bir makineydi, diye açıklamıştı. Yılın on iki ayı, bu beş çocuğa doyamamış gibi görünen ve giderek büyüyen bir hayran kitlesini beslemek için onları sağıyorlardı.

"Sanki bir saat işliyor. Bir son kullanma tarihi," demişti bir gece geç saatte Londra'dan telefonda. "Sanırım göğsümüzde kıl çıkacağından ve hayranlarımızın bir anda ortadan kaybolacağından korkuyorlar. Bu yüzden bizden alabildikleri kadar çok para almaya çalışıyorlar. Ama gerçekten bir molaya ihtiyacımız var. Take That yeni bir albüm üzerinde çalışıyor ve New Kids hala gemi turlarına çıkıyor ve kırklı yaşlarındalar. Hâlâ sıkı hayranları var. Ama ikisi de ara verdi."

"Kırklı yaşlarında hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" Bu fikir saçma görünüyordu.

"Bilmiyorum. Sanırım artık eğlenceli olmaktan çıkana kadar bunu yapmak istiyorum. Bazen bunun daha erken olabileceğini düşünüyorum. Ama bir de Rolling Stones'a bakın. Hâlâ çok iyi vakit geçiriyorlar."

August Moon, Rolling Stones *değildi*. Ama bunu ona söyleyen kişi ben olmak istemedim.

* * *

Basel'in kapanışından sonraki Pazartesi sabahı doğrudan Nice'e uçtum ve Hayes'ten önce Cannes'daki otelimde bavulumu açıp duş almaya ancak zaman bulabildim.

beni almak için bir araba ve şoför gönderdi. Verdiği izlenimden hoşlanmadığım için villalarında kalma teklifini reddetmiştim ama öğleden sonra ona katılmayı kabul etmiştim.

Domaine La Dilecta'nın arazisi nefes kesiciydi. Demir kapılar geriye doğru açılıyor, yemyeşil çimenlerle kaplı bir yol, büyükçe bir misafirhane, tepeye tünemiş, masmavi gökyüzüne karşı bembeyaz görkemli bir villa ortaya çıkıyordu. Buna alışabilirdim, rock yıldızı yaşamına.

Portikonun altında duruyordu. Uzun boylu ve ince kalçalı, baştan aşağı siyahlar içinde ve Wayfarers gözlüklü. Kot pantolonu benimkinden daha inceydi.

"Yani..." Arabadan inerken söyledim. "Bu sen misin?"

Bana doğru eğilerek gülümsedi. Oh, onun kokusu. "Bu *biziz*."

"Sahip olduğun ped hiç de fena değil."

"Evet." Omuz silkti. "Otuz milyon plak bunu senin için yapar.
Hoş geldiniz. Çantanız yok mu?"

"Sana söyledim: Kalmayacağım."

"Doğru." Yarım gülümsedi, gamzeleri çağırıyordu. "Baskı yok."

Sonra elimi tuttu, beni evin içine, fuayeye, merdivenlerden ana kata, büyük odaların yanından geçirdi. Mimari Art Deco'ydu, dekor süslüydü. Özellikle benim tarzım değildi ama yine de etkileyiciydi.

"Basel'de her şey yolunda
mı?" "Basel'de her şey
yolunda."

"Bol miktarda sanat eseri sattınız mı?" Gülümsedi. Riviera güneşinin öptüğü teni bronzlaşmıştı.

"Bol miktarda sanat." Kahkaham mermer zeminde yankılandı.

Bir hafta boyunca çeşitli dillerde yemek yiyip içmiş ve poz vermişlerdi: İngilizce, Fransızca ve İtalyanca, az da olsa Almanca ve Japonca. Lulit, aramızdaki üç Ivy League derecesine rağmen, işin hala eteklerimizin uzunluğuna bağlı olduğu gerçeğinden yakınmıştı, ama mantramıza sadık kalmıştık - Git. *Sat. Sanat. Zengin beyaz adamlara ve* fuardaki tüm standımızı sattık.

"Burası çok büyük."

Hayes ve ben bir misafir odasına girmiştik. Ortada bir bebek kuyruklu piyanosu vardı ve biz içeri girerken parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi. Hareket basitti ama yine de ürettiği melodi o kadar saftı ki aklımdan çıkmadı.

"Arazinin geri kalanını da görmelisiniz," dedi alan boyunca ilerlerken. "Plak şirketinin ikramı. Küçük bir 'Aferin çocuklar! Biraz eğlenin ve sonra işinizin başına dönün, tamam mı? Ama bu arada bir şeyler yazmak isterseniz, sizi durdurmayız."

Büyük bir terasa açılan bir dizi kapıyı açarak bahçeyi tüm yemyeşil ihtişamıyla gözler önüne serdi. Biraz ileride büyükçe bir havuz, yakışıklı bir havuz evi ve tepelerin ve ağaçların oluşturduğu ufkun çok ötesinde Akdeniz vardı.

İkimiz bir dakika durduk, her şeyi içimize çektik. Havuz kenarındaki şezlonglarda secde eden birkaç bedeni zar zor seçebiliyordum. Ama bunun dışında, burası bize aitmiş gibi hissediyorduk.

"Hayes sözlerine şöyle devam etti: "Birkaç gün daha buradayız ve sonra *Wise or Naked* üzerinde çalışmak üzere stüdyoya gireceğiz."

"*Bilge mi Çıplak mı?"* "Yeni albüm."

"Oh. Peki sen hangisisin?"

Güldü. "Hangisi olmamı istersin?" "İdeal olarak ikisi de."

"Ha! Bu bir flört, tartışma değil."

"Bu işte iyiye gidiyorsun."

"Olağanüstü bir öğretmenim var. Gelin arkadaşlarımızla tanışın."

Onu çimenliğe kadar takip ettim ve geniş çimenlik alanı geçtim. "Herkes nerede?"

"Liam ve Simon, güvenlik elemanlarımızdan Nick ve Desmond'la birlikte jet-ski yapmak için tekneyle açıldılar. Oliver, Raj ile birlikte kortlarda tenis oynuyor. Trevor ve Fergus, onlar da güvenlik görevlisi, spor salonundalar. Ve Rory... Sanırım Rory hak ettiği uykuyu alıyor." Buna güldü.

Ve sonra anladım.

Havuzun kenarında yatan üç genç, mükemmel vücutlu kadın çeşitli aşamalarda çıplaktı. Eğer bu seyahatte sunulan diğer tüm göz alıcı şeylerden muhtemelen yirmi yaş daha yaşlı olacağım gerçeğiyle rahat olma konusunda kendimle içten bir konuşma yapmamış olsaydım, farklı tepki verebilirdim. Otelime geri koşabilirdim. Los Angeles'a. Ama Barneys'te mayo alışverişi yaparken bunu mantıklı bulmuştum. Ve İsviçre'ye uçarken. Ve şimdi de Cannes'dan dönerken. Buradaydım çünkü Hayes olmamı istiyordu. Kırkıma yaklaşmış olmak, bir çocuk doğurmuş ve emzirmiş olmak bunu değiştirmiyordu.

Hayes beni misafirleriyle tanıştırmaya başladı. Bir köşede Oliver'ın kız arkadaşı Charlotte duruyordu: porselen tenli, bikinili bir esmerdi ve büyük bir güneş şapkası ve bir iPad yardımıyla diğerlerinden ayrılıyordu. Güneşin altındaki yerinden bana gülümsüyor, Vittel'ini yudumluyor ve bir düşes inceliğiyle antep fıstığı kırıyordu.

Ve diğer köşede, Fransız kızlar, Émilie ve Carine. Onları ikiz sanmıştım ama Hayes beni bu düşüncemden vazgeçirdi. Buranın yerlisiydiler, Rory'nin arkadaşlarıydılar, son derece güzel ve gülünç derecede gençtiler, aynı siyah bikini altlarını giymişlerdi. Ve güneş gözlükleri.

"Ça va?" Onlara doğru başımı salladım. Yazları böyle kızlarla birlikte büyümüştüm. Rekabetçi bronzlaşma, sigara ve Bordeaux'nun özellikle agresif karışımının onları otuz iki yaşlarında yakaladığını fark ettiğimde korkmayı bırakmıştım. Ama artık onları tüm güzellikleriyle takdir edebiliyordum. Hayes'in de takdir edebileceğini düşündüm.

"*Avez-vous du feu?*" diye sordu biraz daha mükemmel göğüslere sahip olan. "*Hayır, desolée. Je fume pas.*"

"*Tant pis, alors.*" Sarışın başını savurdu.

Hayes havuzun uzak tarafından bana seslendi. Birisi güzel bir sofra hazırlamıştı: mezeler, taze meyveler, soğuk içecek seçenekleri. "Rosé?"

"Ne? Viski yok mu?" Ona doğru ilerledim.

"Fransa'dayken..."

"Yani arkadaşın Émilie-"

"Rory'nin arkadaşı," diye düzeltti beni, şarabı
doldururken. "Rory'nin arkadaşı. Az önce bana *vous-*
ed yaptı."
"Yani?"
"Sanırım beni annen sanıyor. Ya da burada çalıştığımı."
"Gerçekten mi?" dedi ve bana dolu bir bardak uzattı. Bir yudum alamadan başımı iki eliyle kavradı ve beni dudaklarımdan sıkıca öptü. "Şey... artık öyle düşünmüyor."
Her nasılsa ağzının ne kadar harika olduğunu unutmayı başarmıştım. Yumuşak, baştan çıkarıcı. "Muhtemelen bunu tekrar yapmalısın. Sadece emin olmak için."
"Sadece emin olmak için," diye tekrarladı. Ve sonra beni mecbur bıraktı.
Sonunda uzaklaştığında, kızların gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Hâlâ fıstık kırmakta olan Charlotte'un bile.
"Eğlenceli olmadığından değil," dedi yumuşak bir sesle, "ama muhtemelen onun ne düşündüğünü umursamamalısın.
"Gel." Bardağını aldı. "Hadi yürüyüşe çıkalım."
"Fransız kızlar, kaç ? On iki mi?" Kulak misafiri olduktan sonra sordum.
Güldü. "On sekiz."
"Bunu kesin olarak biliyor musun?"
"Desmond kimliklerini kontrol etti."
Bir an durakladım, anlamaya . "Desmond'ın yaptığı bu mu?
Desmond kimlikleri kontrol ediyor mu?"
Hayes gülümsedi. "Tesiste on sekiz yaşından küçük kimse kalamaz. Kural
bu." Gülmekten kendimi alamadım. "Kimse kimliğimi sormadı."
"Sana kefil oldum. Buraya gel." Serbest eliyle çenemi tuttu ve beni öptü.
"*On iki*..." Güldü.
"Bana on iki yaşında gibi göründüler."
"Isabelle on iki yaşında. Isabelle *o* değil.
Henüz değil." Ona en iyi alaycı bakışlarımdan
birini attım.
"Şaka yapıyorum. Isabelle *asla* öyle olmayacak. On ikiden altmışa çıkacak. Arada durmak yok."
Sonra havuza doğru baktım. Kızlardan biri diğerinin sırtını yağlıyordu. Bu gerçek hayat mıydı? "Aahhh, Fransa..."

Hayes kocaman gülümsedi. "Bu bir hediye gibi."

"Öyle olduğunu hayal ediyorum. Bir erkek grubunda olmanın da bir hediye gibi olduğunu hayal ediyorum." "Bazen." Bardağından bir yudum aldı.

"Sadece bazen mi? Ne zaman bir hediye değildir?"

"Etkilemeye çalıştığınız kadın size bir erkek grubunda olduğunuzu hatırlattığında."

"Touché," dedim. Çimenlerin üzerinden arazinin güney köşesine doğru ilerliyorduk. "Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Bu belli değil miydi?"

"Ben buradayım, değil

mi?"

"Ama hiç çanta getirmedin."

"Bende *bu* var." Gülümsedim, çantamı uzattım: güderi rengi Céline hobo çanta, kıyafet değiştirmek dışında her şey için mükemmel.

"diş fırçası var mı?" "Sen kötüsün-"

"Eğer değilse, ilgilenmiyorum."

"Diş fırçası getirmesem bile beni becerirsin."

Hayes olduğu durdu ve güneş gözlüklerini kafasına doğru itti. "Az önce f-kelimesini kullandın."

"Düşünsene..."

"Öyleydim. İki aydır," diye itiraf etti. "Bunun her şeyi değiştirdiğinin farkındasın, değil mi? Bir centilmen olmaya çalışıyordum ama neden zahmet ettim ki?"

Şarabı yudumlarken gülümsedim. "Bir centilmen olman hoşuma gitti."

"Siz, Solène Marchand, çok karmaşıksınız. Bunu inanılmaz derecede çekici buluyorum."

"Bir çiçeği açmak gibi mi?"

Bir an düşündü ve sonra gülümseyerek hatırladı. "Bir çiçeği açmak gibi."

İleride aniden parlayan bir ışık dikkatimizi çekti ve Hayes'le başımızı kaldırıp baktığımızda tenis kortları olduğunu tahmin ettiğim yönden bize doğru gelen bir golf arabası gördük. Rory direksiyonda, Oliver onun yanında, uzun bacaklarını arabanın ön paneline uzatmış, Raj da ön taraftaki bankta oturuyordu.

Arkada. Oldukça güzel bir manzara oluşturuyorlardı. Bronzlaşmış genç bir cilt, yontulmuş yüz hatları.
Sanki bir kataloğun sayfalarından fırlamış gibiydiler...

"'Ello, chaps!" Rory arabayı yanımızda aniden durdurarak seslendi. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz? Merhaba, tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Rory."

"Solène."

"*Enchanté*," dedi kalın bir Yorkshire aksanıyla. Orantısız bir sırıtışı ve kollarında rastgele dövmeleri vardı ama yine de çekiciliğini görebiliyordum. Koyu renkli kapüşonlu gözleri, deri kolyeleri, genç sayılabilecek yüzündeki kırışıklıklar.

"Aslında *var*," diye araya girdi Hayes. "Las Vegas'ta."

"Bu yıl mı?"

"İsviçre nasıldı?" Oliver sordu, bu beni şaşırttı. Mandalay Bay'deki o akşamdan beri konuşmamıştık ve o benim seyahat programımı biliyordu. Bu çocukların ne kadar çok şey paylaştıklarını merak ettim. Zihnim Crosby Street Oteli'ne geri döndü. Hayes ona ne söylemişti?

"İsviçre çok güzeldi, teşekkür "

Gülümsedi, yavaşça başını salladı. Altın çerçeveli gözlüklerinin arkasında neler olup bittiğini anlayamadım.

"Seni görmek güzel, Solène." Raj el salladı. Polo ceketi ve madras şortuyla iş dünyasının dahi çocuğu olmaktan çok altıncı erkek grubu üyesi gibi görünüyordu.

"Havuzdan mı geliyorsunuz? İkizler hâlâ orada mı?" Rory bir kaşını kaldırdı.

"Onlar ikiz değil, biliyorsun dostum. Kız kardeş bile değiller," diye güldü Hayes.

"Fanteziyi bana bırak, dostum."

"Simon, Liam ve diğerleri dönüş yolundalar," dedi Raj. "Maç saat altıda. Benoît ıstakoz ızgara yapıyor. Sekizde yiyebiliriz. Hırvatistan ve Meksika maçı saat ondan önce başlamayacak."

Şifreli konuşuyorlarmış gibi hissettim. "Ne maçı?"

"Hollanda ve Şili," dedi Hayes. Yüz ifadem hiçbir şey kaydetmediğimi gösterince de "Dünya Kupası" diye ekledi.

"Ah. Doğru."

"Müthiş bir maç olacak," dedi Oliver. "Umarım kalırsınız."

"Henüz ne yapacağımıza karar vermedik," dedi Hayes, beni sahiplenici bir tavırla kolunu belime dolayarak. "Sana haber veririz."

", !" Rory duyurdu.

Dışarı çıktıklarında Raj, "Güzel saat," diye karşılık verdi.

Hayes güldü. "Benim için sıcak tutuyor. Aynı anda sadece bir tane giyebiliyorum!

"Kalmak zorunda değiliz," dedi tekrar yalnız kaldığımızda. "Gürültülü ve çılgın olacak ve eğer kalmamayı tercih edersen, kesinlikle anlarım. Akşam yemeği için dışarı çıkabiliriz. Ya da otelinize geri dönebiliriz, ya da... sizi en çok ne rahat ettirirse."

Hayes kibar davrandığında onu tahrik eden bir şeyler vardı. Ne kadar ünlü olursa olsun, bu terbiyenin devam edeceği fikri.

"Biliyor musun? Neden senin odana gitmiyoruz?" Bunu söylerken bile yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Ben böyle biri değildim. Ama bunların hiçbiri olmamıştı. *Yeniden tanımlıyordum*. Bu benim eğlenmeye çalışmamdı. Bu benim umursamamaya çalışmamdı.

Gözleri büyüdü. "Şimdi mi?"

"Evet. Şimdi. Neden? Düzenli değil mi?" Ona

gülümsedim. "Oh... *Düzenli*."

"İyi o zaman."

"Sadece günün bu kadar erken saatinde görmek istemeyeceğinizi

düşündüm." "Sadece bakıyoruz, değil mi?" "Sadece bakıyoruz, değil mi?"

dedim.

"Evet." Başını salladı, gamzeleri vardı. "Sadece bakıyoruz."

* * *

Eve geri dönmek ve Hayes'in süitine çıkmak uzun sürmedi. Domaine La Dilecta'daki diğer her şey gibi burası da cömertçe dekore edilmişti: eklektik bir mobilya karışımı, çeşitli sanat eserleri, duvarlarda trompe l'oeil.

"Demek sihrin gerçekleştiği yer burası," dedim çantamı köşedeki koltuğa atarken. Ana odanın dışında, muhteşem bir manzaraya sahip aydınlık bir oyuk vardı.

Hayes şarabını bırakarak güldü. "Büyü mü? Baskı falan yok."

" yok. Tanrım, burası Versailles gibi." "Sanırım bir

şey için gidiyorlardı."

"Bir *şey* mi?" Ona yaklaştım.

"Bir *şey*," diye tekrarladı, belime uzandı ve beni kendine çekti. "Çok güzelsin amına koyayım."

"F-kelimesini

söyledin." "Sen

başlattın."

"Belki." İrkildim. Parmakları bluzumun eteğinin altında kendine bir yol bulmuştu ve tenime karşı şaşırtıcı derecede serindi.

"Ellerim soğuk mu? Özür ," dedi ama ellerini çekmedi.

Orada durdum, onu içime çektim. Belimi ne kadar zahmetsizce kavradığını, beni kırılgan, neredeyse kırılabilir hissettirdiğini merak ediyordum. Başparmakları alt kaburgalarımın üzerinde geziniyor ve dönüşümlü olarak gömleğimin okşuyordu.

"Bu üstü sevdim," dedi.

Bluz beyazdı, kolsuzdu, bazı yerleri şeffaftı, bazı yerleri fırfırlıydı ve genel olarak çok kadınsıydı. İçinde kendimi bir kız çocuğu gibi hissediyordum, itiraf etmeliyim ki bu bluzu bu gezi için almıştım. Böylece birinin annesi gibi görünmeyecektim.

"Orada öylece durup kaburgalarımı mı sayacaksın yoksa beni öpecek misin?"

Bunun üzerine gülümsedi, gözleri kesinlikle yeşildi. "Seni öpmemden

hoşlanıyorsun." "O kadar yol geldim..."

"Saatimi geri vermeye geldiğini sanıyordum."

"Geri mi istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bir anlığına sana bakmak istiyorum." "Bir saatten fazladır bana bakıyorsun."

"Evet, ama daha önce bunu belli etmemeye çalışıyordum. Buraya gel." Beni uzak duvara dayalı divana götürdü ve kucağına çekti.

Onu pantolonunun içinden hissedebiliyordum. Oh, yirmili yaşların harikaları.

"Öpülmek mi istiyorsun, Solène?" Elleri saçlarımdaydı, yüzümden uzaklaştırıyor, boynumu okşuyordu.

"Evet." Başımı salladım. "Bunu halledebileceğini düşünüyor musun?" "Ne yapabileceğime bakacağım."

* * *

Daha beş dakika bile olmamıştı ki telefonuma gelen bir dizi aramayla dikkatim dağıldı. Çantamda titreştiğini duyabiliyordum. Odanın diğer ucunda, sandalyede otururken Hayes'in ağzı boynumda, elleri bluzumun arkasındaydı. Görmezden gelmeye çalıştım.

Sonra aramalar birbiri ardına mesaj sinyaline dönüştü. Bir an için ondan uzaklaştım ve hesap yapmaya çalıştım. Los Angeles'ta saat kaçtı? Boston'da?

"Şunu almak ister misin?" Elleri göğüslerimde, sütyenimin üzerindeydi, başparmakları şeffaf kumaşın arasından meme uçlarımı okşuyordu. Siyah, ipek, gülünç derecede pahalı, özellikle bu yolculuk için satın alınmış. *Bunu almak* yapmak isteyeceğim son şeydi.

Sabah sekiz yirmi beşte kaydoldum. Doğu 11:25. "Hayır." "Emin misin?"

"Eminim."

"Tamam." Gülümsedi ve yavaşça bluzumu çıkardı. "Hiiii." O surat.

"Merhaba, sen."

Parmağı sütyenimin omuz askısının altından geçip göğüs kemiğimin üzerinden aşağıya indi ve demi kupun içine daldı. Alay ediyordu. Sanki beni kontrol ediyormuş gibi başını kaldırdı ve sutyeni yana itip başını eğdi. Nefesim kesildi, dili göğüs ucumdaydı. Kahretsin

Lanet olsun. Onunla birlikte olmak bana her şeyi ilk kez yaşıyormuşum hissettiren şey neydi?

Tokayı çözüp göğüslerimi avuçlarının arasına alırken parmaklarım saçlarına dolandı.

"Tanrım, seninle ilgili her şey mükemmel," dedi. Neredeyse kırk yaşındaki bir kadının göğüsleri hakkında duymak istediği şey tam olarak buydu.

Saçlarının kokusunun ve ağzının hissinin tadını çıkarıyordum ki telefonumun sesini tekrar duydum. Lanet olsun.

Onu durdurmaya çalışmadan önce iki mesaj uyarısı daha bekledim. "Hayes... Hayes."

Başını yavaşça kaldırdı.

"Bunun acil bir durum olmadığından emin olmalıyım."

Başını salladı, sutyeni çıkarmayı tamamlayıp yatağın üzerinde yanına koyarken gözleri benimkileri tutuyordu. "Git," dedi nazlanarak. "Ama bana geri dön."

* * *

Isabelle'den üç cevapsız arama ve sesli mesaj vardı. Ardından beş mesaj geldi:

Neredesin?
Lütfen ara beni!!
Acil durum!!!
Anne!!!!!!!
Anne!!!!!

Kahretsin.

"Özür dilerim. Buna bakmam gerekiyor. Isabelle."

Şezlonga uzanmış, kollarını güzel başının arkasında kavuşturmuş, uzun bacaklarını kenardan sarkıtmıştı. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben bekleyeceğim."

Telaşlı bir şekilde cevap verdi. Çılgınca, ki bu onun tipik bir davranışı değildi. "Heeey. Neler oluyor?"

"Neden burada değilsin?"

"Çünkü tatlım, Basel için gelmek zorundaydım. Bunu biliyorsun. Her şey yolunda mı? Neler oluyor?" İçimde, Daniel'ın evlenme teklif ettiğine dair bir his vardı. Altı bin mil uzakta ve üstsüzken onun için güçlü olmam gerekecekti. Ve ona yalan söylemem ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemem gerekecekti, içten içe değiştireceğini bilsem bile. Ve Hayes tüm bunlara şahit olacaktı.

Kolumu "seninle ilgili her şey mükemmel" dediğim göğüslerimin üzerinde kavuşturdum ve en kötüsüne hazırlandım.

"Burada olmalıydın." Ağlamaya başlamıştı. "Sana *ihtiyacım*

var." "Izz... ne oldu?"

"Regl oldum."

Ben koltuğa sonra rahatladım. "Izz, bu harika. Bu *Harika*. Tebrikler!"

"Bu harika değil. Sen burada değilsin."

"Biliyorum tatlım, özür dilerim. Ama bu yaz sen Maine'deyken bunun gerçekleşme ihtimalinin yüksek olduğunu düşündük." Bu, kızım ilk gerçek reşit olma dönüm noktasını yaşarken benim Güney Fransa'da rock yıldızlarıyla gezip tozan devamsız bir anne olduğum gerçeğini saptırmaya çalışmamdı. Berbattım.

Bir an sessiz kaldı. Çimenlere bakıyordum, tepeden aşağıya doğru kıvrılan uzun yola, çok fazla yeşile.

"Çarşaflara bulaştı," diye fısıldadı.

"Sorun değil, yıkayabilirsin. Soğuk su kullan. Ama şimdi yap, tamam mı? Beklemeyin."

"Ve burada hiç eşyam yok."

"Biz hallederiz. Babam nerede?" "Dışarıda

koşuyor."

". İşe gitmeden önce eczaneye uğrayabilir." "*Ona*

söylemeyeceğim."

Telefonda tekrar heyecanlandığını hissedebiliyordum. "Isabelle, o senin baban."

"O bir *erkek*."

Bunun üzerine gülümsedim ve oyuğa doğru baktım. Bir gitar kutusu uzak duvara yaslanmıştı. Hayes divanda aynı pozisyondaydı, gözleri kapalıydı. Uyuyor muydu yoksa kıpırdamadan yatıp dinliyor muydu emin değildim. "Tatlım, o senin baban. O sadece bir *erkek* değil. Söz veriyorum."

"Hayır, ona söylemeyeceğim." Durakladı. "*Sen* söyle ona."

"Tamam, ona söyleyeceğim-"

"Hayır, ona söyleme."

Güldüm. "Eva nerede?"

"Duşta, sanırım."

Bu yoldan gitmekten nefret ediyordum. Ona ilk sarılanın o olacağını bilmekten, bilmiş bakışları ve dürtmeleri paylaşmaktan ve onunla birlikte CVS koridorlarında Always with Wings'i aramaktan nefret ediyordum. Babasını beceren entelektüel mülkiyet serserisi gibi değil de samimi bir abla ya da havalı bir teyze gibi. Ama bundan kaçınmak mümkün değildi.

"Eva ile konuşurken kendini rahat hissediyor musun?" Ben sordum.

Bir an sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Sanırım..." "O bir erkek

değil."

"O benim annem değil."

Bu aynı hem acı veriyor hem de iyi hissettiriyordu. "Orada olmadığım için üzgünüm, Izz.

Gerçekten. Özür dilerim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Acele et ve eve gel, tamam mı?"

Tam o sırada siyah bir Range Rover geldi ve ardından iki küçük araba onu takip etti. Simon ve Liam geri dönmüştü. Belki de bu pencereden içeriyi görebileceklerini düşündüler.

"Perşembe günü Boston'da görüşürüz. Ve bunu kutlayacağız. Söz

veriyorum." "Tamam," diye iç geçirdi. "İyi eğlenceler. Çok fazla çalışma."

Son kısım bıçağı çevirmek gibiydi. "*Bisous*,"

dedi.

"*Bisous*."

"Her şey yolunda mı?" Yatakta yanına oturduğumda Hayes sordu. "Evet."

"Kız şeyleri mi?"

Gülümsedim, başımı salladım. "Senin bildiğini bilse *ölürdü*."

"O zaman ona söylemem." Saçlarımı okşamak için uzandı, hareketleri yavaş ve uyuşuktu.

"Arkadaşların geri döndü."

"Evet. Maç yakında başlıyor."

"Bunun şu anda gerçekleşeceğini sanmıyorum," diye güldüm, kollarım hâlâ göğüslerimin üzerindeydi "Özür dilerim."

"Özür dileme." Gülümsedi. "Bundan kaçınılamazdı. Orada olmadığın için Isabelle adına özür dilerim."

O anda göğsümün sıkıştığını hissettim ve bir an için ağlayabileceğimi düşündüm. "Ben de üzgünüm."

"Buraya gel." Beni kendine çekti. "Gel benimle beş dakika uzan. Çılgınlıktan önce..."

"Çılgınlık mı?"

Başını salladı. "Her zaman delilik vardır."

* * *

Hayes haklıydı. Belli bir çılgınlık seviyesi vardı. Simon ve Liam *gürültücü* ve çılgındı. Jet-ski gezisinden iki kızla dönmüşlerdi. Her biri. Onlarla yeni mi tanışmışlardı yoksa önceden tanışıyorlar mıydı, emin değildim. Sormak istemedim. Ama bir an "Benim burada ne işim var?" ve ardından "Bu kızların anneleri nerede?" diye düşündüm. Ve hepsine refakat etmek için yoğun bir ihtiyaç hissettim.

Çok sonraları Hayes'e grup arkadaşlarının aynı anda iki kadını eğlendirmesinin tipik bir durum olup olmadığını sorma cesaretini gösterdiğimde gülerek eğlendi. "Hayır. Genellikle biriyle ilgilenirler, diğeri de moral desteği için yanlarına takılan bir arkadaş ya da kız kardeştir. Kanat kadın da diyebilirsiniz. Aşırı durumlar hariç... Rory gibi. Ya da ... Ibiza gibi."

Önemseyenler için Hollanda-Şili maçı kıran kırana geçti. Benim için ise, terasta roze ve istiridye içmek için bir fırsattı.

Diğerleri salonda yuhaladı, bağırdı ve anlaşılmaz İngilizceler söyledi.

Maç bittiğinde ve Hollanda galip geldiğinde, çete ıstakoz ziyafetine daldı ve ardından doğaçlama bir futbol maçına ve çimlerde eğlenmeye başladı.

"İhtiyacınız olan her şey yanınızda mı? İyi misin?" Hayes her on dakikada bir kontrol etmekte ısrar ediyordu. Saçlarını bir saç bandıyla arkaya taramış ve oynamak için bir forma ve şort giymişti ve onda o kadar çocuksu bir şey vardı ki neredeyse yanlış hissettiriyordu. Neredeyse.

"Ben iyiyim. Seni ve arkadaşlarını eğlenirken izliyorum."

"Pekâlâ." Beni öptü, teninde tatlı bir ter kokusu vardı. "İyi olmayı bıraktığında bana haber ver, tamam mı?"

Gecenin bir noktasında Rory, Fransız kız kardeşlerin eşleri ve bir gitarla terasa çıktı ve onlara serenat yapmaya başladı. "Hotel California "nın şaşırtıcı derecede iyi bir yorumuna başladığında hepimiz ona katılmıştık, Simon ve Liam da etkileyici bir armoniyle eşlik ediyordu. Kendimi yeniden üniversitedeymişim gibi hissettim. Ama bu adamlar bunu yapmak için para alıyorlardı. O anın tadını çıkardım: Cap d'Antibes, ılık bir Haziran gecesi. Saat ona yakın ve gökyüzü soluk bir orkide, uçsuz bucaksız yeşil, deniz kokusu, şarap ve "bir sürü güzel, güzel çocuk..."

İkinci maça kalmamayı tercih ettim. Hayes beni götürmek için ısrar etti. Otelime geri döndüm ama yorgunluktan söz ettiğimde yukarı çıkmam için ısrar etmedi. "Yarın benimle Saint-Tropez' gel," dedi. "Öğle yemeği yeriz." Kiralık Bentley Continental cabriolet'sinde, Croisette'de, Hôtel Martinez'in birkaç kapı aşağısındaki park yerinde oturuyorduk. Oyalıyordu. "Teknede sadece bir avuç insan olacağız. Çok daha az çılgınlık."

"Çılgınlık umurumda değil."

Gülümsedi ve elini uzatıp saçımı okşadı. ". Çok iyiydin. Üstesinden gelmemiz gereken çok şey var, biliyorum. Yarın farklı olacağına söz veriyorum."

"İyi vakit geçirmediğimi mi söyledim? Eğer burada olmak istemeseydim, burada olmazdım."

"Sana gerçekten bir seçenek sunmadım," diye güldü. "Benim her zaman bir seçeneğim vardır, Hayes."

Bunu bir an için orada bıraktı. "Tanrım... Bu kadar bitkin olman gerçekten çok kötü. Başladığımız şeyi bitirmek güzel olurdu..."

"Eğer şimdi yukarı gelirseniz, Hırvatistan-Meksika maçının tamamını kaçırırsınız."

"Bir şekilde buna değeceğini düşünüyorum."

Sonra elini saçlarımdan çekip ağzıma götürdüm ve yeni araba derisini içime çektim. "Yarın... görüşürüz," dedim ve avucunu öptüm. İki kez.

Başını koltuk başlığına yaslayarak sırıttı. "Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

"Yarın," diye tekrarladım.

"Yani Saint-Tropez'e mi geleceksin?" "Saint-Tropez'e geleceğim."

* * *

Art Basel'den sonra otelin plaj kulübünde Campari ve portakal suyu içerek ve sezon dışında Cannes'a dair güzel olan her şeyin tadını çıkararak tek başıma bir gün . Ama bu gezinin amacı bu değildi.

Bulutsuz bir gökyüzünün altında Akdeniz'in safir sularında seyrederken bunu tekrar hatırladım. Riviera ışığıyla yıkanan pürüzlü kıyı şeridi, yemyeşil çamlar ve pişmiş toprak çatılar sunarak yanımızda uzanıyordu. Altmış üç metrelik mürettebatlı bir yatta sonsuz Moët & Chandon Rosé Impérial'in savurganlığı. Hoşgörü, güzellik, onunla daha da güzelleşti.

Sadece biz, Oliver, Charlotte, Desmond ve Fergus vardık. Diğerleri Grande Corniche'den Monaco'ya gitmeyi ve gün boyunca kumarhanelerde şanslarını denemeyi tercih etmişlerdi. Ve böylece, Hayes'in söz verdiği gibi, sakin bir gün oldu. Oraya varmak için acele etmedik, güneşin ve manzaranın tadını çıkardık. Ve ne zaman

Bir yaşımdan yirmi bir yaşıma kadar her yazımı geçirdiğim Saint-Raphaël'i geçerken biraz nostaljik hissetmedim değil.

Hayes ve ben Saint-Tropez'de diğerlerinden ayrıldık, Place des Lices'de sakin bir öğle yemeğini paylaştık ve Arnavut kaldırımlı dar sokaklarda dolaştık. Neredeyse onunla baş başa kalmak gibiydi. Fotoğraf çektirmek için durdurulduğunda o kadar nazikti ve hayranları o kadar sevgi doluydu ki bu anı onlara çok göremedim.

Her ne yapıyorsak yapalım, bunun asla sadece ikimiz arasında kalmayacağı açıktı. August Moon'da olduğu sürece, Hayes dünyayla paylaşacağım biriydi. O zaman Hayes'i Hayes Campbell'dan ayırmamın onun için neden bu kadar önemli olduğunu anladım.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum. "Nasıl her zaman evet diyorsunuz?" Bir gelateria olan Barbarac'tan çıkarken iki genç kızları olan Belçikalı bir aile tarafından durdurulmuştuk. Hayes onlara fotoğraf ve imza dağıttı, ben de onlar bitirene kadar gelato çeşitlerini seçerek dikkat çekmemeye çalıştım.

Sonra omuz silkti, külahını yaladı. "Hayatınızdan iki dakika çalabilecek bir jestin bir başkası için çok daha önemli bir an olabileceğini düşünüyorum. Yani bunu onlar için mahvetmek istemezsiniz."

Ona baktım: ters beyzbol şapkası, güneş gözlüğü, gamzeler. Duyarlı, vicdanlı bir ruha sahip olması anlaşmayı daha da güzelleştirdi.

"Ne düşünüyorsun?" Gülümsedi. "Dondurmamdan yalamak istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye güldüm. "Dondurmandan yalamak istiyorum."

* * *

Plan saat dörtte diğerleriyle teknede buluşmaktı. İngiltere saat altıda Kosta Rika ile oynayacaktı ve çocuklar bunu kaçırmak istemiyordu. Isabelle ve kendim için eşleşen çiftleri satın aldığım el yapımı deri sandalet butiği Rondini'den henüz çıkmıştık ve Hayes, Ladurée'nin önündeki köşede kısa bir süre durduğunda Rue Georges Clemenceau'ya doğru ilerliyorduk.

"Siktir."

"Ne oldu? Bir şey mi unuttun?"

"Siktir," diye tekrarladı.

Ve sonra onu gördüm. Demir attığımız rıhtım fotoğrafçılarla doluydu: devasa kameraları olan on-on beş paparazzi ve iki düzine cep telefonu yüklü turist.

"Hangi cehennemden geldiler bunlar?" Elimi tuttu ve beni dar yaya caddesinden tekrar Rondini'ye döndürdü.

"Üzgünüm, Solène. Tatil için çok fazla..."

Daha önce bana yardımcı olan tuzlu biberli beyefendi Fransızca her şeyin yolunda olup olmadığını sorarken, onun iPhone'unu çıkarıp Desmond'a mesaj atmasını izledim.

"*Oui, pas de problème, merci. On attend quelqu'un.*"

Hayes'in uzun gövdesi küçük butikteki alanı doldurdu ve bir dakika kadar sonra birkaç sandalyeden birine oturdu ve beni kucağına çekti. Bu hareketin mahremiyeti beni sarstı. Mağazada sadece bir avuç insan vardı ama ışık parlaktı ve vitrinin önündeydik ve bu bana *kendimi halka açık* hissettirdi.

Gerildim.

Bunu hemen hissetti ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Gerginleştiğini hissettiğimde buna bayılıyorum," diye fısıldadı.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey

. "Merak etme, Solène. Burada seni kimse tanımıyor."

Kafamın içine girmenin bir yolunu bulmuştu. Ben ne düşünüyorsam aynı anda o da benim ne biliyordu. Herkese karşı böyle olması mümkündü. Ama ben sadece bana karşı böyle olduğunu düşünmeyi seviyordum.

Desmond ve Fergus kısa süre içinde bir planla kapıya dayandılar. MI6 gibi içeri daldılar. Fergus beni ve alışveriş çantalarımızı, Desmond da Hayes'i aldı. Strateji bize ayrı ayrı eşlik etmekti. Hayes rıhtıma önce varacak ve sivillerle fotoğraf çektirmek için duracak, onları teknenin kıç tarafından uzaklaştıracaktı. Ve onun varlığı yeterince büyük bir kargaşaya neden olduğunda, Fergus ve ben birlikte binerdik. Ne olduğu belli değildi.

Bir çift mi yoksa genel maiyetin bir parçası mı olduğumuzu bilmiyordum. Sanırım sonunda fark etmedi. TMZ'de görünmediğim sürece.

Plan işe yaradı. Oliver, Charlotte ve ben güvertenin altında bir şişe daha Moët içerken, zavallı Hayes on beş dakika boyunca ünlülerin yaptığı şeyi yapmak zorunda kaldı.

Oliver bardağımı doldururken, "Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı," dedi. "Kendini böyle feda etmekten bahsediyorum."

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

"Bazen bu iş berbat oluyor," dedi. "Ve bazen de gerçekten muhteşem. Hayes'e" -kadehini kaldırdı- "takım için bir tane aldığı için. Şerefe!"

Antibes'e dönerken Massif de l'Estérel yakınlarında doğaçlama bir yüzme molası verdik. Su muhteşem bir renk tonundaydı ve altımızın tepemizde beliren kırmızı volkanik dağlarla birlikte su sıçratarak geçirdiği o yarım saat muhteşemdi.

Hayes ve ben yolculuğun geri kalanında teknenin baş tarafındaki güneşlenme minderlerine uzandık. Teni -bronzlaşmış, pürüzsüz, dokunulduğunda sıcak- mükemmeldi. Bunu ona söyledim.

"Hadi oteline geri dönelim," dedi usulca, parmakları sırtımda gezinirken.

"Maçı izlemek istediğini sanıyordum."

"Maçı izlemek istiyorum. Ama otel odana dönmeyi daha çok istiyorum."

Güldüm ve dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Oraya vardığımızda ne olacağını düşünüyorsun?"

Omuz silkti, parmakları bikini üstümün bağları üzerinde oynuyordu, alay ediyordu. "Sen söyle."

"Sarılabiliriz." Onu öpmek için eğildim. Dudaklarında tuz ve güneş tadı vardı.

Dilini uzattı ve ben de aldım.

"Sarılmak kulağa hoş geliyor," dedi ayrıldığımızda. "Çıplak."

* * *

Desmond bizi Hôtel Martinez'e bıraktı ve şık lobiden olabildiğince hızlı bir şekilde geçtik. Kalbim zaten hızlı atıyordu. Asansörde, koridorda, anahtar kartıyla boğuşurken. Elimden kaptı ve beni durdurdu.

"Tam açıklama," dedi. "Muhtemelen bilmeniz gerekir..."

En kötüsüne hazırlandım. HIV, herpes ...

"... Diş fırçamı getirdim." Gülümsedi, nazlı nazlı. "Ama getirmemiş olsaydım bile beni becermene izin verirdim."

* * *

İçeride, öğleden sonra güneşi Fransız kapılarından içeri süzülüyor ve geniş odayı Provençal ışığıyla yıkıyordu. Sanatçıların ışığı. Cézanne, Picasso, Renoir. Yakalanmaya değer bir ışık. Kesinlikle uygun hissettirdi.

"Fena bir manzara değil," dedi Hayes. Göz alabildiğine Akdeniz mavisi, batıda Massif de l'Estérel'in tepeleri.

Kabul ettim, çantalarımı yere bıraktım, sandaletlerimi çıkardım ve halının yumuşak zeminine uzandım.

"Başka ne getirdim biliyor musun?" Gülümsedi, tekneden taşıdığı kanvas çantaya uzandı ve bir değil iki şişe Moët çıkardı. "Sanırım bir süre burada kalacağız."

Ben mini bardan bardakları getirirken Hayes şampanyayı açtı.

Kadeh kaldırdık ve içtik. Biraz daha doldurdu. Telefonumu kapattıktan sonra pencereye doğru ilerledim ve şeffaf perdeyi çekerek ışığı dağıttım. Daha önce Soho'daki otel odasında olduğu gibi arkamdan geldi. Ve parmağıyla kulağımın kıvrımında, boynumun arkasında, omzumda ve kolumun uzunluğu boyunca en hafif çizgileri izledi. Kendimi kaskatı kesilmiş hissediyordum, ağzını, öpücüğünü, nefesini yüzümün yanında bekliyordum. Ama onlar gelmedi. Bunun yerine elleri dantel elbisemin yanlarından dizimin hemen üstündeki etek ucuna doğru ilerledi. Parmak uçları eteğin altına girmeden önce etekle flört ediyordu. Nefes alışımı duyabiliyordum, onun arkamdan nefes alışını duyabiliyordum.

Oda sessizdi. Elleri kalçalarıma doğru yükseldi ve sonra tereddüt etmeden mayomun alt kısmını sıyırdı.

"Um... Bu hiç de sarılmak gibi hissettirmiyor."

Sonra beni kendisine doğru çevirdi ve bardağımı alıp kenara koydu. "Ve öyle de olmayacak."

"Bana yalan söyledin, Hayes Ca-" Kendimi tuttum.

Gülümsedi. "Belki." Ve sonra, görünüşe göre çok az bir çabayla beni kaldırdı ve yatağa taşıdı. "Çıldırmayacaksın, değil mi?"

"Ne kadar iyi olduğunuza bağlı."

"Çok iyi olacağım," dedi ve beni yorganın üzerine geri kaydırdı.

O anda, elbisemi yukarı kaldırıp bacaklarımın arasına indiğinde, bunun gerçekten gerçekleşmekte olduğunu fark etmek bana saçma geldi. Muhtemelen benden önce de birçok kişi olmuştu ve benden sonra da birçok kişi olacaktı ama o anda sadece ben vardım. Ve her ne sebeple olursa olsun, Hayes Campbell'ın yatağını isteyerek paylaşacak isimsiz, yüzsüz kadınlar denizinden koparılmış ve bu eylemi gerçekleştirmek üzere bu yere, tam da bu ana getirilmiştim.

Ağzı uyluğumun iç kısmı boyunca ilerliyor, dili tembel daireler çiziyordu. Hareketleri yavaştı, çıldırtıcıydı. Ve tam ineceğini düşündüğüm anda, görevini iptal etti ve diğer uyluğuma geçti. Bir cunnilingus uçuşu gibi. Saçını çekmiş olmalıyım çünkü başını kaldırarak güldü.

"Sadece sarılmak isteyen biri için çok sabırsızsın." "Sadece nereye gittiğini bildiğinden emin olmak istedim."

"Bana bir harita çizmek ister misin?" Gülümsedi. Şu lanet gamzeler.

"İhtiyacın var mı?"

"Bilmiyorum..." Başını eğdi ve bana bakmadan önce dilini yavaşça, açıkça klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Öyle mi?"

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. "Hayır. Hayır, sen iyisin."

"Evet. Şimdi bunu kendi yöntemimle yapabilir miyim?"

Başımı salladım, parmaklarım hâlâ saçlarına dolanmıştı.

Acele etmedi. Ağzı yine kalçamın iç kısmında hareket ediyordu, daha yukarıda, daha yakında. Dili alay ediyordu. Sonra durdu ve nefesini hissetmeme izin vererek bekledi. Hareket etmeye cesaret edemedim. Ve artık dayanamayacağımı düşündüğüm noktada, içeri daldı. Dili o kadar aşağıya indi ki aslında kıçımdaydı ve sonra vajinamın açıklığı üzerinde ve klitorisime kadar tek bir akışkan hareketle yükseldi. Tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar. Ve her seferinde inanılmaz derecede harika ve eksiksizdi, hiçbir sırrım kalmamış gibi hissettim. Hayes, ağzıyla beni açıyordu.

Bir noktada tekrar durdu, bekledi, nefes aldı, bana ne yaptığını biliyordu. Bu yaşta bu kadar kontrollü olabilmesi aklımı başımdan alıyordu. Avucunun içiyle beni durdurduğunda onunla buluşmak için yataktan kalkmak istedim.

"Hiçbir yere gitmiyorum Solène," dedi. Sesi alçak, hırıltılı; parmakları dudaklarımın üzerinde oynuyor, içeri kayıyor.

Onu izledim. Işık güzel başının etrafında yumuşak bir hale oluşturuyordu. Ağzını bana geri verdi ve inlediğimi duydum. Dilinin mahareti. Ama ne yaptığını bilmese bile, Hayes Campbell'ın başını bacaklarımın arasına koymuş görüntüsü değer bir görüntüydü.

Çok uzun sürmedi. Ağzı, parmakları, muhteşemdi. Bu onun ilk seferi değildi. Boşaldığımda beni tutması, kollarını bacaklarıma dolaması ve "StopStopStopStopStop" sırasında bile çekilmeyi reddetmesi o kadar tahrik ediciydi ki patlayacağımı sandım.

"Mutlu musun?" diye sordu ben daha konuşamadan.
Yanıma tırmanıyor, beni yüzüne takıyor.

Başımı salladım, yanaklarını sildim, onu öptüm, kendimi tattım.

"Sanırım buradaki işim bitti o zaman." Gülümsedi ve sırt üstü yuvarlandı.

"Şimdi giderseniz, maçın ikinci yarısına yetişebilirsiniz."

"Gördüğüm kadarıyla şaka yapıyorsun. Sanırım bu çıldırmaktan daha iyidir." "Hâlâ . Sadece içten içe," dedim, kendimi
onun üstünde.

"Kendine ne söylüyorsun?" Elini başıma götürdü, parmakları saçlarımda oynuyordu.

"'Vay canına, sadece bu bile Avrupa'ya uçmaya değerdi diyorum."

"Gerçekten mi?" Gülümsedi. "Bunun birinci sınıf bir bilete mi yoksa sadece ekonomi sınıfına mı değeceğini düşünüyorsun?"

"Bu... bu özel uçmaya değerdi." Tişörtünü yukarı çekmek için uzandım, karın kaslarını ortaya çıkardım, ellerimin gergin teninde, belirgin kaslarında, kalçasından kasıklarına doğru çaprazlama uzanan kıvrımda gezinmesine izin verdim.

"Vay canına. Bu yüz bin dolarlık orgazm gibi bir şey."

"En azından."

" okşandı. Belki bunları açık artırmayla ? eBay?"

"Bunu hayır için yap," dedim, gömleğini daha da yukarı kaldırmaya zorlayarak, göğsünün genişliğine, meme uçlarının kızıl rengine hayranlıkla bakarak. "Bak, Saint-Tropez bronzluğuna sahipsin."

"Bir ne?"

"Eski bir güneş yağı var, Bain de Soleil. Seksenli yıllarda harika reklamları vardı ve..." Aniden güldüm. "Ve sen henüz doğmamıştın."

"Değildim."

"Yazık." Gömleğinin geri kalanını çıkarmayı başardım. Teni: çok kusursuz, yumuşak, bir bebeğinki gibi. "Çok gülünç derecede güzelsin," dedim ve hemen ardından pişman oldum. Düşmekte olduğumu bilmesini istemiyordum. Eğer gerçekten de böyle bir şeyse. Onu seksi ve nükteli şakalarla şımartabilirdim ama bunun ötesine geçmekte tereddüt ediyordum. Sanki hazırlık okulunda gibiydim. Duygularını koruyan kazanır.

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum," dedi. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Sonra sustum, parmaklarımı yüzünde gezdirdim: çenesi, çenesi, ağzı. Daha fazlasını söylemenin her şeyin düzenini etkileyebileceğini düşündüm. Düzen.

Onu öptüm, elimin sıkı karnında gezinmesine ve mayosunun hemen kuzeyinde bir yere inmesine izin verdim. Parmaklarım elastik beli ile teni arasına girdi ve irkildi. Ve o anda onun yirmi yaşında olduğunu hatırladım.

Her kadının bildiği bir an vardır, ilk kez flörtünün pantolonuna uzandığında ve ne çıkacağından emin olmadığında. Ve penis tanrılarına küçük bir dua eder ve hoş bir sürprizle karşılaşacağını umar. Benim için de uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı. Ama aynı endişenin orada olduğunu görmek beni şaşırttı. Yüksek lisansta olduğu gibi, üniversitede olduğu gibi, Saint-Raphaël'deki unutulmaz bir yazda olduğu gibi. Nefesimi tuttuğum ve elimi uzattığım o saniye... ve Samanların avucumu doldurması çok iyi bir şeydi.

"Hiiii," dedi ve ben güldüm.

"Merhaba, sen." Acele etmeden onu şortundan kurtardım, göbek deliğinin hemen üzerinde düz ve kalın bir şekilde dizilişine hayran kaldım. "Bay Campbell. Bu gerçekten güzel bir alet."

"Yüzümü kızartıyorsun," diye güldü, başını arkaya eğerek. Bu açıdan bakıldığında çene hattı sanat eseri gibi belirgin ve zarifti. Güzelliği, kendini göstermeye devam eden bir hediye gibiydi.

"Özür dilerim," dedim. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Onu ağzıma aldığımda sessizdi. Elleri saçlarımda oynuyordu, nazikçe. Vücudu altımda gergindi. Hâlâ gövdesindeki güneş kreminin kokusunu alabiliyor, tenindeki tuzun tadını alabiliyordum. Bu tatlı çocuk.

Kızlarla Las Vegas'a uçmamızın üzerinden çok zaman geçmemişti. Onu tanışma ve selamlaşma sırasından seçemediğim zaman. Aklını kaçırmış bir sürü kızın ortasında sahnedeki bir pogo çubuğuydu. Ve şimdi buradaydık.

"Göbek adını bilmiyorum," dedim duraksayarak.

"Pardon?" Nefes alış verişi hızlıydı.

"Göbek adını bilmediğimi yeni fark ettim."

Hayes yüzünü buruşturdu, şaşkındı. "Bu senin bir zorunluluğun falan mı?"

"Eğer ağzıma boşalacaksan, evet." "Gerçekten mi?"

diye güldü. "Ciddi misin? Philip."

"Philip," diye tekrarladım. Çok çekici bir İngilizceydi. "Tabii ki öyle."

"Yani bu kadar mı? Geçtim mi?"

"Uçan renklerle."

Nispeten hızlı oldu, ki sanırım bu iyi bir şeydi. Böyle bir güce sahip olmak. Nefesi kısa ve sığ bir şekilde geliyordu, elleri kafatasımı kavrıyordu, inlemeleri derin ve düzensizdi; bunu yaptığımı fark etmek. Özellikle de uzun zamandır yapmamışken. Ve henüz kendine has özelliklerini bilmediğim birine. Bisiklete binmek gibi.

ürperdi, sıcaklığı boğazımın arkasını doldurdu.

Tanıdık.

Nefes alış verişi normale döndükten ve ben yanına kıvrılıp başımı boynuna gömdükten sonra şöyle dedi: "Söylesene, eğer sana göbek adımı Las Vegas'ta söyleseydim, o zaman bunlar olur muydu?"

Buna güldüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Çünkü bunu internetten bulabilirdin. Bu beni bir sürü kur yapmaktan kurtarırdı."

"Kur yapmayı seviyorum."

Bir süre sessiz kaldı, parmakları kaburgalarımın üzerinde gezindi. "Sana kur yapmayı seviyorum."

Bunun tehlikeli olabileceği düşüncesi aklımdan geçti. Onlu yaşlarından yeni çıkmış bir pop yıldızıyla tavsiye edilmeyen seks değil, sarılma. Orada uzanmak, kokusunu içime çekmek, göğsünün inip kalkmasını izlemek, kendi mutluluğumun tadını çıkarmaya izin vermek. Bu şekilde aşık olabilirdim.

"Size bir soru sorabilir miyim?" diye sordu. Bu onun her zamanki başlangıcı değildi. "Daniel yattığın son kişi mi?"

Sorusu beni şaşırttı. "Burada yatarken Daniel'ı mı

düşünüyorsun?" "Burada seni düşünerek yatıyorum."

Güneş değişiyor, odayı soluk pembe bir renge bürüyordu. Bir kabuğun, bir suluboyanın içinde olmak gibi. O ana tutunmak, onu resmetmek istedim.

"Evet... Bu sizin için bir şeyleri değiştiriyor mu?"

Başını iki yana salladı, parmakları elbisemin üzerinde geziniyordu. "Hayır. Senin için sorun olmadığı sürece sorun yok."

Muhtemelen ondan "bunu" tam olarak tanımlamasını istemeliydim. Bu bizi bir sürü kafa karışıklığı ve gönül yarasından kurtarabilirdi.

Bunun yerine "Benim için sorun yok,"

dedim. "Emin misin?"

Başımı salladım.

"Bu durum değişirse bana haber verin," dedi.

Elbisemi soymak, bikini üstümü çözmek, her yerimi öpmek ve okşamak için acele etmedi. Kürek kemiklerimi, göğüslerimi, sırtımın altındaki çukuru, kalça kemiklerimi, dizlerimi, bileklerimin iç kısımlarını. Sevişirken çok hassas, çok eksiksizdi. Birisi ona iyi öğretmişti.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordum. Kanvas çantadan bir prezervatif çıkarmış ve ambalajını açıyordu.

"Birkaç bin psikopat hayran dışında mı?" Gülümsedi. "Hayır."

"Sadece birkaç bin mi?"

"Gerçekten psikotik olan kim? Evet," diye güldü. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Yapmak üzere olduğum şeyi öğrendiğinde beni evlatlıktan reddedecek on iki yaşında bir kızım var," dedim prezervatifi yuvarlamasını izlerken. Prezervatif. Doğru ya. Tanrım, uzun zaman olmuştu.

"Sen söylemezsen ben de

söylemem." "Güzel.

Hayranlarına söylemem."

O son dakikada, Hayes üstümdeyken ve zihnim açıkken, daha önceki bir konuşmayı hatırladım. "Yani bu sadece öğle yemeği. Değil mi?"

Tereddüt etti ve sonra gülümsedi. "Öğle yemeğinden daha fazlası olabilir."

O ilk giriş anı her şeydi. Üç yıl hiçbir şey yapmadıktan ve on yıl Daniel'le yaşadıktan sonra -ki o çok sevimliydi ama kesinlikle Hayes *değildi*
-Aşkın bir şeydi.

Yavaş ve nazikti ve eski sevgilimi neden sorduğunu hemen anladım. Çünkü hiç beklemediğim bir şekilde beni ellerinde bakire gibi hissettirmeyi başarmıştı. Ona böyle davranmasına gerek olmadığını söylemek istedim.

Hassas ama hoşuma gidiyordu. Her şeyden zevk alıyordum. ağırlığından, büyüklüğünden, sırtının pürüzsüzlüğünden, kıçının sertliğinden... hepsinden. Canımın yanması umurumda bile değildi. Bir yanım neden bu kadar uzun süre beklediğimi merak ediyordu. Belki de beklediğim şey oydu.

* * *

Sonra orada uzandık, ışık fraktallarıyla yıkandık, toz parçacıklarının havada dans edişini izledik, bitkin ve mutluyduk.

"Ne yazık ki sigara içmiyorum," dedim sonunda, "çünkü şu anda bir sigara gerçekten işime yarayabilirdi."

"Sakızım var." "Sakız mı?"

"Evet." Güvenilir bez çantasını karıştırmak için yuvarlandı. İçinde ne *yoktu* ki? "Solène, sana evlilik sonrası sakızı ikram edebilir miyim?"

Buna güldüm. "Evet, Hayes, cinsel ilişki sonrası sakızı çok isterim."

"Bunu hashtag yapmalıyız. #stickofpostcoitalgum. Şimdi trend."

"Evet, yirmi iki milyon takipçin buna bayılır."

Durdu. "Kaç tane takipçim olduğunu biliyor musun?"

Sanki bilmemem gereken bir şeyi bilirken yakalanmışım gibi hissettim. Hayranları tarafından kitlesel tüketim için geçerli olabilecek, ancak onu kişisel olarak tanıyanlar için genel bilgi olmayan bilgiler. Bu ünlüler meselesi çok zordu.

"Beni anlıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yaklaşık iki yüz kişiyi takip ediyorum. Hepsi de benim sektörümden."

"Huh," dedi , beni izlerken ve postkoital sakızını dağıtırken. Hollywood, bir Fransız markası. Çok uygun. "Seni takip etsem garip olur mu?" "Bilmem. Belki."

Sonra arkasına yaslandı, parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve ellerimizi ışığa doğru . "Sonra tekrar, seni oldukça ciddiyetle takip ettim, bu yüzden belki

değil."

"Aksine," diye tekrarladım. "Benim çok havalı Hayes'im."

"Evet, şey... İşe yaradı." Bana doğru baktı ve gülümsedi, o kocaman gülümsemelerinden biriyle. "Çünkü Las Vegas'taki o gece bana iki ay sonra Güney Fransa'da bir otel odasında seninle çıplak yatıyor olacağımı söyleseydin... Sana 'Hayır, muhtemelen üç ay sürer' derdim."

Gülmekten kendimi alamadım.

"Seninle doğru düzgün sevişemiyorum bile," diye güldü, içime yuvarlanarak. "Beni tamamen oyundan çıkardın."

"Seni çok iyi tanıyorum."

"Şimdiden, değil mi? Bu şaşırtıcı derecede hızlı oldu."

"Bana aşık olmaya kalkma. Hayes Campbell."

"Sana aşık olmayacağım. Ben bir rock yıldızıyım. Biz bunu yapmayız."

"Sen bir erkek grubu üyesisin." Gülümsedim, saçlarını okşadım.

Beni azarlayacağını sandım ama sonra kendini durdurdu ve yüzü alaycı bir gülümsemeye büründü. "Pekala," dedi, "sanırım tüm bahisler kapandı o zaman."

BATI HOLLYWOOD

"Biriyle tanıştım."

Ertesi hafta Çarşamba günü geç saatlerdi ve Lulit ile ben Haziran sergimizin kapanışını yapıyorduk. Önümüzde uzun bir hafta sonu tatili ve Temmuz ayındaki ortak sergimiz *Duman ve Aynalar* vardı. Ancak Basel'in etkisinin azaldığı bu ölü dönemde galeri nispeten sessizdi ve Hayes konusunu açmak için doğru zaman olduğunu düşündüm. "Ne? Hayır. Kim? Ne zaman?"

Lulit ofis kapısını kapattı. Matt ve Josephine gün çoktan gitmişti, bu yüzden tam olarak kimden saklandığını bilmiyorum.

"Yargılamayacağına dair bana söz vermelisin."

"Yargılamak mı? Neden yargılayayım ki? bir aktör değil, değil mi? Lütfen hayır de." Bunun üzerine gülümsedim. "Hayır. Ama muhtemelen daha kötüsü."

"Bir aktörden daha mı kötü?" Duvara yaslanmış, uzun kollarını dar gövdesinin önünde kavuşturmuştu. "Ne? Bir sanatçı mı?"

İkimiz de güldük, ortak bir şakaydı. Sanatçılar: gösterişli, zeki, çılgın. İkimiz de o yoldan daha önce geçmiştik ve asla geri dönmemeye yemin etmiştik.

"İlkbaharda Isabelle ve arkadaşlarını Vegas'a August Moon konserine götürdüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

Başını salladı. Odaklandığını, konuyu takip etmeye çalıştığını görebiliyordum. Ne yöne gideceğini tahmin etmesine imkân yoktu.

"Şey, çocuklardan biriyle tanıştım sayılır..."

"Hangi adamlardan biri?"

"August Moon'un adamları."

Gözleri büyüdü. "*Çocuklar* mı? *Gruptaki çocuklar* mı?" Ağzından çıkanlar kulağa kirli, yanlış ve muhtemelen yasadışı geliyordu. "Biraz şaraba ihtiyacım olacak. Ben mutfağa gidiyorum. Sen burada kal."

Kısa süre sonra iki bardak ve bir şişe Sauvignon Blanc ile döndü. "En baştan başla. Hiçbir şeyi atlama."

Ve böylece Hayes'in hikayesini anlattım. Cannes'da otel odasında kilitli geçirdiğimiz otuz altı saate kadar. Sadece Çarşamba günü alacakaranlıkta Croisette'te yürümek ve La Pizza'da yemek yemek için dışarı çıktık çünkü biraz temiz hava almamız konusunda ısrar ettim. Ama o da inimizde kalıp sevişmekten memnun olurdu.

"Sevimli olan o mu?" diye sordu

şimdi. "Hepsi öyle değil mi?"

"Hayır, *seksi* olanı kastediyorum."

Komik bir surat ifadesi takınmış olmalıyım çünkü ardından "The *gerçekten* seksi bir tane."

"Havalı olan mı?" Gülümsedim.

"Evet! Gamzeli olan mı?"

"Evet. O benim. Havalı olan."

"Lanet olsun," dedi şişeyle birlikte yere otururken. Nadiren küfrederdi. "Bu oldukça etkileyici."

"Teşekkür ederim."

"Onun annesi olabileceğinizi biliyor mu?"

"Evet," dedim. Lulit olayları ballandırarak anlatan biri değildi. "Ve görünüşe göre o da bunu sorun etmiyor."

"*Isabelle* için sorun olur mu?"

Doldurduğu şarap bardağını kaydırdım ve bir aldım, Hayes'in saati bileğimde kayıyordu. "Isabelle bilmiyor."

Ona hala söylememiştim. Ne Boston'da ailemin yanında gecelerken, ne Denmark, Maine'e yaklaşık üç saatlik araba yolculuğu sırasında, ne de sırt çantasını boşaltıp buluşma ve selamlaşmadan çerçeveli fotoğrafı yerleştirdiğinde

ranzasının yanındaki rafta. Ve işte oradaydı: kocaman gülümsüyor, ikimizi de kucaklıyor, beni beşe yedinin sınırlarından utandırıyordu.

"Aman Tanrım, onlarla tanışmışsın! Onlara bayılıyorum! Onları Garden'da gördüm," dedi Isabelle'in yatak arkadaşlarından biri, Scarsdale'den sportif bir esmer,. "Yerdeydik. En sevdiğin kim?"

Isabelle omuz silkti, hiçbir şey söylemedi. "Gerçekten bir favorim yok." Tanrı'ya şükür.

"Ollie'yi seviyorum." Ranza arkadaşının gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İnsanların onun eşcinsel olduğunu söylediğini biliyorum ama ben onu çok seviyorum."

İnsanlar onun eşcinsel olduğunu mu söyledi? Bu benim için yeni bir şeydi. İlk izlenimim bu olsa da, Vegas'ta beni zihinsel olarak soyduğunda bunu yeniden düşünmüştüm. Bir an için bunu yatak arkadaşıma söylemeyi düşündüm ama sonra hiç bulaşmamanın en iyisi olduğuna karar verdim. O noktada kendimi dışarı attım ve kabinin dışına çıktım.

"Bunu pek iyi karşılayacağını sanmıyorum," dedi Lulit şimdi bana. "Ona söyleyeceğim şeyin ne olduğunu öğrenene kadar bekledim."

"Swagger Spice ile dünyanın çeşitli şehirlerinde buluşmak ve onunla seks yapmak için bir anlaşma yaptığınızı." Bunu alaycı bir gülümsemeyle söylemişti, ancak gerçekliği beni söndürdü.

"Bundan daha iyi bir açıklamaya ihtiyacım olacak."

Bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. "Nazik biri mi?" "Nazik mi? Evet."

"Peki ondan hoşlanıyor musun? Ona eşlik eden tüm o şamatayı değil." Kollarını havada salladı - "şamata" için yaptığı jest, anladım. "Ama *onu*."

Başımı salladım.

"Ve seni mutlu ediyor mu?"

"Çok mutlu ediyor."

Sonra rahatça gülümsedi, kahverengi gözleri kısılmıştı. "O zaman bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Solène. Git rock yıldızını bul."

"Teşekkür ederim." Lulit'in onayına ihtiyacım yoktu. Onun görüşü ne olursa olsun beni engellemeyeceğine çoktan karar vermiştim. Ama buna sahip olduğumu bilmek güzeldi.

"Rica ederim," dedi yerden kalkarken. Sonra galeriye geri dönerken ekledi: "Sanırım başkaları da vardır."

"Ne?"

"Diğer kadınlar..." Kayıtsızca söylemişti ama ne kadar da inandırıcıydı.

Ben öyle düşünmemiştim. Daha önce birkaç tane olduğunu varsaymıştım. Sonrasında da birkaç tane olacağını varsaydım. Ancak eş zamanlı olarak başkalarının da olduğunu hayal etmeme izin vermemiştim. Ve bunu düşünmediğimi fark etmek bile beni aniden hasta etti. Ne zaman? Nasıl? Nerede oluyordu? Onları benim reddettiğim şehirlere mi uçuruyordu? Neydi o? Seattle, Phoenix, Houston? Ve kim, kimdi onlar?

"Bu aklından geçmedi mi?" Lulit'in sesi beni sarstı. "Solène, o yirmi yaşında. Bir erkek grubunda. Sanki gökten kedi yağıyor. Ve ne zaman dışarı adım atsa yağmur yağıyor."

Alnım birden nemlendi, boğazım kurudu. Duvarlar bükülmeye başlamıştı.

"Sanırım hasta olacağım." Onu iterek galerinin arka tarafındaki tuvaletlere koştum ve hemen Sauvignon Blanc'ımı ve öğle yemeğinden kalan salatayı kustum.

"İyi misin?" Banyo kapısında duruyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Hayır."

"Hamile değil misin?"

"Tanrım, hayır." Gözyaşlarım yüzümden akarken bile gülüyordum.

Ben ellerimi yıkarken, ağzımı çalkalarken ve kendime çeki düzen verirken o beni izliyordu. Ve sonra, yapabildiğimde, onunla tekrar yüzleştim. "Siktir. Ondan hoşlanıyorum."

Lulit gülmeye başladı. "Hiç komik değil."

"Oh, tatlım." Bana sarıldı. "Bu çok *iyi*. Daniel'dan beri kimseden hoşlanmadın. Daniel'dan da yıllardır hoşlanmadın."

"Bu doğru," diye güldüm.

"Bence Hayes senin için güzel bir dikkat dağıtıcı olabilir. Sadece bunu olduğundan daha fazlası sanma..." Sesi çok aklı başında geliyordu, tıpkı annem gibi. "Ve prezervatif kullan... her zaman."

* * *

Ertesi hafta Hayes bir dizi toplantı için şehre geldi. Çarşamba günü geç saatlerde geldi ama onu ertesi geceye kadar göremeyecektim. Telefonda "Erken bir akşam yemeğim var ama acele edeceğim," demişti. "Senin evine gelebilirim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim. Lulit ile yaptığım konuşma beni hâlâ tedirgin ediyordu: benim de pek çok kişiden biri olma ihtimalim.

"Nerede yaşadığını görmemi istemiyor musun? Orada ne saklıyorsun? Başka bir erkek grubu mu?"

"Evet. Beni . Tavan arasında Backstreet Boys var."

Bir an durakladı ve sonra gülmeye başladı. "Backstreet Boys mu? Kaç sen?" "Kapa çeneni,

Hayes."

"Monkees'in de orada olmadığına emin misin?"

"Kapatıyorum."

"Chateau Marmont. Yarın. Saat dokuzda. Masaya sizin için bir anahtar bırakacağım."

* * *

Perşembe günü Daniel ile Soho House'da öğle yemeği için buluştuk. Oradan korkuyordum. Tüm estetik çekiciliğine rağmen, herkesin birbirini kontrol ettiğini, birbirinin gişesini hesapladığını, poz verdiğini, yargıladığını fark etmekten kendimi alamadım. Kendini beğenmişlik havası. Daniel, yalvarmalarıma rağmen ilk açıldığında katılmıştı ve neredeyse Century City'deki şirketinde yaptığı kadar çok işi orada yürütüyordu. Buna eğlence avukatı olmanın getirdiği bir kötülük diyordu. Ama içten içe bundan zevk aldığını biliyordum.

Dar koridordan çatı katındaki restorana doğru ilerlerken kaçışımı planlamaya başlamıştım bile. Duvarlar meşhur siyah-

Kulübün fotoğraf kabininden alınan beyaz Polaroidler, çeşitli üyeler kendilerini gelecek nesiller için ölümsüzleştirmişlerdi. Birçoğu sarhoştu.

Daniel'in Isabelle için doğum günü hediyeleri vardı ve Ebeveyn Hafta Sonu'nda teslim etmemi istiyordu. Hediyeleri teslim etmeye razıydım ama bu fırsatı kendisi ve Eva hakkında beni bilgilendirmek için kullanacağından korkuyordum. Herhangi bir duygu gösterisinden kaçınabileceği halka açık ve kişisel olmayan bir yer seçmek tam ona göreydi.

Onu hemen fark ettim, odanın güneydoğu köşesindeki en sevdiği masaya yerleşmişti. Gerçekten de güzel bir mekândı: Olgun zeytin ağaçlarını süsleyen hasır fenerler, saksı bitkileri ve Batı Hollywood ile Sunset Strip'in en güzel manzarasını sunan tavandan tabana pencereler. Ve eski kocam.

New York Times'a gömülmüştü. Bu onun hakkında hala sevdiğim şeylerden biriydi. Dijital çağa tamamen teslim olmamış olması, sessizliklerini bir iPhone ile doldurmak zorunda kalmaması.

Daniel'a doğru ilerlemeye başlamıştım ki ortadaki koi havuzunun yanındaki büyük masa gözüme çarptı. Sekiz kişilerdi, yüksek sesle konuşuyorlardı. Görüş alanımdaki yüzleri tanıyamadım ama bir kafanın arkası bana tanıdık geldi. Ve sonra kahkahayı duydum.

Göğsüm sıkışmıştı. Nefes almayı bırakmış, masanın çevresinde ilerliyordum. Karşı tarafa vardığımda başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. İkimiz de felç olmuştuk.

"Merhaba."

"Merhaba." Hayes'in dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Burada ne yapıyorsun?" "... Biriyle buluşuyorum..." Kelimelere takılıp kalıyordum. Masadaki diğerlerini fark edemiyordum bile. Sadece o ve ben vardık. Bu boşlukta. Yine de ona dokunamayacağımın acı bir şekilde farkındaydım. İnsanlar konuşacaktı, insanlar yargılayacaktı.

Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Hayır, kalkma..."

"Nerede oturuyorsun?"

Köşeye doğru belli belirsiz bir işaret yaptım.

"Gelip merhaba diyeceğim."

Başımı salladım ve sonra masanın geri kalanını hatırladım. "Affedersiniz. Böldüğüm için özür dilerim."

İki kadın, tanımadığım üç adam, tanıdık gelen bir adam ve Hayes'in yanında oturan, bir şekilde gözden kaçırmayı başardığım Oliver vardı.

"Merhaba."

"Solène." Gülümsedi. Onu en son Antibes'te gemiden indiğimizde görmüştüm, tuz ve güneş kokuyordum, şampanyanın ve gelecek şeylerin vaadinin etkisindeydim. Bir dünya uzakta.

İzin isteyip Daniel'in yanına gittim ama o andan itibaren aklım başka yerdeydi. Gerekli şeyler hakkında konuştuk: Isabelle, hava durumu. Sırtım Hayes'e dönüktü. Onun duyamayacağı bir yerdeydim ama onu *hissedebiliyordum*. Ve orada olduğunu bilmek bile beni geriyordu. Özellikle de eski sevgilimin varlığında.

"Sen iyi misin? Dikkatin dağınık görünüyor," dedi Daniel, siparişimizi verdikten bir süre sonra. Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde bakımlıydı - pürüzsüz bir cilt, yontulmuş bir çene, yerinde olmayan tek bir saç teli bile yoktu - yıllar ona iyi gelmişti.

"Ben iyiyim."

"İş mi?"

"İşler iyi. Cumartesi günü bir sergimiz var." "Hangi
sanatçı?"

Bunu sorması çok hoştu çünkü umursadığını
düşünmüyordum. "Bu ortak bir sergi. Tobias James ve
Ailynne Cho."

"Şey, bu iyi olmalı. Oh, unutmadan..." Uzandı ve iki küçük alışveriş torbası uzattı: biri Barneys'den, diğeri Tiffany'den. "Doğum günü kızı için."

"*İki* süslü hediye mi? Vay be."

"On üç büyük bir yıl," dedi Evian'ından bir yudum alırken. Ve sonra: "Bunlardan biri Eva'dan."

O dikkatimi çekmişti. "?" "Barneys."

Bu da şu soruyu akla getirdi: "Eva neden Isabelle'e Barneys'ten bir hediye alıyor?"

"O kadar da büyük bir mesele

değil, Sol." "Önemli."

"Küçük bir yüzük gibi. Önemli bir değil."

"Barneys'den alınan küçük bir yüzük çok büyük bir olay olabilir, Daniel."

İçini çekti ve pencereden dışarı, güney manzarasına baktı. "Bunu burada yapmayalım. Tamam mı?"

Sonra yemeğimiz geldi ve konuyu kapattık. Ailemi, Isabelle'in yatak arkadaşlarını, Gazze'de yeni patlak veren çatışma hakkında ne düşündüğümü sordu. Bir zamanlar söyleyecek bir şeyler bulmak bu kadar zor değildi. Gençken ve birbirimize karşı nazikken.

New York'ta birbirimize aşık olduğumuz ve Central Park'ta saatler geçirdiğimiz, Koyun Çayırı'nda ders çalıştığımız ve Konservatuar Bahçesi'ndeki leylaklarda içtiğimiz o ilk bahar. O kadar uzun boylu, zeki ve kendinden emindi ki Sartre ve Descartes'tan alıntılar yapıyordu ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

Hayes masamıza geldiğinde lahana salatamı yeni bitirmiştim. Kibar ve cesur, tam bir fiyaka modundaydı. Üst üç düğmesi açık, baskılı beyaz bir gömlek, dar siyah kot pantolon, çapkın saçlar. Gri Zegna takım elbisesi ve tanımadığım ama Eva'nın bir ilgisi olduğunu düşündüğüm kravatıyla Daniel'ın tam zıttıydı.

"Seni burada görmek ne güzel."

Gülümsedi. "Evet. Düşünsene."

"Merhaba, ben Hayes." Daniel'ın elini sıkmak için masanın üzerinden

uzandı. "Daniel, bu Hayes. Hayes, bu Daniel."

"Daniel. Daniel mı?"

"Daniel, evet," diye sinirli bir şekilde güldüm ve Daniel bana tuhaf bir bakış fırlattı.

"Daniel, Hayes... um... Hayes..."

"Hayes, bu kadının Fovizm hakkındaki bilgisinden çok etkilenen acemi bir sanat koleksiyoncusu," dedi gamzeleri parlayarak.

Orada bir saniye oturdum, anın lezzetini içime çektim.
Daniel, anlamaya çalışıyor.

"Pekala, *toplantınıza* geri dönmenize izin vereceğim. Sonra tekrar görüşürüz."

"Kulağa hoş geliyor." Gülümsedim, rahattım.

Daniel, Hayes'in odanın diğer ucuna doğru ilerleyişini izliyordu. Başlar dönüyor, üyeler mırıldanıyor. "Kim o?"

"Bir müşteri."

"Tanıdık geliyor. O bir aktör mü?" "Hayır." Daha fazla detay vermedim. "Ford!"

Sorgulamam Daniel'in uzun zamandır arkadaşı olan eğlence avukatı Noah Feldman'ın yaklaşmasıyla kısa kesildi. Noah çekici, nazik, samimi, Hollywood tipleri arasında nadir bulunan biriydi. Onu ve sevgili eşini boşanırken kaybetmiştim. Üç çocuklarıyla birlikte. Acı vericiydi.

"Feldman!" Daniel onu selamladı.

"*Solène*. Bu ne güzel bir sürpriz. Nasılsınız çocuklar?" "İyiyim. *Sen nasılsın*? Amy nasıl?"

"İyi, harika. Bir yazarlık işi aldı." Gözleri parladı.

"Biliyorum. Facebook'ta gördüm."

"Bu oldukça büyük bir olay. Yani onu artık görmüyoruz," diye güldü, "ama o mutlu. Ben de onun mutlu olmasından mutluyum."

Gülümsedim. Tabii ki öyleydi. Ne kadar yeni bir fikir: karısının işini destekleyen bir koca. Bir kutuya sığmayan bir eş.

"Şu *Transformers* numaralarını görüyor musun?" Noah, Daniel'a yöneltti. "Lanet olası Michael Bay..."

"Lanet olası Michael Bay..."

O sırada telefonum masanın üzerinde çaldı. Çocuklar konuşmaya devam etti ve ben de gelen mesaja bakma fırsatı buldum.

Daniel?????????!!!!!

Telefonu kaptım ve cevap vermek için kucağıma sakladım.

Fovizm???

Karanlıkta

vuruldum.
Beş dakika içinde tuvalette buluşalım mı?

Ha!

Kesinlikle
olmaz.

Sikeyim.

Kafamı kaldırdım. Daniel ve Noah hâlâ konuşuyorlardı.

"Anlaşmanın sonuçlanacağını sanmıyorum," diyordu Noah. "Ryan'ın bir ayağı kapıdan dışarıda."

"Bunu nereden duydun?"

"Weinstein."

Mesajlaşmaya geri döndüm:

Sonra..

☺
Çok güzel görünüyorsun, bu

arada. Aynen.

* * *

Ben ayrıldığımda Hayes hâlâ öğle yemeği toplantısını tamamlıyordu. Odadan geçerken göz göze geldik ve o an o kadar yoğundu ki neredeyse tuvalet teklifini yeniden düşünecektim. Ama herkesin herkesi tanıdığı bu kulüp ortamında bu çok riskliydi. Başını eğdi ve gülümsedi. Bu kadarı yeterliydi.

Karanlık, dar koridordan geri dönüyordum ki Noah dışarı çıkarken arkamdan geldi.

"Yani..." dedi alçak sesle, "Hayes Campbell. Güzelmiş."

"Ne?" Gölgelerin içinden ona bakmak için döndüm.

Gülümsedi. "Kocan her şeyden habersiz olabilir ama sanırım seni en başta bu şekilde kaybetti."

Binlerce Polaroid'in bakışları altında durdum. Sersemlemiştim. Ne görmüştü? Duymuş muydu? Lanet Soho House.

"Merak etme," dedi, "sırrın benimle güvende."

* * *

Hayes geç kalmıştı. Akşam yemeğinden en az yarım düzine kez mesaj atıp özür dilemişti. Chateau Marmont'un resepsiyonuna gitmem ve genel müdür Phil'in benim için Hayes'in takma adı olan Scooby Doo adıyla bir kenara koyduğu zarfı istemem konusunda talimat almıştım.

"Scooby Doo mu? Bu bir şaka mı?" Bana telefonda ilk söylediğinde sormuştum. "Scooby mi?"

"Hey, ben Bay Doo."

Ama kırk dakika sonra, kasvetli süitte hâlâ yalnızken, huzursuz olmaya başlamıştım. Dolabını çoktan listelemiştim: iki çift bot, bir çift spor ayakkabı, altı elbise gömleği, iki takım elbise, dört çift siyah kot pantolon. Hepsi son moda (Saint Laurent, Alexander McQueen, Tom Ford, Lanvin) ve hafiften Hayes gibi kokuyordu. Voyage d'Hermès'e borçlu olduğu o odunsu, amber, narenciye kokusu. Cannes'da oynaşırken öğrendiğim koku. Çekmecelerini açmadım, çantalarını, tuvalet malzemelerini ya da komodinin üzerine bıraktığı deri günlüğünü karıştırmadım. Çünkü bunun sınırı aşmak düşündüm. Ama yarın giyeceğim elbiseyi astığım ve ayakkabılarımı yerleştirdiğim dolaba bakmak serbestti.

Ondan kısa bir süre önce geldi. Büyüleyici ve özür dileyen biriydi. Koyu renk bir takım elbise giymişti, beyaz gömleğinin düğmeleri kısmen açıktı, kravatı yoktu ve sadece kapıyı dolduran görüntüsü bile yeterliydi. Onu istiyordum. Geçen haftayı ondan şüphe ederek ve bu anlaşmanın sınırlarını netleştirmediğim için kendime kızarak geçirmiş olsam da, adımını attığı anda

O eşikte bunların hiçbirinin önemi yoktu. Oraya gelmemin bir sebebi vardı, unutmayayım diye.

"Merhaba," dedi, odanın diğer ucundan bana doğru ilerlerken. "Sana da merhaba."

Kanepede uzandığım yere doğru eğildi, başımı iki elinin arasına aldı ve beni öptü. Öpülmek istediğim gibi. Dudakları serindi, nefesi tatlıydı ve ağzı harika bir şekilde tanıdıktı. Ve yirmi yaşındaydı. Ve umurumda bile değildi.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Başparmağı dudaklarıma sürtünüyordu. "Acıktın mı? Susadın mı? Oda servisi sipariş ettin mi?"

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Başımı salladım, takım elbise ceketini çıkarışını, botlarını çıkarışını ve ceplerinden çeşitli aksesuarlarını çıkarışını izledim: iPhone, cüzdan, dudak kremi, sakız. Artık hepsi Hayes gereçleri olarak tanınabilirdi.

"Yemek nasıldı?" Ben sordum. "Uzun."

"Peki ya senin günün?"

"Uzun," diye homurdandı. "Bir film yapıyoruz. Belgesel ve turne görüntülerinin bir karışımı gibi. Bir rock belgeseli de diyebilirsiniz. Ya da pop belgeseli" -gülümsedi- "çünkü bu *biziz*. Her neyse, ne zaman yayınlayacakları, yapmaları gereken tüm tanıtımlar, yeni albümü ne zaman yayınlayabilecekleri ve bir sonraki dünya turumuzu ne zaman planlayacakları hakkında bir sürü toplantı. Ve bunların hepsi düşündüğünüzden daha erken gerçekleşiyor. Ve ben çok yorgunum. Gerçekten çok yorgunum." Kanepede yanıma oturdu ve başını öne eğdi.

"Özür dilerim," dedim ve elini uzattım.

"Bu konuda şikayet etmekten nefret ediyorum, çünkü minnettar değilmişim gibi geliyor ama değilim. Ne kadar şanslı olduğumuzu biliyorum, ne kadar şanslı *olduğumu* da... Rüya gibi bir hayat yaşadığımı biliyorum ve mızmızlanan bir piç olmak istemiyorum ama hepimiz birkaç ay sadece

Hiçbir şey. Ve eğer bizi bu hayranların boğazına tıkmaya devam ederlerse, ilgilerini kaybedeceklerdir. Değil mi?" Sonra bana baktı, samimiydi.

"Bilmiyorum. Boğazıma kadar sokulman hoşuma gidiyor."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Çok yaramazsın. Gel buraya." Beni kendine çekti, başım omzunda, bacaklarım kucağında. "Seni nerede buldum?"

"Vegas'ta." Gülümsedim. "Peki sözleşmende bana hitap eden bir şey yok mu? tatil zamanı?"

"Tatil zamanı. Ne tuhaf bir fikir. Çoğu grup bir albüm çıkarmanın, onu desteklemenin, turneye çıkmanın ve ardından yeni bir albüme hazırlanmak için gereken zamanın doğal gelgitleriyle aylarca ara veriyor. Bizim böyle bir lüksümüz yok."

"Yani sadece plak şirketine mi borçlusunuz?"

"Önce yönetimimize borçluyuz ve onlar da gemiyi çok sıkı yönetiyorlar." Eli saçlarımdaydı, rahattı. "Bu arada Graham'ın selamı var."

"Graham kim?"

"Graham, yönetim şirketimizden. Bugün öğle yemeğindeydi. Onunla New York'ta tanışmıştın."

O zaman anladım, Four Seasons'taki şık giyimli dizüstü bilgisayarcı adam. Daha küçümseyici olamazdı. Eminim beni hâlâ fotoğrafta görünce şaşırmıştır.

"Öğle yemeğinden bahsetmişken..." Hayes koltuktan başını kaldırdı. "Daniel!"

"Daniel. Evet, Daniel. Demek Daniel bu."

"Vay canına. Daniel'la *öğle yemeği* mi?" Şüpheden daha fazlası vardı. Buna güldüm: eski sevgilimle herhangi bir şeyi düşünebileceğim fikri-
bir daha asla. "Güven bana, sadece öğle yemeğiydi."

"Senin 'sadece öğle yemeğini' gördüm. Ben de senin 'sadece öğle yemeğini' yedim." Gülümsedi. "Her zaman 'sadece öğle yemeği' değildir."

"Daniel ile sadece öğle yemeği," dedim kesin bir ifadeyle. "Ay sonunda Isabelle'in kampındaki Ebeveyn Hafta Sonu'na gideceğim ve onun doğum günü için birkaç hediye vermek istedi."

Bunu bir an için orada bıraktı ve sonra tatmin oldu: "Isabelle *nasıl*?" "O iyi."

"Ona bizden bahsettiğinde ne dedi?" Eli dizimde, keten eteğimin etek ucunun altındaydı. Başlamıştı.

"Ben yapmadım..."

"Ona söylemedin mi?" Gözleri kocaman mavi-yeşil havuzlar gibi açıldı. "Neyi bekliyorsun?"

"Doğru zaman. Onu yedi haftalığına vahşi doğaya bırakıyordum. Kapıdan çıkmadan önce bunu onun ayaklarına sermenin uygun olmadığını düşündüm. 'Bu arada, en sevdiğin grubun elemanlarından birini beceriyorum. İyi bir yaz geçir!'"

Bir dakika sessiz kaldı, düşünceliydi. "'Sikişmek' mi? Yaptığımız şey bu mu?"

Durakladım. "Şey, şu anda değil. Ama sanırım yakında, evet."

Yavaşça başını salladı. "Peki ya aradaki zamanlar? Seks yapmadığımız ve sadece birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardığımız zamanlar. Şimdi olduğu gibi. Buna ne diyorsun?"

Bir sınav gibiydi. "Arkadaşlık mı?"

"Arkadaşlık," diye tekrarladı. "Yani sadece arkadaş

mıyız?" "Bilmiyorum. Duruma göre değişir."

"Neye göre değişir?"

"Kaç arkadaşınız olduğu konusunda..."

Yanıtını tartarak tekrar başını salladı. "Bir sürü arkadaşım var," dedi yavaşça. "Çoğuyla yatmıyorum."

Ben bir şey söylemedim.

"Ne , Solène? Bana sormak istemediğin şey ne?" "Başkaları

da var mı bilmek istiyorum."

Hayes cevap vermekte gecikmedi. "Şu anda

mı?" Başımı salladım.

Başını iki yana salladı. "Başka kimse yok."

Şu an" sizin için tam olarak ne anlama geliyor? Bugün mü? Bu akşam mı? Bu hafta mı? Bu da ne demek oluyor?"

Cevabını formüle etmesi biraz uzun sürdü.

"Ne var biliyor musunuz? Boş ver. Bunu sana yapmak istemiyorum. Bilmek istediğimi bile bilmiyorum."

"Tamam," dedi, yavaş ve dikkatli. "Beni incitmemeye çalışıyorsun." Başını salladı, dudağını ısırdı.

"Siktir."

"Seni *yanlış yönlendirmemeye* çalışıyorum," dedi yumuşak bir sesle, eli saçlarımda geziniyordu. "Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

"Hayes, bunu bir süredir yapmadım. Sayfanın neye benzediğini bile bilmiyorum."

Bunun üzerine kıkırdadı ve başımın üstünü öptü. "Şöyle görünüyor, Solène. Fırsat buldukça bir araya geliyoruz ve birbirimizin arkadaşlığından gerçekten çok ama çok keyif alıyoruz. Ve ben olsam sadece seviştiğimizi söylemezdim."

Bunu anlamak için bir an düşündüm. "Bunu başka biriyle yapıyor musun?"

"*Bunu mu?* Şu anda mı? Hayır."

"Hemen bu hafta mı?"

"Şu anda bu ay. Senin için uygun mu?"

Başımı salladım. "Eğer değişirse, bana haber verir misin? Aklımı kaybetmeyeceğim, sadece bilmek istiyorum."

"Eğer değişirse, size haber veririm."

Başımı tekrar öptü ve beni içine çektiğini hissedebiliyordum. Söylemediğimiz o kadar çok şey vardı ki.

"Ben ne yaptın?" diye sordu. Eli tekrar dizlerime uzanmıştı, halkalar tenime karşı serindi.

"Bütün eşyalarını karıştırdım. İç çamaşırlarını eBay'de on bin dolara sattım."

"Sadece on mu?"

"On dört yaşındaki kızların o kadar parası olmadığı ortaya çıktı."

"Dubai'de öyle." Gülümsedi, parmakları eteğimin üzerinde daha da ilerledi ve kalçalarımı araladı. "Geliri benimle paylaşacak mısın?"

"Bunu planlamıyordum."

Sonra güldü. "Nedense bu adil görünmüyor." "Hayat
adil değil."

"Değil." İç çamaşırıma geldi, parmaklarının ucu nemli pamuğun üzerinde geziniyordu. "Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun? Çünkü bu gece sana sahip olacağım... ve başka kimse sahip olamayacak."

"Bunu hak etsen iyi olur. Hayes
Campbell." "Her zaman hak ederim."

* * *

Chateau Marmont'un hayaletleri ve orada vahşi şeyler olduğu hissi olabilirdi. İki haftadır ayrı olduğumuz gerçeği de olabilir. Yerime başkasını konusundaki ani kararlılığım da olabilirdi. Ama o gece, Hayes'in başka bir deyimi olsa da, rock yıldızları gibi seviştik.

Titiz, yoğun ve doyumsuzdu. Ve üçüncü kez bana açmam için yeni bir prezervatif paketi uzattığında, aynı anda bir diğerini atarken durakladım.

"Hiç iyileşme süresine ihtiyacınız olmaz mı? Hiç mi?"

Gülümsedi, güzel başını salladı. "Yirmi yaşındayım."

Başlangıçta Daniel'le seksin nasıl olduğunu, üniversitedeki iki erkek arkadaşımla seksin nasıl olduğunu ve Saint-Raphaël'deki çocukla seksin nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım, hepsi de yirmi yaşlarındaydı ve iştahı hatırlayabilsem de bu dayanıklılık seviyesini hatırlamıyordum. Ama belki de bu sadece benim yaşlanmamdan kaynaklanıyordu.

"Yoruldun mu?" diye sordu, prezervatifi benden aldı ve yavaşça yuvarladı. Onu bunu yaparken izlemek bile tahrik ediciydi. Hayes, siki ellerinde.

"Evet. Ama bunun sizi durdurmasına izin vermeyin."

Güldü. "Durmak mı istiyorsun? Durabiliriz, Solène." Bunu söylerken bile beni kalçalarımdan tutmuş, kararlı bir şekilde üzerine kaldırıyordu. Dördüncü raunt.

Onu içeri sokmak için acele etmedi. Gözleri benimkilere dikilmiş, dişleri alt dudağına gömülmüş, kalçaları yükseliyordu. "Sadece söyle ve duralım."

"Gerçekten mi?" Gülümsedim.

"Gerçekten mi?" Elleri kalçalarımın üzerinden kıçıma doğru ilerledi. "Gerçi uzman değilim ama... bana durmak istemiyormuşsun gibi geliyor."

"Sikin sana bunu mu söylüyor?"

"Fu-uck." Gülmeye başladı. "Sanırım seni seviyor

olabilirim." "Öyle söyleme."

"Ben sadece bunu bir olasılık olarak ortaya koyuyorum."

O zaman hareket etmeyi bıraktım, ona sokuldum, yaklaştım. "Şaka olarak bile değil." "Tamam," dedi, ciddiydi.

"Beni yanıltmamaya çalışıyorsun, unuttun mu?

"Senden hoşlanıyorum." Onu derinden öptüm. "Hem de çok. Ama başkalarını becerdiğin sürece, bana aşık olduğun konusunda şaka yapmana izin yok."

"Özür dilerim." Elleri saçlarıma gitmiş, yüzümden uzak tutuyordu. Bir an için ikimiz de konuşmadık. Ve sonra: "Bana kızgın mısın?"

Başımı salladım, göğsünden kalkıp tekrar üzerine çıktım, bu değerli kalınlığı kaybetmek istemiyordum. Vermeye devam eden hediyesini. "Kızgınmışım gibi mi hissediyorsun?"

Nefesi hızlanırken, elleri göğüslerimi kavrarken bile gülümsedi. "Emin değilim. Seni okuyamıyorum."

Cevap vermedim ama aklımdan belki de böylesinin daha iyi olduğu düşüncesi geçti.

Bittiğinde ve ben onun üzerine uzandığımda, aramızdaki ter tabakasını hissettiğimde ve dört kat fazla seks sonrası kokusunu içtiğimde, bana her zamankinden daha sıkı sarıldı ve hiçbir şey söylemedi.

* * *

Sabah Hayes antrenörüyle olan randevusunu ekti ve onun yerine benimle galeriye gelmeyi tercih etti. "Ben yanında ne yaptığını görmek istiyorum," demişti hovarda gecemizin bir noktasında. O

Bunu, anlamının çeşitli şekillerde algılanabileceği bir anda söyledi. Ama uyandığımızda, kendini açıkça ifade etti. "Sevgilini İşe Götür Günü, değil mi?"

Range Rover'ın ön koltuğunda onunla birlikte La Cienega'da araba kullanırken beklenmedik bir sinir dalgası yaşadım. Onun hayatının ellerimde olduğu fikri, bu yeri doldurulamaz meta ve benim gözetimimde ona bir şey olursa sonsuza kadar suçlu olacağım fikri. Isabelle'in yeni doğmuş haliyle araba kullanmak gibiydi: baskı, korku.

Lulit'in gözlerinin Swagger Spice ile galeriye girdiğim andaki kadar açıldığını muhtemelen hiç görmemiştim. Onu ya da diğerlerini uyarmamıştım. Temmuz açılışımızdan bir gün önceydi ve sergiyi detaylandırmakla meşgul olacaklarını biliyordum. O zaten orada olana kadar ona düşünecek başka bir şey vermek istemedim.

Çenesi düştü ve mükemmel bir şekilde dağınık topuz yapılmış saçlarını düzeltmek için harekete geçti. Kot pantolon giymişti ve makyajsızdı ama yine de kusursuzdu. Kıskanılacak kahverengi teni yaşlanmıyordu.

"*Misafir* getirmişsiniz."

"Evet." Kocaman gülümsedim. O anda aramızda tek bir kelime bile konuşulmadan koca bir konuşma geçti. "Hayes, bu benim ortağım, Lulit Raphel. Lulit, Hayes."

"Demek meşhur Lulit bu. Benim için bir zevk. çok şey duydum." Hayes'in sesi boşlukta özellikle derinden geliyordu. Çakıllı. Sanki sabahın dördüne kadar am yemiş gibiydi. Gerçekten de öyleydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Hayes."

"Tanrım, burası harika bir yer." Etrafta dolaşmaya başladı, düzene ve sanata hayran kaldı. Cho'nun atmosferik görüntüleri ile James'in duygusal manzaralarının yan yana gelişi. İkisi de soyut, gerçek olmaktan çok metaforik. Duman ve aynalar.

"Rehberli bir tur mu istersiniz, yoksa kendi başınıza mı dolaşmak

istersiniz?" "Önce ben dolaşmak istiyorum."

"Tamam, ben ofiste olacağım. Arka tarafta, sağ tarafta."

Matt arka taraftaki ofisinden başını uzattı ve Josephine ben yaklaşırken mutfaktan çıktı.

"Kim o?" Matt kurnazca bir kaşını kaldırdı. "Müşteri mi? Bu kadar erken mi?" Saat daha on olmamıGtı.

"Potansiyel olarak," dedim.

Josephine resepsiyona doğru yöneldi, elindeki yeşil çay bardağından yudum aldı ve sonra hızla geri dönüp bize doğru yöneldi. "Lanet olsun, bu Hayes Campbell mı? Artık müşterimiz mi?" Josephine yirmi dört yaşındaydı.

"Hayes Campbell kim?"

"Sadece en ateşli gruptaki en ateşli adam gibi. *Dünyadaki*. Nerelerdeydin?"

"Açıkçası otuzlu yaşlarımdayım." Matt sırıttı. "Şimdi hangi grup?" "August Moon," diye fısıldadı Josephine. "Vay anasını."

"Erkek grubu mu? Eton'dan gelen şu sevimli sosyetik çocuklar..." "Sadece biri Eton'a gitti," dedi Josephine kesin bir ifadeyle. "Eton'a kim gitti?" Ben sordum.

"Liam."

"Öyle mi?" Bu benim için yeni bir haberdi.

"Evet. Diğerleri de Londra'da lüks bir okula gittiler. Rory , o kötü çocuk."

"Hepsinin adını biliyor musun?" Matt sordu.

"Herkesin adı?" Lulit mutfakta bize katıldı ve espresso makinesine yöneldi.

"August Moon. En yeni müşterimiz August Moon'dan."

Lulit bana sıradan bir bakış fırlattı, ben de omuz silkerek karşılık verdim. Anlamıştı: tek kelime etmemesi gerekiyordu.

Matt buzdolabından küçük bir şişe alarak, "Grup ziyaretçimize biraz Pellegrino ikram edeceğim," dedi. "Burada kabalık ediyoruz."

"Unut , onun tipi değilsin." Josephine şişeyi onun elinden aldı.

Matt tıknaz, alaycı, Koreli-Amerikalı bir erkekti. Hayes'in tipi olduğundan şüpheliydim.

"Sadece yaşlı kadınlarla çıkıyor. *Access Hollywood'u* izlemiyor musun?" Mutfaktan çıkmaya başladı ve sonra aniden durdu, etrafında dönerek gözlerini bana dikti. "Onu tam olarak *nereden* tanıyorsun?"

Lulit tam o sırada espresso makinesinin düğmesine bastı ve mekânı hoş bir kükremeyle doldurdu.

"O bir müşteri."

* * *

Hayes beni aramaya gelmeden önce Josephine'in söylediği her şeyi sindirecek zamanım bile olmamıştı - onun erkek grupları hakkında bu kadar çok bilgi sahibi olduğunu kim bilebilirdi? Onları koridorda duyabiliyordum: Lulit tanıştırıyor, Hayes'in yeterince uyumamış sesi, Matt ve Josephine'in sesleri hiç de kendileri gibi gelmiyordu.

Sonunda kafasını ofisten içeri uzattı. "Merhaba. Patron hanımı arıyorum."

"Burada ikimiz varız."

"Birlikte geldiğim kişiyi arıyorum." Sinsice gülümseyerek kapıyı arkasından kapattı. "Burası harika bir yer."

Lulit ve ben büyük boy kutuyu paylaştık. Beyaz duvarlar, çimento zemin, galerinin geri kalanı gibi, ancak buradaki aydınlatma daha sıcaktı ve her yerde kişisel dokunuşlar vardı.

"Bu Isabelle mi?" Arkamdan geldi, masamın üzerindeki fotoğraflara hayranlıkla bakıyordu. Isabelle'in iki fotoğrafı: biri yeni yürümeye başlayan bir çocukken, Cadılar Bayramı için uğurböceği gibi giyinmiş; diğeri yedi yaşında, Vineyard'da çekilmiş bir fotoğraf, benim küçük kuşum. Ve fotoğrafçılarımızdan Deborah Jaffe tarafından o yılın başlarında açılışında çekilen siyah-beyaz bir fotoğrafım. Yakın çekim, profilden. Gülüyorum ve saçlarım hala uzun.

"Bunu sevdim." Hayes onu masadan kaldırdı. "Solène Marchand," dedi yumuşak bir sesle.

"Seks yapmıyoruz."

"Ben... bunu beklemiyordum..."

"Hayır, şimdi değil, genel olarak demek istiyorum. Seks yaptığımızı bilmemeliler." Kapıyı işaret ettim.

Hayes'in yüz ifadesi pişmanlık doluydu. "Ama Lulit biliyor, değil mi?"

"Lulit biliyor. Diğerleri bilmiyor. Ve bunu tutacağız. Daha sonra bana neden sadece yaşlı kadınlarla çıktığını anlatabilirsin."

"Kim söyledi bunu?"

"Görünüşe göre *Access Hollywood*."

* * *

Hayes galeride beni takip ederken ben de ona serginin kısa bir özetini yaptım. İki sanatçının çalışmaları, nasıl benzer oldukları, nasıl olmadıkları. Ailynne'in filmle nasıl çalıştığını ve alan derinliği ve odakla deneyler yaparak nasıl ruhani doğa fotoğrafları yarattığını. Ve Tobias'ın baskılarının dijital olarak nasıl yapıldığını, enstantane hızıyla nasıl oynandığını ve daha sonra post prodüksiyonda nasıl manipüle edildiğini. Yakaladığı karelerin saatte altmış mil hızla akıp giden bir dünya gibi görünmeyi nasıl başardığını. Her iki sanatçının eserleri de bulanık, çağrışımlı.

Çoğunlukla sessizdi, genç bir öğrenci gibi dikkatliydi. Elleri arkasında kenetlenmiş, yüzü açıktı. Sosyetik okulunda böyle göründüğünü hayal ettim. Dar kot pantolon hariç tabii.

"Onları nasıl buluyorsunuz? Sanatçılarınızı mı?"

"Farklı yollar. Bazılarını doğrudan yüksek okuldan aldık ve ilk başladığımızdan beri bizimle birlikteler. Tobias CalArts'taydı. Ailynne yakın zamanda daha küçük bir galeriden geldi."

"Bunu gerçekten beğendim," dedi, büyük bir James baskısının önünde duraklayarak. Karamsar bir deniz manzarası, aynı anda hem huzurlu hem de agresif.

"Çok erkeksi."

"Öyle mi?" Hayes başını eğdi. "Onu erkeksi yapan nedir?"

"Enerji, ruh hali, renkler. Sadece hissettiğim bir duygu."

"Suyun kadınsı olduğunu sanıyordum."

"Bence sanat sen ne istersen o olabilir." Elini tutmak için uzandım ama sonra nerede olduğumuzu ve onun kim olduğunu hatırladım ve kollarımı kavuşturarak hızla geri çekildim.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Neden kadar korkuyorsun? Benden utanıyor musun?" "Senden utanmıyorum."

"Arkadaşlarının bizi bilmesini istemezsin."

"*Çalışanlarımın* bizi bilmesini istemiyorum."

Bana doğru eğildi, imalı bir şekilde. "Bunu anlayacaklar. Ve sonra benden hoşlandığını itiraf etmek zorunda kalacaksın. Ve belki o zaman bunun o kadar da kötü bir şey olmadığını anlayacaksın. Erkek grubu falan. Bunu istiyorum. Satın alacağım."

Ben söylediklerini düşünürken o benden uzaklaştı ve perspektif için odanın ortasına doğru adım attı.

"Londra'ya mı gönderecekler?"

"Gönderecekler."

"Beğendin mi?"

"Beğendim."

"Sevdin mi?"

"Çok beğendim."

"Burada sevdiğin bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Ön odada, Galeri 1'de."

"Göster bana."

Beni en çok beğendiğim Cho parçasına kadar takip etti. Neredeyse yarı saydam görünecek kadar bir görüntü. Bir bahçede güneş ışığı ve çimenlerin üzerinde uzanmış, çıplak, yüz hatları bulanık ve belirsiz bir kadın silueti, arkasındaki atmosfere karışıyor. Solmuş bir anemon, ön planda kesin olan tek şey. "*Kapat Beni*" başlığını taşıyordu.

"Bu..." dedi, dudağını çekiştirerek, dalgın. "Sevdiğin şey bu mu?"

"Sevdiğim şey bu."

Yavaşça başını salladı. "Ona baktığında ne hissediyorsun?" "Her şeyi."

O sırada gözleri benimkilere takıldı ve bakışlarımı tutup gülümsedi. "Evet."

* * *

Uzun süre kalmadı. Saat on ikide başlayan ve öğleden sonra boyunca sürecek toplantıları vardı ve o akşam Londra uçağına bindi. Onu birkaç hafta daha göremeyecektim. Ve her günüm ıstırap içinde geçti.

hamptons

Isabelle'in kampındaki Ziyaret Günü Temmuz ayının son hafta sonuydu. İlk yıllarda Daniel ve ben birlikte giderdik, zoraki bir dayanışma gösterisiydi. Ama sonunda bu sona erdi. Artık bırakma ve Ebeveyn Hafta Sonu işlerini ben hallediyordum, alma işini de o yapıyordu. Bu düzenleme tüm taraflar için en iyisi gibi görünüyordu.

Daniel'in yokluğunda annem ve babam da benimle birlikte bu yolculuğa çıktılar. Birlikte Cambridge'den yola çıkar ve kamptan bir saatten fazla uzakta olmayan şirin bir pansiyonda kalır, her seferinde şimdiye kadar keşfedilmemiş bir bölgeyi keşfederdik. Ogunquit'te geziniyor, Portland'da küçük galerileri inceliyorduk. Kendimi en çok kızım gibi hissettiğim, diğer tüm etiketlerin ve ağırlıklarının kaybolduğu bir zamandı. Bunu memnuniyetle karşıladım.

O Cumartesi günü Boothbay Limanı'nda sakin bir öğleden sonra geçirdik. Balık ve patates kızartmasından oluşan bir öğle yemeğinin ardından çok yerel bir galeriye girdik ve aynı hızla çıktık.

"Beh," diye homurdandı babam o Fransız tarzıyla. "Üfleme cam ve deniz fenerleri."

Harvard'ın sanat tarihi bölümünde otuz altı yıl çalıştıktan sonra, babam neredeyse bölümün kendisi kadar bir kurumdu. Böyle şeyler hakkında fikirleri vardı. Annemle, her ikisi de Paris'teki École du Louvre'da öğrenciyken tanışmışlardı ve ikisi de yoğun bir sanat sevgisini paylaşıyorlardı. O: Modern ve çağdaş Avrupa. Annem: Amerikalı. Altmışlı yılların sonlarında New York'a gelmişler, adam Columbia'da doktorasını yaptıktan sonra

Sonunda Cambridge'e yerleştiler. ABD'de benimsedikleri çok şey vardı ama asla Fransız olmayacaklardı.

"Küçük bir sahil kasabasındayız baba. Ne bulmayı umuyordun?" diye sordum. "Koons mu?"

"Her zaman bulmayı umduğum şeyi," dedi bir zamanlar kırçıl olan sakalını sıvazlayarak. "Her şeye karşı çıkan biri. Herkesin ne düşündüğünü umursamayan biri."

"Ha!" dedim. Bunu, Harvard yerine Brown'ı seçtiğimde benimle bir hafta konuşmayan adam söylüyordu. Batı Yakası'na taşındığımda gerçekten gözyaşı döken adamdan. Ve evliliğimin sona ermesinden bu yana geçen üç yıl içinde defalarca "Ben sana söylemiştim" demekten kendini alıkoymak zorunda kalan adam.

Yedi aydır çıktığımız Daniel hakkında, onu Boston'a getirdiğim ilk hafta sonu, "Senin güzel olduğunu ve zeki olduğunu düşünüyor," diye tahmin yürütmüştü. "Ama tutkulu olduğun şeylere, özünde kim olduğuna dair gerçek bir takdiri yok."

Bunu söylediğinde beni kızdırmıştı ama çoğu doğru çıktı.

Annem kolunu tutarak, "Baban yaşlılık döneminde çelişkilerle dolu," diye katkıda bulundu. "*Bu doğru mu, Jérôme?*"

"Her zaman şunu söyledim, 'umursamamak'. Ama aynı zamanda 'Saygılı olun' dedim. Evet?" Adam başını anneme doğru eğdi ve annem de parmak uçlarında durarak onun alnından öptü. Bunca yıl sonra hâlâ birbirlerine aşıklardı.

"En iyi sanatçılar böyledir. Sadece şok etmek için şok etmezsiniz. Güzellik yaratırsınız, sanat yaratırsınız. Bunu dikkat çekmek için yapmazsınız."

Dar kaldırımda ilerlerken bunu not ettim. Babam ve onun sindirilebilir sanat eleştirisi lokmaları.

Köşedeki kavşağa yaklaştığımızda, beş kişilik bir aile bize ilerledi. En küçükleri olan dokuz yaşlarındaki kız çocuğu hemen dikkatimi çekti. August Moon tişörtünü görmemek mümkün değildi.

Kalbim göğsümde duyuluyordu. Onu sürekli düşünmemek için büyük çaba sarf etmiştim ama işte karşımda bir tween'in baskılı formasıyla bana doğru geliyordu. Hayes'in yüzü bir gün sol göğsünün olacağı yere yapışmıştı.

Yaya geçidinde yanlarından geçerken annem "Bu kızı tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"*Tu en fais, une tête!*" dedi. Kabaca çevirisi: Tuhaf bir surat yapıyorsun.

"Özür dilerim," dedim. "Olur böyle şeyler."

"Bazen yüzünüzden her şeyi ele veriyorsunuz." Kaşlarını çattı. "En az Fransız olduğunuz zamanlar."

Bu, annemden gelen bir iltifat değildi.

* * *

O hafta sonu Isabelle'e Hayes'i anlatmaya karar vermiştim. Her şeyi bütünüyle değil, ama -uzmanların çocuğa cinsellik hakkında bilgi verirken önerdiği gibi- bilmesi gerektiği kadarını.

Öğle yemeğinden sonraydı ve New England'da yazın kokusunu taşıyan olgun akçaağaçlar ve çamlarla çevrili göle doğru yol alıyorduk. Ailem atları görmek için ahırlara gitmişti ve o gün ilk kez sadece ikimiz vardık. Isabelle orada geçirdiği kısa süre içinde öğrendiği her şeyi (zip-lining, su kayağı, tenis) bize göstermek için o kadar heyecanlıydı ki, konuyu açmadan önce biraz sakinleşmesini beklemek zorunda kaldım.

"Ee," dedim elimden geldiğince rahat bir şekilde, "gerçekten harika bir şey duymak ister misin?"

"Biriyle mi tanıştın?" diye sordu. Kayıkhaneye yaklaşıyorduk ve görünürde sadece bir avuç başka kampçı ve ebeveynleri vardı.

"Biriyle mi *tanıştım*?"

"Evet, bir erkek gibi, bir erkek arkadaş. Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum."

Durdum. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Oh, bu kadar yakın olması. Ve benim için istediği şey buydu. Ama kesinlikle *onunla* değil.

"Hayır. Erkek arkadaş yok. Çok daha havalı olduğunu düşüneceğin bir şey. Bil bakalım yeni müşterim kim?"

Gözleri kocaman açılmıştı. "Taylor Swift? Zac

Efron?" "Ondan daha havalı."

"Zac Efron'dan daha mı havalı?" Bana şüpheyle baktı ve sonra: "Aman Tanrım, aman Tanrım..."

Kaydedilmesini

bekledim. "Barack

Obama mı?!"

"Evet," diye güldüm. "Aradı ve Oval Ofis için özel bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Hayır, Barack Obama için değil. Bu hangi dünyada olur ki?"

"Bizim," dedi , "çünkü biz kendimize sınırlar koymamalıyız .

Hatırladın mı?"

O zaman ona gülümsedim. Bu sık sık söylediğim bir şeydi. Kalıcı olduğunu görmek beni memnun etti.

"Hmm." Yeni yüzüğünü orta parmağının etrafında döndürüyordu. Eva'nın hediyesi ince bir Jennifer Meyer tasarımıydı. Çember şeklinde zümrütlerle süslenmiş altın. Narin, sade... kolayca beş yüz dolar.

"Öyle mi? Öyle mi...?" Isabelle'in sesi sanki daha yüksek sesle söylemek olasılığı ortadan kaldıracakmış gibi giderek kısıldı. "Ağustos Ayı mı?"

Gülümsedim, başımı salladım. Ona hediyem. "Hayes Campbell."

Isabelle'in tüm vücudu içten içe yanıyor gibiydi. Daniel'ın mavi gözlerine sahipti. Ama saçlarım, burnum, ağzım... "Aman Tanrım! Onu gördün mü? Galeriye mi geldi?"

"Evet, evet."

"Seni hatırladı mı? *Bizi* hatırladı mı? Ona tanıştığımızı hatırlattın mı?"

"Evet," diye güldüm. "Bizi hatırladı. *Sizi* hatırladı. Selamlarını yolladı."

"Aman Tanrım-"

"Kes şu 'Aman Tanrım'ı."

"Özür dilerim. Onu seviyorum. Onu sevdiğimi söyledin mi? Hayır, bunu yapmazsın. Söyledin mi?"

"Hayır," dedim, tedirgindim. Tekrar yürümeye başlamıştık, çam iğneleri ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. "Ben olsam bunu yapmazdım."

"Onu tekrar görecek misin? Galeriye geri döneceğini düşünüyor musun?"

"Emin değilim," dedim. Bu bir yalandı. Bir sonraki hafta sonu onu görmek için geçici planlar yapmıştım bile. Ona yalan söylemekten hoşlanmıyordum. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti.

"Yelkencilik nasıl gidiyor?"

"İyi. Gerçekten iyi. Sunfish'i artık tek başıma kullanabilirim."

"Bu harika, Izz."

"Evet. Daha da iyisi, onu geri sokabilirim," diye güldü, bir önceki yazdan kalma bir aksilikten bahsederek. Kocaman bir kahkahaydı: mutlu, etkilenmemiş, kaygısız. İyi olan her şeyin eşiğindeki bir kızın gülüşü.

Yüce Tanrım, ben nasıl bir hayvandım?

* * *

Hafta sonunu Hamptons'da geçiriyorlardı. Çocuklar iki haftadır New York'taydı ve albümlerini bitiriyorlardı. Gece gündüz stüdyodaydılar. Hayes, diğerlerinden daha uzun süre. Diğerleri genellikle parçalarını yerleştirip ayrılırken, o oturumlar boyunca oyalanma eğilimindeydi. ("Benim sözlerimi söylüyorlar," diye anlattı. "İşi batırmadıklarından emin olmak benim de çıkarımmış gibi hissediyorum.") Çok yorulmuşlardı ama üç gün izinleri vardı ve şehirden uzaklaşmak istiyorlardı. Plak şirketinin yöneticilerinden Dominic D'Amato, Bridgehampton'daki evini teklif etti ve Hayes onlara katılmam için ısrar etti.

Pazartesi gecesi telefonda "İhlal etmek istemiyorum," demiştim.
Maine'den Los Angeles'a dönmüştü.

"İhlal etmiyorsun, misafirim olarak geliyorsun."

"Biliyorum. Ama sicilinizin orada olması beni rahatsız eder-"

"O orada olmayacak. Bir haftalığına İbiza'dalar. Bu hafta herkes İbiza'da. Sanırım Diddy bir parti veriyor. Bu da Hamptons'ın sessiz olacağı anlamına geliyor."

Durakladım, düşündüm. Onu görmeyi çok istiyordum ama sadece ikimiz olalım istiyordum. Onunla birlikte bir otel odasına kapanmak ve dünyanın geri kalanının varlığını unutmak istiyordum. "Peki ya delilik?" diye sordum.

"Çılgınlık yok. Sadece ben, Ol ve Charlotte varız. Diğerleri Miami'ye gidiyor."

Bir an sessiz kaldım ve o da üzerine atladı. "Güzel. Karar verildi o zaman. Asistanım Rana sizi arayacak ve biletinizi ayarlayacak. Her şeyi ayarlayacak. Cuma günü görüşürüz."

* * *

Kırmızı gözle geldim, çünkü bir tam gün daha iş kaybetmek istemiyordum. Tüm galeriler gibi biz de Pazartesi günleri kapalıydık, ancak Cuma ve Cumartesi günlerini ekiyordum ve Lulit'in anlayışına rağmen bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyordum.

"Git ve harika bir seks yap ve geri dönüp bana nasıl olduğunu anlat," demişti.

"*Harika* bir kocan var," diye hatırlattım ona.

O yaptı. Sevecen bir koca, çocuk yok. Tam da istediği gibi. "Beş yıl kadar harika, sonra hep aynı adam."

güldü. "Yani onu ölümüne seviyorum. Ama aynı adam. Git hadi. İyi eğlenceler."

* * *

Hayes, şehir merkezindeki London'ın gökyüzü dairelerinden birinde kalıyordu. Central Park'ın muhteşem manzarasına sahip, her şeyin üzerinde devasa bir süit. Ben vardığımda o çoktan stüdyoya doğru yola çıkmıştı ve ben de sabah dokuzda dışarıda kamp kurmuş kırk kadar hayranının yanından geçerek resepsiyona gittim ve orada güvenlik görevlilerinden Trevor ile buluştum. Trevor oldukça uzun boyluydu ve gözden kaçması kolay değildi. Desmond, Fergus ve Nick kadar iri yarı değildi ama Hayes onun bir çeşit Krav Maga uzmanı olduğunu söylemişti ve altı yaşında

Yedi ayak, kesinlikle göz korkutucuydu. "Scooby Doo'nun" süitinin anahtar kartını alırken beni bekledi ve asansörle elli dördüncü kata çıkarken bana eşlik etti.

Kapılar açıldı ve önümüzdeki koridorda tam antrenman kıyafetleri ve boynundan sarkan büyük kulaklıklarıyla Simon duruyordu. Yanında bir maiyeti ya da çığlık atan hayranları olmasa bile dikkat çekiciydi. Bronz tenli, sarışın, atletik, masmavi gözleri ve jilet gibi keskin elmacık kemikleri vardı. Eğer Hayes havalı, Oliver züppe ve Rory kötü çocuksa, Simon Ludlow kesinlikle David Beckham'dı.

"Selam." Beni tanır gibi oldu ve Trevor çantalarımı alıp çıkarken kapıları tutması için bir kolunu uzattı. "Yeni mi geliyorsun?"

"Evet. Kırmızı göz."

"Ooo, acımasız.

Üzgünüm."

"Bugün stüdyoda değil misin?" Ben sordum.

"On bire kadar bana ihtiyaçları yok. Spor salonuna gidiyorum." Bunu Trevor'a yöneltti. "Joss'la orada buluşacağım. Sorun olmaz."

Hayes'in bana söylediğine göre Joss onların

eğitmenlerinden biriydi. "Bir şey olursa beni ara,"

dedi Trevor.

"Yapacağım."

Simon, Hayes'ten sadece birkaç santim kısaydı ama daha iriydi ve yetenekli olduğu belliydi. Bu adamların korumaya ihtiyaç duyması bana tuhaf gelmişti. Sanki pusuda bekleyen on üç yaşında bir çocuk sürüsü onları alt edebilirmiş gibi. Ama sonra Four Seasons'taki o sabahı ve hissettiğim dehşeti hatırladım; belki de bu mümkündü.

Sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir süre daha asansör kapısının çerçevesinde durdu. "Kızınız nasıl?" dedi sonunda.

"O iyi. Teşekkürler."

"Güzel." Gülümsedi. "Güzel. Tamam. Hamptons'da iyi

eğlenceler." "Miami'de iyi eğlenceler."

"Oh"-gülümsemesi genişledi-"yapacağız."

* * *

Hiç vakit kaybetmeden duş aldım ve Hayes'in yapılmamış yatağına tırmandım. Yastığın üzerinde, otel kağıdına el yazısıyla yazılmış bir not vardı:

Seni karşılayamadığım için üzgünüm. Yatağımı sıcak tutmaktan çekinmeyin. 1'den sonra dönerim.

El yazısı şaşırtıcı derecede düzgündü. Tüm o lüks eğitim. Belki de bu ona aşılanmıştı. Bu düşünceye gülümsedim ve çarşaflarının, yastığının, hayatının kokusunu içime çekerek nevresimlere kıvrıldım.

Beni uyandıran onun hissiydi. Odanın atomlarının bir şekilde kendilerini yeniden düzenlediğine dair açıklanamaz bir his. Bir an için nerede olduğumdan ya da ne kadar zamandır uyuduğumdan emin olamadım ama onu orada, yatağın ayakucunda oturmuş beni izlerken bulmak içimi öyle yoğun bir mutlulukla doldurdu ki hemen korkuya kapıldım.

"Merhaba." Gülümsedi. "İyi uyudun mu?" Saçları diken diken olmuştu, genç teni odanın yumuşak mavi ışığında gözeneksizdi. Ve bir kez daha onun güzelliğine kapıldım.

Başımı salladım. "Çok güzel bir yatağın
var." "Sen içindeyken çok daha güzel."
"Bütün çocuklar böyle söylüyor."
"Gerçekten mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Peki ya kızlar?" Buna
güldüm. "Çok fazla kız olmadı."
"Yazık. Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz."
"Sanırım bu konuşma için çok erken."
"Günün çok erken saatleri mi yoksa ilişkimizin çok erken
saatleri mi?" "İkisi için de."
Tercih ettiği TAG Heuer'lerden biri olan saatine baktı.
Erkeksi, olgun. ", bu adil."

"Buraya gelip beni öpecek misin, yoksa tüm ziyaretimi yatağın diğer ucunda mı geçireceksin?"

"göre değişir... Altında ne giyiyorsun?" "Atlet. İç çamaşırı."

"Hmm. Bu bir sorun olacak." "Öyle
mi?"

"Kalkış saatimizi artırdık. Bir deniz uçağı kiraladık. Bir saat içinde kalkıyor. Araba yolda. Seni öpeceğim ama inanılmaz bir itidal göstereceğim ve o yatağa girmeyeceğim. Sence bunu kaldırabilir misin?"

"Bilemiyorum. İğrençleştiğin zaman karşı konulmaz oluyorsun."

"Sen," dedi bana doğru yaklaşarak.

"Ben mi?"

"Sen." Beni yavaşça öptü. Tadı nane gibiydi. Evlilik sonrası sakız gibi. "Sen. Beklemek zorunda kalacaksın."

"Peki," dedim ve İtalyan çarşaflarını sıyırıp odanın diğer ucundaki banyoya yöneldim. Üzerinde şeffaf bir atlet ve La Perla külot vardı. "Sen de öyle."

* * *

Grupla seyahat etmenin bir sanatı vardı. Hesaplanmış bir dizi kademeli girişler, çıkışlar, zamanlanmış ayrılışlar. Sokağa çıkıp taksi çağırmak yoktu, iki yüz kız otelin dışını sarmışken olmazdı. Birisi -sayısını takip edemeyeceğim kadar çok güvenlik görevlisi vardı- çantalarımızı vaktinden önce aşağı indirdi. Hayes ve ben Trevor'la birlikte lobiye indik, orada Oliver ve Charlotte'la buluştuk ve sonra dışarı çıkarıldık. Önce Charlotte ve ben, birbiri ardına. Trevor bize önderlik ediyor, yakışıklı bir siyah muhafız da arkadan geliyordu. Girişin her iki yanında ve Elli Dördüncü Cadde boyunca barikatlar dizilmiş kızlar vardı. Her kıyafetten, her ten renginden, gürültülü. Havanın doksan derece ve dayanılmaz derecede nemli olmasından, New York'un yaz mevsimindeki neşesinden etkilenmiş gibi görünmüyorlardı.

Charlotte'u hemen teşhis ettiler, bu beni şaşırttı. Oliver'ın hayatında bu kadar önemli bir yeri olduğunu fark etmemiştim. Gülümsedi ve geniş kenarlı şapkasının altından belli belirsiz el salladı, her zamanki eğitimli düşes. Ve

Onlar da şaşırtıcı derecede saygılıydılar: "Merhaba, Charlotte!" "Nasılsın, Charlotte?" "Charlotte, çok güzel görünüyorsun!" "Elbisene bayıldım!"

Beni görmezden geldiler.

Muhtemelen en iyisi buydu.

Bekleyen Navigator'a bindirildiğimizde, kendime nefes almak için izin verdim. "Bunu oldukça iyi idare ettin."

"Bu kötü değil. Paris... Paris kötüdür. Sokaklarda koşuşturan kızlar ve scooterlı paparazziler. Yollar dar ve gidecek hiçbir yer yok ve hayatınızdan endişe ediyorsunuz. Orada özellikle agresifler. Ne zaman sekiz güvenlik görevlisi olsa ve bu yeterli olmasa... bu bir sorun." Bunu o kadar rahat söyledi ki bana tuhaf geldi. Ama sonra düşündüm: Bu adamlardan biriyle ilişki içinde olmak ve bu çılgınlığa düzenli olarak katlanmak için son derece soğukkanlı olmak gerekirdi. Ya da, belki, deli. İkisinden biri olduğumdan emin değildim.

Cipin dışındaki ses oldukça yükseldi ve otelden iki güvenliğin daha çıktığını görmek için dışarı baktım. Oliver da yanındaydı. Yavaş bir yürüyüşü ve sinsi bir gülümsemesi vardı ve elleri pantolonunun cebinde yürüyüşü o kadar zahmetsizce zarif ve haklıydı ki, on sekiz yaşındaki halimin bayıldığını hissedebiliyordum. Davranışlarıyla bir prens gibiydi. Sanki Londra'da sarayda değil de Kensington Sarayı'nın bahçesinde geziniyor, tebaasıyla ilgileniyordu. Ve o anda bana genç Daniel'ı hatırlattı, aristokrat burnuna kadar. Onu ne kadar sevmiştim. Kontrollü, güçlü, zarif. Benim Princeton eskrimcim. Ol birkaç fotoğraf çekmek için durdu ve tek duyabildiğim "OliverOliverOliverOliver" oldu, ta ki ses perdesi değişip tutarsız çığlıklar duyulana ve sevgilimin binadan çıktığını bakmadan anlayana kadar.

Hayes'i bu açıdan görmek tuhaftı. Kolayca gülümsemesi ve cazibesini ortaya koyması. Mükemmel dişleri, gamzeleri, her selfie isteğini ve kucaklaşmayı yerine getirmek için barikatların üzerinden eğilen uzun gövdesi. Bir yarı tanrı gibi. Sallanıyorlar, çırpınıyorlar ve "İloveyou İloveyou İloveyou" diye bağırıyorlardı. "Hayes, buraya. Hayes, buraya. Buraya, Hayes!" "Hayes, seni seviyorum!" Ve her biri için kalbim kırıldı.

Ve benim için biraz kırıldı.

Sonra kapılar açıldı ve Desmond ile Fergus da onlara eşlik ederek arabaya doluştular. Kapıyı kapattıklarında Trevor cipin yan tarafına üç kez vurdu ve şoförümüz arabadan indi.

"Her şey yolunda mı?" Hayes beni kontrol etmek için geri döndü. Yüzünde ruj vardı, bir tarafında asla sürmeyeceğim buzlu bir pembe, diğer tarafında koyu bir erik.

Üçüncü sıradan ona bir başparmak işareti yaptım, o da karşılığında göz kırptı. "Macera başlıyor." Gülümsedi.

Üç düzine kadar kız Navigator'ı takip ediyordu. Elli dördüncü caddede doğuya doğru giderken yanımızda koşuyorlardı. Her yavaşladığımızda kapılara vuruyor, telefonlarını kaldırıyor, camları açmaları için yalvarıyorlardı.

"Bu iyi mi? İyi miyiz?"

"Biz iyiyiz. Seni göremezler."

Ama iyi hissettirmiyordu. Nefes nefese kalmış, boyalı yüzler pencereye doğru bastırıyordu, çaresiz, dengesiz. Hayatı böyle miydi? *Her zaman mı?*

Hayes sanki aklımı okuyormuş gibi, "Alışırsın," dedi. "Ve bu Paris'le kıyaslanamaz bile. Göreceksin."

"Ya da Peru," dedi Oliver omzunun üzerinden.

"Aman Tanrım, Peru," diye güldü Hayes. "Desmond, Peru'yu hatırlıyor musun?"

Desmond ön koltuktaki pozisyonundan arkasına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Lanet olası çılgın piçler."

Beşinci Cadde civarında bir yerde son fanatikleri de kaybettik ve Yirmi Üçüncü Cadde'ye ve FDR Drive'a kadar zarar görmeden ilerledik. Ama aklım hala Paris'te ve Hayes'in verdiği sözdeydi.

* * *

Deniz uçağıyla Sag Harbor'a ulaşmamız kırk beş dakika sürdü. Uçuş sakin, gökyüzü açık ve Long Island'ın Kuzey Kıyısı'ndan geçen manzaralar . Geniş malikaneler ve yeşil alanlar, canlı renkler

ve David Hockney gibi abartılı. Yolculuk boyunca elimi tuttu, zaman zaman sıktı ve bu jest o kadar doğal ve rahat görünüyordu ki, insan bizim yasadışı bir anlaşmanın peşinde koşan iki uyumsuz insan değil de oturmuş bir çift olduğumuzu düşünebilirdi.

Yolculuğun bir noktasında, Sands Point üzerinde bir yerde kendi kendime gülümsedim.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, bana doğru eğildi, burnu boynumu vızıldıyordu.

"Annen olabilirim."

"Bunu şimdi eğlenceli , değil mi?"

Başımı salladım. "Birazcık."

Gülümsedi, alaycı. "Bunu sana unutturacağım... eğer bu yaptığım son şey olacaksa."

* * *

Bridgehampton'daki ev, 3,3 dönümlük bakımlı çimlerin üzerinde, havuz, havuz evi, tenis kortları, yeşil alan, resmi bahçeler ve ev sineması ile tamamlanmış dokuz bin metrekarelik shingle tarzı geniş bir malikaneydi. Doğal olarak, tam kadro çalışıyordu. Hiçbir şey istemezdik.

Ama beni en çok etkileyen D'Amatos'un çağdaş sanat koleksiyonu oldu: Cy Twombly, Kara Walker, Damien Hirst, Takashi Murakami, Roy Lichtenstein. Her seferinde ağzım sulandı. Dahası, iyi bir küratörlük yapılmış. Karmaşık veya kasıtlı olarak ironik değil, hepsi güzel bir şekilde bir arada. Her parçanın kendi alanında nefes almasına izin verilmiş. D'Amato'lar sadece zevk sahibi değil, aynı zamanda ölçülüydüler.

"Karının adı ?"

Yatak odamızdaydık; yeşil alana ve havuza kadar uzanan çimenlik alana bakan havadar bir süit. Oturma alanının üstündeki duvarda, Kate Moss'un efsanevi Chuck Close tarafından çekilmiş çerçeveli bir pigment baskısı vardı.

"Sylvie... Sylvia... Onlardan biri. Sizi tanıştırmamı ister misiniz?" Hayes şezlonga uzanmış, eşyalarımı yerleştirirken beni izliyordu.

"Bu hoşuma giderdi. Evet."

"Sanatını nereden alıyor?"

Hızlı bir zihinsel hesaplama yaptım. "Çoğunlukla Gagosian ve muhtemelen bazı müzayedeler."

"Bunun gibi mi?" Başıyla Moss'un fotoğrafını işaret etti.

"Hayır. Bu Chuck Close. New York'ta Pace ile birlikte. Muhtemelen onlardan ya da müzayededen satın almıştır."

"Bu Kate Moss mu? Garip görünüyor."

"Kullandığı yöntem bu," diye açıkladım, "tıpkı bir dagerreyotip gibi. Yüzündeki her gözeneği görebiliyorsunuz. Çıplak gözün muhtemelen henüz fark edemeyeceği yaşlılık lekeleri." Odanın diğer ucundaki dolaba doğru ilerledim.

Close parçası unutulmazdı. Bunun en büyük nedeni Kate'in benim yaşımda olmasıydı. Fotoğrafta otuz yaşından fazla olamazdı ama yine de onun olacağı her şeyi görebiliyordum. Benim, *bizim*, muhtemelen zaten olduğumuz her şeyi. Hayes'in de görüp görmediğini merak ediyordum. Gençliğin tam tersi.

"Küçük bir onu severdim." "Evet.

Kim sevmezdi ki?"

"Buraya gel," dedi. Bunu söyleme şekliydi. Kate hakkında konuşmayı bıraktığımızı biliyordum. Sanat hakkında konuşmayı bıraktığımızı.

Ona doğru ilerledim ve durgun bir kol uzattı, eli elbisemin eteğinin altından kalçamın arkasına dolandı.

Parmakları bacağımda ilerleyip iç çamaşırıma ulaşıp kumaşın altından kayarken konuşmadım. "Hiiii."

"Merhaba."

Gülümsedim.

"Seni özledim."

"Bu... çok açık."

Başını salladı, parmakları bana doğru hareket ediyordu. "Üç hafta oldu. Müzik endüstrisinde bu onlarca yıl demek."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedim. Ama onun söylediği gibi olduğunu hayal edemiyordum. *Kimseyle* birlikte olmamış mıydı? Ya da sadece benimle değil miydi?

Bir an sessiz kaldım, nefes alışını dinledim, kalbimin atışını dinledim, elinin elbisemin altında hareket edişini izledim. Beni ele geçiriyordu.

Yatak odasının kapısı aniden ardına kadar açıldı ve Fergus eşikte duruyordu, kel kafası bir yığın derginin içine gömülmüştü. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Hayes'in kolu tekrar yanına gelmişti.

"Hey, dostum, bunları senin için aldık," dedi Fergus, sonunda başını kaldırarak. "Kusura bakmayın. Kapı aralıktı." Odaya girdi ve dönüp gitmeden önce bir avuç dolusu dergiyi gayet rahat bir şekilde sehpanın üzerine fırlattı. Sanki az önce içeri girmemiş gibi.

"Şunu kilitlesek iyi olur," dedi Hayes sakince. Başımı salladım. "Kilitlemeliyiz."

* * *

Odadan çıkmamız saatler sürdü.

İkimizin birlikteliği ne kadar alışılmadık ya da uyumsuz görünürse görünsün, aramızdaki kimyanın daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemediğini düşündüm. Ve bana verdiği tepkiye bakılırsa, onun için de aynı şey geçerli olabilirdi.

Bir ara orada uzanmış, gözlerini tavana dikmişti.

"Ne?" Parmaklarım geniş ağzında gezinirken sordum. "Ne düşünüyorsun?"

"Sadece... Bilmiyorum. Tekrar yanlış bir şey söylemek istemiyorum." "Tamam."

Sonra elime uzandı, beni sakinleştirdi, gözleri çok yoğundu. "Bu şey... biz... Beklediğimden daha fazlası."

O anı yanlış okumak istemediğim için tereddüt ettim. Bir şeyler değişmişti. "Evet," dedim, "benim için de."

* * *

Akşam yemeğinden önce yürüyüşe çıktık. Ağaçlarla çevrili dolambaçlı yoldan Quimby Lane'e çıktık.

"Bu yüzden TAG Heuer şeyini yapacağım," dedi, parmakları benimkilere dolanırken.

"Gerçekten mi? Bu çok iyi."

Omuz silkti. "Markamı genişletiyorum, değil mi? August Moon dışındaki hayat..."

"Gruptan ayrılmayı düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır. Yapamam.. Şimdi olmaz... Hayır. Bu *benim* grubum. Onları bırakamam.

Sözleşmeyle veya başka bir şekilde ...

"Ve tüm bunlar." Boştaki elini havada sallayarak çevremizi işaret etti: malikâneleri gizleyen devasa çitler, uçsuz bucaksız yeşil. "Tüm bu şeyler bir şekilde kucağınıza düşüyor. Bunların hepsi onlar yüzünden. *Bizim yüzümüzden.* Bizi bitirmeye hazır değilim.

"Ol ve ben birlikte müzik yazmaya ilk başladığımızda bunu hiç hayal etmemiştik. Kendimizi günümüzün John ve Paul'ü olarak hayal ediyorduk. Ama aslında ailelerimizin kır evlerinde oturup aşk, kayıp ve on üç yaşında olduğumuz için aslında deneyimlemediğimiz şeyler hakkında şarkılar yazan bir çift züppeydik." Sonra kahkaha atıp konuyu kapattı.

Elini sıktım ama hiçbir şey

söylemedim. "Isabelle nasıl?"

"Güzel. Ona söyledim."

Durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayatta olmaz."

"Ona bir müşteri olduğunu söyledim, yani... tam olarak her

şey değil." "Aslında hiçbir şey değil," diye güldü.

"Bebek adımları..."

Tekrar yürümeye başladık, doğuya, yolun çıkmaza girdiği yere doğru.

"Demek bir müşteri, ha?" dedi bir dakika sonra. "Arkadaşlarınız için ne yaptığınızı görmekten korkuyorum."

"Ne demiştiniz? 'Bir sürü arkadaşım var. Çoğuyla yatmıyorum.'"

"Bunu ben mi

söyledim?" "Sen

söyledin."

"Hmm." Sırıttı.

"Evet, şey.. Arkadaşlarımdan hiçbirini

becermiyorum." "Sadece ben mi?" Elimi sıktı.

"Sadece sen."

* * *

Akşam yemeğini evde yedik. D'Amato'ların şefi -iki şefleri vardı: birini İbiza'ya götürmüşlerdi, diğerini de hafta sonu için bizimle bırakma nezaketini gösterdiler- arka verandada, leylak rengi bir gökyüzünün altında bir paella ziyafeti hazırladı. Sonsuz sürahi sangria eşliğinde sohbet akıp gitti. Oliver ve Hayes, seyahatlerinden, okullarından ve Londra'da büyümelerinden hikayeler anlatarak bizi eğlendirdiler. Çok uzun ve iç içe geçmiş bir geçmişi paylaşıyorlardı ve Hogwarts'tan çıkmış gibi şifreli konuşuyor gibiydiler:

"Green'de futbol oynuyorduk ve Beşinci Sınıf'taydık." "Hayır, biz

o yıl Lower Shell'deydik, çünkü Simon Upper'deydi."

"Doğru. Müdürümüz de okul tarihinde hiç böyle bir holiganlık görmediğini söyledi. Oldukça kızgındı. Greaze sırasında bile."

"Holiganlık ödülünü kazandık. Gayri resmi olarak."

Bunun grupla değil, okulda yaşanan bir olayla ilgili olduğunu anlayabildim, ancak her şeyi sıralamak zordu. Ve ne zaman diğerleri espriyi anlasa ve ben anlamasam, kendimi kesinlikle Amerikalı hissediyordum.

Desmond'un müstehcen bir mizah anlayışı vardı ve tartışmayı, başta Rory'nin maskaralıkları olmak üzere, yoldan gelen ve takip etmesi yeterince kolay olan kirli hikâyelerle süsledi. Fergus'un bulaşıcı bir kahkahası vardı ama çok az konuşuyordu. Charlotte ise narin yüzünde tatlı bir gülümsemeyle oturmuş her şeyi dinliyordu. Oliver'ın eline . Arada bir bana bakıyor, sahte bir kızgınlıkla başını sallıyor ve şöyle alaycı bir şeyler söylüyordu: "Kendileri hakkında konuşmaktan bıkacaklarını mı sanıyorsun?"

Saat dokuz sularında gökyüzü nihayet karardığında Desmond ve

Fergus yeraltı sinemasında bir film izlemek için çekilmişti, dördümüz kanepelere yerleştik ve sadece birkaç blok ötedeki okyanustan gelen esintinin tadını çıkararak yıldızları seyrettik. Oliver bir sigara yaktı. Beyaz pantolonunun içinde bacak bacak üstüne atmış, keten gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, altın sarısı saçlarını alnından geriye doğru itmiş bir şekilde uzanırken çizdiği figür akla başka bir dönemi getiriyordu. Gatsby'nin kendisi değilse bile Fitzgerald dünyasından bir şey gibiydi.

"Bütün hafta sonu havuz kenarında uzanıp hiçbir şey yapmamayı planlıyorum. Ve tek bir imza bile atmamayı ya da tek bir tweet yazmamayı. Herkes için uygun mu?"

Hayes bir kolunu omuzlarıma dolayarak, "Gerçekten zor bir hayat sürüyorsun, HK," dedi. Oliver'a zaman zaman soyadının baş harfleri olan Hoyt-Knight diye hitap ederdi. Ve bunda yaşlı erkeklere özgü ve seksi bulduğum bir şey vardı.

"Evet, birinin bunu yapması gerekiyor. Üç kitap getirdim ve en az birini kırmak niyetindeyim. Eminim ki bu, South Beach'teki o adamların yaptığından çok daha fazlasıdır."

Hayes saatine baktı. "Sanırım üçer mojito içmişlerdir. Yanlarında da on manken var."

"Nerede kalıyorlar? Soho House'da mı?"

"Evet. İzle." Şortunun cebinden iPhone'unu çıkardı ve mesaj yazmaya başladı. "Nasıl. Kaç tane. Model. Yap. Sende. Var. Birlikte. Seninle. Doğru. Şimdi."

"Daha fazla eğlendiğimizi kanıtlayabilmek için kesinlikle çılgınca bir şey yapmalıyız." Oliver sigarasını başparmağıyla işaret parmağının arasına sıkıştırdı. Charlotte bana o bıkkın bakışlarından birini fırlattı.

"Ben daha çok eğleniyorum," diye güldü Hayes.

"Gerçekten mi?" Ona döndüm. "South Beach'te on mankenle birlikte olmayı tercih etmez miydin?"

Bir süre bana baktı, konuşmadı, tek kaşı kalkıktı. Ve sonunda: "Beni tanımıyor musun?"

"Biliyorum. Ben sadece... takılıyordum."

Diğerlerinin duymaması için bana doğru eğildi. "Başka bir yerde olmayı tercih etmezdim. Burada olmaktan. Seninle olmaktansa."

"Aynen."

Elindeki telefon çaldı. "11!" "Siktir!" Oliver

güldü.

"Evet, bundan daha fazla nasıl *eğlenebileceğini* bilmiyorum," dedi Charlotte düz bir yüzle.

Oliver kaşlarını çattı, sigarasını söndürdü ve sonra onu kucağına çekti. "Charlotte, beni bilirsin. Modeller şekerleme gibidir. Çoğu zaman harika bir fikir gibi görünürler, özellikle de tatilde. Ama bir kez ağzınıza aldığınızda, aşırı tatlı olduklarını ve dişlerinize yapıştıklarını hatırlarsınız. Ayrıca hiçbir besin değeri de yok... Ama vitrinde çok güzel durdukları kesin."

Muhtemelen daha önce hiç bu kadar mükemmel bir

şey duymamıştım. Uzun süre güldük.

Hayes bir ara izin isteyip içeri girdi ve beş dakika sonra yeniden ortaya çıktığında bir elinde bir şişe viski, diğerinde iki bardak vardı. Avluya doğru ilerlerken kendi kendine gülüyordu.

"Ne?" Oliver sordu.

"Simon bir mesaj daha gönderdi. 'On bir modelimiz vardı ve yedisi az önce Rory ile ayrıldı' dedi."

"Ha!"

"Bekle, sana okumam gerek," diye homurdandı, viskisini bırakıp telefonunu çıkardı. "Liam çok üzgündü ve ona sadece bir penisi olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım... Rory'nin dövmelerinden olabileceğini düşünüyor ve şimdi bir tane yaptırmayı düşünüyor."

"Liam'a nereden geldiğini unutmaması gerektiğini söyle." Ol gülümsedi. "Ve eğer tipi South Beach'te beğenilmezse üzülmesin, çünkü Courchevel'de hala değeri var."

"Şaka olmaya çok yakınız." "Liam kaç

yaşında?" Ben sordum.

"On dokuz. Tanrım, bu paha biçilemez."

"Sadece iki bardak mı?" Oliver doğruldu ve Charlotte hâlâ dizindeyken içkileri doldurmaya başladı. Laphroaig 10. Güzel.

"Ellerim ancak bu kadar büyük ve Bayan D'Amato'nun kristalini kırmak istemedim. Sadece iki kat doldur ve paylaşalım."

"*Bayan D'Amato?*" Oliver onunla alay etti. "Kırklı yaşlarında falan,

dostum." "Harika," dedim.

"Özür dilerim," dedi Oliver.

"Ama o Bayan D'Amato'ya benziyor. Sen Bayan D'Amato'ya benzemiyorsun.

D'Amato," diye açıkladı Hayes.

"Bayan D'Amato tam olarak neye benziyor?"

"Sanki yüzüne bir şeyler yapmış gibi." Eliyle işaret etti. "Bir şeyleri dondurmuş ve şişirmiş gibi. Yüzün öyle bir şey değil. Senin yüzün-"

"Yüzün mükemmel," diye araya girdi

Oliver. Bu biraz garipten de öte bir şeydi.

"Teşekkür ederim."

Hayes dönüp ona baktı. "Evet, Oliver. Teşekkür ederim... Ve yüzün de mükemmel Charlotte," diye ekledi işaret ederek.

Charlotte durumu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışarak gülümsedi. "Teşekkür ederim, Hayes. Fark ettiğin için."

"Lanet olsun, sadece iltifat ediyordum," diye güldü Oliver.

Hayes bir an için onun bakışlarını tuttu ve sonra sanki ondan ne anlam çıkaracağını bilemiyormuş gibi başını salladı. "Pekâlâ," dedi bardaklardan birini kaparak, "yürüyüşe çıkıyoruz. Bizi takip etmeyin."

Çimenlerin üzerinden havuzun uzak tarafına doğru yürüdük ve kendimizi şezlonglardan birine yerleştirdik.

"Bunun için özür dilerim. Garipti, değil mi?"

"Liam'ın sadece bir penisi olmasından daha

garip değil." Güldü. "Tanrım, mizahına

bayılıyorum."

"Seninle takılmayı seviyorum. Beni davet ettiğin için teşekkürler. Geldiğime memnunum." "Ben de geldiğine sevindim. Ve bu mükemmel... yüzün."

Sonra onu öptüm. "Seninkini de."

Bir süre orada, salonda yan yana uzandık, öpüştük ve sanki lisedeymişiz gibi hissettik, masum ve saf.

Bir noktada durdu, viskiye uzandı ve bana ikram etmeden önce uzun bir yudum aldı.

"Ben pek viski seven biri değilim..."

"Nereden biliyorsun? Sen de bir erkek grubu insanı değildin ve şimdi kendine bir bak. Dizlerine kadar batmışsın."

Buna güldüm.

"Diz derinliğinden daha kötüsün. Çenene kadar batmışsın."

"Peki." Bana servis yapmasına izin verdim. Sıcaktı, dumanlıydı, kışın yakılan ilk ateşin tüm iyiliği şişelenmiş ve ağzıma konmuş gibiydi. Ve aniden, Crosby Street Oteli'ndeki o gece geri geldi. Gerginliği, yeniliği, orgazm sonrası çıldırmışlığı.

"Eee...?"

"Bana seni hatırlatıyor."

"Bu yeterince iyi." Bardağı yere bıraktı ve beni üzerine yuvarladı.

"Bu yüzü seviyorum," dedim başparmağımı kaşlarının üzerinde gezdirerek. "Oranlarını seviyorum. Simetriyi seviyorum. Bana Botticelli'nin meleklerini hatırlatmasını seviyorum."

Gülümsedi. "Bunu daha önce hiç duymadığımdan oldukça

eminim." "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Yap."

"Las Vegas'taki o ilk gece.. 'Tanrım, bu çocuğun suratına oturup saçını çekmek istiyorum' diye çok net hatırlıyorum."

"Ne?" Gülmeye başladı. "*Ne* düşündün? Beni sanata benzetip sonra da neredeyse aynı nefeste ona saygısızlık etmeyi düşünmen biraz sinir bozucu."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Yine de bir randevu için sana yalvarttın beni..."

"Seninle seks istedim, seninle çıkmak istemedim."

"Bundan rahatsız olmamış gibi davranacağım... Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

O zaman gülmeyi bıraktı ve iki bileğimi de sıkıca kavradı. "Neden korkuyorsun? Şu anda neden korkuyorsun?"

Bir şey söylemedim ama yüzümden okunduğunu biliyordum.

"Evet," dedi. "Ben de."

* * *

Oliver ve Charlotte kısa bir süre sonra yattılar ve Hayes ile ben lisedeki öpüşme seansımıza devam ettik. Bu konuda beni çok eğlendiren bir şey vardı. Çünkü en son ne zaman ılık bir yaz gecesinde birinin arka bahçesine gizlice girip karanlıkta sakso çektiğimi hatırlamıyordum. Neredeyse nostaljik hissettirdi ve beni güldürdü.

"Bu kadar komik olan ne? Neden gülüyorsun?" diye sordu, eli başımın üstündeydi.

"Bunun için çok yaşlıyım."

"Hayır, gerçekten, sizi temin ederim ki değilsiniz."

Daha sert güldüm. "Sorun sakso çekmek değil, gizlice dolaşmak. Çok doksanlı hissettiriyor."

"Siktir." Başını arkaya eğip yıldızlara baktı. "Ben doksanlarda doğdum."

"Şşşt. Tamam, düşünmeyi bırak," dedim ve başımı eğerek onu tekrar ağzıma aldım.

"Doksanlı yıllarda sakso mu çekiyordun?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Evet, öyleydin," diye güldü.

"Hayes, bu saksoyu istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum, istiyorum. Gülmem için bana bir saniye ver. Lütfen. Bunu yeni hazmediyorum."

Sonra ayağa kalktım. "Ben eve geri dönüyorum."

Kollarıma uzandı. "Hayır, gitmiyorsun."

Bir an öylece oturduk, ikimiz de gülmedik, konuşmadık.

"Bu çılgınlık," dedim sonunda. "Bu tamamen çılgınlık. Ne halt ediyoruz biz?"

Sonra ayağa kalktı ve kulağıma eğilmeden önce alnımdan öptü, nefesinde viski kokusu vardı. "Senden çok hoşlanıyorum. Doksanlarda ne yaptığın umurumda bile değil. Ya da herhangi bir zamanda, gerçekten... Lütfen eve gitme. Lütfen."

Bir an için hareket etmedim. Oturdum, içime nefes almasına izin verdim, onu istiyordum ve ikimizin de şu anda amaçladığımızdan daha derinde olduğumuzu biliyordum.

"Uzan," dedim.

Öyle yaptı. Ve ben başladığım işi bitirirken o sessiz kaldı. Sadece biz, onun inleme sesi, cırcır böcekleri, okyanus, yaz ve ağzımdaki aleti vardı. Ve mükemmeldi.

Geldi. Sonra da yüzünde geniş bir sırıtışla bana sarıldı.

"Mutlu musun?" Onun ödünç alarak sordum.

"Çok mutluyum."

"Güzel. Yanınızda bir sakız bulunduruyor olamazsınız, değil mi?"

Güldü ve başını salladı. "Hayır, kusura bakmayın. Biraz viski al."

"Sen. Prezervatiflerden ve sakızdan senin sorumlu olman gerekiyordu."

"Sen ne getirdin?"

"Ağzımı getirdim."

"Tamam o zaman." Gülümseyerek başını salladı. "Bu adil bir takas gibi görünüyor."

* * *

Sabah uzun bir koşuya çıktım ve Charlotte'u bana katılmaya ikna ettim. Neredeyse yarı yaşımda olmasına rağmen eşit tempoda koştuk ve onun arkadaşlığından keyif aldım. Felsefe okuduğu Oxford'da üçüncü yılına girmek üzere olduğunu anlattı. Oliver'la Westminster'a çocuklarla birlikte giden ortak arkadaşları aracılığıyla tanışmışlardı ve bir yıldan uzun bir süredir çıkıyorlardı.

"Sanırım çok şey görmüşsünüzdür," dedim, grupla geçen hayatı ima ederek.

Omuzlarını silkti, hiçbir şey söylemedi. Ocean Road'a doğru ilerliyorduk, muazzam arsalar birbiri ardına sıralanıyordu. Her 15 ila 20 milyon dolarlık malikanenin önünden geçerken, duvarlarında ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Evet," diye iç geçirdim. "Muhtemelen bilmek istemiyorum..."

"O iyi bir adam, Hayes. Gerçekten çok tatlı, saygılı, sorumluluk sahibi ve... nazik biri."

Biraz düşündüm.

"O farklı," diye devam etti. "Yani, diğerlerinin hepsi kendi tarzlarında sevimli ve Oliver da Oliver. Ama Hayes... farklı. Biraz daha olgun ve ciddi, ki biliyorsunuz, onu gördünüz, bu da hakkında çok şey söylüyor." Buna güldü. Onu gülerken pek görmemiştim. Bu onda çok güzeldi.

"Bence hepsi grubu ciddiye alıyor ama Hayes'in üzerinde ek bir baskı var çünkü bu onun fikriydi, grubu o bir araya getirdi ve menajerleriyle uzun süredir arkadaş olan annesiydi."

"Gerçekten mi?" Bunu bilmiyordum. Hotel Bel-Air'deki ilk öğle yemeğimiz dışında August Moon'un nasıl ortaya çıktığına dair hiçbir şey konuşmamıştık. "Hayes'in annesi menajerleriyle arkadaş mıydı?"

"Evet, Lawrance'lar. Alistair ve Jane. Eninde sonunda onlarla tanışacaksın. Çok *ürkütücüdürler*," diye vurguladı çenesini sıkarak. Sesi bana Emma Thompson gibi geldi.

"Onlar hakkında pek konuşmaz. Raj ve Graham'ı tanıyorum."

"Graham, *iğrenç*," diye alay etti. "Graham kız arkadaşlarından pek hoşlanmaz. Ya da kızlardan hiç hoşlanmadığını sanıyorum. O ve Raj ortaktırlar -ya da ben onlara yüceltilmiş bakıcılar demeyi tercih ediyorum. Ama şirketin sahibi Alistair ve Jane. Jane ve Hayes'in annesi Victoria birlikte büyümüşler. Hayes on yedi yaşındayken bu fikri ortaya atmış, bir video ve PowerPoint sunumu hazırlamış ve Jane ile Alistair'i ikna etmiş. Rory'yi bulmak için bir araştırma yaptılar ve her şey oradan başladı. Onun açısından oldukça zekiceydi çünkü daha önce hiç kimse sosyetik bir erkek grubu düşünmemişti."

"Hayır. Neden yapasın ki?" Güldüm. Çok zorlama görünüyordu. Ama nasıl tuttuğunu inkâr etmek mümkün değildi. Dehasını. Genç ve çapkın Prens Harry'nin cazibesini şişeleyip çoğaltmak ve kitlelere dağıtmak gibi. Bazı bulaşıcı melodiler, güçlü vokaller ve zekice yazılmış şarkı sözleriyle birlikte. Ve sadece doğru miktarda kenar.

"Evet, sanırım hepsi bunun eğlenceli olacağını düşündü. Çok eğleneceklerdi, bir sürü kız olacaktı ve dünyayı görmek için harika bir yol olacaktı. Yani bunu kesinlikle para için yapmıyorlardı... Ama bu Hayes'in fikriydi, bu yüzden bazı şeyler ona daha ağır geliyordu. Ayrıca müziği konusunda ciddi."

Bir süre bununla oturdum. Grup hakkındaki tüm konuşmalarımızı ve onu mutsuz eden şeyleri, durmak bilmeyen turne ve tanıtımları, insanların boğazına tıkılma fikrini tekrar tekrar düşündüm.

Route 27'ye ulaştığımızda geri döndük ve okyanusa doğru ilerlemeye başladık. Dönüş yolumuzu geçip sahile doğru ilerlemeye başladığımızda tekrar konuştu.

"Çok şey gördüm." Konuşmamıza hiç giriş yapmadan devam etti, sanki son dört mil boyunca bu konu üzerinde düşünmüş gibiydi. "Sen onun mükemmel tipisin. Sadece bu işte diğerlerinden daha iyisin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Daha akıllısın, daha , daha sofistikesin ve tüm bu saçmalıklara kapılmamış görünüyorsun..."

"Oh."

"Ayrıca daha yaşlısın ve nedense bundan hoşlanıyor." Bunu açıkça söylemişti ama içinde bir şeyler vardı. "Ve biliyorsun, yüzün mükemmel."

* * *

Eve döndüğümüzde çocuklar havuz kenarında uzanıyorlardı. Tenis oynamayı bitirmişlerdi ve şortlarıyla oturmuş güneşin tadını çıkarıyorlardı.

"Koşun nasıldı?" Hayes beni kucağına çekti ve boynuma sokuldu. "Çok terlemişsin."

"Sen de öyle. Duş mu?"

Başını salladı. "Bir saniye."

"Ne yapıyorsun?"

Elinde iPhone'u vardı, dizlerinin yanında duruyordu. "Instagram'da ayaklarımın fotoğrafını paylaşıyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Bu saçmalığa bayılıyorlar. İzleyin.. ve 'paylaşın'."

Havuzun fon oluşturduğu bronzlaşmış ayaklarının görüntüsünü görmek için eğildim. Hayes ona kadar saydı ve sonra yenile tuşuna bastı. 4,332 beğeni vardı. Tekrar saydı: 9,074.

"Vay anasını."

"Bu sadece ayaklarım. Bir gün penisimi oraya koyacağım ve ne olacağını göreceğim."

Oliver, "Eğer bunu *Wise ya da Naked'*ın çıkışıyla aynı zamana denk getirebilirsen hepimiz bundan faydalanabiliriz, bu harika olur," diye espri yaptı. Charlotte kıkırdadı.

Hayes dönüp ona baktı ve güldü. "Sikimden elde ettiğim geliri *seninle* paylaşmayacağım. Onu solo albümüm için saklıyorum."

"Aman Tanrım, yirmi , değil mi?"

"Evet." Elini sırtımda gezdirerek gülümsedi. "Ve beni hâlâ seviyorsun. Duş alıyoruz, değil mi?"

"Olabilir. Yorumlarınızı okuyor musunuz?"

"Bazen." Göz gezdirmeye başladı. "'Seni çok seviyorum. Türkiye'ye gel. 'Neden bu kadar ateşlisin?' Arapça bir şeyler. 'Keşke seni gerçekten ne kadar sevdiğimi gösterebilseydim. Ben diğer hayranlar gibi değilim, dene beni.' 'Seni yalamak istiyorum ama müziğin berbat' - bana gerçekten ne hissettiğini söyle. "Ayak başparmağının üstüne oturabilir miyim? Vay canına, bir yanım dehşete düştü, bir yanım da fotoğrafına bakmak istiyor. Bu kötü bir şey mi? Pekâlâ, devam edelim, "Aptal göt-" Ne? Söyleyemem... Z'li kelime yazıyor. Neden bana *öyle* diyorlar? İbranice bir şey. "Ayakların çok seksi. "Sadece senin gibi olmak istiyorum. "Hayes, eğer bunu görürsen, seni seviyorum. Çok tatlı... Tamam o zaman, al bakalım. İşte size güzel bir örnek."

Neden bilmiyorum ama hayrete düşmüştüm. Bunun yakınlığı, buradaki anımızın dünya çapında gerçek zamanlı olarak oynanıyor olması. Fikir

Onunla iletişim kurabildiklerini, her hareketini tahmin ettiklerini düşünüyorlardı. Bu hayranlık düzeyi akıl almaz bir şeydi.

"Şimdi kaç beğeni var?" Oliver sordu.

Hayes yenileme tuşuna bastı. "Altmış yedi bin altı yüz kırk üç."

"Gösteriş."

"Hey, ben sadece fandomu mutlu etmeye çalışıyorum. Gösteriş yapıyor olsaydım, güven bana dostum, anlardın." Dikkatini tekrar bana çevirmeden önce gülümsedi. "Ee, duş?"

* * *

Hayes Campbell'ı tanımlamak için kullanabileceğim pek çok kelime vardı. "Gösteriş" bunlardan biri değildi. Ama o sabahki tenis sonrası performansı inkar edilemez bir şekilde övgüye değerdi. Çünkü duşta kendimi kirli hissetmemi sağlamak için belli bir seviyede beceri gerekiyordu.

Sonra, East Hampton'a doğru yola çıkmaya hazırlanırken, Desmond'u bulmak için aşağıya indi. Odaya döndüğünü duyduğumda ben hâlâ banyoda elbisemin arkasındaki düğmelerle uğraşıyordum.

"Bunları benim için yapabilir misin?" Süite doğru adım atarak sordum.

Ama yatağın ayak ucundaki sedirden başını kaldırıp Hayes'in hafta sonu çantasını karıştıran Oliver'dı. "Hey."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kulaklık arıyorum. Beats'imi New York'ta otelde bırakmıştım. Hayes onunkini ödünç alabileceğimi söyledi."

"Kapıyı çalmıyor musunuz? Burada kimse kapıyı çalmaz mı? Sınırlar yok mu?" "Kapı açıktı. Özür dilerim."

Ona inanmak istedim ama gözlerindeki bir şey aksini söylüyordu.

Sonra çantaya döndü ve Hayes'in kulaklıklarını çıkardı. "Aldım. Teşekkürler."

Odanın içinde ilerlerken gözlerim ona yapışmıştı. Kapıya ulaştığında durdu.

"Elbiseni bağlamamı ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Hayes'i yukarı göndermemi ister misin?" "Sorun değil. Ben halledebilirim."

"Tamam o zaman. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Gitmek için dönerken tekrar durdu ve omzumun ötesindeki bir şeye baktı. "Chuck Close," dedi eliyle baskıyı işaret ederek. "Güzelmiş. Belli ki Hayes daha iyi bir düzenek kurmuş."

Kayıtsızca söylemişti ama içgüdülerim orada daha fazlası olduğunu söylüyordu.

* * *

Hayes, Desmond ve ben birkaç saatimizi East Hampton ve Amagansett'i gezerek geçirdik. Eve dönerken bir eczaneye uğradık ve Desmond bizi klimalı arabada motor çalışır halde bırakarak içeri koştu.

"Prezervatifimiz bitmek üzere," dedi Hayes kesin bir ifadeyle.

"Öyle mi?" Dün bir kutu açtığına yemin edebilirim. Kaç tane? On iki mi? Bunu anlamam bir anımı aldı. "Desmond'ı bize prezervatif alması için mi gönderdin?"

Cipin ön koltuğundan başını salladı. "*Seni* göndermeyecektim ve Cumartesi öğleden sonra Hamptons'da prezervatif alırken görülecek biri değilim."

"O senin *koruman*, Hayes."

"Vücudumun bir bölümünü koruyor." Gülümsedi. "Sorumlu olmaya çalışıyordum."

"Evet, bunu takdir ediyorum. Sadece.. Hayatınız çok tuhaf."

Hafif bir ifade. Günün büyük bir kısmını arabada geçirmiş, fotoğrafçıları engellemeye çalışmıştık. İtiraz etmemiştim.

"Onlara gerçekten ihtiyacımız olduğundan değil..." dedi.

Yüzünü görebilmek için koltukta öne doğru eğildim. "Ne demek 'onlara gerçekten ihtiyacımız yok'?"

Hayes bir an sessiz kaldı ve sonra bana döndü. "Hap kullandığını biliyorum, Solène."

Bu beni şaşırttı. Nereden biliyordu, ne anlama geliyordu, ne ima ediyor olabilirdi. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

"Son birkaç aydır seninle otel odalarında epeyce vakit geçirdim. Çamaşır çantanda görmüş olabilirim."

"mi?"

Koltukların arasındaki boşluktan geriye doğru eğildi. "." "Seninle prezervatifsiz seks yapmayacağım, Hayes."

"Sana sordum mu?"

"Benimle değilken ne yapıyorsun bilmiyorum." "Neden bir şey yaptığımı düşünüyorsun?"

"Çünkü beni öyle olmadığınıza ikna edemediniz."

Alt dudağını çekiştirerek durakladı. Güneş gözlüklerinin arasından gözlerini göremiyordum. "Bizi düzenli olarak test ediyorlar, biliyorsun."

Onlar kim?"

"Yönetim. Sigorta için bunu zorundalar." "Aferin onlara. O zaman seninle yatabilirler."

Güldü. "Pekala, demek istediğini anladım."

Sonra koltuğuma geri yaslandım. Odadaki fil. Rastgele başkalarıyla takıldığı fikri. Bunu zımnen kabul etmiştim. Ne kadar az bilirsem o kadar iyi diye düşünmüştüm. Ama belki de öyle değildi.

"Siktir."

Nefesimin altında söylediğimi sandım ama o duydu. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

Desmond tam o sırada eczaneden çıktı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Tıknaz, dövmeli kızıl adam baştan aşağı siyahlar içindeydi. Desmond Hamptons'da göze çarpıyordu.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Hayes sordu.

Cevap vermedim. Daha sonra tekrar tekrar seks yapardık ve bana o anda kızgın olduğumu unutturmayı başarırdı.

* * *

Öğleden sonra havuz başında sıcakta sangria içiyorduk. D'Amato'ların aşçısı isteğimiz üzerine birkaç sürahi daha karıştırmıştı ve Desmond ile Fergus içeride video oyunları oynarken ve Charlotte uyuklarken Hayes, Ol ve ben sürahileri kolaylıkla bitirdik.

Oliver bir noktada "Hamptons'da bir evle mutlu olabileceğimi düşünüyorum" dedi. Üçümüz de spada oturuyorduk ve Y kuşağı Brentwood'daki orta yaşlı adamlar gibi milyon dolarlık gayrimenkulleri tartışıyordu.

"Bunu asla kullanamazsınız. Londra, New York, Barbados, Los Angeles'ı düşünüyorum," dedi Hayes. *Angelees*'i telaffuz edişi beni hep gülümsetmiştir.

Oliver, "Dominic ve *Bayan D'Amato*'nun yanına taşınabilirim," diye takıldı. "Buraya yaptığı şey hoşuma gitti. Solène, yemek odasındaki Hirst'ü gördün mü?"

"Ben yaptım."

Hayes'in gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü annem sanat koleksiyonu yapıyor, seni aptal. Annen ne koleksiyonu yapıyor? Doğru, midilliler."

"Siktir git HK," diye güldü Hayes, Oliver'ı spa'nın uzak tarafına sıçratarak.

"Hayes Philip Campbell kendini gösterdiği gibi bir kültür akbabası değil."

"Solène"-Hayes belimdeki kavrayışını sıkılaştırdı-"kendimi bir kültür akbabası gibi mi gösteriyorum? Yoksa sen sanattan bahsederken çoğunlukla huşu içinde mi oturuyorum?"

"Çoğunlukla sadece huşu içinde oturuyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Oliver'a dönüp dilini çıkarmadan önce gülümsedi. Unutmayayım, yarı yaşımda biriyle çıkıyordum.

"Kaç yaşındasın sen? On iki mi?"

"Bazen..."

"Pekâlâ," diye güldüm, "biraz daha sangria alacağım."

Bana seslendiğinde çoktan spadan çıkmış ve havluma sarınmıştım. "Bak bakalım başka cips var mı, lütfen."

"Evet, Majesteleri. Oliver? Bir şey var mı?" "Yardım edeceğim."

Oliver beni eve kadar takip etti, yolda bir havlu kapıp dar kalçalarına sardı.

"Annenin sanat koleksiyonu yaptığını bilmiyordum," dedim sundurmanın altından geçip mutfağa açılan Fransız kapılarından geçerken.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

Sonra durdum, ona bakmak için döndüm. Altın sarısı saçları ıslaktı ve alnından geriye doğru taranmıştı, ela gözleri delici, ağzı ciddiydi. Ulaşılmaz bir şekilde güzeldi.

"Sanırım bu doğru."

Ben mutfağın diğer tarafına, uzak duvardaki iki Sub-Zero'dan birine yönelirken o da bir torba "cips" bulmak için kilere girdi.

Hissettiğimde buzdolabından sangria sürahisini alıyordum: serin bir parmak ucu sırtımda kürek kemiğinden kürek kemiğine kadar uzanıyordu. Ve sonra kayboldu. Bir an kıpırdayamadım ve nihayet arkamı döndüğümde odanın diğer ucunda, elinde cips paketiyle dışarı çıkıyordu.

Orada durdum, titriyordum. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Çünkü o kadar belirsizdi ki kolayca inkâr edebilirdi. O kadar silikti ki, hayal bile edebilirdim. Ama düşünmemiştim ve niyetinde bir hata yoktu.

Sonunda havuza döndüm ve sürahiyi bıraktıktan sonra güneşten biraz uzaklaşmak istediğime dair acınası bir bahane uydurup odamıza çekildim. O ve Hayes bir şeye gülüyorlardı ve ben onlara bakmaya bile cesaret edemiyordum.

Midem bulandı.

Yarım saat içinde Hayes yatak odasının kapısında belirdi. "Hey, burada ne yapıyorsun?"

"Okuyorum," dedim başımı zorlukla kaldırarak.

"İyi misin? Seni özledim." Kendini yatağın ayak ucuna bıraktı.

"Sadece biraz yalnız kalmak istedim."

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Çünkü seni gerçekten yalnız bırakamam," dedi ellerini ayaklarıma dolayarak. "Yani bu senin burada bulunma amacını boşa çıkarır." Sonra başını eğdi, ayak bileklerimi, inciklerimi, dizlerimi öptü.

"Kendime yarım saat ayıramaz mıyım?"

Başını salladı, dizlerimi zorla açtı. "Hayır, hayır. Ne okuyorsun?"

Kitabı elime aldım. *Adé:* Rebecca Walker'dan *Bir Aşk Hikayesi*.

"Bir aşk hikâyesi," dedi, kalçamın iç tarafına öpücükler kondurarak. "İyi bir şey mi?"

"Evet."

"Çok mu iyi?" "Çok

iyi."

"Bizimki kadar iyi mi?"

Buna güldüm. Dikkatimi çekmişti. "Bizimki bir aşk hikayesi mi?"

"Bilmiyorum. Öyle mi?" Sonra kitabı elimden aldı ve bikinimin altını sıyırmadan önce komodinin üzerine koydu.

"Ne yapıyorsun, Hayes?"

Gülümsedi. "Ağzımı getirdim."

Oliver'ın günahından bahsetmek için uygun bir zaman olmayabileceği aklına geldi.

* * *

Doğrusu Hayes'e olanlar hakkında nasıl ve tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyordum. İlişkileri zaten çok tuhaf ve karmaşık olduğu için ve Oliver'ın yaptığı şey nispeten iyi huylu olduğu için ve işler patladığında ikisiyle aynı evde sıkışıp kalmak istemediğim için bunu kendime sakladım. Hafta sonunun geri kalanında onunla yalnız kalmamayı başardım. Oliver da zaman zaman çekici, zaman zaman küçümseyici, eğlenceli, aristokrat kişiliğine geri döndü. Görünürde her şey yolundaydı.

* * *

Pazar günü Hayes ve ben Sag Harbor'da öğle yemeği yemeden önce uzun bir bisiklet turuna çıktık ve ardından yüzmek için geri döndük. Diğerleri başka yerdeydi ve biz yalnızlığın tadını çıkardık.

"Nasıl oluyor da senden hiç sıkılmıyorum?" diye sordu. Güneşte kuruyorduk, şezlonglarımız yan yana çekilmiş, sıcacıktı.

Buna güldüm. "İnsanlardan kolay mı sıkılıyorsun?"

Başını salladı, parmak uçları sırtımda geziniyordu. Bronzluk çizgilerinden kaçınmak için mayomun askılarını çözmüştüm ama yüzümü büyük bir şapkayla gölgelemeye özen göstermiştim ve o da yüzünü şapkanın altından benimkinin yanına sıkıştırmayı başarmıştı.

"Ama sen değil," dedi yumuşak bir sesle, dudakları şakağıma değiyordu. "Senden asla bıkmam."

"Ve yine de..."

"Ve henüz?"

Hiçbir şey söylemedim.

"dünle ilgili, değil mi?"

"Söyleyeceğim şey şu. Bir kere..." Ona doğru yuvarlandım. Meme ucumu parmaklamak için uzandı, ben de elini durdurdum. "Beni dinliyor musun?"

Başını salladı.

"Bu eşsiz konumda olduğunuzu ve kızların sürekli kucağınıza düştüğünü anlıyorum, ancak her zaman bir seçeneğiniz vardır. Bir noktada, öyle ya da böyle, bir seçim yaparsın. Ve ben de sen bir seçim yapmadan bunun daha fazla sürmesine izin vermeye niyetli değilim. Bu olduğunda bana haber vereceğine inanıyorum."

Tekrar başını salladı, yavaşça. "Bu gerçekleştiğinde sana haber veririm."

los angeles

Eylül ayının ikinci haftasının Çarşamba günü Daniel ve ben Windwood'un Sekizinci Sınıflar Okula Dönüş Gecesi'ne katıldık. Tüm yaz boyunca aramızdaki konuşmalar medeni, göstermelik ve her zamanki gibi iş icabı olmuştu. Ama o akşam onda ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şeyler vardı. Garip bir şekilde çekici ve dikkatliydi. Hoş geldin faslından ve vasat kahveden sonra bana kadar eşlik etmekte ısrar etti. Arabama yaklaştığımızda, arabamla birlikte dışarı çıktı. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Ne?"

"Bilmiyorum. Sadece mutlu görünüyorsun."

"Sadece mutlu olamaz mıyım? Biriyle görüşmek zorunda mıyım?" "Ben öyle demedim." Gülümsedi.

Rose'un ailesine el sallamasını izledim. Çok gösterişli, kontrollü, Hollywood. Yüksek lisansın ilk yılında beni cezbeden niteliklerin ta kendisiydi. O, yoğun gözleri ve mükemmel soyağacı olan ukala Columbia Hukuk öğrencisi. Amsterdam'daki Macar Pastanesi'nde Viyana kahvesi içerken bana kur yapan oydu. Ne kadar çabuk düşmüştüm.

"Kip Brooker'ı hatırlıyor musun?" Bana döndü. "Birkaç yıl önce Irell'den ayrılıp Universal'a mı geçmişti? Geçen gün onunla öğle yemeği yedim... Karısının ailesinin Hamptons'da bir yeri var. Her yıl Sag Harbor'da yazlıyorlar. Bana seni orada bir restoranda August Moon'daki adamlardan biriyle gördüğüne yemin edebileceğini söyledi. Randevu gibi.

Bu da çılgınca görünüyor, çünkü..." Sonra gülerek başını salladı. "Bu *çılgınlık* olurdu, değil mi? Milyonlarca nedenden dolayı bu çılgınlık olurdu."

Buna gülümsedim ve konuyu . "Bana sormak istediğin bir şey var mı Daniel?"

"Zaten bildiğimi
sanıyordum." "O bir
müşteri."

Durdu. Onay beklemiyordu. "Bir müşteri mi?" Başımı
salladım, işlemini izliyordum. Poker suratı onu hayal
kırıklığına uğratıyordu.

"Bu onun hikayesi mi yoksa senin mi? Boş ver. Kusura bakma. Beni ilgilendirmez. Eve sağ salim dön," dedi Range Rover'ın yan tarafına dokunarak.

Geri dönüp camı açmamı işaret ettiğinde arabayı çoktan çalıştırmış ve kemerimi ayarlıyordum.

"Bu tam olarak doğru değil." Yüz ifadesi sertti. "Bunun için senin sözüne güveneceğim. Ama yalan söylüyor olma ihtimaline karşı, bu çocukla herhangi bir ilişki kurmanın Isabelle'i öldürebileceğini belirtmek isterim."

"Not edildi," dedim ve pencereyi kapattım.

* * *

Hayes o Cuma günü kapıma geldi. Hamptons'daki buluşmamızdan bu yana geçen haftalarda August Moon New York'ta albüm kayıtlarını tamamlamıştı. Londra'da çekecekleri belgesel için bir dizi çekim yapmışlardı. Almanya'da popüler bir TV programında sahne almışlar ve BBC için evde bir yardım single'ı kaydetmekle meşgul oldukları için uydu aracılığıyla bir MTV Video Müzik Ödülü'nü kabul etmişlerdi. Ancak Isabelle'in kamptan dönmesi ve yeni okul yılının başlaması, yukarıda sayılanların hiçbiri için ona katılamamama neden oldu. Bu yüzden Hayes ilk boş hafta sonu ziyareti için bir bilet ayırttığında çok heyecanlandım. Eylül ayındaki sergimizin açılışına denk gelmesi de bu heyecanı daha da artırdı. Hayes Los Angeles'a benim için gelmişti.

Ona çok uzun süre sarıldım. Ve onun kollarında hissettiklerim-
Korunmuş, güvende - uzun zamandır hissettiğimi hatırlamadığım bir duyguydu.

"İnsan beni özlediğini sanıyor," diye güldü, yüzü saçlarıma gömülmüştü.

"Sadece birazcık."

"Beni içeri davet edecek misin? Yoksa Backstreet Boys hâlâ burada mı?"

"Aslında Monkees," diye güldüm ve onu içeri götürdüm.

Isabelle okuldaydı, sonra da eskrime gitti. Yalnızdık.

"Demek eviniz burası?"

"Burası evim." Onun benim mekânımda olması, iri gövdesinin eşiği doldurması tuhaftı. Isabelle'le bir önceki kış Noel ağacımızı sürükleyerek getirdiğimiz ve kapıdan sığmayacağı için endişelendiğimiz an gözümün önüne geldi.

Hayes girişten büyük odaya ve cam duvarlara doğru ilerledi. Palisades, Pasifik ve güney noktaları manzaraya hakimdi. Catalina ufukta mor bir anka kuşu gibi yükseliyordu. "Lanet . Gerçekten nutkum tutuldu. Burada mı yaşıyorsun? Her gün buna mı uyanıyorsun?"

"Her gün."

"Bu cennetten ayrılmayı nasıl başarıyorsunuz?" Gözleri ışıkta yeşile dönmüştü. Oh, güzel, güzel çocuk.

"Kolay değil."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum." Dikkatini iç mekanlara çevirdi, mekanı inceledi: oturma odasında Finn Juhl sehpa ve Herman Miller Smokin kanepe, sol taraftaki yemek alanında Arne Vodder masa ve Hans Wegner credenza. "Bunlar senin orta yüzyıl mobilyaların mı?"

Başımı salladım. "Orta yüzyıl mobilyalarını

bilir misin?" "Sevdiğini biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana Las Vegas'ta söylemiştin" -gülümsedi-.

"Bunu hatırlıyor musun?"

"Her şeyi hatırlıyorum... özellikle de senin sevdiğin şeyleri."

O zaman kızarmış olabilirim.

"Bunların hepsini sen mi yaptın?" Dikkati, uzak duvara salon tarzında monte edip çerçevelediğim sayısız suluboyaya yönelmişti.

"Çoğu. Birkaçı Isabelle'in."

Onları daha iyi incelemek için odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Manzaralar, figürler ve natürmortlardan oluşan bir karışım. Yakalanmaya değer olduğunu düşündüğüm anlar. "Bunlar çok güzel, Solène. Gerçekten."

"Teşekkür ederim."

"Bir tane istiyorum. Hiç sattınız mı?"

"Hayır," diye güldüm. "Bu sadece bir hobi. Onları satmıyorum." "Yine de bir tane istiyorum. Bana da bir tane yap."

"Sana suluboya mı yapayım? Ben komisyon almam, Hayes. Kendim için yaparım."

Bu yanıttan pek tatmin olmuşa benzemiyordu ama yine de konuyu kapattı ve turumuza devam ettik. Aile fotoğraflarının bulunduğu koridordan aşağı indik. Çoğu Isabelle'in, birkaçı da benim genç hallerimin. Daniel ile olanları çıkardığımızda hepsini yeniden düzenlemek zorunda kalmıştık. Acısız bir süreç değildi.

Hayes, Buckingham Browne & Nichols'daki son yılımda, balerin adaylığından iddialı Euro hazırlık aşamasına geçtiğim dönemde çektirdiğim siyah-beyaz bir otoportrenin önünde durdu. İlginç bir evre olduğu kesin: uzun kalın saçlar, büyük deri ceket, endişe.

Çerçeveye dokunmak için uzandı. "Kaç yaşındasın sen?" "On yedi."

"On yedi," diye tekrarladı, parmağı camın üzerinde geziniyordu. "Bu. Sikmek. Ağız."

Ona gülümsedim.

"Ağzını hayal ediyorum."

"Ben senin hayal ediyorum. Ödeştik."

Başını geriye atarak güldü. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin. Ve sonra... Tamam, acele et ve bana evin geri kalanını göster."

Koridorda ilerledik, Hayes Boston Bale Okulu'nda dans ederken çekilmiş bir fotoğrafımın önünde durakladı, o zamanlar haftada altı gün ders almak o kadar da çılgınca görünmüyordu. "Kaç yaşındaydın?"

"On beş."

"Vay canına."

Ve sonra Isabelle'e yedi aylık hamileyken Kona sahilinde çekilmiş bir fotoğrafımın önünde tamamen durdu. Beni kendine çekerken sessizdi, sırtım göğsüne yaslanmıştı, çenesi omzumdaydı. Birkaç dakika bu şekilde kaldık, ikimiz de konuşmadık, ta ki elini karnımın üzerine götürüp orada tutana kadar.

"Çok güzelsin."

"Yapma." Elini ittim. "Yapma bunu." "Tamam...

Ne... Ne yapıyorum ben?"

"Bana bebek fantezisi yapma."

"Yaptığım şey bu muydu?" Sesi o kadar şaşkın geliyordu ki neredeyse onun için üzülecektim.

"Oraya doğru gidiyordu." "Tamam,"

diye tekrarladı. "Özür dilerim."

Konuyu kapattı, ki bu akıllıcaydı. Çünkü aklından geçirdiği sayısız yoldan herhangi birini düşünmeme izin verseydim, büyük olasılıkla ondan gitmesini ve bir daha geri dönmemesini isterdim. Bunun ağırlığını henüz kaldıramazdım. Aramızda mutlu bir son olamayacağı fikrini.

Turumuz devam etti: ofisim, misafir odası, Isabelle'in yatak odası. Kızım, tüylü yastıklar ve süslü aydınlatma armatürleriyle Hollywood Regency dönemini yaşıyordu. Her yer beyaz lake ve fuşyaydı, metalik vurgular ve Fas pufları vardı.

"Şaşırtıcı olduğunu biliyorum ama on üç yaşındaki kızların odasına pek girmedim," dedi Hayes, etrafı kolaçan ederek.

"Bu muhtemelen iyi bir şey."

Isabelle'in duvarında birkaç çerçeveli grafik baskı vardı, "For Like Ever" ve "Keep Calm and Carry On" yazan güzel pembe posterler. Ama masasının üzerinde, işlek ilan panosuna asılmış, August Moon'un yarım düzineden fazla fotoğrafı ve grubun takvimi vardı. Tanışma toplantısındaki fotoğrafı komodinin üzerinde duruyordu.

Hayes onu fark etti ve derin bir nefes verdi.

"Tuhaf, değil mi?"

Başını salladı ve sonra bana döndü. " şeyi berbat ettik, değil mi?"

"Evet. Artık neyle biliyorsun."

"Özür dilerim. Bu perspektiften biraz farklı." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Kendini yatağa bıraktı ve başını tüylü pembe yastıkların üzerine koyarak arkasına yaslandı. "Lanet olsun. Bu çok çirkin olacak."

"Evet, öyle."

"Yarın akşam orada olacak mı? Ona ne söyleyeceğiz?" "Benim müşterim olduğunu. Arkadaşım olduğunu. Hepsi bu." "Bunu yutacak mı?"

"Öyle umalım." Daniel'ın sözleri ağırlık yaratıyordu.

Hayes bir an sessiz kaldı, gözleri benimkileri arıyordu. "Neden ona söylemedin, Solène? Kendini suçlu hissediyorsun..."

Hiçbir şey söylemedim. Suçluluk duygusu yüzeye çıkmadı.

"Onu korumaya mı çalışıyorsun? Yoksa kendini mi koruyorsun?"

"İkimizi de, belki."

Ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı, gülümsemekten çok kederliydi. "Yeterince uzun süre beklersen her şeyin biteceğini ve hiçbir şey söylemeden kurtulacağını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım da bir olasılık, değil mi?"

Ciddi bir şekilde bakışlarımı tuttu. "Ben hala buradayım..." "Öyle görünüyor ki..."

"Buraya gel," dedi, yanındaki yorgana dokunarak.

Yüz ifadem inanılır gibi değildi. Isabelle'in yatağında Hayes'le yatmamın mümkünatı yoktu. "Kesinlikle olmaz."

"Özür dilerim." Doğrulup oturdu. "Sanırım bu garip oldu."

Kapı çaldı. Kimseyi beklemiyordum. "Her şey çok garip. Bir saniye içinde döneceğim."

Kapıda bir güzel sanatlar teslimat servisi vardı. Onları galeriden tanıdım. Bir şey gönderilmesini ayarlamamıştım ama Marchand

Raphel iş emrindeydi, bu yüzden paket için imza attım ve iki görevliyi içeri yönlendirdim. Adamlar büyük parçayı oturma odasındaki duvarlardan birine dikkatlice yerleştirdiler ve isteğim üzerine karton ambalajı kestiler. Josephine'in adı ekli evrakta yazıyordu ama tablo nihayet ortaya çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Orada, oturma odamda Ailynne Cho'nun *Unclose Me* adlı eseri duruyordu.

Titremeye

başladım.

"Hayes!"

Koridordan çıkması bir an sürdü, yüzünde muzip bir sırıtış vardı.

"Bunu sen mi yaptın? Bu senden mi?"

"Sevdiğin tek parça olduğunu söylemiştin."

Başımı salladım ve sonra beklenmedik bir şekilde ağlamaya başladım.

Hayes utanç içindeki görevlileri kapıya kadar uğurladıktan sonra bana döndü ve beni kucağına aldı. "Şşşt." Yüzümün yan tarafını öpüyordu. "Bu sadece sanat, Solène," diye alay etti.

Güldüm. Gözyaşları, duygu dalgaları ve yaptığı şeyin çok büyük olduğunun farkına varmamla birlikte güldüm.

"Teşekkür . Bunu yapmak zorunda değildin."

"Bunu biliyorum. Ama sana her şeyi hissettirme fırsatından vazgeçemezdim -ne demiştin?"

Kalbim eriyordu. "Sen." "Ben mi?"

"Seni yüzden seviyorlar, değil mi?"

"Kimler?"

"Herkes."

Gülümsedi. "Evet, herkes."

Bir süre orada durdum, baştan çıkarıcı görüntünün içinde kendimi kaybettim. Bahçe, kadın, ışık. Telaş, bunun benim olduğu fikri. Farkına vardım: sanatla kafayı bulmak böyle bir şeydi.

Hayes manzarayı seyretmek için cam duvarlara doğru ilerledi. Güneş alçalmaya başlamış, odayı kayısı rengi bir ışığa bürümüştü. "Sen

mutlu musun?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

"Güzel," dedi. Gözleri hâlâ sudaydı ama sesindeki değişikliği duymuştum.

"Isabelle'i ne zaman alman gerekiyor?"

"Altıda. Biraz vaktimiz var."

Odanın içinde gezinmesini izledim.

"Bu bir orta yüzyıl yemek masası mı?" diye sordu, parmağı dikdörtgen Arne Vodder'ın çizgilerinde geziniyordu. Boşanırken her şeyi almıştım; mobilyaları, evi. Daniel, Vineyard'daki kulübeyi aldı. Ve Eva'yı.

"Öyle."

"Çok güzel," dedi.

"Beğendiğinize sevindim." Masanın başında ona doğru ilerledim, bir kez daha manzaraya bakıyordu: çimenlere, gökyüzüne, denize, batan güneşe.

Hayes elime uzandı ve sonra hiç uyarmadan kolumu bükerek beni kendisinden uzaklaştırdı. Konuşmadı, bileğimi serbest bıraktı ve avucunu sıkıca sırtımın ortasına yerleştirdi, masanın üzerine tamamen eğilene kadar beni katladı, gül ağacı pürüzsüz ve yanağıma karşı serin.

Acele etmedi.

Elleri: kalçalarımın yanlarına tırmanıyor, eteğimi kaldırıyor, iç çamaşırımı soyuyordu. Kemerini çözdüğünü, kot pantolonunun fermuarını açtığını duyabiliyordum ve sonra çıldırtıcı bir sükûnet. Gözlerim Cho parçasındaydı, renkler bulanık ve çağrışımlıydı, bir yandan da ambalajın kırışmasını bekliyordum. Ama gelmedi. Birden onu bana karşı hissettim: sıcak, şişmiş.

"Prezervatif takmıyorsun."

"Takmıyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım ama konuşmadım.

"Ben bir seçim yaptım," dedi. Sözleri havada ağır bir şekilde asılı kaldı.

İçeri kaydırdığında onu durdurmadım. Kalın, pürüzsüz, derin. Onu , süslenmemiş, ham, beni döndürdü. Hayes, beni dolduruyor. Bir an için çekildi.

bir an bekledi, alay etti, sonra yavaşça tekrar içeri soktu. Daha derine. Ve sonra tekrar geri çekti.

Üçüncü kez yaptığında alçak sesle konuştu: "Bir tane takmamı ister misin?" "Hayır."

"Emin misin?"

Onu açılışta hissedebiliyordum, baştan çıkarıcı. *Sikeyim. Beni.*

"Evet."

"Güzel," dedi ve sonra aletini o kadar sert ve hızlı soktu ki, elmacık kemiğimi masaya çarptım.

Tam ortasında -elleri kalçalarımı kavrarken ve taşaklarının sesi tenime çarparken- bu masanın belki de bunu daha önce yaşadığını düşündüm. 1950'lerde Danimarkalı bir ev kadını, solgun kalçaları pürüzsüz kenara çarpıyor, İskandinav tasarımından en iyi şekilde yararlanıyor, fırında bir güveç ve üst kattaki oyun odasında çocuklar.

Hayes'in eli saçlarımdaydı, başımı masadan kaldırdı. Nefesi boynumda sıcaktı, dişleri omzumdaydı, aleti o kadar derindi ki canımı yakıyordu. Sonra kolu kaburgalarıma dolandı, parmakları bluzumun içinden beni kavradı. Kolundaki damarları, saatini, yüzüklerini, elinin büyüklüğünü görmek bile yeterliydi. Bitmiştim.

Sonra, o üzerime çöktüğünde ve ben bir kez daha yüzüm serin gül ağacının üzerinde yatarken, cilalanmış damarlardaki çizgileri sayabileceğim kadar yakınken, farkına vardım: sanat üzerinde becerilmek böyle bir şeydi.

* * *

Joanna Garel, Pop Art'tan etkilenen eserlerinde Los Angeles sahil kültürünü merkeze alan Filipinli bir modelden oyuncuya dönüşen bir sanatçıydı. Marchand Raphel'deki ilk kişisel sergisi *Sea Change*'in temelini oluşturan karışık teknikte bir dizi ikonik cankurtaran kulesi yaratmıştı. Katılım çok etkileyiciydi. Erkek grubum denkleme eklenmeden önce bile.

O gece galeri Joanna'nın fotojenik çok ırklı ailesi, model arkadaşları ve her zamanki çeşitlilikteki müşterilerimizin eklektik bir karışımıyla dolup taştı.

Ve bana göre, La Cienega'nın herhangi bir yerindeki en canlı, en renkli kalabalıktı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Lulit'e sarıldım ve bu fikri doğurduğu için ona tekrar teşekkür ettim. Bir şeyleri sarsma arzusu.

Hayes, umduğum gibi küçük bir kargaşayla geldi. Isabelle'e katılmayı planladığını ama bunu kafasına koymamasını söylemiştim. Yine de Georgia ve Rose ile telefonda sayısız saat geçirdi, ne giyeceklerini (kot pantolon, elbise değil) ve nasıl davranacaklarını (kültürlü, çılgın değil) ve tam bir otopsi için nerede toplanacaklarını (Georgia'nın yatıya kalması için, ki bunu açık nedenlerden dolayı teşvik ettim) planladı.

Varlığını belli etmeden önce orada olduğunu biliyordum. Hissetmiştim: atomların kayması, heyecanın artması, sesin değişmesi. İnsanlar ünlülerin yanındayken değişirler. Önce sessizleşir ve kendi aralarında mırıldanırlar. Sonra sanki duyulmak istiyormuş gibi daha yüksek sesle konuşurlar. Kabarcıklı, neşeli ve son derece esprili olurlar. Bunu Ben ve Jen ile Starbucks'ta ve Daniel'in Will Smith ile birlikte çalıştığı bir filmin galasında görmüştüm. SoulCycle'da, yoga ve pilateste görmüştüm. Whole Foods'ta görmüştüm. Bu tür tuhaf, zorlama "bakın, biz de tıpkı sizin gibiyiz, hayatlarımız tıpkı sizinkiler gibi" davranışları. Ama bana bu kadar yakın birinin buna ilham vereceğini hiç düşünmemiştim.

"Anne, o burada, o burada, Hayes burada." Isabelle beni mutfakta, garsonlarımızdan birine talimat verirken buldu.

"Merhaba dedin mi?"

"Hayır, selam vermedim. Kim olduğumu bilmeyecek. Yanına gidip onunla bir kez tanıştığımı hatırlatamam, bu çok utanç verici. Lütfen gel ve bizi yeniden tanıştır."

"Hemen ," diye söz verdim. Eğer daha dün onun yatağında yattığını bilseydi, ölürdü.

Beni kalabalığın yoğunlaştığı ön odaya götürdü. Sohbetin gürültülü olduğu ve şarabın yudumlandığı bir yerde Georgia ve Rose, kendilerini tanıtmalarını beklerken soğukkanlı davranmaya çalışarak kenarda gizleniyorlardı. Lulit ona Joanna'nın parçalarından birini gösteriyordu: cesur bir

cankurtaran kulesi, gün batımı renklerinde Ben-Day noktalarının gölgesinde, büyük bir ahşap levha üzerine işlenmiştir.

Ona yaklaşırken göz göze geldik, yüzündeki ifade saf seksti ve ikimizden biri sıçıp batırmadan geceyi atlatamayacağımızı biliyordum.

"Merhaba."

"Merhaba."

Gülümsedi.

"Gelmişsin."

"Geldim."

Lulit bilerek gülümsedi. "İkinizi yalnız bırakacağım, evet. Dalkavukluk yapmam gereken insanlar, satmam gereken sanat eserleri var. Hayes, sana bir içki getireyim mi? Şarap? Su?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeyin. Bu kadının size iyi bakacağından eminim."

"Yapacağından şüphem yok."

O uzaklaşır uzaklaşmaz onu öpmek için eğildim, çift taraflı Fransız yanak öpücüklerinden birini, bu daha önce onunla hiç yapmadığım bir şeydi ve o kadar garip ve yabancı hissettirdi ki ikimiz de gülmeye başladık. Ama bunu hissedebiliyordum: insanlar onu izliyordu, *bizi* izliyorlardı. Omzumun hemen ötesindeki yeni yetme genç de buna dahildi. Daha sonra arkadaşının evinde uyuyacak olan, annesinin pembe-beyaz yatak odasının hemen koridorunun aşağısında dünyanın en büyük erkek grubunun beşte biriyle ağza alınmayacak eylemlerde bulunduğu gerçeğinden tamamen habersiz olan. Sakin ol ve devam et, gerçekten.

"Hayes, kızım Isabelle'i hatırlıyor musun?"

"Isabelle. Sanırım biliyorum."

"Merhaba, Hayes." Isabelle hayatının en büyük gülümsemesini sunmakla diş tellerini saklamak arasında ikiye bölünmüştü.

"Nasılsın?" Adam ona sarıldı ve kız gözle görülür bir şekilde pelte haline geldi, kolları iki yanında kıvrıldı, elleri nereye gideceğini tam olarak bilmiyordu.

Ah, bir bilse... Bir bilse... "Burada

olduğuna inanamıyorum."

"Ben buradayım." Elini kızın başının üzerine koydu. "Bence sen daha uzunsun. Sen daha mı uzunsun?"

Başını salladı ve ona bakarak gülümsedi.

Göğsümde bir şey çırpındı. İhanet gibi bir şey.

"Arkadaşlarını da mı getirdin?" Hayes senaryoya sadık kalarak devam etti.

Rose ve Georgia yanımıza sokuldular. Onları idolleriyle yeniden tanıştırdım ve yaltaklanmalarını izledim.

"VMA için tebrikler," diye ağzından kaçırdı Georgia.

Rose kızıl saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "Biz de senin sahneye çıkmanı umuyorduk," dedi. Isabelle'in söylediğine göre, o gün erken saatlerde fön çektirmişti ve bu gecenin ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu.

"Bizimle dalga geçtiler ve senin orada olacağını düşünmemizi sağladılar, ama gerçekten orada değildin, bu yüzden sadece bir sürü Miley vardı."

"Ah, evet, Miley." Hayes gülümsedi.

Rose, "Annem o videoyu onaylamıyor," dedi. "Onun kötü bir örnek olduğunu ve kafamıza fikirler soktuğunu söylüyor."

"Miley'nin yaptığı bu mu? Tamam, o zaman anneni dinlesen iyi olur. Ve inşaat alanlarından falan uzak dur."

"Ama harika bir şarkı," diye ekledi

Isabelle. "Harika bir şarkı."

"Hâlâ albümünüzü kaydediyor musunuz?" Georgia sordu. Bu adamların hayatlarında olup biten her şeyi bilmeyi ve hâlâ kendi hayatlarını yaşamayı nasıl başardıkları beni büyülüyordu.

"Daha yeni bitirdik. Hâlâ biraz miksaj yapıyorlar ama biz üzerimize düşeni yaptık."

"Duymak için sabırsızlanıyorum." Isabelle eliyle ağzını kapatarak gülümsedi. Eva'dan aldığı yüzük orta parmağında parıldıyordu. Kamptan beri onu hiç çıkarmamıştı.

"Duyman için sabırsızlanıyorum."

Georgia kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturduğunda (Tanrım, bu ne zaman oldu?), başını eğdiğinde ve çok ciddi bir şekilde "Ee, Hayes, çağdaş sanatla ilgileniyor musun?" dediğinde işaretimi aldım.

Tüm bunların "kültürlü davranma" planlarının bir parçası olduğunu anladım ve kibarca geri çekildim.

"Herhangi bir sorunuz olursa, etrafta dolaşıyor olacağım," dedim. "Beni bulamazsanız ofisime bakın."

Gülümsedi, başını salladı. Rakish Hayes ipek eşarbıyla, ergenlik çağındaki kızlarla, mükemmel saçlarıyla, çekici gülümsemesiyle. "Yapacağım," diye mırıldandı. Bu bir sözdü.

Josephine açılış için bir çalma listesi hazırlamıştı ve Ed Sheeran'ın mavi gözlü alternatif hip-hop akustik ruhu galeri boyunca pompalandı. Joanna'nın dingin eserleri için mükemmel bir tamamlayıcıydı. Güneş, deniz ve kumun beklenmedik sessiz tonlarında yapılmış Pop Art.

"Erkek arkadaşın." Lulit Galeri 2'de, ortadaki odada bana yaklaştı. "Vay canına."

"Lütfen ona öyle demeyin."

"Yavru köpek gözleriyle beni öldürüyor. Odanın içinde seni takip etmeleri. Ne yaptın o zavallı çocuğa?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim elindeki tepsiyle bir sunucuya el sallayarak. "Biz sadece... *tıklıyoruz*. Aslında korkunç bir şey." Vücudumu ona ve sanatı inceleyenlerden uzağa çevirdim. "Neden bir şey içmiyor biliyor musunuz? Çünkü *içemiyor*."

Lulit'in gözleri büyüdü ve ikimiz de gülmeye başladık. "Oh, Solène. İşte bu *Kötü*."

"Evet, bunun farkındayım. Bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece yolculuğun tadını çıkarıyorum."

"Eminim öylesindir... Cinselliğini geri kazanmanın poster kadını ."

Buna güldüm. "*Reddettiğimi* bilmiyordum."

"Sanırım uykudaydı ve şimdi tüm gücüyle geri döndü. Kimse biz belli bir yaştaki kadınların artık cinsel olarak uygun olmadığımızı düşünmesin."

"Evet." Gülümsedim. "Kimse öyle düşünmesin.

"Ona birkaç dakika daha vereceğim ve sonra onu kızlardan kurtaracağım. Sonra da ona birkaç fotoğraf çektireceğim, tamam mı?"

"Evet." Başını salladı, boynunu okşadı. Saçları geriye doğru toplanmıştı ve elbisesinin ince askıları narin kemiklerini vurguluyordu. "Daniel aklını kaçıracak."

"Evet, Daniel şeyi berbat etti, değil mi?"

* * *

Alanımızı dolduran bedenler denizinde gezinirken bir misafirle sohbet eden Josephine'e rastladım. Dirseğimi tutarak beni durdurdu.

"Harika bir gösteri. Harika bir katılım."

"Evet, çok mutluyum. Çok çalıştınız. Bu arada DJ'liğiniz harikaydı."

"Karışıma August Moon koymadığımdan emin oldum." Gülümsedi.

"Muhtemelen akıllıca."

Beni sohbet ettiği tanıştırdı; otuzlu yaşlarının başında, erkek sakallı ve oduncu sakallı bir erkekti. Ayakkabılarının ve tırnaklarının durumunu hızlıca kontrol ettim. Bugünlerde potansiyel alıcıların kim olduğunu anlamak giderek zorlaşıyordu.

Hipster bir parçaya bakmak için izin istedi ve Josephine sinsice bana doğru eğildi. "Paketinizi aldığınızı varsayıyorum."

"Yaptım. Teşekkür ederim."

"Sana sürpriz yapmak istedi. Bunca zaman bundan bahsetmemenin ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz. Ve satıldığını anladığında yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini..."

Temmuz ayındaki o Cumartesi gecesi*, Smoke; and Mirrors* açılışında, ana listemizde eserin satın alındığını gösteren bir işaret fark etmiştim. Josephine'e alıcının kim olduğunu sorduğumda, daha önce hiç duymadığım bir isim söyledi.

"... O zaman sana söylemeyi çok istedim." "Söylemediğine sevindim."

"Yani," dedi Pellegrino'sunu yudumlarken, "sanırım bu *Access Hollywood olayının* doğru olduğu anlamına geliyor? Yani, bir şey söylemek zorunda değilsin. Ama o *burada*. Ve o parça on dört bin dolardı."

"Ne kadar olduğunu biliyorum. Teşekkür
ederim." "Ve sonra Hamptons'daki o
video..." O zaman donakaldım. "Ne
videosu?"

"TMZ. Önemli bir şey değildi. Sadece korumasıyla bir cipte çekilmiş görüntüleri. Ve sen arkadasın. Kameraya sırtını dönmüşsün. Bulanıktı ve yüzün görünmüyordu ama saçın görünüyordu ve elbiseni tanıdım. Arkasında küçük düğmeleri olan beyaz bir elbise. O elbiseye bayılıyorum."

Bir an konuşamadan öylece durdum. Bizim, benim yakalandığım fikri. Hiçbir şey yapmıyorduk bile. Ve kendimi suçlu hissettim.

Josephine sonunda, "Kimse bundan bahsetmedi," dedi.

Yavaşça başımı salladım. "Sağduyunuzu takdir ediyorum. Topuzlu adama bir içki getir. Belki bir şeyler alır."

Çok uzağa gitmemişlerdi. Hayes'in genel çevresine yönelen konukların sayısı artmış gibi görünse de, kızlar hâlâ Hayes'in etrafındaydı. Joanna'nın Warhol*'un Campbell's Soup Cans'*ına gönderme yaptığı *SexWax*'ın önünde stratejik bir şekilde konumlanmışlardı. Tuvalde, ikonik logosuyla birlikte popüler sörf cilasının küstah bir görüntüsü yer alıyordu. "Bay Zogs Sex Wax" yazıyordu. "Hızlı Humps, Sopanız için En İyisi." Çok güzel.

Yanlarına yaklaştığımda Rose'un duruşuyla ilgili bir espri yaptığını ve Hayes'in güldüğünü gördüm ve konuşmalarının nereye varacağından korktum.

"Onu bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?" Sesim, dünyalarımın çarpışmasının yan etkisi olarak bana tuhaf geliyordu. TMZ'nin ifşası. Sadece geceyi atlatmam gerekiyordu.

"Hayes, seni biriyle tanıştırmam gerek. Hanımlar, onu hemen geri getireceğim. Söz veriyorum."

Hayes nezaketle müsaade istedi ve kalabalığın arasından beni takip etti.

"Kızlar için üzgünüm."

"Oh, değil. Çok tatlılar. Kızınız çok tatlı."

"Evet," dedim. Ve sonra: "Umarım onun kalbini kırarken bunu hatırlarsın."

"Hay aksi!" dedi ve bu beni gerçekten gülümsetti. "Bunu dört gözle bekliyorum. Pekâlâ, kiminle tanıştırılıyorum?"

"Hiç kimse. Sadece biraz yalnız kalmanı istedim."

"Ooo, bu kulağa yaramazca geliyor."

Daha az kalabalık olan Galeri 2'ye doğru ilerledik. Sanatçı Joanna'yı yolun karşısında görebiliyordum, ışıltılı ve coşkulu, siyah mini elbisesi içinde bir görüntü. Yüksek sesle gülüyordu, elinde kalabalık vardı.

"Tamam." Dikkatim yarım adım arkamdaki çocuğa döndü. "Sadece çok ciddi görün ve sanat hakkında konuşuyormuşuz gibi davran."

"Bu elbise hakkında konuşabilir miyiz?"

Gülümsedi. "Hayır."

"Bu elbisenin içindeki kıçın hakkında konuşabilir miyiz? Çünkü bu sanat gibi bir şey."

Güldüm. "Hayır, kesinlikle olmaz." Onu büyük parçalardan birinin önünde durdurdum. *24 Numara'da Alçak Gelgit*, keten üzerine akrilik. "Bunu gerçekten beğenmiş gibi davranmanı istiyorum."

Hayes'in gözleri baskıyı taradı. "Oh, çok beğendim."

"Daha da iyisi. Satın almakla ilgileniyormuş gibi davran. Ben ofisime gidip parça hakkında bazı bilgilerle döneceğim, sen de sanki satın almayı planlıyormuşsun gibi beni ofisime kadar takip edeceksin."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Görüyorum ki bunu iyice düşünmüşsünüz."

Hayes başını eğdi ve beni dikkatle süzdü. "Yüzüne ne oldu?" Eliyle elmacık kemiğimi işaret etti.

Orada durdum, ona baktım, tanıma işaretleri aradım ama hiçbir şey kaydetmiyordum. "Gerçekten mi? Masa."

Gözleri büyüdü ve çenesi düştü; gülecek mi yoksa ağlayacak mı emin değildim. "Oh, Sol." Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti. "Neden bir şey söylemedin?"

" yok. Ben iyiyim."

"Hayır, var. Özür dilerim." gibi eğildi.

"Yapma."

"Özür dilerim," diye tekrarladı. "Başka masa yok. Söz veriyorum."

"Masayı beğendim," dedim ve arkamı dönüp uzaklaştım.

* * *

Dakikalar sonra ofisimdeydik, kapı güvenli bir şekilde kilitlenmişti.

"Şimdi bu elbiseyi konuşabilir miyiz?" Zaman kaybetmedi, elleri elbisenin üzerinde, belimde, kalçalarımda, kıçımda gezindi.

Duman grisi renginde, vücudu saran, jarse, askılı bir elbiseydi. Dört inçlik siyah Alaïa Bombe "fuck me" sandaletlerimle eşleştirilmişti. Hiç şansı yoktu.

"Bu konuda söylemek istediğin şey neydi?"

"Çok... güzel," dedi, ağzını benimkine yaklaştırdı, eli karnımın üzerinde gezindi ve yularımın üst kısmına uzandı.

"Seni buraya bunu yapman için getirmedim." "Getirmedin mi?"

"Hayır. Sadece seni koklamak istedim."

"Gerçekten mi?" Gülümsedi. "Sadece kokluyor musun? Hepsi bu mu?" Ağzı göğsümdeydi. Kapının dışındaki sesleri duyabiliyordum. Ed Sheeran: "Yapma."

"Sen. Lanet bir uyuşturucu gibisin. Hayes Campbell."

Bir dakika sonra geri çekildi ve Cheshire kedisi gibi gülümseyerek geri adım attı. "Devam et. Kokla beni o zaman."

Bu fırsatı onu içime çekmek için kullandım. Boynunu, boğazını, saçma ipek eşarbını. Düğmeleri sürekli açık olan gömleğine uzandım ve ellerimi pürüzsüz göğsünde, dikleşmiş mükemmel meme uçlarında gezdirdim. Burada yaşayabilirdim.

"Sakızım var," dedi.

"Sakız var ama prezervatif yok."

Sonra utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Prezervatifim var." "*Burada* prezervatifin mi var?"

Başını salladı.

"Dün, o zaman... Beni sadece test mi ediyordun?"

"Senden *zevk* alıyordum."

Hatırası beni çok etkiledi. Onu hissetmek.

Koridorda kahkahalar vardı. Tanıdık. Matt olabilir.

Sonra bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Seni şu masanın üzerine yatırabilir miyim, lütfen? Bir saniyeliğine?"

Sormak ona göre değildi.

Ona deliymiş gibi baktım. Ve sonra kendi sesimi duydum: "İki dakikan var."

"İki dakika içinde işim biter." Gülümsedi.

"Elbiseme bir şey bulaştırma."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

* * *

Altı dakika sonra tekrar galerideydik ve kimsenin ruhu bile duymamıştı. En azından ben buna inanmak istedim.

"Bana büyük bir iyilik yapar mısın?" Kalabalığın içine doğru ilerlerken ona . "Burada Getty'den bir fotoğrafçı var. Joanna ile bir fotoğrafınızı çekmeyi çok isterim. Ama bunu yapmaktan rahatsız olursan seni anlarım."

Ona sormaktan nefret ediyordum. İma ettiği her şeyden nefret ediyordum. Bir an bile ilişkimizden ve onun şöhretinden sanat satmak için faydalandığımı düşünmesini istemedim.

"Solène." Sonra bileğimi tuttu ve beni kendine çekti. "Bunu senin için neden yapmayayım?"

Dönüp ona baktım, bu çok kamusal alanda bana dokunduğunun farkındaydım. Az önce ofiste beni becermesine izin verdiğim çocuk.

"Buraya senin için geldim, değil mi?"

"Buraya benim için geldin. Buraya Marchand Raphel için gelmedin."

"Buraya *senin* için geldim," diye tekrarladı. "Ve son baktığımda, bu senin büyük bir parçandı."

* * *

Onu Joanna ve kocasıyla birlikte *24 numaradaki Low Tide'dan* önce çektik. Hayes fotoğrafta üçüncü bir kişinin daha olması konusunda ısrar etti çünkü Joanna onunla yalnız çekilemeyecek kadar "güzeldi".

Gerekçesini sorguladığımda, "Onunla yattığımı düşünecekler," demişti.

"Ne? Kim bu 'onlar'?"

"Basın. Hayranlar. Dünya." "O

senin iki katın yaşında, Hayes."

"Evet, belli ki bu beni durdurmuyor, değil mi?" Sakızını çiğneyerek müstehcen bir şekilde gülümsedi. "Sanat eseri mi satmak istiyorsun yoksa bir skandal mı?"

Belli ki Hayes ne biliyordu.

Joanna'nın kocası, spor salonunda biraz vakit geçirdiği anlaşılan ve gamzeleri Hayes'inkilere rakip olan, yontulmuş bir Jamaikalı-Çinli modeldi. Bu sadece fotoğraf çekimini tatlandırdı.

Fotoğrafçı Stephanie, açılış akşamı Getty Images'da bir düzine fotoğraflarını yayınladı. Pazar gününe kadar, *Hollywood Life* ve *Daily Mail* de dahil olmak üzere çok sayıda kaynak tarafından ele geçirildiler ve ertesi hafta *Us Weekly*, *People*, *Star*, *OK!* ve *Hello!* O zamana kadar *Deniz Değişimi* gösterimizin biletleri çoktan tükenmişti. Ve Joanna'nın çalışmalarına olan talep beklentilerimizin çok ötesine geçmişti.

PARİS

Ekim ayında Paris vardı.

Lulit ve ben her yıl FIAC sanat fuarı için giderdik ve bu fuar genellikle benim doğum günümle çakışırdı. Hayes bize katılmayı teklif ettiğinde reddetmedim. Bunu unutulmaz kılmaya bu kadar niyetli olması beni dehşete düşürdü. TAG Heuer fotoğraf çekimini aynı zamana denk getirmesi. Four Seasons Hotel George V'de çatı katında yer ayırtması ve normalde kiraladığımız 17. Cadde'deki daire yerine onunla kalmam için ısrar etmesi. İkimizin de haberi olmadan benim ve Lulit'in biletlerini business class'tan first class'a yükseltmesi - Air France check-in sırasında bizi hoş bir sürpriz karşıladı. Daha sonra otel odamızda Dom Pérignon içerken, "Geldiğinizde iyice dinlenmiş olmanızı istedim," dedi. Şarap, sanat ve yaprak dökümü ile dolu, hatırlayabildiğim en hoşgörülü çalışma tatiliydi. Ve Hayes'le geçirilen her zaman gibi çok çabuk geçti.

Londra'dan Salı akşamı, benden saatler sonra geldi, Dolomitler'de dört gün geçirmiş ve *Wise or Naked*'dan çıkarmayı planladıkları ilk şarkı olan "Sorrowed Talk "un klibini çekmişlerdi.

"Seni özledim, seni özledim, seni özledim," diye haykırdı. Seks sonrası yanımda yatıyordu, bir dirseğine dayanmış, parmakları elmacık kemiğimde geziniyordu.

Ve benim için çok açıktı: düşüyordu.

"Bu uzun araları yapamam. Sanırım işini bırakman, galerini satman ve önümüzdeki birkaç yıl boyunca benimle seyahat etmen gerekecek."

Buna güldüm. "Peki ben kızımla ne yapacağım?"

Omuz silkti, gülümsedi. "Daniel? Yatılı okul mu? Sanırım ona her zaman bir oda tutabilir, uygun bir öğretmen tutabiliriz..."

"Evet, bu mümkün görünüyor."

"Gerçekten. On üç yaşındaki hangi kız August Moon ile turneye çıkmak istemez ki?"

"Aklı başında hangi anne on üç yaşındaki kızının August Moon ile turneye çıkmasına izin verir?"

"Hmm... Anlaşıldı."

Isabelle'in önceki sabah bana veda ederkenki yüzünü net bir şekilde gördüm. Kocaman mavi gözleri, tatlı gülümsemesi. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Bana bir kart hazırlamıştı: "En mutlu doğum gününü kutla!"

Ve biliyordum ki, haber ne kadar nazikçe verilirse verilsin, bu onu paramparça edecekti.

Onu paramparça edecektim.

Hayes gülümsüyordu, parmakları dudaklarımı çiziyordu. "Öyleyse A planı... Daniel? Bu bir seçenek değil, anladığım kadarıyla?"

"Bu bir seçenek değil."

"Ya grubu bırakırsam?"

Sesi yumuşaktı, o kadar yumuşaktı ki kabul etmekten korktum. Bir an için, ikimiz de orada sessizlik içinde yattık. Soru havada asılı kaldı. Sonra başka bir şey söylemeden içime girdi, ağzımın kenarlarını öptü, eli boynumda, boğazımdaydı.

"Senden daha fazlasına ihtiyacım var."

"Verecek daha fazla şeyim var mı bilmiyorum."

"Bu yeterince iyi bir cevap değil."

Gülümsedim, bacaklarım beline dolandı, ellerim saçlarında. "Benden ne istiyorsun o zaman?"

Kendini konumlandırdı. Prezervatifler konusunda gevşek davranıyorduk. "Her şeyi."

* * *

Tüm Çarşamba gününü Lulit ile birlikte Foire Internationale d'Art Contemporain için standımızın bulunduğu Grand Palais'nin ikinci katında geçirdim. VIP gösterimleri sabah saat 10'da başladı ve o andan itibaren günümüz, sanat dünyasının en seçkinleri olan saygın koleksiyonerler ve ileri gelenlerle dolup taştı. Her bir ziyaretçi bir diğerinden biraz daha muhteşem ve varlıklı, sayısız dil konuşuyor, hepsi de sanatın huzurunda hafifçe yükseliyordu. Ve bir kez daha yaptığım işi neden sevdiğimi hatırladım. Çünkü böylesine çeşitli, ilgi çekici tiplerle çevrili olmak -kuralları esnetmesi takdir edilen, hatta *beklenen* bir topluluğun parçası olmak- benim için evde olmak demekti.

Hayes gününü bir stüdyoda saatiyle portre çekerek geçirdi.

Fuarın halka açık olduğu ve en az 18.000 ziyaretçinin katıldığı ilk gün olan ikinci günde Hayes'in çekimleri erken bitti ve saat beşten kısa bir süre sonra Grand Palais'ye uğrayarak beni şaşırttı. iPhone'ların ve mesajların dünyasında, onun habersizce standımıza uğraması büyük bir şoktu; bu yakışıklı yabancının kim olduğunu anlamam tam üç saniye sürdü ve başkalarının onu nasıl gördüğünü merak etmeme neden oldu. Dikkat çekici boyu, saçları, gözleri, çenesi, geniş ağzı; siyah kot pantolonu, siyah çizmeleri ve üç çeyrek boyunda koyu süet paltosu. Ünlü olmasaydı bile, onu görmezden gelmek zor olurdu. Ve şu an için benim olduğu gerçeği ...

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben yanında değilken ne yaptığını görmek istedim... Ve belki biraz makaron seversin diye düşündüm." Gülümsedi ve bir Ladurée çantası uzattı.

Sonra ona sarıldım. Sıkıca. Ve o kısacık anda bizi kimin gördüğünü umursamadım. Ya da ne düşünebileceklerini. "Biliyor musun, şüpheli bir şekilde erkek arkadaş gibi davranıyorsun."

Buna güldü. "Aksine...?"

"Benimle olmaktan 'gerçekten, gerçekten, *gerçekten*' hoşlanan birinin aksine."

"Ha!"

Lulit, Çinli bir koleksiyoncuyla iletişim kurduğu standın karşısından bize yaklaştı. "Peki, bu büyük onuru neye borçluyuz?" Onu çift taraflı Fransız usulü öptü ve bu hiç de garip görünmüyordu.

"Bu gürültü patırtı neymiş bir bakayım dedim."

"Ama kuyruklar çılgınca olmalı. Seni sırada beklettiler mi?"

Hayes başını salladı, yüzünde eğlenen bir ifade vardı. Sanki hayatı boyunca herhangi bir şey için sıra beklemek zorunda kalmış gibi.

"Çok cömert yükseltmeniz için tekrar teşekkür ederim."

" ederim. Ve makaron getirdim. Onları paylaşacaksın." Son kısmı bana yöneltti.

"Acele , değil mi?"

Bütün gün fuarda durmaksızın bir yaya trafiği vardı, ancak öğleden sonra geç saatlerde biraz durgunluk vardı ve ben de Hayes'e standımızdan başlayarak hızlı bir tur atmayı teklif ettim: Nira Ramaswami'nin tuvalleri, Kenji Horiyama'nın heykelleri, Pilar Anchorena'nın karışık medya çalışmaları. Sırayla akılda kalıcı, ilham verici, politik.

Uzun süredir fuar stantlarımızın kurulumundan sorumlu olan sanat hazırlayıcımız Anders Sørensen, hafta başında Oslo'dan gelerek standı kurdu. Özel gösterim sırasında sadece yedi eser satmıştık ve Anders satılan eserleri çoktan değiştirmiş ve standı yeniden kurmuştu. FIAC için gönderdiğimiz on sekiz parçanın tamamını satmayı başarırsak, bu bir zafer haftası olacaktı. Tüm bunları Hayes'e anlattım.

"Yani buradaki göreviniz mümkün olduğunca çok sanat eseri satmak mı?"

"Bu sadece satışlarla ilgili değil." İkinci katın koridorlarında dolaşıyor, diğer orta ölçekli galerileri inceliyorduk. "Fuarlar bağlantılar kurmak, hangi yeni sanatçıların ortaya çıktığını ve işlerinin nasıl karşılandığını görmek için bir fırsat. Sanatçılarımız ve galerimiz için de harika bir tanıtım oluyor. Başvuranların hepsi katılamıyor."

"Standınızı nereye koyacaklarına kim karar veriyor?"

"Bir komite var. Daha büyük, mavi çipli galeriler her zaman ana kattadır. Yaya trafiği daha iyi."

"Bu bir şey mi? Daha büyük bir galeri?"

Ona gülümsedim. Soru sormasını sevdim. Önemsemesini sevdim.

Daniel sanat dünyasından hiç hoşlanmamıştı. Meşhur devenin beli dört yıl önce MOCA'nın yıllık galası *The Artist's Museum Happening*'de kırılmıştı; orada Brian Grazer ve Eli Broad gibilerle gevezelik etmekten memnundu ama asıl sergiyi incelemek için çok az isteği vardı. Ona sergi hakkında ne düşündüğünü sorduğumda şarabını "abartılmış ve kendini beğenmiş" olduğunu söylemişti ve ben de benden bu kadar farklı biriyle evlenmeyi nasıl başardığımı merak etmiştim. O akşamı gözyaşlarımı tutmaya çalışarak ve her şeyin bittiğini bilerek geçirdim.

Hayes'e şimdi "Bulunduğumuz yeri seviyorum" dedim. "Eğer böyle bir operasyonumuz olsaydı, New York, Londra, Paris ya da Japonya'da ek galeri alanlarımız olurdu. Bekar bir anne olarak idare etmek o kadar kolay değil."

Bir an için bunu düşündü ama hiçbir şey söylemedi.

Ana kata indik. Ona göstermek istediğim o kadar çok şey, gezinmem gereken o kadar çok alan ve beden vardı ki, üç inçlik Saint Laurent botlarımla bile hızlı hareket ediyordum.

Bir ara elime uzanarak "Beni kaybetme" dedi. Ama isteksizliğimi anlayınca elini bıraktı ve güldü. "Bunu eninde sonunda tartışacağız. Ama sadece... beni kaybetme. Burada bir sürü insan var."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Hedef kitlesinde çok az kişi olmasına rağmen çok fazla insan vardı ve bu yüzden güvende olacağını varsaydım. Ama onun yerinde olmanın, kalabalığın her an değişebileceğini ve özellikle de Desmond ya da Fergus'un yokluğunda panik yaşanabileceğini hayal etmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Bu gerçeklikle yaşamanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hızımı yavaşlatıp onun yanında yürüdüm ve insanların bizi nasıl algıladığını düşünmemeye çalıştım. Tabii dikkat ettiklerini varsayarsak. Fakat

Belki de el ele tutuşmak zorunda olmadığımızı düşündüm. Belki de aramızdaki kimya yeterince aşikârdı.

"Bana neyi sevdiğini gösterecek misin?" diye sordu.

"Sana neyi sevdiğimi göstereceğim."

Onu Danimarkalı-İzlandalı sanatçı Olafur Eliasson'un iki çarpıcı eserine götürdüm. *Yeni Gezegen*, dönen büyük bir çelik ve renkli cam oloid. Ve *Dew Viewer*, sayısız gümüş kristal küreden oluşan ve çoklu yansımalar yaratan bir küme. İkisi de büyüleyici, unutulmaz.

Hayes, *Dew Viewer* kurulumundan önce kulağıma, "Orada bizden çok var," diye fısıldadı. "Tüm küçük Hayesler ve Solènesler... en az iki yüz kişi kadar."

"En azından."

"İkimizin çoğalmasından hoşlanıyorum,"

dedi yumuşak bir sesle. "Neyi ima

ettiğinden emin değilim." "Hiçbir şey."

Gülümsedi. "Hiçbir şey."

* * *

Ana koridordan geri dönerken Gagosian'a uğradık ve Hayes'i arkadaşım Amara Winthrop ile tanıştırdım. August Moon'un *Today* Show'a çıktığı ve beni ve Manhattan'ın merkezindeki herkesi on beş dakika geç bıraktığı sabah Peninsula'da kahvaltıda tanıştığım Amara'ydı. Ama onu Grand Palais'de tanıdıysa da belli etmedi. Adını ve soyadını kullanmama ve onu "arkadaşım" olarak tanıtmama rağmen. "Müşterim" değil. Deneme yapıyordum.

"Her gibi muhteşem görünüyorsun."

Amara'nın saçlarını yeniden şekillendirmesini izledim. Kalem eteğinin üzerine peplum blazer ceket giymişti. Terzilik kusursuz, muhtemelen İngiliz. Yüksek lisans okulundayken, Bedford Hills'ten gelen ve hepimizin gözünü korkutan sarışındı.

"Evet... bilirsiniz: birden fazla derece ve yine de her şey bacaklarınıza bağlı. Ama sanat satmalı, değil mi?"

Buna gülümsedim. Lulit ve ben birçok kez aynı durumdan yakınmıştık. "Evet. Sanat satmalıyım."

"Bu akşam yemeğe geliyorsun, değil mi?"

"Geliyorum."

"Akşam yemeği mi?" Hayes başını eğdi.

"Sana bundan bahsetmiştim. Bu haftaki tek iş yemeğim bu."

"Sanırım uygun bir şekilde unuttum."

Yirmili yaşlarının başında iki genç kadın, standın ön tarafına yakın John Chamberlain heykellerinden birinin etrafında dönüyordu. Hayes'i tanıdıkları belliydi, çünkü bize doğru gizlice bakmaya devam ediyorlardı. Hayes görmezden gelmeyi başardı.

"Beni terk edip duruyor," dedi Amara'ya. Bu da hemen hemen her şeyi açıklıyordu.

Hesaplamak için bir saniye bekledi ve sonra "O zaman gelmelisin" diye cevap verdi.

Bana baktı, alaycı bir gülümseme oluştu. "Belki bunu yaparım."

"*Pardon.*" Genç kadınlardan biri nihayet yaklaştı. "*Affedersiniz, fotoğraf çekmek mümkün mü?* Fotoğraf çekebilir miyiz?"

"*De l'art? Oui, bien sûr*," diye yanıtladı Amara.

"*Hayır. De lui. Avec Hayes.*" Fransızların *H* harfini telaffuz etmeme gibi sevimli bir yöntemi vardı. "Bizimle bir fotoğraf çekilebilir misiniz, 'Ayes, lütfen?"

Amara gözle görülür bir şekilde kafası karışmış bir halde bakarken Hayes onları kırmadı. Sanki adını bilen yabancılarla fotoğraf çektirmek hiç de sıra dışı bir şey değilmiş gibi "Ee, bu gece..." diyerek sohbete geri döndüğünde Amara onu durdurdu.

"Oh. birisin, değil mi?" "Biri mi?

Evet." Gülümsedi.

"Tamam, bir yolunu bulacağım. Ama evet, gelmelisin. Eğlenceli bir grup. Onu da getir." "Birine" bakmadan önce bana döndü. "O seni getirsin."

* * *

Avenue Matignon'daki Market'te geç saatte rezervasyonumuz vardı. On kişiydik ve bize arka odadaki büyük masayı verdiler. Gözlerden uzak, şık bir yerdi,

sıcak bir şekilde aydınlatılmıştı. Otelde bir cilveleşme ve duşun ardından Hayes'in bize katılmasından memnundum. Biraz yabancılık çekeceğinden korkuyordum. Ama o kadar terbiyenin ve dünya çapında bir ünlü olarak geçirdiği üç yılın bir anlamı olmalıydı.

George V'de giyinmeye devam ederken Amara'dan eğlenceli bir mesaj aldım:

> Erkek oyuncağını Google'da arattım. WTF? Bunu nasıl yaptın??? Eğer biz eski sanatsever tiplerle dışarı çıkmak istemezsen, bunu anlayışla karşılarım. Muhtemelen ben de istemezdim. Ama daha sonra detaylara ihtiyacım olacak. Hem de çok. Xoxo

Ama restoranda ketumluğunu . Hareketli bir gruptu: Amara; Lulit; Paris ve Londra'da galerileri olan Christophe Servan-Schreiber; Christophe'nin sanatçılarından ressam Serge Cassel; Milanolu koleksiyonerler Laura ve Bruno Piagetti; Gagosian'ın Paris şubesinden Jean-René Lavigne; Londra'dan sanat danışmanı Mary Goodmark ve biz.

Sayamayacağım kadar çok şarap vardı ve çok gürültülüydük. Özellikle de İtalyanlar. Hayes ve ben masanın banket tarafına oturduk, sırtımız pencereye dönüktü, yanımızda Christophe, Lulit ve Serge vardı. Bütün gece elimi tutmayı başardı. Ben de onu durdurmadım.

"Solène'i nereden tanıyorsun?" Christophe sevgilime sordu. Bir saatten daha uzun bir süredir oradaydık ve ortak mezeler üzerinde çalışıyorduk: siyah trüf mantarlı tarak tartar ve siyah trüf mantarlı ve fontinalı pizza. Masanın yarısı önceki gün iki milyon dolara satıldığı iddia edilen bir Anish Kapoor tablosunu tartışıyordu. Diğerleri ise geçmiş sanat fuarlarının savaş hikâyelerini anlatıyor, Mary ve Jean-René Frieze Londra'da neleri kaçırdığımız konusunda bizi bilgilendiriyordu. Hayes de saygıdeğer sanat simsarının sorularını yanıtlıyordu.

Sırıtarak bana doğru döndü. "Solène" -sesi derin, hırıltılı ve imalarla doluydu- "seni nereden tanıyorum?"

O sırada parmakları dizlerimin arasına kaydı ve ıslandığımı hissettim. Onunla çok az şey yapabildim.

Gülümsedi ve Christophe'a doğru döndü. "Biz çok iyi arkadaşız."

"Öğrenci misin?"

"Hayır," diye güldü.

"Sanatçı mısın?"

Hayes başını salladı. "Çiçeği burnunda bir koleksiyoncu."

"Fuarda özel bir şey gördün mü?"

"Hmm." Hayes bir süre düşündü ve bu öğleden sonra hiçbir şey hatırlamamış olmasından korktum. "Basquiatlar özellikle ilgi çekiciydi," dedi sonunda. "Öfkeli, dengesiz. Ama o hep böyle görünüyor, değil mi? Şeytanları işinde kendini belli ediyor.

"Solène'in standında Nira Ramaswami'nin çok beğendiğim birkaç parçası vardı. Çok şiirsel. Melankolik. Ve Olafur Eliasson enstalasyonları. Bunların içinde kendinizi kaybedebilirsiniz. Gerçekten..."

Kendimi kucağına gömüp sikini yalayabilseydim, hemen o yapardım. Kimdi bu kişi ve benim sanat acemime ne yapmıştı? En iyi ihtimalle benim yorumlarımdan bazılarını kusmasını beklerdim ama bunların hepsi onun kendi düşünceleriydi.

"*Sì, mi piace molto.* Buna, Basquiat'ya bayılıyorum," diye konuştu Laura masanın karşısından. "Nasıl hissedebiliyorsun... *il dolore. Come si dice?*" Yanındaki Bruno'ya döndü, siyah saçları sallanıyordu. Laura'nın kaymak taşı gibi bir teni ve cömert dudakları vardı. Domates kırmızısı muhteşem bir elbise giymişti, derin yakası kuğu gibi boğazını ortaya çıkarıyordu.

"Acı," dedi Bruno. Laura'dan daha yaşlıydı, biberden çok tuzluydu, belirgin bir çenesi ve Como Gölü'nde bir villası .

"*Sì.* Acıyı hissediyorsun. Seviyorum."

"Acıyı hissetmeme gerek yok," diye katkıda bulundu Lulit. "Çoğu sanatçının biraz çılgın olmasını takdir ediyorum - alınma Serge - ama bunu her zaman eserde hissetmem gerekmiyor. Bazen sadece bakmak ve mutlu olmak istiyorum."

"Murakami gibi," dedim, "belli dozlarda."

"Murakami gibi, evet." Gülümsedi. "Dünyada o kadar çok olumsuzluk var ki, bazen sanatın beni ayağa kaldırmasına ihtiyaç duyuyorum."

Hayes, Cabernet Sauvignon'unu yavaş ve hipnotik bir şekilde kadehinde çeviriyordu. "Belki Murakami'nin eserlerinde acı vardır ama biz bunu hissetmeyiz çünkü onun dehasını hayata geçirenler onun köleleridir."

O zaman hepimiz dönüp ona baktık, merak içindeydik.

"Ne iş yapıyorsun?" Christophe sordu. Tam olarak anlayamadığınız aksanlardan birine sahipti. Fransız bir baba, İngiliz bir anne, İsviçre'de yatılı okullar. Sanat dünyasında oldukça yaygın olan uluslararası bir çorba.

"Ben bir şarkıcı-söz yazarıyım. Bir müzik

grubundayım." "Ne tür müzik?"

"Baba, çoğunlukla."

Serge, Jean-René ve Lulit olumsuzluk konusuna devam ederek geçtiğimiz yıl Fransa'da antisemitizmin rahatsız edici yükselişini ve bunun sonucunda göç eden çok sayıda Yahudi'yi tartışmaya başladılar.

Jean-René masanın uzak ucundan eğilerek, "*Korkunç*," dedi. "*C'est vachement triste, et ça va continuer à se dégrader, c'est sûr. Eğer bir insan hiçbir şey yapmazsa, hiçbir şey söylemezse... Ne zamana kadar devam edecek? Önceki gibi mi? Hayır, soru değil!*"

"Pop müzik, bu güzel," diye devam etti Christophe, elindeki konuşmanın ağırlığını görmezden gelerek. "Peki konserleriniz var mı?"

"Var. ." Hayes başını salladı.

"Peki siz ... ne ... sopalar gibi mi oynuyorsunuz?"

Amara masanın karşısından seslendi. "Oh, Christophe, seninle dalga geçiyor. Hayes şu pop grubu August Moon'da. Milyonlarca albüm sattılar ve epey bir takipçileri var. Çoğunlukla genç kızlardan oluşuyor."

"Bu sensin! Sen olduğunu düşünmüştüm!" Mary neredeyse şarabını tükürüyordu. "Geçen gün sizi *Graham Norton*'da gördüm. *Çok* çekiciydiniz. Bütün kızları *çok* mutlu ettiniz. Yeğenlerim çıldıracak."

"Gerçekten mi?" Christophe eğleniyordu. "Sen ünlü müsün? O ünlü mü, Solène?" Bana doğru eğildi.

"Bazı çevrelerde," dedim sevgilimin elini sıkarak.

"Ama belli ki bu değil," diye güldü Hayes.

"Erkek grupları müzik dünyasının Murakami'si gibidir." Amara sırıttı, gözleminden memnun olmuştu. "Kimse dehanın ardındaki acıya odaklanmıyor. Biz sadece sana bakıp mutlu olabiliyoruz..."

Hayes bir an için yüzünü buruşturdu. "Belirli dozlarda mı?"

"Her dozda." Kadın gülümsedi.

"Bunun için teşekkür ederim. Çok naziksiniz. Sanırım..."

Vittel'inden bir yudum alarak başını salladı. "Yaptığın işte çok iyi bir şey var. Aksi takdirde bu kadar takipçiniz olmazdı. Demek istediğim, genç kızlar ve onların tüm endişeleri ve çılgınlıkları, mutlu etmek için en zor yaşlar..."

"Orta yaşlı kadınların yanı sıra," diye ekledi Mary.

"Orta yaşlı kadınlar dışında," diye güldü Amara, "ve belli ki piyasayı ele geçirmişsiniz."

"Baskı yok," diye kıkırdadı.

Elini tekrar sıktım. Sanatının takdir edildiğini duymak onun için iyi bir şeydi, özellikle de bu yargılayıcı kalabalıkta. Gerçi aslında bunu benim söylemem gerekirdi.

"Peki sanat hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Christophe devam etti.

Hayes gülümsedi, eli tekrar dizime kaydı. "Olağanüstü bir öğretmenim var..."

* * *

Onu eve yeterince hızlı götüremedim. Bunun suçunu şaraba, Paris'e, Murakami ve Basquiat hakkındaki bilgili fikirlerine atabilirdim, ama sonuçta bu sadece onun neler yapabileceğini bilmemden kaynaklanıyor olabilirdi. Onunla birlikteyken hissettiğim büyünün.

"*Çok* çekiciydin, Hayes. Bütün kızları *çok* mutlu ettin..."

Mary'den alıntı yaptığımda asansörde sekizinci kata çıkıyorduk, tamamen ona doğru bastırmıştım, ağzım boynundaydı.

"Yaptım. *Yaptım*."

"Neden bana... kızları nasıl bu kadar mutlu ettiğini göstermiyorsun?"

Kıkırdadı, müstehcen. "Burada mı?"

"İşte." Elim ceketinin açıklığından içeri kayarak kemerini buldu.

"Hayır."

"Hayır mı?" Bu ondan duymaya alışık olduğum bir kelime değildi. "Burada kameralar var."

Asansörün köşelerine baktım. O haklıydı. Onları hiç düşünmediğim ve Hayes'in mahremiyet konusunda çok farklı bir farkındalığa sahip olduğu fikri beni şaşırttı.

"Sanırım kızının seni nasıl mutlu ettiğimi görmesini istemezsin." "Hayır. Muhtemelen istemem."

* * *

"*Burada* kamera var mı?" Bizim kata ulaştığımızda ve çatı katının kapısına yaklaştığımızda sordum.

Anahtar kartını bulmak için ceplerini karıştırıyordu. "Genellikle, evet." "Bu çok kötü o zaman." Ellerim tekrar kemerine uzandı, Pantolonunun tokasını, fermuarını hızla açıyordu.

"Siktir," diye güldü, bileğimi tutarak. "Söylediğim bir şey yüzünden mi? Yer mantarı yüzünden mi?"

"Evet." Parmaklarım pantolonunun ön kısmına kaydı. Hayes ve onun mükemmel aleti. "Yer mantarları."

"Siktir," diye tekrarladı, gözlerini kapatarak. Kapalı kapımızın önünde bir süre öylece kaldık, George V.'deki yarı özel koridorumuzda ona mastürbasyon yapıyordum.

"Başımızı belaya sokacaksın." "*Ben* mi?"

"Öylesin." Sonunda beni durdurdu, anahtar kartını salladı ve beni içeri çekti.

Hayes kapıyı arkamızdan kapattı ve beni sertçe duvara fırlattı. "Nerede kalmıştık?"

"Truffles."

"Truffles." Paltomu çıkarırken ağzı benimkinin üzerindeydi. Elleri elbisemin yüzeyinde geziniyor, etek ucunu yukarı kaldırıyordu.

"İşim bitmemişti."

"Öyle değil ?"

Başımı salladım, kendimi onun elinden kurtardım ve dar fuayede dizlerimin üzerine çöktüm.

Oturma odasına bile gidemedik.

"Lanet olsun..." Elleri saçlarımdaydı, ceketi hâlâ üzerindeydi, pantolonu baldırlarındaydı. Hayes, mutlu yerinde.

Ama onun tepkisine ne kadar bayılsam da, *ona* ne kadar hayran olsam da, bu hareketin bana düşünmek için bu kadar çok zaman vermesinden nefret ediyordum. Ve aklım hep karanlık yerlere gidiyordu. Bu kadar genç biriyle ne halt ediyordum? Ve Tanrı aşkına, nasıl olmuştu da kendimi burada, beş yıldızlı bir otelde diz çökmüş, bir erkek grubundaki bir adamın aletini emerken bulmuştum? Ve Tanrım, lütfen kızımın bunu yapmasına asla izin verme. Asla tahmin edemeyeceğin şeyler.

"Siktir, siktir, siktir, Solène." Boşalmadan önce beni durdurdu, beni yerden kaldırdı ve bir kez daha duvara yapıştırdı. "Paris sana bunu mu yapıyor? Buraya daha sık gelmemiz gerekecek..."

"Benim için sorun değil."

"Anlayabiliyorum," diye mırıldandı, parmakları külotumun içine kayıyor, kolayca içime giriyordu. "Fu-uck."

"Bu çok fazla 'sikiş' demek. Senin için bile."

Gülümsedi ve iç çamaşırımı çıkardı. "Sayıyor musun?" "Belki."

"Yapma."

Beni yerden kaldırdı, aletini içime soktu ve ıslak parmaklarını ağzıma yerleştirdi ve iki dakika önceki tüm karanlık düşüncelerimi unuttuğumu söylemem yeterli olacaktır.

* * *

Kollarım boynunda, bacaklarım belinde ve elbisem gövdemin etrafında bükülmüş ve kıvrılmış haldeyken, sancıların içinde bir yerde, Daniel'ın birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca beni hiç böyle becermediğini fark ettim. Başlangıçta bile değildi. Bu kadar güçlü değildi, bu kadar değildi, bu kadar sınır tanımaz değildi ve kesinlikle bu kadar

tutkulu. Ve Hayes'le yaptığımız onca şeye rağmen, henüz ortaya çıkarmadığı çok daha fazla şeyi olduğu hissine kapıldım.

. Yere düşmeden önce çığlık attığımı ve onun parmaklarını dudaklarıma bastırdığını belli belirsiz hissediyordum.

"Siktir." Gülüyordu, antrede secde halinde yatıyordu. Pantolonu hâlâ ayak bileklerinde, ceketi, gömleği ve çizmeleri hâlâ üzerindeydi.

"Bu kadar komik olan ne?" Gamzelerini öpmek ve sıcaklığını hissetmek için üzerine çıktım.

"*Sen.* Sen. Sen. *Gürültülüsün.* Bayan 'Ben Hiç Çığlık Atan Bir Kız Olmadım'." Hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyordum. "Bunu ben mi söyledim?"

Başını salladı, gözleri kapalıydı. "New York'ta. Four Seasons'ta."

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Sana söylemiştim: Her şeyi hatırlıyorum."

Bir an sessiz kaldı, eli saçlarımda oynuyordu.

"Ve şimdi her zaman Paris'teki Four Seasons'ta ne kadar gürültü yaptığını hatırlayacağım."

Güldüm. "Harika."

Tekrar başını salladı, uykulu bir halde. "Harikaydı. Harikadan da *iyiydi*. Seni yüksek sesle seviyorum. Erken doğum günün kutlu olsun, Solène Marchand..." Bir an için kendinden geçti ve onu öptüğümde fısıldadı, "Sana aşık oluyorum. Bunu ortaya koyacağım, çünkü yapabilirim. Çünkü başka biriyle yatarsam yapamayacağımı söylemiştin ve yatmıyorum, işte böyle..."

"Şşşt." Parmağımı ağzının üzerine koydum. "Uykunda konuşuyorsun."

"Uyumuyorum," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı.

Yerde uzun bir süre sessiz kaldık, ta ki onun menisinin içimden sızdığını, kalçalarımın arasından damladığını hissedene kadar. Tüm küçük Hayesler ve Solènesler...

"Birdenbire sanat hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun, Hayes?"

Bir an cevap vermedi, bayıldığından emindim ama sonra gülümsedi, baygındı. "Bir kitap okudum."

"Kitap mı okudun?"

Başını salladı. "*Sanat Dünyasında Yedi Gün.* Ne yaptığınız hakkında bir şeyler öğrenmem gerektiğini düşündüm..."

Ve o anda yarı uykuda olduğu için şükrettim. Çünkü uyuduğu için ağladığımı göremiyordu.

* * *

Pazar günü, iki tam gün zaman öldürdükten sonra Hayes huzursuzlandı.

Panayırdaki beşinci ve son günüm için giyinmemi izlediği yatağın üzerine yayılmış pozisyonundan, "Lütfen kal," diye yalvardı.

Saat on biri çeyrek geçiyordu ve öğlene kadar Grand Palais'de olmam gerekiyordu. "Yarın bütün gün benimle olacaksın. Söz ver."

"Yeterince iyi değil. Seni şimdi istiyorum." Güldüm, eteğimin fermuarını çektim. "Yine mi?"

Gülümsedi, yanağını katlanmış kollarına dayadı, saçları kabarık ve dağınıktı, tek kıyafeti bir çift siyah Calvin Klein boxer külottu. "Sadece senin yanında olmak istiyorum. Gitme. Lütfen gitme."

Küpelerimi ve Hayes'in ödünç aldığı saati takmayı bitirdikten sonra ona doğru ilerledim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen çok, çok, çok karşı konulmazsın. Bunu biliyorsun. Ama çalışmak zorundayım. Lütfen buna saygı göster."

Saçlarını karıştırmama ve dudaklarını öpmeme izin vererek, cevap vermeden öylece yattı.

"Sana sonra mesaj atarım, tamam mı? Tamam mı?"

Başını salladı. Bu Hayes'ti, savunmasız.

* * *

O öğleden sonra Grand Palais her zamankinden biraz daha boş geldi ve bunu havada hissedebiliyordum: güzel bir şeyin sonu. Satılmamış iki parçamız kalmıştı ve Lulit ile ben şimdiden Aralık ayındaki Miami'den bahsediyorduk. Enstalasyon, partiler... Başımı kaldırdığımda Hayes'in standımıza doğru yürüdüğünü gördüğümde saat daha üç buçuk olmamıştı.

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" diye konuşmaya başladı. Selamlama yok, öpücük yok.

Lulit ve ben bakıştık.

"Pazar mı? Yirmi altıncı Ekim mi? Fuarın son günü mü?"

"Otuzlu yaşlarınızın son günü," dedi.

"Şşşt," diye güldü Lulit. "Kimse bunları yüksek sesle söyleyemez."

"Özür dilerim. Bu doğru..." Kenji Horiyama heykellerinden birine hayranlıkla bakan Fransız bir çift kabinden çıkarken durakladı. "Yani..." diye devam etti, bana doğru ilerleyerek, "Onu ben alıyorum."

"Sen nesin?" Lulit dedi ki.

"Onu alıyorum," diye tekrarladı Hayes, eli bileğimi sarmıştı. "Onu alabilir miyim? Onu alıyorum."

"Hayes, çalışıyorum."

"Çalışıyor."

"Bugün senin doğum günün, burası *Paris*." Melek gibi yüzü kalbimi biraz kırdı.

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum ama yarın bütün gün bizim. Bu gecemiz var."

"Bir şey satın alırsam, bu bir fark yaratır mı?" Gözleri duvarları tarıyordu.

"Bunu yapmanı istemiyorum."

"Ya bunu yapmak istersem?"

"Bunu yapmanı istemiyorum," diye tekrarladım.

O sırada Lulit gözüme çarptı ve yüzünde okuduğum ifade beni soğuttu. Adamın teklifiyle eğleniyordu. Adamın anlaşmayı tamamlamak için aşırıya kaçacağını çok iyi biliyordu. Gözleri her şeyi anlatıyordu: *Git. Sat. Sanatı. Zengin beyaz adamlara.*

"Hayır." Başımı salladım.

"Hâlâ ne var?" Lulit'e döndü. "Hâlâ iki tane kaldığını söyledi. Hangileri bunlar?"

"Bir Ramaswami var. Ve Kenji'nin heykellerinden biri."

"Hangi Ramaswami?" diye sordu ve Lulit eliyle işaret etti.

Nira Ramaswami'nin tuval üzerine yağlıboya çalışmaları, anavatanı Hindistan'da kadınların içinde bulunduğu kötü durumu ayrıntılı bir şekilde ele alıyordu. Tarlalardaki kimsesiz figürler, yol kenarındaki genç kızlar, düğün günlerinde güvenen gelinler. Heyecan verici, tutkulu, kara gözler ve ciddi yüzler. Bu resimler her zaman ilgi çekiciydi, ancak Aralık 2012'de Delhi'de yaşanan toplu tecavüz, konuya olan ilginin artmasına neden oldu ve birdenbire yoğun talep görmeye başladı.

"Bu mu?" Hayes'in gözleri parladı. "Bunu sevdim."

Mango Ağacındaki Sabina.

"Ucuz değil."

"Ne kadar ucuz değil mi?"

"Altmış," dedi Lulit iddialı bir

şekilde. "Bin mi?"

"Bin. Euro."

"Siktir." Hayes durakladı. Gözleri Lulit'ten tabloya kaydı. Nira'nın fuardaki tüm eserleri arasında en moral verici, en umut verici olanıydı bu.

Eli hâlâ bileğimi sarıyordu. "Eğer satın alırsam, almama izin verecek misin?"

"Hayır. Hayes, yapma. Sekizde işim bitecek."

"Onu almama izin verecek misin?" diye tekrarladı

Lulit'e. Lulit başını çok ince bir şekilde eğdi.

"Güzel. Tamamdır."

"Hayes, saçmalıyorsun. Bunu yapmana izin vermeyeceğim." "Solène.

Çoktan yapıldı."

Orada öylece durdum, afallamıştım. "Bu biraz kölelik gibi hissettiriyor.

Beyaz kölelik." "Özgürlüğünüzü satın almam dışında, hizmetlerinizi satın almıyorum. Yapma.

fazla düşünme."

* * *

Birinci kattaki kalabalığın arasından geçip sokağa çıktık, Hayes tüm bu süre boyunca elimden tutup bana yol gösterdi. Kendimi çok açık ve net hissediyordum ve tek düşünebildiğim Avrupa sanat dünyasının nasıl

uygunsuz bir ilişkiye girmek için ortağımı terk ettiğim gerçeğinden bahsediyordum.

Champs-Élysées'nin yanına çıktığımızda kızlar vardı. Bir sürü. Ne de olsa Pazar öğleden sonraydı. Hayes bir anlığına güneş gözlüklerini ve gri örgü şapkasını taktığında ondan uzaklaştım ve kollarımı kavuşturdum.

Taksi kuyruğuna doğru "Birlikte değilmişiz gibi mi davranacaksın?" diye sordu.

Güldüm, tedirgindim. TMZ'nin tekrarlanmasını

istemiyordum. "Her neyse."

Önümüzde iki genç kızı ve bir oğlu olan bir aile vardı. Hayes'i hemen tanıdılar ve Japonca bir sürü ciyaklama ve mırıldanmadan sonra ondan bir fotoğraf kopardılar. Her zamanki gibi cana yakındı.

Genç oğlumla birlikte, rüzgara karşı sarmalanmış bir şekilde kenarda durdum.

Takside Hayes şoföre Marais'deki bir adresi sayıkladı ve sessizce Champs-Élysées'den aşağıya, Place de la Concorde'dan geçerek Quai des Tuileries boyunca doğuya doğru ilerledik.

Bir ara koltuğun üzerindeki eline uzandım ve o da elini çekti. "Kızgın mısın? Bana mı? Az önce yaptığın şeyden sonra bana kızgın mısın?"

Pencereden Seine Nehri'ne, Musée d'Orsay'a ve güneye bakıyordu. Günün bu saatinde ışık çok güzeldi. Grinin içinde bile her şey değişen yapraklarla altın ve kızıl renklere bürünmüştü. Öğleden sonraki gökyüzünü neredeyse bir haftadır görmediğimi fark ettim.

Bir süre Hayes konuşmadı. Ve sonunda konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Kendime kızgınım. Sadece günü seninle geçirmek istedim."

"Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum. Ama bir Hugh Grant filmindeymişsin gibi büyük jestler yapamazsın. Beni ya da zamanımı *satın al*amazsın."

Sonra bana döndü, alt dudağını kemiriyordu. "Özür dilerim."

"Sana çalışmam gerektiğini söyledim ve sen buna saygı göstermedin. Bu tamamen bencilce ve kaba bir davranış. Ve haklıydın."

"Özür dilerim," diye tekrarladı.

"Her zaman istediğini elde edemezsin, Hayes."

Bir dakika boyunca bakışlarımı tuttu, hiçbir şey söylemedi. Sol taraftaki Louvre'un yanından hızla geçiyorduk.

"O tabloyu *istiyor* musun ki?" "Çok

güzel."

"Çok güzel. Ama konumuz bu değil. Sanat satın almak aceleci ya da manipülatif bir şey olmamalı. Bu saf bir şey olmalı."

Belli belirsiz gülümsedi. "Sen biraz idealistsin, biliyorsun."

"Belki de."

Yine sessizdi ama uzanıp serçe parmağını araba koltuğundaki parmağıma doladı ve bu küçük hareket yeterli oldu.

"Neden benimle görünmek istemiyorsun?" Sorusu beni şaşırttı. "Neden? Neden bu kadar rahatsızsın? Neden ? İnsanlar öğrendiğinde ne olacağını düşünüyorsun? Birlikteyiz, değil mi?"

"Bu biraz karışık, Hayes-"

"Öyle *değil*. Senden hoşlanıyorum. Sen de benden hoşlanıyorsun. Başkalarının ne düşündüğünün ne önemi var? Neden umursuyorsun ki?"

"Nasıl *yapmazsın*?"

"Ben bir *erkek grubundayım*. Eğer insanların hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorsam, o zaman kesinlikle yanlış iş koluna girmişim demektir.

"Cidden, Solène, neden umursuyorsun? Yani mahremiyetinizi korumak istiyorum çünkü Isabelle'in bu şekilde öğrenmemesi gerektiğini düşünüyorum. Ama benimle görülmekten rahatsız olmanın başka bir nedeni varsa, o zaman bunun ne olduğunu bilmem gerekir."

Taksi Hôtel de Ville'in yanından geçip Marais'ye girerken sessizdim. Parisliler sürüler halinde sokaklara döküldü.

Ona tamamen aşık olmamı engelleyen milyonlarca şeyi umursamamayı o kadar çok isterdim ki. "Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Başla," dedim.

"En baştan başla."

Tam o sırada taksi durdu ve Arap şoförümüz "*Trente, Rue du Bourg Tibourg*" diye anons etti.

Hayes cüzdanını çıkararak, "*Oui, merci, monsieur*," dedi. İngiliz aksanlı Fransızcası çok çekiciydi.

Taksiden indik ve ünlü çayevi Mariage Frères'in önündeki dar sokağa girdik. Tabii ki beni çaya götürecekti. Ne de olsa saat dörttü.

"Mariage Frères!"

"biliyor musun?"

"Burayı *çok seviyorum*. Babamın annesi beni buraya getirirdi. Ve bana Fransız olmakla ilgili ders verirdi. Yüz yıl önce... sen doğmadan önce."

Kocaman gülümsedi, elimi tuttu ve beni içeri götürdü. "Seni seçmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

"*Beni* mi seçtin?"

Başıyla onayladı. Dükkânın restoran bölümüne geri döndük ve oturmak için bekledik. Hayes adını söyledi. Görünüşe göre rezervasyon yaptırmıştı, ki bunu komik buldum, başından beri bu yarı çocuk hırsızlığını yapacağına inanma cüretini göstermişti.

"Neden beni seçtin, Hayes?"

"Çünkü seçilmek istiyor gibi görünüyordun."

Tedirgin bir şekilde güldüm. Parmaklarımız hâlâ birbirine dolanmıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu tam olarak düşündüğünüz anlama geliyor."

Bunu bir süre orada bıraktı, başka bir şey söylemedi.

Ev sahibi bizi hemen arka taraftaki küçük bir masaya oturttu. Ama oda iyi aydınlatılmıştı ve eşimin kim olduğunu saklamak mümkün değildi. Boyundan, şapkasından, güneş gözlüğünden olabilirdi ama kafalar dönüyordu. Tekrar.

"En iyi yanı," dedi Hayes, oturup menülerimizi aldıktan sonra bana doğru eğilerek, "tamamen keyfi olan tüm bu sevimli küçük kurallara sahip olmanızdı."

"Hiçbir şeyi , değil mi?"

". O yüzden bana tutmayı planlamadığın sözler verme."

Zeki olmak için mi söylüyordu emin değildim ama uzun süre aklımdan çıkmadı.

"Söyle bana," diye devam etti, "neden benimle görünmek istemediğini söyle. Grup yüzünden mi? Yaş farkı mı? Şöhret meselesi mi? Üniversiteye gitmemiş olmak mı? Bunların hepsi bir arada mı? Sorun ne?"

O güzel kafasında hayal ettiği listeye gülümsedim. "Üniversiteye gitmemiş olmak mı?"

Omuz silkti. "Aklının nasıl çalıştığını bilmiyorum. Keyfi, hatırladın mı?"

Bir anlığına onu içime çektim. Beresini çıkardığından beri saçları yirmi bir yöne dağılmıştı. Botticelli yüzü.

"Senin için çok yaşlıyım, Hayes."

"Buna gerçekten inandığını sanmıyorum. Yani, benden hoşlanıyor musun? Birlikte olduğumuzda eğlenmiyor musun? Konuşmayı takip etmekte sorun yaşadığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman buna gerçekten inandığını sanmıyorum. İnansaydın burada olmazdın. Bence başkalarının ne düşündüğünü ya da ne söylediğini önemsiyorsun ve seni mahveden de bu."

Durakladım. "Nasıl umursamazsın?"

"Hakkımda ne kadar çok *şey* söylendiğini biliyor musun? Ne kadar sikime taktığımı biliyor musun? Sıfır."

Orada oturmuş, güneş gözlüklerini masaya vurmasını izliyordum.

"Benim hakkımda ne dediklerini biliyor musun? Eşcinselmişim, , Oliver'la yatıyormuşum, Simon'la , Liam'la yatıyormuşum, üçüyle de aynı anda yatıyormuşum. Menajerimiz Jane ile yatıyorum, çekici biri ama hayır. Hiç konuşmadığım en az üç farklı aktrisle yattım. Üç farklı kıtada en az dört evliliğimi mahvettim ve en az iki çocuğum var... *Yirmi* yaşındayım. Tüm bunları ne zaman sığdırmış olabilirim ki?"

Gülmeye başladım.

"Keşke bunu uyduruyor olsaydım, Solène, ama uydurmuyorum. İşte bu yüzden internette okuduğunuz her şeye inanmamalısınız. Oh, ve Rihanna benim hakkımda bir şarkı yazmış olabilir ya da olmayabilir. Çünkü seks yapmış olabiliriz de olmayabiliriz de..."

"*Rihanna ile seks yaptın mı?*"

O zaman bana tam olarak çözemediğim bir bakış attı. *Ne cüretle benim yaptığımı düşünürsün* ve ne cüretle *bana sorarsın?*

"Rihanna kendi şarkılarını yazıyor mu ki?"

"Asıl noktayı kaçırıyorsun."

"Özür dilerim. Devam et."

"Seninleyken gerçekten çok mutluyum. Senin de aynı şekilde hissettiğini anlıyorum. Ve eğer bu doğruysa, insanların aramızdaki yaş farkı hakkında ne düşünüp düşünmediklerini umursaman gerektiğini sanmıyorum. Dahası, yaşlarımız ters olsaydı, kimse kılını bile kıpırdatmazdı. Haksız mıyım? Yani şimdi bu sadece cinsiyetçi, ataerkil bir *saçmalık* ve sen bana bunun mutluluğunu belirlemesine izin verecek türden bir kadın gibi gelmiyorsun. Tamam mı? Gelecek sayı..."

O sırada garsonumuz masaya geldi ve doğal olarak ikimiz de menüye bakmamıştık.

Hayes, "*Encore un moment, s'il vous plaît*," diyerek onu kovdu.

Ayrıldığında Hayes öne doğru eğildi ve iki elimi birden tuttu. "Bence eve gittiğimizde Isabelle'e gerçeği anlatmalısın. Ona söylemeden bunu tekrar yapabileceğimizi sanmıyorum. Bunun onun için adil olduğunu düşünmüyorum. Ve ben bunu tekrar yapmak istiyorum."

"Bugün çok şey öğreneceğiz."

"Sen kırk yaşına gelmeden önce her şeyi halletmeye çalışıyorum." O yarım gülümsemesiyle gülümsedi. "Ayrıca oteldeyken doğru düzgün sohbet edemiyorum çünkü seni becermekten başka bir şey düşünemiyorum.

"Yani..." Arkasına yaslandı ve menüsünü açtı. "Çay ister misiniz?"

* * *

Dışarı çıktıktan sonra dar sokakta kuzeye doğru ilerlerken Hayes kolunu bana doladı, koruyucuydu.

"Hadi bir *tabac* bulalım," dedi. "Sigara istiyorum."

Eğlenerek ona baktım. "Tamam..."

"Rihanna ile seks yapmadım," diye açıkladı ve sonra sırıttı. "Ama denemek istediğim için değil. Görünüşe göre onun tipi değilim."

"Yeterince kötü değilsin."

Gülümsedim. "Yeterince kötü

değilim."

"Sen benim için yeterince kötüsün."

* * *

Akşamın erken saatlerini Marais'de ve Île Saint-Louis'de dolaşarak geçirdik; burada Quai de Bourbon'dan aşağı inerek Place Louis Aragon'a, Seine Nehri'ne, Île de la Cité'ye, Notre-Dame'a ve Paris'in benim için büyülü olan her şeyine bakan adanın batı ucuna doğru yürüdük. Orada bir bankta oturup manzarayı ve birbirimizi seyrediyorduk, ta ki uzuvlarımız uyuşana kadar. Otuzlu yaşlarımda güneşin batışını izlemek için mükemmel bir yerdi. Ve 60.000 avroya değebilirdi.

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde Hayes ve ben bir içki içmek ve insanları izlemek için George V'in barına girdik. Oda dayanılmaz derecede eski dünyalıydı: kiraz ağacından paneller, desenli parke zeminler, kadife perdeler. Duvarları tilki avlarının karakalem çizimleri ve on sekizinci yüzyıl tarzı portreler süslüyordu. Otuz dolarlık kokteylleri yudumlayan çeşitli çiftler vardı. Tuhaf eşleşmeler, beklenmedik. Belki de bizden farklı değillerdi. Şöminenin yanındaki basma koltukta oturduğumuz yerden her şeyi inceledik.

Tüm ihtişamına rağmen Hayes bu köhne barda kesinlikle evindeymiş gibi görünüyor, toprak sahibi soylulardan biri gibi viskisini yudumluyordu. O kadar dengeli ve rahattı ki; o kadar *doğaldı* ki, izlemesi çok güzeldi.

Ailesinin Cotswolds'da bir yerdeki kır evinin de buradan çok farklı olmadığını düşündüm. Ve bir an için o hayatın neye benzeyeceğini hayal etmeye tenezzül ettim. Onunla bir hayat. Bahçede hafta sonları, corgis ve koyunlar. Sezon boyunca Londra'da akşam yemeği partileri. Sonra, aklıma geldiği kadar hızlı bir şekilde bu düşünceden sıyrıldım. Ne düşünüyordum ki?

"Bu bir trend mi?" dedi. Bir saatten daha uzun bir süredir oradaydık ve Galerie'den gelen grubun müziğini dinliyorduk. Standartlar, sulandırılmış çağdaş pop, "Mack the Knife" ve Pharrell'in "Happy "si ile karıştırılmıştı.

"Bu bir trend mi?"

"*Bu.*" Hayes başını eğerek odanın geri kalanını işaret etti. Müşteriler arasında en az yedi melez çift vardı. Bunlardan beşi altmış yaşlarında beyaz erkeklerle kırk yaşlarında Asyalı kadınlardan oluşuyordu.

"Kaliforniya'da bu tür şeyler normaldir."

"*Tam olarak* bu yaş dağılımı mı? Biraz tuhaf, değil mi?"

Şampanya kokteylimi yudumlarken omuz silktim. "Eva, Daniel'ın kız arkadaşı, Asyalı. Yarı Asyalı." Eva hakkında konuşmayı alışkanlık haline getirmemiştim. Birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca ondan yarım düzine kez söz etmiştim.

Elimi sıktı. "Özür dilerim. Bu açtığım için. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Genç olması beni rahatsız ediyor."

"Kaç yaşında?"

"Otuz."

Hayes kıkırdadı. "Otuz o kadar da genç değil."

"Kapa çeneni. Öyle."

"Bir de şu açıdan bak: Sen kazandın, değil mi? Çünkü ben ondan çok daha gencim."

Ona gülümsedim. Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti. Daniel'dan intikam almak için yola çıkmamıştım, hayatıma devam etmek için yola çıkmıştım. Bu bir rekabet değildi. Ama Hayes'in yirmi yaşında olmasının güzelliğinin bir parçası da buydu.

Bazen dünyayı tamamen farklı görüyorduk ve bu bazen canlandırıcı oluyordu.

"Hayes, sen kırk yaşına geldiğinde ben altmış yaşında olacağım,

biliyorsun değil mi?" "Seksi konuşmana bayılıyorum," diye güldü.

"Sadece bir gerçeği belirtiyorum."

Sonra içkisinden bir yudum aldı ve bana doğru eğildi. "Ellili yaşlarında da çekici olacağının farkındasın değil mi?"

"Ellili yaşlarıma kadar mı?" Güldüm. "O kadar

yaşlı mısın?" "Evet." Gülümsedi. "Michelle

Pfeiffer..." "Peki ya o?"

"Ellili yaşlarında. Hâlâ çok seksi. Julianne Moore, Monica Bellucci, Angela Bassett, Kim Basinger... Benim için yaşlarının uygun olduğunu söylemiyorum. Sadece bu kadınların yakın zamanda seksi olmayı bırakmayacaklarını söylüyorum."

Orada oturdum, onu içime çektim. Yanakları kızarmış, saçları diken diken olmuştu. Bu yetişkin odasında onun genç yüzü. "Bu listeyi kafanda mı taşıyorsun?"

Gülümsedi. "Diğer şeylerin yanı

sıra." "Hiç terapiye gittin mi?"

Yüksek sesle güldü. "Hayır. Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun? Şaşırtıcı derecede uyumluyum. Hiç terapiye gittin mi?"

"Evet."

"Hmm..." Başını eğdi. "İlginç..." "Annen kaç

yaşında, Hayes?"

Bir an durakladı ve sonra: "Kırk sekiz..."

Kahretsin. Rahatsız edici derecede yakındı. Yine de kesinlikle şaşırtıcı değildi. "Onun bir fotoğrafı var mı?"

Sehpanın üzerinden iPhone'unu aldı ve gezinmeye başladı. Sonunda elini uzattı. Anladığım kadarıyla ikisi kırsal bir bölgedeydi. Hayes Barbour ceket ve Hunter Wellies giymişti ve gülünç derecede İngiliz görünüyordu. O, Victoria, tam bir binici kıyafeti . Bir elinde kaskı vardı, diğer elinde de

Diğerinde yakışıklı bir at. Hayes'in başı ona dönüktü ve gözlerindeki ifade tam bir hayranlık ifadesiydi.

Çok güzeldi. Uzun boylu, saz benizli, porselen tenli ve dalgalı siyah saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Onun geniş gülümsemesine, gamzelerine ve gözlerine sahipti, ancak karga ayakları daha belirgindi. Yüz hatları biraz daha yumuşaktı ama onun annesi olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"At kim?"

Sırıttı. "Bu Churchill olurdu. Ve eminim ki onu benden daha çok seviyordur."

Güldüm. "İşte *bu* gelecekteki terapistin için bir şey."

Hayes telefonu benden aldı ve görüntüyü kapatmadan önce ona baktı. Sessiz ol.

"Sen ve yaşlı kadınlar arasında ne var, Hayes Campbell?"

Bardağında kalanı boşaltmak ve çeki imzalamak için zaman ayırdı, ağzında alaycı bir gülümseme yayıldı. "Kiminle konuşuyordun?"

"Hiç kimse."

"Google'da arıyordun."

"Bana yapmamamı söylemiştin. Hatırladın mı?"

Başını sallayarak dudağını ısırdı. "Hiçbir şey. Ben ve yaşlı kadınlar hakkında hiçbir şey yok."

"Yalan söylüyorsun."

Gülmeye başladı. "Hadi yukarı çıkalım."

"Seni o kadar kolay bırakmayacağım."

İç çekişi duyulabiliyordu. "Her tür kadından hoşlanırım." "*Yaşlı* kadınlardan hoşlanıyorsun. Belli bir tipin var." "*Sen* benim tipim misin?"

"Sanırım öyle."

Gülümsedi ve koltuğa geri gömüldü. "Yolda bir sürü seksi, neredeyse kırk yaşında boşanmış kadınla tanıştığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Homurdandı ve kollarını göğsünün önünde kavuşturarak savunmaya geçti. Bu onun tipik duruşu değildi.

"Bana Penelope'den bahset," dedim.

"Ne olmuş ona?"

"İlk kez nerede oldu?" "İsviçre'de."

"*İsviçre mi?*"

Başını salladı. "Klosters. Ol'un ailesiyle birlikte kayak tatiline gitmiştim."

Gülmeye başladım. "Aile seni İsviçre'ye kayak yapmaya davet etti ve sen de onların kızını mı becerdin?"

"Dürüst olmak gerekirse, beni becerdi."

Bir an için ikimiz de konuşmadık. Orada oturuyordu, temkinliydi, mükemmel yüzünde gizemli bir gülümseme vardı. Ve benim tek düşünebildiğim onun üzerine oturmaktı.

"Tamam. Hadi yukarı çıkalım."

* * *

Kırk yaşıma girdim. Ve dünyanın sonu gelmedi. Gök kubbe hareket etmedi. Yerçekimi beni aniden terk etmedi. Göğüslerim, kıçım, göz kapaklarım, hepsi bir gece önce bıraktığım yerdeydi. Tıpkı sevgilim gibi. Büyük, kocaman yatağımızda, başı yastığımda, kolu belime dolanmış, sarılmıştı. Sanki beni bırakmaya korkuyormuş gibi.

Doğum günleri gibi şımartıcıydı. Şımartılma, sevişme, kaz ciğeri, Seine Nehri boyunca iki saatlik bir yürüyüş, havada sonbahar Hayes vardı. Sevecen, özenli, nazik Hayes.

Akşamın erken saatlerinde, ben kutlama yemeğimiz için hazırlanırken, o da ana banyodaki tezgâha yaslandığı yerden beni izliyordu. Çatı katı süitindeki diğer her şey gibi oda da lükstü. Olağanüstü döşenmiş, kusursuz mermer, sonsuzluk küveti. Hayes bana kesin bir rakam vermese de, geceliğinin ona binlerce dolara mal olduğunu biliyordum. TAG Heuer'in hesabın yarısını ödemesine rağmen bu çok saçmaydı.

Siyah elbise pantolonu ve düğmeleri hâlâ açık beyaz gömleğiyle orada duruyordu, saçları fönle kurutulmuştu ve alışılmadık derecede düzgündü. Çocuksu bukleleri gitmişti.

"Orada ne düşünüyorsun?"

Gülümseyerek başını salladı. "Makyaj yapmanın biraz gereksiz olduğunu düşünüyordum."

Gözlerime far sürerek güldüm. "Çok fazla değil."

"Tenini görebildiğim zaman hoşuma gidiyor.

Tenini seviyorum."

"Tenim seni seviyor." Bu doğru değildi. Paris'ten ya da iklim değişikliğinden kaynaklanıyor olabilir ama bana parlıyormuşum gibi geliyordu.

Gülümsedi, süreci özümsüyordu. Göz kalemi, kıvırma, maskara. "Yine çiçeği açıyorsun."

"Öyle miyim?"

Başını salladı. "Kendini gizliyor olsan da... Bunu yaparken seni izlemek seni daha çok ortaya çıkarıyor."

Sonra rimel çubuğunu yere bıraktım ve aynada gözleriyle buluştum. Bu pırıl pırıl *banyo salonundaki* tüm yansıtıcı yüzeylere rağmen, aydınlatma tasarımının özellikle sıcak olmasına şükrettim. İç çamaşırlarımı çok daha bağışlayıcı hale getirmişti. Yine de buna odaklanmayacaktım, çünkü kırk yaş otuz dokuz yaştan çok da farklı görünmüyordu.

"Sen kimsin, Hayes Campbell?"

Gülümsedi, ellerini ceplerine soktu. "Ben senin erkek arkadaşınım."

"Yirmi yaşındaki erkek arkadaşım mı?"

"Yirmi yaşındaki erkek arkadaşın. Bu senin için sorun olur

mu?" Sırıttım. "Seçme şansım var mı?"

"Her zaman bir seçeneğin vardır." Sözlerimi kendine mal etmişti, ki bunu eğlenceli bulmuştum.

"O zaman, evet... Bu konuda *çok* iyiyim."

"Buraya gel."

Ona doğru yaklaştım. Onun "buraya gel" deyişini ve çoğu zaman nereye götürdüğünü sevmeye başlamıştım.

Sonra bileklerimi avuçlarının arasına aldı, başparmakları nabız noktalarımda gezindi. "Saatin yok mu?"

Bakışlarını tutarak başımı salladım.

Beni öpmek için eğilirken, "Çok iyi," dedi. Sonra sağ bileğimde hafif bir sıkışma hissettim.

Sonunda çekildi ve kolumu süsleyen zarif bir altın bilezikle karşılaşmak için aşağıya baktım. Hint tasarımlı, girift bir şekilde işlenmiş ve pavé elmaslarla süslenmiş, narin telkari işçiliğinden oluşan bir inçlik bir bant. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel mücevher parçasıydı.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerim onunkilerle buluştu. Söyleyebileceğim bin bir şey vardı ama hiçbiri tam olarak doğru olmazdı. Bu yüzden kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım. Çok uzun bir süre boyunca.

Sonunda ayrıldığımızda, onu gördüm - omzunun hemen ötesinde ve odanın her köşesinde. Biz, çoğalmıştık.

malibu

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Flörtümüzün kolay, sıradan ve *eğlenceli* olması gerekiyordu. Kızımın kalbini tam olarak nasıl ve ne zaman kıracağım konusunda ellerimi sıkmam gerekmiyordu. Ama Kasım ayının çoğunu böyle geçirdim. Grubun yeni albümünden ilk single yayınlandığında sanki birdenbire her yerdeydiler. Radyoda, televizyonda, Sunset'teki devasa reklam panosunda, yanından her geçtiğimde aynı anda hem başım dönüyor hem de midem bulanıyordu. Hayes, altı kat yüksekliğinde. Isabelle "Sorrowed Talk "u tekrar tekrar dinlerken, Hayes'in bana *Wise or Naked*'dan altı parça daha verdiğini, arkadaşlarına söyleyeceği ve bir şekilde sızdırılabileceği korkusuyla onunla paylaşamadım. Görünüşe göre bu -bir albümün sızdırılması- bir *şeydi*. Ve şarkılarının bir şekilde zararsız pop şarkıları gibi hissettirmekten ilham verici, ciddi bestelere nasıl dönüştüğünü *kimseyle* paylaşamazdım. Sözleri, sesi, beni öngöremediğim şekillerde etkiledi, derinden etkiledi. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.

Amerikan Müzik Ödülleri'nde sahne alıyorlardı. Onlar

Gösteriden önce birkaç günlük basın toplantısı planlayan Hayes, grubun geri kalanından daha erken gelmeyi ve diğerleriyle birlikte kalmak üzere Chateau Marmont'a gitmeden önce birkaç günlüğüne Malibu'da bir ev kiralamayı ayarladı.

O zamana kadar Isabelle'e bu haberi vermek için her şeyi yapmıştım ama her seferinde girişimlerim engellenmişti.

* * *

"Sana söylemek istediğim bir şey var," dedim. Hayes'in gelişinden önceki Pazar günü Temescal Kanyonu'nda yürüyüş yapıyorduk. O önden gidiyordu.

"Ben de." Bana gülümsedi, gözleri parlıyordu.

"Önce sen gitmek ister misin?"

"Bu adamdan hoşlanıyorum ama varlığımdan bile haberi yok." Kelimeler ağzından o kadar hızlı döküldü ki fark etmem bir saniye sürdü.

Sonra panikledim. *Deniz Değişimi*'nden beri ondan övgüyle bahsediyordu. Açılış. "Kim?"

"Avi Goldman. Son sınıf öğrencisi. Futbol takımında. Mükemmel biri."

Oh, tatlı bir rahatlama. "Bu harika, Izz."

"Harika değil anne. Beni görüyor ama içimden bakıyor." Şimdi daha hızlı yürüyordu, dar patika dolambaçlıydı. "Sanki farkına bile varmıyorum."

"Bu muhtemelen senin kafanda, fıstık. Kendini her zaman tanıtabilir, merhaba diyebilirsin."

"Fark etmez. Sadece havalı, güzel, popüler kızlarla çıkıyor. Ve ben de..." Başını salladı ve devam etti.

"Sen ne?"

"Ben sekizinci sınıfta diş teli olan bir eskrimciyim."

"Bana bunun hoş olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Ona gülümsedim. Birden yürümeyi bıraktı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Oh, Izz, üzgünüm... Her zaman böyle olmayacak. Sana söz veriyorum. Her zaman böyle hissetmeyeceksin."

"Bunu söyleyebilirsin, çünkü kendine bir bak."

O zaman tereddüt ettim. Karşılaştırma yapmasını istemiyordum. "Kaç yaşında, Avi? On yedi mi? On sekiz mi? O yaştaki çocuklar her zaman en iyi kararları veremezler. Ne istediklerini ya da kendileri için neyin en iyisi olduğunu bilmeleri gerekmez. Bilse bile Izz, yaşına uygun değil. Baban ve ben bunu asla kabul etmeyiz." Bu ironi gözümden kaçmamıştı.

"Biliyorum. Sadece görünmez hissetmekten nefret ediyorum."

Sonra ona sıkıca sarıldım. "Her zaman görünmez hissetmeyeceksin, fıstık. Söz veriyorum."

Sakinleşti ve bir süre sonra tekrar yürümeye başladık. "Peki haberler nedir?"

"Biliyor musun? Bekleyebilir."

* * *

Hayes Los Angeles'a geliyordu ve benden istediği ilk şeyde onu hayal kırıklığına . Sonra ikincisinde de başarısız oldum.

Pazar günü uçakla gelip Malibu'daki eve giderken beni alacaktı ve önümüzdeki üç gün boyunca dünyanın geri kalanıyla bağlantımız kesilmiş bir şekilde orada kalacaktık.

Bu yüzden Isabelle'in Daniel ile kalmasını planlamıştım. Ona üstü kapalı bir şekilde, "Rahatlamak için birkaç güne ihtiyacım var," demiştim. Ama Pazar sabahı beni arayıp bir anlaşma için son dakikada Chicago'ya uçacağını ve Isabelle'i götüremeyeceğini söyledi.

Sinirlenmiştim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Ayarlamaları yaptık."

"Ne yapmamı istiyorsun, Sol? Bunu ben *seçmedim*. Maria gelsin." Telefondaki sesi mesafeli ve uzaktı. Sanki başka sorumlulukları yokmuş gibi hizmetçimizin üç günlüğüne eve taşınmasını önermesi insanın aklını başından alıyordu. Ama Daniel yatılı yardımcılarla büyümüştü. Daniel ayrıcalığın kitabını yazmıştı.

"Maria'nın kendi çocukları var, Daniel. Ondan bir okul gecesinde oturmasını isteyemem."

"Peki ya Greta?"

"Greta'yı kontrol ettim. Çalışıyor."

"Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?" Tereddüt

ettim. Hazır değildim.

"Lanet olsun. Çocuk bu mu? O çocukla bir şeyler mi planlıyorsun? Solène..."

Cevap vermedim.

"Bak," dedi bir süre sonra, "üzgünüm. Sana onu buraya bırakmanı söylerdim ama ... Eva hasta. Zaten bu anlaşmadan memnun olacağını da sanmıyorum. Salı günü döneceğim-"

"Unut gitsin," dedim. "Unut gitsin."

Hayes, beklediğim gibi, o kadar anlayışlı değildi.

İndi.

Saat üç buçuktan kısa bir süre önce mesaj atmıştı.

Konuşmamız gerek. Planlar değişti. Beni

ara. Ararım.

Ve sonra, çok sonra:

Siktiğimin paparazzileri. Kusura bakma. Yakında ararım.

"Merhaba." Sonsuz gibi görünen bir sürenin ardından seslendi. "Sana da merhaba. Uçuşun nasıldı?"

"Uzun." Sesi boğuk ve hırıltılıydı.

"Yalnız mısın?"

"Evet. Neden? Yine telefon seksi mi yapıyoruz?"

Güldüm. "Hayır. Sadece nerede bilmek istedim."

"Arabadayım. Seni almaya geliyorum."

"Bu konuda..." Dedim ve sonra ona söyledim. Daniel'in kaçtığını, Daniel'in bunu bildiğini, akşam Malibu'da ona katılabileceğimi ama Isabelle evde yalnız olacağı için kalamayacağımı söyledim. Pazartesi günü gündüz gelebileceğimi ama akşam tekrar dönmek zorunda kalacağımı söyledim.

Mutlu değildi. "*Ne?* Ne tür bir saçmalık bu?" "Özür dilerim."

"On bir saattir lanet olası bir uçaktayım ve sen bana gelmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Geliyorum. Sadece kalmayacağım."

"Bir kız arkadaşında falan uyuyamaz mı?" "Bu
gece okul var."

Durakladı; onu sıranın sonunda hayal edebiliyordum. Parmakları saçlarını çekiyordu. "Siktir et Daniel'ı."

"Biliyorum, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm... Ve Hayes, beni buradan alamazsın. Isabelle burada ve onun seni görmesini istemiyorum." Bu son kısmı, yatak odamdaki dolabın içinde saklandığım yerden fısıldadım. İşler bu noktaya gelmişti. "Seninle Malibu'da buluşuruz. Tamam mı?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı ve nefes alışında bile hayal kırıklığını duyabiliyordum. "*Ona hâlâ söylemedin mi?* Solène, neyi bekliyorsun?"

"Denedim. Yapamadım-"

"*Söz vermiştin*-"

"Biliyorum. *Yapacağım*."

"Ne kadar çok beklersen, kadar çok canı yanacak."

Yere indi.

Hat bir saniyeliğine sessizleşti ve sonra: "Tamam. Eve girmeyeceğim. Ama seni alacağım. Benimle ön tarafta buluş. Otuz dakika içinde orada olurum."

* * *

Isabelle farkında olmadan Hayes'le randevum için giyinmemi izledi. Ona birkaç müşterimle kokteyl ve akşam yemeğine gideceğimi söylemiştim. Eve çok geç dönmeyeceğimi ama muhtemelen beni beklememesi gerektiğini söyledim. Ve öylece bıraktım.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi, mavi gözleri kocaman açılmış, her ayrıntıyı içine çekiyordu.

Derin yakalı, uzun siyah ipek bir gömlek elbise seçmiştim; hem çekici hem de ağırbaşlı. Bunu her daim Fransız olan annemden öğrenmiştim: hem bir hanımefendi hem de bir kadın olmak.

"Bir anneye benzemiyorsun," diye gözlemledi
Isabelle. "Bir anne sana nasıl görünür?"

"Bilmiyorum." Gülümsedi. "Cartier Love bileklik? Lululemon?"

Buna güldüm, özel okulların ortak şeritlerine atıfta bulunuyordu.

Ona öğretmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Anne olmanın artık kadın olmamak anlamına gelmediğini. Çizgilerin dışında yaşamaya devam edebileceğini. Kırk yaşın bir son olmadığını. Yaşanacak daha çok keyif olduğunu. Eğer isterse bir İkinci Perde, bir Üçüncü Perde, bir Dördüncü Perde olduğunu... Ama on üç yaşındayken umursamadığını hayal ettim. Sadece güvende hissetmek istediğini hayal ettim. Onu suçlayamazdım. Onun zeminini çoktan sarsmıştık.

"Ben anne miyim?" O zaman alnından öperek sordum.

O da başıyla onayladı.

"O zaman, bir anne görünür."

* * *

On bir saatlik bir uçuştan yeni çıkmış biri için Hayes'in nemi dikkat çekiciydi. Gözeneksiz bir cildi vardı, çenesinde hafif bir kirli sakal izi vardı. Yine de araba yolundan çıkana kadar beni öpmesine izin vermedim. Her ihtimale karşı.

"Sen iflah olmazsın," dedi. Arabayı tepenin dibine yakın bir yerde, bir avokado ağacının gölgesinde kenara çekmişti.

"*Ben* mi?"

"Öylesin."

"Gerçekten mi?"

"Her şeyi berbat ettin." O sırada beni , bir eli başımın arkasında, diğeri dizlerimin arasındaydı.

"O zaman beni eve geri götürmek ister misin?"

"*Yapmalıyım*..." Eli "anneye " elbisemin altında kendine bir yol bulmuştu, hiç vakit kaybetmeden.

"Bu senin mı?" "Bu

benim merhabam."

"Merhaba, Hayes." Titredim. Parmakları iç çamaşırımı kenara çekiyordu.

"Merhaba, Solène."

Tanımadığım bir şarkı çalıyordu, yeni deri kokusu, gösterge panelindeki şık çizgiler. Bu arabayı nereden bulmuştu? Hayes Campbell gibi biri Budget ya da Enterprise'a girip Audi R8 Spyder mı istemişti? Araba kiralayacak *yaşta* mıydı? Bir sürü soru. Yüzükleri, tenime karşı serin. Parmakları.

"Beni özledin mi?" Birkaç dakika sonra nefesim düzensizleşerek konuştum.

" de değil," diye mırıldandı, nefesi kulağımda sıcaktı. "Altı yaşında olmaktan oldukça hoşlanıyorum.

senden binlerce mil uzakta. Özellikle de ben şehre geldiğimde ve sen lanet olası bir bakıcı bulmayı başaramadığında." Sonra birden elini çekti ve direksiyona doğru döndü. "Nereye gidiyorum ben?"

Bir anımı aldı. "Vay canına. Tamam... Sunset'ten sağa dön ve sonra PCH'ye kadar devam et."

Ondan sonra bir şey söylemedi ama arabayı sürerken elimi tutmak için uzandı. Ve sahil boyunca öyle kaldık.

* * *

Hayes'in adamları ona kayalıkların üzerinde 5.500 metrekarelik, şık, çağdaş bir ev bulmuşlardı; kalp durduran manzaraları, açılır kapanır cam duvarları, şef mutfağı ve tasarımcılara ait her şeyi vardı ve sadece ziyaret ediyor olmamız beni üzüyordu. Çünkü bir an için orada evcilik oynasaydık hayatın nasıl olabileceğini hayal etmeme izin verdim. Belki de galerinin yarısını satar, Isabelle'i Malibu Lisesi'ne gönderir ve günlerimi suluboya resimler yaparak, sevişerek ve mutlu olarak geçirirdim. Sonra Hayes'i Isabelle'in üvey babası olarak hayal etmeye çalıştım ve gülmeye başladım.

"Ne?" dedi.

Ana süitteydik ve o bavullarını karıştırırken ben de büyük boy pencere kenarındaki koltuktan manzarayı seyrediyordum.

"Hiçbir şey. Ben... Burası

mükemmel." "Öyle."

"Satılık mı? Biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum," dedi sertçe. "Ben duşa giriyorum. Yedi buçukta Nobu'da rezervasyonumuz var. Bu da işi halletmek için yaklaşık bir saat bırakıyor.

sana yapmak istediğim şeyler. Hiçbir yere gitme."

* * *

Nobu'da yıldızların altında yemek yedik. Suşi ve sakeden oluşan bereketli bir ziyafet ve Hayes'in parmak uçları masada avuçlarımın üzerinde oynuyordu. Programındaki gelişmeler hakkında beni bilgilendirdi. Albüm Aralık ayında *August Moon* belgeseli ile birlikte yayınlanacak*: Naked*. Filmin galası New York'ta yapılacaktı. Şubat ayında başlayacak, sekiz aydan biraz fazla sürecek ve onu beş farklı kıtaya götürecek olan turne. Tüm bunları düşünmemeye çalışıyordum çünkü bunların çoğu ayrı geçireceğim zamana denk geliyordu. Ve bunu düşünmek beni perişan ediyordu.

Masamıza en az dokuz kişi uğradı. Onu tanıyanlar ya da tanıdıklarını iddia edenler; üç hayranı. Hayes her fırsatta nazik davranıyordu ama bunun onu yıprattığını görebiliyordum.

"Muhtemelen daha düşük profilli bir yer seçmeliydim," dedi. "Ama bugün Pazar. Ve Kasım ayındayız. Daha sessiz olacağını düşünmüştüm."

"Hala Nobu."

Bir an sessiz kaldı, suya doğru baktı. Yıldızlar, yarım ay, kesintisiz siyah bir ufuk.

"Ya gruptan ayrılırsam?"

"Bunun imkansız olduğunu söylediğini

sanıyordum." "İmkansız değil, sadece..

karmaşık." "Bırakırsan ne yaparsın?"

"Bilmiyorum." Sonra bana döndü ve elini bileziğime uzattı. Paris'te bana verdiği kelepçeyi. Henüz çıkarmamıştım. "Sadece yorgunum. Biraz ara vermek istiyorum."

Bir an için ikimiz de konuşmadık. Parmaklarının telkari üzerinde gezinmesini izledim. Hareketleri yavaş, hipnotikti.

"Neden bu işe girdin, Hayes? Bu işten ne bekliyordun?"

"Müzik yazmayı seviyordum. Ve düşündüm ki... söyleyecek bir şeyim var. Sağlam bir şarkı yazarıyım ve iyi bir sesim var. Bu öyle bir kerelik bir şey değil.

Adele gibi nesil sesleri, ama iyi. İyi bir yüzüm olduğunu biliyordum ve bu sadece bir süre daha devam edecekti, ama onu iyi seslere sahip bir avuç başka iyi yüzle araya getirirsem daha ilgi çekici olabilirdi. Müziğimi duyurma şansım daha yüksek olurdu." Sonra başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Ve işe yaradı. Ama artık mutlu pop şeyler yazmak gibi bir arzum yok..."

"çoğu mutlu değil. İronik ya da . Zekice." "Hala... *güvenli*. Bu kadar güvenli olmak istemiyorum."

Bir an sessiz kaldı. Altımızdaki kıyıya vuran okyanusun sesi, başka bir partinin kahkahaları.

"Ama aynı zamanda insanları etkileyebilme ve onların dikkatini çekebilme gibi, gerçekten öngöremediğim bir fırsata da sahibim. Ve bunu iyi bir şey için, sadece şarkı söylemekten daha büyük bir şey için kullanmamak biraz israf olurdu. Asil bir şey yapma şansı. Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

"Daha yirmi yaşında olduğunu , değil mi?"

Sırıttı. "Yani bana hatırlatıp duruyorsun."

"Yapmak istediğiniz her şeyi yapmak için çok daha fazla zamanınız var. Bunun tadını çıkarın, çünkü her zaman buna sahip olamayacaksınız.

"Ve eğer 'Hayes Campbell, pop yıldızı' olmaktan sıkılırsanız, kendinizi yeniden tanımlamak için hayatınızın geri kalanına sahipsiniz."

Yavaşça gülümsedi, masaya doğru eğildi. Gözleri mum ışığında çamur . "Seni burada öpersem, bu senin için sorun olur mu?"

"Bilmiyorum," dedim. "Neden deneyip görmüyorsun?"

* * *

Saat on bire doğru eve döndük. İçerideki tüm ışıklar kapalıydı ve bu yüzden Isabelle'in uyuduğunu varsaydım.

"Peki plan nedir?" Hayes garaj yoluna girip motoru durdurarak sordu.

"Sabah onu bırakacağım ve sonra size geri geleceğim."

"Bu saçmalık, geceyi burada geçirmeyeceksin. Bunu biliyor musun? O koca evde tek başıma çok yalnız kalacağım."

"İdare edersin."

"Zar zor."

Güldüm. Beni öpmek için eğildi ve birkaç dakika boyunca öpüştük. Arabanın içinde, elini yanağıma bastırmış, alkolün hafif tadıyla yeniden on sekiz yaşındaymışım gibi hissettim. Ve Hayes, Hayes olduğu için, çok kısa bir süre içinde bir elini elbisemin içine soktu.

"Yapma." Bileğini tuttum. "Kızım içeride. Gitmem gerek." "Bana bir dakika ver..."

"Bunu yapmaktan gerçekten , değil mi?"

"Yapabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor."

"Yarın," dedim kapıyı açarken. O yarım gülümsemesiyle gülümsedi. "Senden hoşlanıyorum." "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Bana geri dön," dedi.

"Yarın."

* * *

İçeri girdiğimde ev tamamen sessizdi, ki bu tuhaftı. Genellikle Isabelle hava kararıktan sonra evde yalnız kaldığında televizyonu açık bırakırdı. Sessizlikte beni tedirgin eden bir şey vardı.

Hayes'in Audi'si az önce uzaklaşmıştı ve tepeden inerken vites geçişlerini belli belirsiz duyabiliyordum. Muhtemelen çok hızlı sürüyordu. Çocuklar ve oyuncakları.

Isabelle'in yatak odasının kapısı aniden açıldığında, ayakkabılarım elimde, koridorda parmak uçlarımda ilerliyordum.

"Tanrım, beni korkuttun," diye başladım. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Neredeydin?"

"Hâlâ ayakta ne yapıyorsun Izz? Geç oldu."

"Neredeydin anne?" diye tekrarladı aceleyle. Yatmak için giyinmişti: bir tişört, pazen pijama pantolonu, kalın siyah saçları atkuyruğu yapılmıştı. Ama yüzünde, gözlerinde bir tuhaflık vardı.

"Size söyledim, bir müşteriyle yemek yedim... birkaç müşteriyle." Hikayeyi hatırlamaya çalışıyordum.

"Hayes'le birlikte

miydin?" Hay sikeyim.

"Kim?"

"Hayes Campbell. Hayes Campbell'la birlikte miydin?" Nazikçe sormuyordu. Kibar davranmıyordu. *Biliyordu*.

Ve birden miso soslu siyah morina balığının yeniden ortaya çıkmakla tehdit ettiğini hissettim. "Evet. Müşterilerimden biri. Akşam yemeği yedik."

"*Müşteri* mi? Bana yalan söyleme anne. Seni gördüm. Onu *öpüyordun*. *Gördüm.*

Sen." Gözyaşları akıyordu. Ve ben onun acısını dizlerimde hissedebiliyordum.

Dar koridorda, duvarlar üzerime kapanırken, çocukluk fotoğrafları benimle alay ederken ve ben savunmaya geçerken bunun böyle olmaması gerekiyordu. Bu şekilde değil.

"Izz..." Terlemeye başlamıştım.

"Aman Tanrım. Onunla *çıkıyor*

musun?" "Çıkmıyorum-"

"*Onunla mı çıkıyorsun? Hayes Campbell ile mi çıkıyorsun?!*"

"Tatlım, onunla *çıkmıyorum*. Biz... biz arkadaşız." Tanrım, ne saçmalık! Hâlâ içimde yüzen spermleriyle orada duruyor ve onu aksi yönde ikna etmeye çalışıyordum. Ve kızım içimi görebiliyordu.

"İğrenç. İğrenç. İğrenç. İğrenç, anne." Gözle görülür şekilde titriyordu. "Bu çok iğrenç! Hayes Campbell'la nasıl çıkabilirsin? Sen *yaşlısın*! Onun *iki katı* yaşındasın!"

Eğer bana zarar vermek istediyse, başardı.

Omzuna uzandım ama beni itti. Gözyaşları akıyordu ve bana vurabilseydi, vuracağı izlenimine kapıldım.

"Neden bana söylemedin? Bana söylemeyecek miydin?"

"Isabelle... Özür dilerim."

"Onu seviyorum."

"Onu sevmiyorsun, Izz. Onun fikrini seviyorsun."

Bana baktı, gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. "Ben onu seviyorum. Onu." "Tamam," dedim. "Tamam."

Saçmalamaya başladı, burnundan sümükler akıyor, dudakları diş tellerine takılıyordu. "Arabanın sesini duydum, çünkü televizyon açık değildi, bu yüzden arabanın sesini duydum ve baktım ve ona benziyordu, ama 'Olamaz' diye düşünüyordum. O olmasına imkan yoktu, çünkü bu hafta sonunda AMAs ve *Ellen* için gelene kadar Londra'da olması gerekiyordu, ama *gerçekten* ona benziyordu ve araştırdım ve bugün LAX'e inerken çekilmiş paparazzi fotoğrafları var. Ve bu o. Bu *o*. Garaj yolumuzda ve seni öpüyor. *Seni* öpüyor. *Seni* seçti. Ve senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum..."

Bunu söyleme şekli, sanki aramızda bir rekabet varmış gibi, beni hissizleştirdi. "Izz, özür dilerim."

Çılgına dönmüş bir halde başını salladı. "Sen...? Sen...?" İfade edemeyerek sözünü kesti.

Ne gibi iğrenç düşünceler içinde olduğunu bilmiyordum. Ama muhtemelen doğruydular.

"Aman Tanrım. Bunu bana nasıl yaparsın? Nasıl yapabildin? Aman Tanrım, bu gerçekten olmuyor!"

"Isabelle." Ona tekrar uzandım ve o geri çekildi.

"Dokunma bana. Dokunma bana. *Sen nasıl* bir annesin?" diye tükürdü ve pembe-beyaz yatak odasına geri döndü. Kalbimi parçaladı.

"Izz, bunu olduğundan çok daha büyük bir mesele haline getiriyorsun-"

"Buraya gelme," dedi ve kapıyı çarptı. Kilitledi. "Buraya girme."

Orada oturdum. Kapalı kapısının önünde, bir saat boyunca. Hıçkırarak ağlamasını ve bir şeyleri yok etmesini dinledim. Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sakin ol ve devam et.

"Özür dilerim, Izz. Özür dilerim," diye tekrarlayıp durdum. Ama onun için hiçbir anlamı yoktu.

Çok geç olana kadar bekledim. Ve Hayes'in tahmin ettiği gibi, çirkindi.

* * *

Bir hafta boyunca benimle konuşmadı.

* * *

Pazartesi günü okula gittiğinde sanki bir boks maçında on iki raunt yapmış gibi görünüyordu, o kadar şişmişti. Evde kalması için ısrar ettim ama o reddetti: etrafımda olmak istemiyordu. Arkadaşlarına ne söyledi bilmiyorum.

* * *

Salı günü okuldan sonra çantasını hazırladı ve Daniel'in onu almasını bekledi. Ona tekrar yalvardığımda ve tekrar özür dilediğimde, bana çok soğuk bir şekilde döndü ve "Onunla seks yaptın mı?" diye sordu. Cevap veremeyince de ağlamaya başladı.

* * *

Daniel'in onu geri getirmek için ısrar ettiği Pazar gününe kadar geri dönmedi. O ana kadar hiçbir çağrıma ya da mesajıma yanıt vermemişti ama başka seçeneği yoktu çünkü Daniel yine şehirden ayrılıyordu. O öğleden sonra onu bıraktı ve ben ona sarılmaya çalıştığımda bana izin verdi, ancak da bana sarılmadı.

"Seni özledim," dedim, onu içime çekerek. Şampuanını, güneş kremini. Başını salladı ve sonra eve doğru ilerledi.

Daniel garaj yolundaydı, BMW'nin bagajından çantaları çıkarıyordu. Ona yardım etmek için hareket ettim.

"Hey."

"Hey," dedi.

"Onu getirdiğin için teşekkürler."

Sinirli bir şekilde başını salladı. "Çok boktan bir hafta oldu."

"Biliyorum."

Sonra bagajı kapattı ve sonunda bana baktı. "Seni uyarmıştım. Seni uyarmıştım. Tanrım, Sol, ne düşünüyordun?"

Cevap vermedim.

"Ciddiyim. *Aklından ne geçiyordu?* O *daha çocuk*. Aklını mı kaçırdın sen?"

Şakaklarım zonkluyordu. Günlerdir başım ağrıyordu ve düşüncelerim karanlık, yavaş ve bulanıktı, sanki bir Turner tablosunun içinde sıkışıp kalmış gibiydim.

"Biliyor musun, seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Şimdi olmaz. Muhtemelen hiçbir zaman."

"Hayır. Sen. Çünkü kızımız şu anda tam bir karmaşa içinde ve bunun olacağı konusunda seni uyarmıştım ve bu sadece seninle ilgili değil..."

Bunu duymak, onun haklı olduğunu bilmek beni öldürdü.

"Taylor Swift'in yeni albümünü tekrar tekrar dinliyor ve sonunda acısını anladığını söylüyor," diye devam etti. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum..."

"O acı çekiyor, Daniel. Kalbi kırık."

"Bu Hayes denen çocuk yüzünden mi? Yoksa

senin yüzünden mi?" Bu acıttı.

Bir an sessiz kaldı, gözlerini sokağa dikti. "Tanrım, Sol," dedi alçak sesle, "insanlar ne düşünecek?"

Tüm bunların ortasında görünüşü ve yargıyı düşünüyor olması beni çok etkiledi. Bu basit ve iticiydi. Hayes'e de böyle mi göründüğümü merak ettim. Bir şeylerin nasıl göründüğünü ve insanların ne düşündüğünü önemsiyordum, asıl önemli olanı değil.

Birkaç yürüyüşçü tepeden iniyordu ve Daniel onlar tamamen uzaklaşana kadar durakladı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Cevap vermedim. Aklım binlerce farklı yerde, bir düzine farklı otel odasındaydı. New York. Cannes. Paris.

"Ona aşık mısın? Tanrım, ne soruyorum ben? Daha on sekiz yaşında."

"On sekiz yaşında değil."

"Buna bir son vermelisin."

"Lütfen bana ne yapmam *gerektiğini* söylemeyin."

"Buna bir son vermelisin. Sanki benim karım Mary Kay

Letourneau." "Ben senin karın değilim, Daniel."

O anda dondu kaldı, hatasını fark etti. Kendini toparlaması bir an aldı ve sonra: "Bunu Noah'ya söyledim ve Noah zaten biliyordu. Noah nereden biliyordu? Noah'la mı konuşuyordun?"

"Hayır."

"O zaman nasıl bildi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Soho House..."

"*Soho House?*"

Sanki ağır çekimdeymiş gibi işlemesini izledim. Güneş gözlerinde parlıyordu.

"*O* muydu? Öğle yemeğinde masamıza gelen o muydu? O zaman onu beceriyor muydun? Yanımıza gelip kendini tanıttığında onu beceriyor muydun?"

"Daniel..."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." "Lütfen,

dur."

"Eva hamile. Evleniyoruz," diye tükürdü.

Eğer yüzüme yumruk atsaydı, daha fazla acıtmazdı.

"Sana söylemek için doğru zamanı bekliyordum ama hiç gelmedi. Özür dilerim."

Bir an ne yapacağını bilemeden öylece durdu. Sonra BMW'sine bindi ve uzaklaştı. Beni bir kez daha bagajla bırakarak.

* * *

Pazartesi günü, August Moon'un Amerikan Müzik Ödülleri'nde "Sorrowed Talk" şarkısını seslendirip dört ödülle dönmesinin ertesi günü, Hayes ziyarete geldi.

Önceki Pazartesi ve Salı günlerinin çoğunu Malibu'daki evde ağlayarak geçirmiştim. Bana sarıldı, beni teselli etti ve bir kez bile bu kadar uzun süre beklediğim için beni azarlamadı. Sonra da ortalık sakinleştiğinde onunla konuşma arzusunu dile getirdi.

"Bence bu her şeyi daha da kötüleştirecek," demiştim. Balkonda oturmuş dalgalara, arkamızdaki tepelere bakıyorduk.

"Öyle olacağını sanmıyorum. Onu yabancılaştıran şeylerden biri de gerçek gibi görünmemem. Sanki posterdeki adam benmişim ve ona göre elle tutulur bir şey değilmişim gibi. Beni öyle bir yere koymuş ki, kafasındaki her neyse onu gerçekleştirmem mümkün değil. Benim sadece normal ve insan olduğumu görmesi gerekiyor."

"Sen? Normal? İnsan mısın?" Gülümsedi.

"Bazen..."

Ve böylece, Pazartesi öğleden sonra, ben hala Daniel ve Eva'nın haberlerinin etkisindeyken ve Isabelle hala tek heceli konuşmalarla beni cezalandırırken, Hayes eve geldi. Isabelle'e haber vermemiştim. Çünkü hazırlanmasını ya da fazla düşünmesini istemiyordum. Sadece öyle *olmasını* istiyordum. Arka bahçedeki şezlonglardan birine oturmuş, dar omuzlarına bir battaniye sarmış, ev ödevini yapıyordu.

"Izz, seni görmek isteyen biri var."

Başını kaldırıp baktı ve Hayes dışarı çıktığında yüzündeki ifade on üç yaşındaki bir kızın hissedebileceği her şeyi ortaya koyuyordu. Aşk ve ihanet ve kalp kırıklığı ve beklenti ve hayal kırıklığı ve öfke ve şehvet ve incinme. Ve tüm bunların onun omuzlarına yüklenmiş olması beni endişelendiriyordu. Ama eğer bundan korktuysa da belli etmedi.

"Merhaba Isabelle," dedi, salonda onun yanına otururken. Sesi hırıltılı, rahatlatıcı ve tanıdıktı.

Ona gülümsedi, baygındı. Ve sonra ağlamaya başladı.

Görünüşe göre Hayes, etrafında ağlayan kızlara alışkındı. Onun yüzünden ağlayan kızlara. Kolunu kızın omuzlarına dolamasını, başını boynuna yaslamasını ve saçlarını okşarken defalarca "Geçti, geçti" diye tekrarlamasını izledim. Ve bu sihir gibiydi. Benim onun için yapmama izin vermediği her şeyi, o kendi isteğiyle kabul etti. Ve uzun bir süre bu şekilde, hâlâ onunla birlikte oturdu.

"İyi misin?" dedi sonunda.

Başını salladı. "Onca yolu beni görmek için mi geldin?" "Üzgün olduğunu duydum."

Isabelle sürgülü kapıların yanında durduğum yere doğru baktı. Bir şeyler söylemeye başladı ama sonra durdu. "Dün gece gerçekten çok iyiydiniz," demekle yetindi.

"Teşekkür . Neredeyse gördün mü? Çok klas bir hareketti." Bir an sessiz kaldı ve sonra: "Yani... bu garip, değil mi? Biliyorum. Benim için de biraz garip."

"Tüm albümlerimin, fotoğraflarımın ve diğer şeylerin sende olmaması dışında. Hiçbir zaman geç saatlere kadar videolarımı izleyip benimle ve arkadaşlarımla nasıl evleneceğini planlamadın. Yani hayır, bu senin için aynı şekilde garip değil."

"Pekâlâ." Ona gülümsedi. "Anlaşıldı." Ve sonra, çok uzun bir aradan sonra: "Annenden gerçekten hoşlanıyorum."

Isabelle konuşmadı. Göz temasından kaçınıyor, yaz kampından geriye kalan tek şey olan dostluk bileziğini parmaklıyordu. Diğerlerinin hepsi çözülmüştü.

"Seni üzdüğüm için üzgünüm ama bir *anda oluverdi*. Ve bazen böyle şeyleri planlayamazsınız."

Onun bir süre bununla oturmasına izin verdi. Konuyu zorlamadı. Bu konuda çok iyiydi. Ve o anda George V.'nin barında yaptığımız konuşmayı hatırladım. *Şaşırtıcı derecede uyumlu olduğumu* söylemişti.

"Ama bak, sadece ben varım, değil mi? Ve ben buradayım. Annenin hayatında sayılırım. Bu da demek oluyor ki ben de senin hayatındayım. En azından şimdilik. Ve gerçekten arkadaş olmamızı istiyorum."

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum.

"Şu anda kendini bok gibi hissettiğini
biliyorum..." Isabelle sırıttı.

"Üzgünüm," diye özür diledi Hayes, "bok gibi. Ama kendini daha iyi hissettiğinde, eğer gelmek istersen, önümüzdeki ay bir filmimiz vizyona girecek ve New York'ta galasını yapacaklar, gelmeni çok isterim. Belki bir iki arkadaşını da getirirsin. Ama ağlamayacağına dair bana söz vermelisin. Kırmızı halıda ağlamak yok. Bunu yapabilir misin?"

Eliyle diş tellerini saklayarak kıkırdadı. Sekiz gündür gülümsediğini görmemiştim.

"Ayrıca annene iyi davranacağına dair söz vermelisin. Çünkü o seni asla incitmek istemedi ve senin bu kadar üzgün olman onu öldürüyor. Tamam mı? Bana bunun sözünü verebilir misin?"

"Evet."

"Güzel," dedi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Matematik."

"Matematik mi? Ech. Matematikte
berbattım." Buna güldü.

"Bu işkenceye maruz kaldığınız için üzgünüm. Çok üzgünüm." Elini cebine attı. "Bir sakız ister misin?" Sakızı ona uzattı ve kadın paketi açarken omzunun üzerinden bana dilini çıkardı. Hâlâ benim Hayes'im.

Daha sonra çay yaptığım mutfakta bana katıldı. "Bu
inanılmazdı. Bunu nasıl yaptın?"

Omuz silkerek gülümsedi. "İnsanlarla aram iyidir."

"Listende bu da var mıydı?"

"Muhtemelen. Ben bir iş bitirici
gibiyim." "*İş bitirici* mi?"

Güldüm.

Sıcak suyu dökmemi izleyerek başını salladı. "Çılgına dönmüş, aşırı heyecanlanan hayranları sakinleştirmek için gönderdikleri kişi gibiyim."

"Çıldıran kadınlarla iyi geçinemediğini sanıyordum."

"Çıldıran kadınlarla aram iyi *değildir.* Ama kızlarla başa çıkabilirim." Rahatça gülümsedi.

"İnce çizgi..."

"Bazen." Sonra bana doğru ilerledi ve kollarını belime doladı. "Ve biliyorsun, bütün kızları *çok* mutlu ediyorum..."

"Görünüşe göre," dedim onu öperek.

"Ve bazen annelerini de mutlu ediyorum." "Çok..."

"Çok."

miami

Her şey mükemmel değildi. Sırf Hayes öyle istedi diye Isabelle'in mucizevi bir şekilde Hayes'le benim aramda bir sorun olmayacağına inanarak kendimi kandırmadım. Ama yavaş yavaş kabulleneceğini ummuştum. Yavaş yavaş barışacağını. Boşanırken yaptığı gibi. Ama o zamanlar daha gençti, daha az hassastı, olayları kişisel bir hakaret olarak görme olasılığı daha düşüktü. Onunla mantık yürütmek şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Şimdi ise her şey dünyanın sonu gibiydi. Genç Kızın Savaş İlahisi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Günde en az bir kez sorardım.

Her seferinde "Hayır," dedi ve odasına girdi. "Ben iyiyim." Sonra kapı kapanır ve Taylor Swift başlardı.

Henüz ormandan çıkmamıştık.

* * *

Daniel ona Eva'yla ilgili haberi verdi. Ona göre, Eva hıçkıra hıçkıra ağlamış ve her şeyin değiştiğini söyleyerek feryat etmiş. O da öyle olduğunu kabul etmiş ama onu asla daha az sevmeyeceğimizi ve her zaman ilk çocuğumuz olacağını söylemiş. O her zaman ikimizin başına gelen en iyi şey olacaktı. Olacaktı da. Öyleydi.

Pazar akşamı, onu bıraktıktan sonra odama geldi ve bir salyangoz gibi yatağıma kıvrılıp ağladı. Onu teselli etmeme izin vermesi de bir ilerlemeydi. Onu kucağıma alıp içime çekmeme ve güzelliğine hayran kalmama izin vermesi bile başlı başına bir ödüldü.

"Özür dilerim," dedi sonunda. Sesi boğuk ve kırıktı. "Babam için üzgünüm. Eva için üzgünüm. Her şey için üzgünüm."

Kalbim onun için acıyordu. Dünyası paramparça olmuş, tanınmaz hale gelmişti ve bunu düzeltmek için yapabileceğim çok az şey vardı. Vücudum onun vücuduna sarılmış bir şekilde yatıyordum ve buraya nasıl geldiğimizi merak ediyordum. Ailemiz çok parçalanmış ve yeniden düzenlenmişti. Picasso'daki yüzler gibi.

"Seni seviyorum," dedim.

Başını salladı ve parmaklarını yavaşça benimkilerin arasına geçirdi. "Ben de seni seviyorum."

"İyi olacağız, Izz. İyi olacağız."

* * *

Aralık ayının ilk haftasını Art Basel için Miami'de geçirdik. Uçakta Lulit benimle sert bir şekilde konuştu.

"Bu sefer beni bırakmayacaksın," dedi. "Biz bir takımız. Erkek arkadaşınla gezip tozmak için öğleden sonraları izin yok."

"Tamam." Başımı salladım.

Hayes o hafta *August Moon'un* basın tanıtımı için New York'taydı*: Çıplak*. Ama hafta sonunu South Beach'te geçirmek için Perşembe günü sıvışacaktı.

"Birbirinizden hoşlandığınızı ve onu çok sık görmediğinizi biliyorum ama yardımınıza ihtiyacım var," diye devam etti Lulit. "Sana ihtiyacım var. Bu işe tek başıma girmek için girmedim. Biz bir takımız. Takım olarak iyi çalışıyoruz. Takım olarak *eğleniyoruz*."

"Tamam," diye tekrarladım. "Anladım."

* * *

O haklıydı. Çok eğlendik. Miami dur durak bilmeyen bir partiydi: kokteyller, akşam yemekleri ve gülünç geç saatlere kadar süren geceler. Matt'in yanımızda olması iş yükümüzü hafifletti. Şarap içtik, yemek yedik, çene çaldık ve sanat eseri sattık. Ve çok iyiydi.

Ekibin geri kalanı kiralık bir evde kamp ben Setai'de okyanus manzaralı bir süit ayırttım. Hayes'in görece sakinliği ve mahremiyeti takdir edeceğini biliyordum. Perşembe akşamı Miami'ye geldi, basının saldırısından dolayı biraz yorgundu. Röportajlar, fotoğraf çekimleri, aynı soruları tekrar tekrar cevaplamak. Bunu yapmıyor olsaydınız, ne yapıyor olurdunuz? Bir hayranınla çıkar mıydın? Hiç aşık oldunuz mu? Göğüsler için en sevdiğin kelime nedir? Yumuşak kabuklu taco mu sert mi?

Akşam yemeği için giyinmemi izlerken, "Ne kadar akılsızca bir saçmalık," dedi. "Üniversitedeki arkadaşlarımı kıskanmama neden oluyor."

"Sizi kıskandığına emin olduğum..."

"South Beach'te dünyanın en seksi galericisiyle birlikte olduğum için mi?" Gülümsedi.

"Evet," diye güldüm. " yüzden."

Sonra derin bir nefes alarak durakladı. "Size söylemem gereken ilginç bir şey var... Ailem galaya geliyor."

Ona bakmak için döndüm. Yatağa uzanmış, uzun bacaklarını çaprazlamış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, tamamen rahattı. Elimizdeki konuyla uyumsuz bir poz diye düşündüm.

"Siktir." Zar zor bir fısıltıydı.

"Sorun değil, onları çoktan hazırladım."

"Onlara kaç yaşında olduğumu söyledin mi? Onlara Isabelle'den bahsettin mi?" Yavaşça başını salladı.

"Çıldırdılar mı?"

"Çıldırmayı" tam olarak tanımlayın... Hayır, sizinle oyun oynuyorum. Çıldırmadılar. Şaşırtıcı bir şekilde... iyiydiler."

"'Tamam' mı?"

"Tamam," diye tekrarladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Her şey girecek." Ama ben bundan şüpheliydim. Hem de çok.

* * *

O gece sektör partilerinin telaşını atlamaya karar verdik ve James'teki Casa Tua'da geç bir akşam yemeğine gittik. Restorana daha yeni varmıştık ve

Avludaki bahçede mum ışığıyla aydınlatılmış masalar arasında dolanırken biri Hayes'in adını seslendi. Döndüğümde onu üç genç modele benzeyen bir masanın yanında durmuş buldum. Onlara orta yaşlı bir beyefendi eşlik ediyordu. Belki bir menajer, belki bir baba, belki de yırtıcı bir metres. Bu beni duraksattı. Dönüştüğüm şey bu muydu? Orta yaşlı mı?

Hayes'e en yakın olan kız ince kemikli, sarışın ve güzeldi. İnce eli Hayes'in bileğine dolanmıştı. "Amanda," diyordu. "Birkaç hafta önce Chateau'da tanışmıştık."

Kaydını yaptırıp gülümsemesini izledim. "Amanda. Amanda. Evet. Merhaba. ?"

"Harika," dedi. Elbette öyleydi. Kusursuz bir cildi ve narin burnunun üzerinde bir tutam çili vardı. Ve South Beach'te geceleri tek bir makyaj yapmadan dışarı çıkabilecek kadar gençti.

"Biz de tam senden bahsediyorduk," diye mırıldandı. "Sanırım arkadaşım Yasmin'i tanıyorsun." Karşısında oturan kızı işaret etti.

Esmer, biraz daha yaşlı, belli belirsiz etnik kökenli, geniş aralıklı iri gözleri ve pornografik bir ağzı vardı.

Hayes bir an durdu, onu yerleştirdi ve sonra yavaşça başını salladı.

"Anlıyorum." "Merhaba." Yasmin saçlarını karıştırarak gülümsedi.

"Merhaba." Sırıttı. Onu becermişti. Bu çok açıktı.

Vücut dilindeki değişimde ve bakışlarını tutmayı reddetme biçimindeydi. Ve onu bu kadar iyi tanıdığımı bu kadar çabuk anlayabilmem beni şaşırttı. Erkek arkadaşımı.

Hayes'in geçmişindeki kadınlar hakkında endişelenmek için fazla enerji harcamamıştım. Çünkü geçmiş geçmişte kalmıştı. Eylül ayından beri de şimdiki zamanın kadınları için endişelenmemeye çalışıyordum, çünkü bana öyle bir şey olmadığına dair söz vermişti. Benden internetten uzak durmamı, magazin gazetelerini okumamamı ve ona güvenmemi istemişti, ben de çoğunlukla güvenmiştim. Ama elimde sadece onun sözü vardı.

* * *

"Prezervatif kullanmamız gerekiyor mu?" O akşam erken saatlerde ona sormuştum. Bu bir ritüel haline gelmişti.

Başını eğmişti, kurnazca. "Bilmiyorum. Biliyor muyuz?"

"Ben *sana* soruyorum."

"Gurur bir şey yaptın mı?" "Hayır," dedim. "Ama

grupta olan ben değilim."

"Gurur bir şey yaparsam sana haber veririm," diyerek beni yüzüstü çevirdi.

"Sana *güveniyorum*, Hayes."

"Güvendiğini biliyorum."

* * *

Ama orada, Casa Tua'nın bahçesinde, yıldızların, yayılan ağaçların ve Fas fenerlerinin altında, gerçek bana çarptı. Çok sayıda vardı, her zaman olacaktı, her yerde olacaklardı. Hayes'in fetihleri. Sürünüyor, onu sarmaşık gibi sarıyordu.

"Basel için mi buradasınız?" Amanda sordu. *Fesleğen* diye telaffuz etmişti, bu da can sıkıcıydı.

"Evet," dedi Hayes.

"Harika." Sıska parmakları hâlâ yılan gibi adamın bileğini sarıyordu. "Nerede kalıyorsun?"

Bir an durakladı, gözleri masadaki yüzleri taradı ve sonra bana takıldı. "Bir arkadaşımla... Üzgünüm, onu bekletiyorum." Çözmeye çalıştı. "Seni gördüğüme sevindim. Yasmin. Amanda. Afiyet olsun." Diğerlerine el salladı ve uzaklaştı.

* * *

Daha sonra, burrata ve kalın bir taksi içerken, Hayes kendini açıklama ihtiyacı hissetti. "Amanda... Simon'ın arkadaşı."

"Ben sormadım."

"Yapmadığını biliyorum. Ama merak etmeni istemedim."

"Peki ya Yasmin? Simon'ın arkadaşı da mı?"

Şarabını kadehinde salladı. "Hayır. Yasmin Simon'ın arkadaşı değildi."

"Evet, bu çok açıktı."

"Üzgünüm... Uzun zaman önceydi."

Şarabımı yudumlayarak başımı salladım. "hoşlanmadığını sanıyordum."

Güldü. "Bunu hiç söylemediğime eminim. Mankenleri kim sevmez ki?"

"Oliver."

Hayes hızla ciddileşti. "Evet, *Oliver*. Sanatını biliyor ve modeller için fazla sofistike."

Bunu söyleme şekli beni şaşırttı.

O zaman uzandı ve masanın üzerindeki elimi tuttu. "Mankenlerle bir sorunum yok. Çoğunlukla oldukça güzeller. Ama seçme şansım olsaydı, biraz yaşamış, söyleyecek ilginç bir şeyleri olan ve sadece göz alıcı olmayan biriyle birlikte olmayı tercih ederdim.

"Böyle kızlar ne hakkında konuşur biliyor musun? Instagram ve Coachella... Bir gece falan idare eder. Yasmin de öyleydi. Bir gece."

Gözlerim benimkini tutan elinin üzerindeydi. Uzun, kalın parmakları. İki yüzüğü: gümüş, desenli, biri yüzük parmağında, diğeri orta parmağında. Onları sık sık değiştirirdi.

"Instagram'ı sevdiğini sanıyordum," dedim.

"Instagram'ı yapıyorum çünkü bizi biz yapan ekibimiz. Senin neyini seviyorum biliyor musun? Hiç Coachella'ya gitmemiş olman ve Instagram'da paylaştığın tek şeyin sanat olması."

"Instagram'ıma mı bakıyordun?"

"Belki..." Gülümsedi, nazlı nazlı. "Senin kitabından bir sayfa alıp sanatsal fotoğraflara geçmeyi düşünüyorum."

Güldüm. "Ne? Artık vücut parçaları yok mu? Artık 'Hayes, ayak başparmağının üstüne oturabilir miyim?' yok."

Ürperdi. "Bu gerçekten... Bunun ne olduğunu tam olarak ifade edecek kelimelerim yok. Bazen hayranlığımız beni korkutuyor."

"Evet," dedim. "Ben de."

* * *

Ertesi sabah telefonun titreşimiyle uyandım. Perdeler çekiliydi ve saati belirleyemiyordum ama erken olduğunu hissediyordum. Telefon için çok erken. Birkaç kez çaldıktan sonra Hayes sinirli bir şekilde cevap verdi. Bir duraklama oldu ve sonra ayağa fırladı.

"Hayır. Lanet olsun.

Way." "Ne oldu?"

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. Saçları dağınıktı ve sesi kısıktı ama gülümsemesi muhteşemdi. "Görünüşe göre Grammy'ye aday gösterildim."

* * *

August Moon, "Seven Minutes" adlı şarkılarıyla En İyi Pop İkilisi/Grup Performansı dalında yarışıyordu. Hayes'in yapımcılarından biriyle birlikte yazdığı bu balad aynı zamanda Yılın Şarkısı ödülüne de adaydı. Her açıdan büyük bir olaydı.

* * *

O gece SLS'deki Bazaar'da Lulit, Matt, sanatçımız Anya Pashkov ve New Yorklu koleksiyoner çift Dawn ve Karl Von Donnersmarck ile birlikte yemek yedik. Ortam kesinlikle şenlik havasındaydı.

"Hayes, eğer kazanırsan hayatın daha da mı çılgın olacak?" Lulit kokteyllerin üzerine söyledi, sonunda ses tonu yükseldi. Sanki son anda bunu bir soru haline getirmeye karar vermiş gibiydi.

"Kazanamayız. Erkek grupları Grammy kazanamaz. Bu tek başına çok büyük bir şey. Oldukça memnunum." Gülümsedi. "Bu bize biraz daha saygı kazandırabilir. Ama yine de saygınlık listelerinin en alt sıralarında yer alıyoruz."

Dawn yüksek sesle gülerek kadehini kaldırdı. "Bu konuda bu kadar iyi niyetli olmana bayılıyorum. Ve sen, Anya, sana da tebrikler."

Artnet o sabah Anya'nın enstalasyonu hakkında olumlu bir yazı yayınlamıştı. *Görünmez*, belli bir yaşa gelmiş kadınların nasıl görünmez hale geldiğini araştıran kavramsal bir videoydu. Toplumun onları nasıl halının altına süpürdüğünü, görmezden geldiğini, en iyi zamanlarını geçirdikten sonra onları nasıl attığını. Bir dizi serginin küratörlüğünü yapmıştı.

Orta yaşlı ve yaşlı kadın portreleri, medya görüntüleri ve yaygın reklam mecazlarıyla birleştirildi ve deneyimlerini, korkularını ve güvensizliklerini anlatan gerçek kadınların müziği üzerine yerleştirildi. Acı verici, acımasızca dürüsttü.

"Arkadaşlarım ve ben bunu her zaman tartışıyoruz. Sanki varlığınız sona ermiş gibi," diye devam etti Dawn. Dawn New York'ta doğmuş ve büyümüş, asil bir sarışındı. Uzun boylu, yetenekli. Benden yaşça büyükse bile, bu çok fazla değildi. "Kaç kez kendinizi bir odada ya da bir partide buluyorsunuz ve 'Ben burada mıyım? Beni gören var mı? Merhaba!"

Karl, sessiz, kitapsever, gülümseyerek kolunu ona doladı. "Seni görüyorum, tatlım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Karl." Sonra bana döndü. "Sokaklarda genellikle seninle konuşan adamlar gibi... Kancık inşaat işçileri değil, genellikle 'Günaydın' diyen kapıcılar... Bu sadece durur. Biter. Artık bir "Günaydın "ı hak etmiyor muyum? Artık sizi kaydetmemelerinde çok rahatsız edici bir şey var. Lanet olsun, bu ne zaman oldu?"

Hayes masanın altında elimi tutuyordu. Birden elimi sıktı ve ben de yüzümde ne okuduğunu merak ederek ona baktım. Her şeyin belirsizliğini. Kendi görünmezliğimin köşede olabileceği fikri. Bloğun etrafında. Kilometrelerce uzakta. Ama yine de kaçınılmazdı.

"Yaptığın şey çığır açıcı, Anya," dedim.

"Teşekkür ederim, Solène." Karşımda oturmuş, votka tonik içiyordu. Anya'nın yüz hatları keskin ve akılda kalıcıydı. Açık ten, siyah saçlar, kırmızı dudaklar. Benden birkaç yaş büyüktü ama her şeyi çözmüş görünüyordu. Ben hâlâ eski kocamın hamile nişanlısıyla ilgili haberlerin etkisindeyken ve yirmi yaşındaki idolüyle yatarken kalbi kırık bir genci bir arada tutmaya çalışırken, Anya kadınlığın geleceğini ele alıyordu.

"Alışılagelmiş sanat yayınlarının yanı sıra kadın dergilerine de basın bültenleri gönderdik çünkü onlar eşsiz bir konumdalar," diye devam ettim. "Elbette bazılarının kısmen suçu var, ama şimdi bunu çevirmek için ellerinde bir fırsat var. Tartışmayı ilerletmek için. Gerçek şu ki

Güzelliği ve arzu edilirliği sürekli olarak gençlikle eş tutuyoruz. Kaçınılmaz olanı kucaklamak yerine kendimizi hırpalıyoruz. Ve bu dergileri yönetenler de *kadınlar*. Bunu kendimize neden yapıyoruz?"

"Çünkü beynimiz yıkandı," dedi Lulit, mojitosunu yudumlarken. "Ama sanatın güzelliği de bu, değil mi? Kendimize bir ayna tutuyoruz ve 'Biz kime dönüştük?' diyoruz. Yaptığımız şey bu."

O zaman ona baktım, suç ortağıma, en iyi arkadaşıma. "Yaptığımız şey bu."

* * *

Akşam yemeğinden sonra diğerleri Roots'tan Questlove'ın sahne alacağı bir parti için Soho House'a gitmeye karar verdiler, ancak Hayes bunun çok fazla olay yaratacağını düşündü ve biz de vazgeçtik.

"Gelecek hafta onunla görüşeceğim. *Tonight Show'a çıkacağız*," dedi, sanki bu normal bir şeymiş gibi.

"Ne kadar heyecan verici bir hayat sürüyorsun." Dawn gülümsedi. Valenin yanında durmuş Uber'lerini bekliyorduk. "Siz ikinize iyi eğlenceler. Ben gidip Soho House'da görünmez olacağım."

Buna güldüm. "Görünmez değilsin Dawn. Dries Van Noten giyiyorsun."

"Ha!" Sarışın başını geriye attı, çiçekli elbisesi kabarıktı. "Fark ettiğin için teşekkürler! Beni gördüğünüz için teşekkür ederim."

"Her şeyi görüyorum," dedim. "Bu benim işim."

* * *

Bir süre sonra Hayes, "Yaptığın işi sevmeni seviyorum," dedi. Setai'nin avlu barının bir köşesine sıkışmıştık; alçak ışıklar, yansıtma havuzu, palmiye ağaçları. Ortam Miami'den çok Mağribi havasındaydı.

Scotch'undan yudumluyordu. Laphroaig 18. "Isabelle'in arkadaşlarının anneleri ne iş yapıyor? Çalışıyorlar mı?"

"Çoğunluğu, hayır."

"Annem ben doğduktan sonra işe geri dönmemiş. At binmiş, hayır işleri yapmış ve ... öğle yemeği yemiş," diye güldü. "Aklıma geldikçe *ne* yaptığını bilmiyorum. Günlerini *nasıl* doldurduğunu bilmiyorum."

"Onu iyi bir anne olarak tanımlayabilir misiniz?"

"Sanırım öyle. Her şey yolunda gitti. Yani, benden hoşlanıyorsun." "*Hoşlanıyorum*." Gülümsedim. "Sence mutlu muydu?"

"Bilmiyorum. Belki de. Mutlu *musun*?" "Şu anda mı? Evet."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı, beni izledi. "Çalışmıyor olsaydın bu kadar mutlu olur muydun sence?"

Başımı salladım. "Belki evlenseydim ve çocuklarım daha büyük olsaydı, yuva kurma isteği duyabilirdim. Ama tüm bu eğitim, enerji ve arzuya sahiptim ve bundan daha fazla yaşanacak bir hayat vardı. Ve şimdi bu benim kimliğimin büyük bir kısmını oluşturuyor. Ve evet, bazen özel okulda sıcak öğle yemeği servisi yapan anne olmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ama bunun beni daha iyi bir anne yapacağını kim söyleyebilir? Muhtemelen sadece huzursuz ve mutsuz olurdum. Ve kızgın."

Başını salladı, parmakları manşetimin üzerinde geziniyordu. "Evet, anlıyorum." "Bunu yapmamış olsaydın ne yapıyor olurdun?"

"Ha! Basın gezisi soruları. Yılımın yarısını Cambridge'de geçirir, dört Campbell neslinin uyuduğu beş yüz yıllık kolejde uyur, futbol oynar, etek kovalar, kürek çeker ve harika vakit geçirirdim."

"İlginç," dedim. Onu bunların hiçbirini yaparken hayal edemiyordum. "Sert mi yoksa yumuşak kabuklu tacos mu?"

Güldü. "Yumuşak." "Hiç aşık oldun mu?" "Hayır."

Durdum. Beklediğim şey bu değildi. "Hayır mı?"

İçkisinden yudum aldı ve bardağı önümüzdeki masaya koydu. "Hayır."

"Hiç mi? Gerçekten mi? Vay be."

"Sana aşık olmuş biri gibi mi görünüyorum?"

"Bana ne yaptığını bilen biri gibi geliyorsun."

"Çok iyi öğretmenlerim oldu. Bazıları 'Bana aşık olma' dedi." Bunu suçlayıcı bir şekilde havada bıraktı.

"Öyle mi dedim? Özür dilerim."

"Sorun değil. Zaten seni gerçekten dinlemedim." Bunu hiç rol yapmadan söyledi. Eli masanın altından dizime, elbisemin taraklı dantel eteklerine uzandı. "Aşık olduğumu sanıyordum. Meğer yanılmışım."

"Penelope?"

"Penelope."

Aklım, Chateau Marmont'ta, George V'de düşeceğini söylediği zamanları taradı. Şimdi onları farklı bir şekilde tartıyordum, bu açıklamaları. Onları karasevda olarak yazmıştım. Genç bir çocuğun söyleyebileceği şeyler. Ama belki de başından beri kendini daha çok açığa vuruyordu.

Okyanustan boğucu bir meltem esiyordu. Hava nemli ve ılıktı. Hayes'in parmakları eteğimin altından kaydı ve irkildim. Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Dizlerimi zorla ayırırken, bacaklarımı çözerken, uyluklarımı açarken bakışlarımı tuttu.

Bizden çok uzakta olmayan bankette bir çift daha vardı. Yansıtma havuzunun karşısında bir grup Basel tipi. Yalnız değildik. Yine de onu durdurmadım.

"Sanırım Penelope hakkında konuşmamız bitti..."

Kıkırdadı, sinsice. Parmakları içimde bana doğru bastırdı. "Penelope hakkında konuşmayı çoktan bitirdik."

Sonra bana doğru eğildi, ağzı kulağıma yakındı, nefesi boynumda sıcaktı. Hayatına devam ettiğinde bunu özleyeceğimi düşündüm. Benden on yaş küçük biriyle birlikte olduğunda ve ben görünmez bir yerde olduğumda. Onun ellerini özleyecektim.

Bu.

Başparmağı klitorisimde, kalbim boğazımda ve nem bizi bir battaniye gibi sarıyor.

Bunun olabileceğini, Setai'nin avlusunda gelebileceğimi düşündüğümde durdu, geri çekildi. Koluna uzandım. "Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Sonra elini bacaklarımın arasından çekti ve ıslak parmaklarını ağzımın üzerinde gezdirdi. Dudaklarım, dilim... Nutkum tutulmuş bir şekilde oturdum.

Yarım , viskisinden bir yudum aldı ve sonra beni öptü.
Derin.

"Sen," dedim sesimi bulduğumda.

"Ben."

"Sen. Çok ."

Dudağımı emmek için tekrar eğildi. "mi?" "Artık

odaya dönebilir miyiz?"

"Henüz değil." Eli bacaklarımın arasına geri döndüğünde gülümsüyordu, parmakları iç çamaşırımın altından kayıyor, zahmetsizce içime giriyordu. "Çok ıslaksın."

Bir dakika daha orada oturdum, onun içinde kayboldum. Sonra bileğini tuttum. "Hesabı öde," dedim, "sonra benimle üst katta buluş."

"Tamam."

* * *

Süite varması istediğimden daha uzun sürdü. Ama onu yatak odasının girişinde gördüğümde -siyah gömleğinin düğmelerini hafifçe açmış, kadehi hâlâ elinde- öyle heyecanlandım ki, nerede olduğunu sorgulamayı unuttum.

"Mumlar mı?" dedi, odaya bakıp botlarını çıkarırken. "Romantik bir şeyler mi umuyordun?"

"Aslında ben sadece ağzını getirmeni umuyordum."

Bunun üzerine gülümsedi. "Eminim öyledir."

Yataktaki pozisyonumdan bana doğru ilerleyişini izledim, vücudu uzun, kıvrak ve güzeldi. Bir anlığına iPhone'unu

hoparlörler. Sonra, müzik başladığında, tanımadığım çağrışımlı bir temel çizgi, viskisinden bir yudum aldı ve beni içine çekti.

"Beni bekletecek misin, Hayes Campbell?"

Sırıtarak bardağını yere bıraktı. "Belki. Sadece birazcık."

Sonra vokaller devreye girdi. Unutulmaz, tanıdık bir ses. Bono. Daha önce hiç duymadığım bir şey olmasına rağmen. Ham, seksi, kopuk sözler.

"U2?"

"U2."

Hayes yatakta bana katıldı, elbisemin fermuarını açmak için acele etmedi. Parmakları tenimde sıcacıktı. Sürükleyici bir gitar, elleri sütyenimi çözüyor, ağzı göğüslerimde. Dili... Sonunda kendini indirdi, işaret parmağı külotumun belinde, kalça kemiğimden kalça kemiğime ve geriye doğru ilerliyordu. Bono'nun sesi, sakinleştirici. *Bu gece bir bebek gibi uyu.*

Bir an durakladı, gözleri benimkileri buldu ve sonra başını eğdi, kumaşı dişlerinin arasına aldı ve yavaşça, yavaşça çıkardı. Ayak bileklerime kadar indirmeyi başardığında arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yüz ifadesi neredeyse kendini beğenmiş gibiydi.

"Ne? Aklından ne geçiyor?"

"Ben yanında ne yaptığını görmek istiyorum." İsteğini

algılamam bir dakika sürdü. "Şimdi mi?" "Şimdi.

Göster bana."

* * *

Ertesi sabah on bire doğru fuardaki standımıza vardığımda Matt çoktan dizüstü bilgisayarını incelemeye başlamıştı. Lulit henüz gelmemişti.

"İyi haberi mi istersin, kötü haberi mi?" diye selamladı

beni. "Günaydın' yok mu?"

Gözlüklerini yüzüne doğru iterek gülümsedi. "Özür dilerim. Günaydın. İyi haberlerim var: Bugün çok fazla sanat eseri satacağız."

Şimdiye kadar iyi gidiyorduk. Glen Wilson'ın Kurulum *Bekçiliği* dikkat çekiciydi. Kurtarılmış zincir bağlantı çitleri, dokuma büyük ölçekli portreler

Venedik'in sanatçı sahil topluluğunu dönüştüren soylulaştırmanın sembolü olan çelik ağ boyunca. Parçalar, bir zamanlar uygun fiyatlı olan mülklerin kalıntılarını ve yerlerinden edilen sakinlerini temsil ediyor. Politik ve güçlü bir sanat eseriydi.

"Peki kötü haber ne?"

"Sen kör bir eşyasın," dedi, dizüstü bilgisayarı ekranı görebileceğim şekilde konumlandırarak.

"Bir ne?"

"Jo az önce bunu gönderdi."

Tarayıcı tanımadığım bir web sitesine açıldı. Blind Gossip bir şeydi. Sayfanın en üstünde "Çıplak Öğle Yemeği" başlıklı bir yazı vardı.

> Olgun kadınlara düşkün hangi güzel çocuk bu hafta South Beach'te ek iş olarak koleksiyonculuk yapıyor? Sanatsal arzularını mı yoksa aşk satıcısının arzularını mı yerine getiriyor?

Bir an için ona baktım, hesaplamaya çalıştım. Bana çok ezoterik, rastgele görünüyordu. "Bir fotoğraf var mı?"

"Hayır."

"Benim adım orada mı?"

"Henüz değil. Ama birinin tahmin etmesi an meselesi."

"Josephine bizim olduğumuzu nereden bildi? Herhangi biri olabilir."

Matt içini çekerek pencereyi kapattı. "İpuçları: *Bilge ya da Çıplak*, Ağustos Ayı, *Küçük Arzular*. Hepsi orada."

"Siktir," dedim. Çok dikkatli davranmıştık. Çok şanslıydık. "O şeyi kim okuyor?" "Dedikoduyu önemseyen hemen hemen herkes," diye güldü.

"Kusura bakma."

Başımı salladım. Bunun olması kaçınılmazdı. "'Aşk satıcısı.' Harika."

Matt gülümsedi. "Çok daha az elverişli olabilirdi. Lulit bilmiyor. Ona söylemek zorunda değiliz."

"Tamam," dedim. "Belki de en iyisi budur."

* * *

Güzel erkek arkadaşım ikiyi biraz geçe geldi, beni görmek, fuarı görmek istiyordu. Öğle yemeği arası bir sükûnet vardı ve biz de Lulit'in izniyle sıvıştık.

"Bu elbise," dedi komşu stantlar arasında dolaşırken. "Ne olmuş buna?"

Krem rengi krep bir elbiseydi. Kolsuz, kısa. "Oldukça ... *çirkin*."

"Öyle." Ona gülümsedim.

Her zamanki gibi Hayes'in üzerindeki gözlerin farkındaydım. Kabarık bukleler, dar kotlar, botlar. Yürüyen bir ünlem işareti. Ama ilk defa, sadece benim hayal gücüm mü emin değildim, insanlar *bana* da bakıyor gibiydi.

Sonunda Urs Fischer'in *Küçük Yağmur* enstalasyonunu -yukarıdan sarkan binlerce karikatürize yeşil alçı yağmur damlası- görmek için Sadie Coles standına doğru ilerlediğimizde ona doğru eğildim. "Biz kör bir parçayız."

"Sen ve ben mi?"

"Hayır, sen ve son birkaç gündür Miami'de birlikte olduğun başka bir piliç." Durakladım. "Son birkaç gündür Miami'de başka bir hatunla birlikte değildin, değil mi? Değil mi?"

Sırıttı. "Bunu ne zaman araya sıkıştıracağımı hayal etmeye çalışıyorum. Belki de sekizinci orgazmından sonra kendinden geçtiğinde? Dışarı çıktım ve nasıl bir belaya sokabileceğimi görmek için Soho House'a gittim. Bu arada, sanırım bu bizim yeni rekorumuz olabilir. Gerçi ilk ikisi için tam olarak kendime pay çıkaramam çünkü neredeyse tek başınaydın... Bunu bu gece tekrar yapabilir miyiz?"

"Bunu burada tartışmasak olmaz mı?"

"Bana karşı çok kısa konuşuyorsun." Gülümsedi. "Neredeyse bu elbise kadar kısa."

"Biraz gerginim."

"Kör eşya yüzünden mi?"

"Evet."

Yavaşça başını salladı. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim? Görmezden gel. Daha da kötüleşecek. Gerçekten kötüleşecek."

Ona döndüm. "Ne demek istiyorsun? Ne kadar ?" "Kötüleşecek."

Şimdiye kadar olabilecek en kötü şeyin Isabelle'in bunu öğrenmesi ve aklını kaçırması olduğunu düşünmüştüm. Ve bunu zar zor atlatmıştım. Bundan daha travmatik bir şeyin nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordum. Belli ki çok safmışım.

"Bu kadar mı? Bana vereceğin tek şey bu mu? Beni psikopat hayranlarınızla birlikte dünyaya gönderecek ve bana 'İşler kötüye gidecek, görmezden gel' mi diyeceksiniz?"

Gülümsedi ama gözlerinde hüzünlü bir şeyler vardı. "Solène," diye fısıldadı ellerimi tutarken. "Bunun için bir kullanım kılavuzu yok. Kendimiz uyduruyoruz. Anlaşma şu: Özel hayatım hakkında konuşmam. Asla. Açıklama yapmam. Bu konuda yorum yapmam. Röportajlarda tartışmıyorum ve sosyal medyada ele almıyorum. Ne yapmak istediğinize siz karar verebilirsiniz ama ben bununla başa çıkmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorum. Aksi takdirde, onlara sadece yem vermiş olursunuz. Bırakın spekülasyon yapsınlar. İnsanlar pek çok şey söyleyecek. Çoğu doğru olmayacak. Ve çoğu da hoş olmayacaktır. Ancak bunların hiçbirini kabul etmeyecek veya ele almayacak kadar güçlü olmalısınız. Tamamen görmezden gelebilirseniz, bu en iyisi olacaktır. Ama yapamıyorsanız, bunların sizi ve beni tanımayan insanlar olduğunu unutmamalısınız. Ve çoğunlukla reklam satmak için bir şeyler uyduruyorlar. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Ve ne yaparsan yap, asla ama asla yorumları okuma." "Tamam."

"Korkmuş görünüyorsun." Gülümsedi.

"Çünkü *öyleyim*. Keşke tüm bunları bana daha önce anlatsaydın."

"Ne zamandan önce? Bana aşık olmaya başlamadan önce mi?"

"Sana aşık olduğumu kim söyledi?"

"Bu sadece bir önsezi."

"Onu ele veren sekiz orgazmdı, değil mi?" Konuyu saptırdım. Gözlerim yaşarmak üzereydi. Orada, armut büyüklüğündeki yağmur damlalarının arasında

Art Basel'in ortasında. "Siktir, Hayes."

"Şşşt." Başımı tuttu, yanağımı öptü. "Her şey . Her seferinde gün. Bugün kör eşyayı görmezden geliyoruz."

"Bugün kör maddeyi görmezden geliyoruz."

* * *

Standımıza döndüğümüzde Lulit, Whitney'den gelen bir küratöre *Görünmez* enstalasyonunu gösteriyordu. Anya'nın çalışması hakkında derin bir sohbete dalmışlardı: aşırı yüksek ya da düşük pozlamalarla çekilmiş çarpıcı siyah-beyaz portrelerden oluşan daha geniş bir serinin parçası olan bu çalışmada, tüm kadın özneler ya karartılmış ya da gölgeye indirgenmiş, her ikisi de onları neredeyse görünmez hale getirmişti.

"Lulit'in sesi *çok ciddi* geliyor." Hayes arkamdan yaklaştı.

Onu susturdum. Glen'in kapılarına hayranlıkla bakan bir avuç insan daha vardı.

Matt belli ki uzaklaşmıştı.

"Biliyorsunuz," dedi alçak sesle, "ikinize de bayılıyorum ama bu görünmez saçmalığı satacak kadınlar değilsiniz. Kendinize hiç baktınız mı?"

Ne dediğini, cüretini anlamam bir anımı aldı.

"Bunu muhtemelen iltifat olarak söylediğini biliyorum ama ben algılamıyorum."

"Sadece söylüyorum, insanların dalga geçtiğinizi düşünmesi oldukça muhtemel."

"Ne olduğumuzu? Neyi alıyoruz?"

Gülümsedi, çok sevimliydi, çileden çıkardığında bile. "Onlarla alay etmek gibi. Tüm bu kongre merkezinde en az görünmez olan iki kadın sizsiniz."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim. Ama eğer öyle olsaydı, ima ettiğiniz nedenlerden dolayı, bu projeyi desteklemek için bize daha fazla ivme kazandırırdı."

Bir süre sessiz kaldı ve bu fikri düşündü.

"Şu anda bizim büyüklüğümüzde iki kadına ait tek galeri olduğumuzun farkında mısınız? Eğer buna destek verecek olan biz değilsek, kimdir bilmiyorum."

Bu gerçekle gurur duyuyordum. Lulit ve ben tüm zorluklara rağmen bu işi yürütmeyi başarmıştık. Belli bir saygı ve başarı kazanmıştık.

On yıldır bunu yapıyorduk. Bu fikri doğurmuştuk - yeterince temsil edilmeyenler, yeterince takdir edilmeyenler için mücadele ediyorduk ve kazanıyorduk.

"Bunu bilmiyordum. Bu seni daha ateşli yapıyor."

Buna güldüm. "Tamam, git buradan. Çalışmam lazım."

Beni kendine çekti, iki eli kalçamdaydı. Kesinlikle müstehcen bir hareketti bu. "Bence bu gece 9'a çıkmalıyız."

"Sanırım gitmen gerekiyor."

"Bence bu elbiseden kurtulmalısın."

"*Git.*"

"'Bakın ben ne kadar . Ama o kadar da seksi olmayan sizler için, işte tüm güvensizliklerinize hitap eden bu harika enstalasyon."

"Git buradan, Hayes. Kadın olmak karmaşık bir şeydir."

"Eminim öyledir." Burnumu öpmek için eğildi. "İyi günler dilerim. Seni seviyorum.

Güle güle."

"Ne dedin sen?"

"Yok bir şey. Ben öyle bir şey demedim. Siktir. Öyle bir şey demedim. Güle güle." Kabinden çıkarken yüzü kıpkırmızıydı. Kısa bir an için onu takip etmeyi düşündüm. Herhangi bir yere.

* * *

"Ne yapıyorsun?" Whitney'den gelen küratör ayrıldıktan kısa bir süre sonra Lulit bana yaklaştı. "Şu Hayes olayı. Ne yapıyorsun, Solène?"

Ona baktım, anlayamadım. Bunu tamamen onaylayan o değil miydi? Bana gidip rock yıldızımı getirmemi söyleyen o değil miydi?

"Bunun sadece bir kaçamak olacağını sanmıştım," dedi yumuşak bir sesle. "Yazın olduğu gibi... Bunun geçici olduğunu ve senin eğlendiğini ve bunun harika olduğunu düşündüm. Ve *önemliydi*. Senin için... yoluna devam etmek ve büyümek için. Ama şimdi iş ciddiye bindi ve ona tamamen aşık oldun ve bu kararlarını hiç de iyi olmayan bir şekilde etkiliyor. Ve o daha *yirmi* yaşında, Solène. *Yirmi yaşında*."

Nutkum tutulmuştu.

"Ve o senin kalbini kıracak ve ben oturup bunun tekrar olmasını izleyemem. Ve bana bunun sadece seks olduğunu söyleme. Çünkü artık sadece seks değil. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm... Bu sadece seks değil."

Ona kızmak istedim. Kızdım da. Ama söylediği her şeyin doğru olması beni dehşete düşürüyordu.

* * *

Pazar günü Design District'te geç saatlere kadar süren bir brunch'ın ardından Hayes'le birlikte döndüğümüzde Setai'nin önünde toplanmış en az iki düzine genç kız bulduk.

Bizi buldular.

Onlardan kaçmayı başardık ve On Sekizinci Cadde'ye iki blok inip arka taraftaki plaj girişini kullandık. Orada da bir avuç hayran vardı ve Hayes durup birkaç fotoğraf çekti. Ve sonra, tam kapıdan geçmek üzereyken, içlerinden biri oldukça kibar bir şekilde "Bu senin kız arkadaşın mı?" diye sordu.

Kollarımdaki ve ensemdeki her bir tüyün diken diken olduğunu hissettim. Ona bakmak için döndüm, ki bu muhtemelen acemice bir hareketti. Hayes hayranlarına el salladı ve gülümsedi. "Size iyi günler, tamam mı?" Sonra kapıyı kapattı ve her şey bitti.

"Kriz önlendi mi?" diye

sordu. "Kriz önlendi."

Onu gördüğümde boğucu lobiden geri dönüyorduk: zeytin rengi teni ve zarif kemikleriyle çarpıcı bir esmer. Otuzlu yaşlarının başında, ince ve seksi görünüyordu. Göz ardı edebileceğiniz türden biri değildi ama yine de Hayes onu görmemiş gibi görünüyordu. Ünlülerin bazen yaptığı bir şeyi yapıyordu, yabancılarla göz temasından kasıtlı olarak kaçınıyordu, böylece bir konuşma başlatmak için izin aldıklarını düşünmeyeceklerdi. Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm, kalabalıklarda, kamusal alanlarda. Dünyayı dışlamak. Bu sefer dikkatini dağıtan şey iPhone'uydu.

Ama onu hemen fark ettim. Bizi gördüğünü, Hayes'i gördüğünü gördüm ve sonra yüzünde milyonlarca duygunun akıp gidişini izledim. Uzaklara baktı.

hızla döndü, sanki iradesi dışında çekilmiş gibi. Gözleri tarıyor, inceliyor ve tekrar uzaklara bakıyordu. Ve sonra anladım. Hayran olmak için çok yaşlıydı. Onu tanıyordu. Onu tanıyordu.

"Senden etkilenen bu kadını tanıyor musun?"

Başını kaldırıp baktı, tam o sırada gözleri ona takıldı. Yüzündeki ifadeyi izledim. Tanıma, geçmiş. Onunla yatmıştı. Onu sevmiş bile olabilirdi. Öyle dese de demese de.

"Fee," dedi. "Evet."

Kadın belli belirsiz gülümsedi ve o, biz, ona ilerledik.

"Selam," diye selamladı onu, hafifçe telaşlanmıştı, yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Fee."

"Hayes." Yavaşça söyledi, bir aksanın ipucu vardı.

"Nasılsın?"

"İyiyim. Ben iyiyim."

"Bu iyi." Rahatsız bir şekilde saçlarını çekiştiriyordu. "Solène, bu Filipa. Fee, bu benim arkadaşım Solène."

Bana gülümsedi, gözlerinde hiçbir şey eksik değildi. Aynı şekilde ben de kendimi onu değerlendirirken, merak ederken, satır aralarını okurken buldum. Aralarında gidip gelen şey her neyse, çok yoğundu.

Yıllar sonra, en azından ikimizden biri hayatına devam ederken, onunla rastgele karşılaşsam böyle mi olurdu? Endişeli, garip ve saçlarını yoluyor olur muydu? Gözlerim hem arzuma hem de küçümsememe ihanet eder miydi? Onun yüzünde kendi yüzümü gördüm ve bu beni korkuttu.

"Bir süreliğine mi buradasınız?" diye sordu.

"Sadece birkaç günlüğüne."

"İş mi?"

Başını salladı. Bunu izlemek acı vericiydi.

"Matt'i kontrol etmem gerekiyor," diyerek müsaade istedim. Onları biraz yalnız bırakmak istiyordum.

Ancak birkaç metre ötede, amaçsızca e-postalarımı taradığım yerden bile konuşmalarının ağırlığını hissedebiliyordum. Onların. Ve bana ne kadar benzediğini fark ettim. Nasıl da bir tipi vardı.

Belki de hepimiz bu Hayes Campbell idealinin versiyonlarıydık. Yasmin de.

Sonunda ayrıldılar ve Hayes beni alıp odaya götürdü.

Asansöre binene kadar konuşmadı. "Bunun için üzgünüm. Bu..."

"Evet, ne olduğu çok açıktı."

İç çekti ve sonra elime uzanıp onu sıktı.

Süite vardığımızda Hayes balkona çıktı ve on dakika boyunca okyanusa bakıp durduktan sonra tekrar içeri, yanıma geldi.

"Yani, Fee..." dedi boğazını temizleyerek. "Bilmeme gerek yok," dedim.

"Bilmenizi isterim ki... Tam açıklama: Onun evliliğinin içine ettim."

Yatak odasının girişinde durduğum yerden ona doğru baktım. "*Onun evliliğinin içine* mi ettin? Ya yaptın ya da yapmadın."

Alt dudağını çekiştirerek durakladı. Yine o konuya dönmüştük.

"Söyledim." "Bunların sadece söylenti olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Çoğu öyle. Bu değildi."

Düşünmek için zaman ayırdım. "Farkında olmam için soruyorum, senin sikip attığın insanlarla karşılaşmaya devam edecek miyiz?"

"Bu hiç adil değil."

"Değil mi?"

"Kıskanç değilsin..."

"Ben kıskanç değilim."

"Senden hoşlanıyorum."

"Bundan şüphem yok..."

"Burada *seninleyim*." " bu değil."

"O zaman ne anlamı var? Kafam karıştı."

"Boş ," dedim, çünkü emin değildim. Ve asıl mesele, hiçbir şeyden emin olmadığım olabilirdi. Emin olmadığım şey

Bize. Bunun her zaman böyle devam edeceği fikri, benim için kabul ettiğimden daha fazlası olabilirdi. Karşılaştırmak ve rekabet etmek için enerji harcamaya hazır değildim ve belki de, sadece belki de, bir hata yapmıştım.

"Belki de bunu iyice düşünmemiştim," dedim. "Bu

ne anlama geliyor? Neden böyle söylüyorsun?"

"Seni sadece Hayes olarak düşünmemi istediğini biliyorum ama dışarıya her adım attığımızda sen aynı zamanda Hayes Campbell oluyorsun. Bu da beraberinde pek çok yük getiriyor ve bazılarını taşımak diğerlerinden daha zor."

Orada durmuş beni izliyordu, arkasında uçsuz bucaksız Atlantik vardı. "Bunu yapmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Küçük kozamızda yalnızken mükemmel olduğunu söylüyorum."

"Peki ya olmadığımızda?"

"Ve olmadığımız zaman, daha az öyle."

Sinirlendiğini, hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. "Ne yapıyorsun, Solène?

Beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Seni uzaklaştırmaya

çalışmıyorum."

"Peki, o zaman, ne yapıyorsun? Bunların hiçbiri senin için sürpriz olmamalı," dedi. "Ne yaptığımı biliyorsun. Ne yaptığımı. Bu işe gireceğinizi biliyordunuz."

"Bunu biliyorum."

"Karmaşık, evet. Bir sürü yük var. Ama senin tarafında da çok şey var. Ve ben bunu kabul ettim... ve senin yarı yaşındayım." Bunu orada bıraktı. Acıdı. "Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi sertçe.

Sanki odadaki havayı da beraberinde götürmüş gibiydi, çünkü aniden nefes alamaz oldum. Onun yokluğu boğucuydu.

Hatalı olduğumu biliyordum. Başa çıkma yöntemim. Kaçınılmaz olandan önce kendimi uzaklaştırmak için. Bazı açılardan Daniel'a da aynısını yapmıştım. Onu zorlamıştım. Ve şimdi evleniyor ve başkasının çocuğuna babalık yapıyordu. Ve bu geri alınamazdı.

Hayes'i uzaklaştırmak bana hiçbir şeye mal olmazdı. Otel lobilerindeki rastgele kadınları zorunda kalmamak. Ve sürüngen modelleri. Ve hevesle yerimi alacak sayısız hayranı. Tüm kurtulmak için. Onun

Şöhretli, hantal, lanet bir buharlı gemi gibi. Şöhret olmasaydı kim olurdu diye merak ettim.

Kapı açıldı ve Hayes içeri girdi. Dakikalar olmuştu.

"Lanet bir yürüyüşe bile çıkamıyorum!" Gözleri ıslaktı, sesi titriyordu. "Güneş gözlüklerimi unuttum, şapkam yok ve lanet olası bir yürüyüşe bile çıkamıyorum!"

Şapkası yoktu.

Bunun onu daha fazla üzeceğini düşünmeseydim ona gülümserdim.

"Bundan nefret ediyorum," dedi ben daha konuşamadan. Tartışmamızı mı yoksa tanınmadan çekip gidememesini mi kastettiğinden emin değildim.

"Ne yaptığını biliyorum ve burada öylece durup beni uzaklaştırmana izin vermeyeceğim. Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun."

"Belki," dedim.

"Neden?"

"Sen bir rock yıldızısın-"

"Ben bir *insanım*. Her şeyden önce. Ve duygularım var. Bu kariyerin bir sürü yük getirdiğini biliyorum ama sırf bir müzik grubundayım diye beni bir kenara atmayın. Yaptığım şey bu, ben bu değilim. Beni *tanımlamıyor*, ne diyorsunuz?

"Ne oldu?" diye sordu. "İyi gidiyordu." "Sadece

seks olmaktan çıktı."

"Uzun zamandır sadece seks yapmıyorduk, Solène." Sözleri Miami'nin havası gibi ağır bir şekilde orada asılı kaldı.

"Bununla nereye varacağız, Hayes?"

"Bununla nereye varmak *istiyorsun*?"

"Bununla nereye varmak istiyorsun?"

"Sonuna kadar gitmek istiyorum." O anda, gözyaşlarına rağmen kendinden o kadar emindi ki. Bizim olma ihtimalimizden o kadar emindi ki.

Hareketsizdim. Sessizdim.

"Korkuyor musun?"

diye sordu. Başımı

salladım.

"Ben de öyle. Ama benim için sorun yok. Yaralanırsam, yaralanırım. Olur böyle şeyler, değil mi? Her zaman birileri incinir. Ama korktuğum için bizi kaçırmak istemiyorum."

NEW YORK, II

Küçük başladı.

Rose'un ailesi erkeklerin galası için New York'a gelmesine izin vermedi. iki gün okulunu kaçıracağını savunuyordu ki bu doğruydu. Ama bahar tatilinden tam bir hafta önce Kenya safarisinden en iyi şekilde yararlanabilmek için onu okuldan aldıklarını görmüştüm ve bunun benim şu anki ilişki durumumdan çok onun okuldan kaçmasından duydukları endişeyle olduğunu biliyordum.

Twitter'da, hiçbirini şahsen tanımadığım ve hepsi @Hayes_curls17 ve @MarryMeCampbell gibi anonim kullanıcı adlarına sahip on bir yeni takipçi kazandım. Bildirimlerimde @NakedAugustBoyz'dan gelen rastgele bir mesaj vardı: "O kişi sen misin?" Nedense bu basit soru bana son derece müdahaleci ve kişisel gelmişti. Sanki bulunduğu yerden elini uzatmış ve bana dokunmuştu.

Ve sonra Instagram'ımda, Glen Wilson'ın eserlerinden birinin Miami'den gönderdiğim bir fotoğrafının altına @Holiwater rumuzlu biri şu mesajı paylaştı: "Hayes?" Başka da bir şey yazmamış.

Hayes bir keresinde fandomlarının belirli bir alt grubunun erkekler arasındaki tüm bu sapkın ilişkileri nasıl hayal ettiğini açıklamıştı. "Bizi 'ship'liyorlar," demişti. "Oliver, Liam ya da Simon'la bir ilişkim olduğunu düşünüyorlar, isimlerimizi birleştiriyorlar ve tüm bu senaryoları uyduruyorlar ve bu çok eğlenceli ama aynı zamanda oldukça kaba." Böylece içinde "Holi" adı geçen her kişinin Hayes ve Oliver'ın "shipper "ı olduğunu anladım.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey," demiştim bana bilgi verdiğinde. "Neden genç kızlar senin arkadaşlarınla seks yapmanı hayal etsin ki?"

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok," demişti.

Ancak hayranlarından herhangi birinin beni nasıl tanıyabileceği konusunda hala bilgim yoktu ve sonra kör öğeyi tekrar ziyaret etme hatasını yaptım. Ve daha da kötüsü, yorumları okudum. 128 tanesini. Çoğunluğu Hayes'in adını doğru bir şekilde vermişti. Joanna Garel'in açılışındaki fotoğrafını hatırlayan ve bunun Marchand Raphel'den biri olması gerektiği sonucunu çıkaran en az bir düzine poster vardı Gerisi kekti.

* * *

Salı gecesi geç saatlerde New York'a vardık. Çocuklar birkaç röportajın ardından günün erken saatlerinde *The Tonight Show with Jimmy Fallon*'a katılmışlardı; film ve albümün piyasaya sürülmesi için halkla ilişkiler çalışmaları yoğun bir şekilde devam ediyordu. Hayes çok yorgundu ama cesur bir yüz ifadesi takınıyordu.

İndikten kısa bir süre sonra telefonda, "Otele yaklaştığında bana mesaj at," dedi. "Dışarıda bir sürü hayranın var, seni ve kızları karşılaması için birini göndereceğim."

"Bir 'sürü' tam olarak nedir?"

Güldü. "Hepsinden biraz daha az. Ama iyi olacaksın, söz veriyorum."

Abartmıyordu. Aralık ayında, bir okul gecesinde, saat on birde Mandarin Oriental'in dışında rahatlıkla yüz elliden fazla kız vardı. Anneleri neredeydi?

"Aman Tanrım." Sürüyü gören Georgia'nın yüzü aydınlandı. "Bu ne kadar havalı?"

Isabelle bana döndü ve gözlerindeki paniği görebiliyordum. "Oradan geçecek miyiz? Senin kim olduğunu biliyorlar mı?"

"Evet, geçeceğiz. Hayır, benim kim olduğumu bilmiyorlar.
İyi olacağız." Bunu mümkün olduğunca inandırıcı bir şekilde söylemeye çalıştım.

Sonra, saat gibi, araba Altmışıncı Sokak'taki girişin önünde durduğunda, Fergus'un yanında bir belboyla binadan çıktığını gördüm. Tanıdık bir kel kafa gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Merhaba," diye selamladı bizi arabanın kapısını açarak.

Hayranlar girişin iki tarafına barikat kurmuştu ama heyecanlarının uğultusu, "Bu da kim?" çığlıkları, ayaklarını yere vurmaları ve toplu halde "Sorrowed Talk" şarkısını söylemeleri yine de tedirgin ediciydi.

Neredeyse güvenli bir şekilde girişe varmıştık ki yan taraftan bir ses "Solène" diye seslendi ve ben de Mandarin Oriental'de kalan kimi tanıyor olabileceğimi görmek için döndüm. Ve sonra dank etti: Hiç kimseyi tanımıyordum.

Birisi "Bu o!" diye bağırdı ve toplu bir nefes alma oldu ve flaşlar patlıyordu ve o anda bildiğim hayatımın sona erdiğini fark ettim.

* * *

Kızlar uyumayacaktı.

Hayes bize kırk altıncı katta bitişik odalar ayırtmış ve sonra emin olmak için uğramıştı. İki saat sonra, hâlâ keyifleri yerindeydi, kıkırdıyor, entrikalar çeviriyor ve iyi talihleri üzerine gevezelik ediyorlardı ve ben onunla bir alt kattaki süitinde buluşmak için odamdan etkili bir şekilde çıkamadım.

"Çok yorgunum. Sadece uyandır beni," mesaj atmıştı. "Yatağıma gir ve bir şeyler yap..."

* * *

Nihayet odasına vardığımda saat neredeyse ikiydi ve o noktada bana sarılıp uyurken onu içime çekmekten mutlu olurdum. Ama Hayes'in belli ki başka planları vardı.

"Hiiii."

"Bitkin olduğunu sanıyordum."

"Bitkinim ama ölmedim," dedi donundan sıyrılarak.

"Beni teşhis ettiler."

"Seni kim teşhis etti?"

"Hayranlarınız."

Sonra gülümsedi, tişörtümü çıkardı, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Tamamen uyanık değildi. "Sorun . Burada güvendesin. Burada, yatağımda güvendesin."

"Peki ya ben gidince?"

"Ve gittiğinde... eğer işimi yaptıysam... mutlu olacaksın."

* * *

Sabah Isabelle ve Georgia otelin havuzunda yüzmeye giderken ben de uzun bir koşuya çıktım. Toparlandım, kulaklıklarımı taktım ve bir grup Alman turistle birlikte yola çıkma zamanımı ayarladım ve fandomun hiçbiri daha akıllı görünmedi. Ve o bir saat kadar yalnızlık cennet gibiydi. Central Park West'e çıktım, seksen altıncı caddede kestirmeden gittim, baraj gölünün etrafında iki tur attım ve eve döndüm. Hava soğuk, berrak, mükemmeldi. Bunu özlemiştim. New York'u.

Otuz beşinci kattaki gökyüzü lobisinde, koşu sonrası asansör beklerken, Resepsiyonda oda anahtarıyla ilgili sorun yaşayan bir misafirle karşılaştım.

"Bu anahtar kartı biraz tehlikeli. Benim için değiştirebilir misiniz?"

Aksanını duyunca gülümsedim: İngiliz, havalı, cazip.

Sonunda benimle birlikte asansöre bindi. Uzun boylu, iri yapılı, gür, tuzlu ve biberli saçları vardı. Belki elli yaşlarındaydı.

Düğmelerimize bastıktan sonra "İyi koştun mu?" diye sordu. "Çok iyiydi. Evet."

"Nereye gittin?" Ona söyledim.

"Bütün bunları sen mi yaptın? Bu sabah mı? Lanet olsun, bu kendini adadığını gösterir.

Belki de beni uyandırmış olsaydınız sizinle gelirdim." Buna güldüm. Nazik gözleri, davetkâr bir gülümsemesi vardı.

"Korkarım uyandırma çağrısını almadım."

"Yarın..." Alay ettim.

"Yarın," diye kıkırdadı. "4722 numaralı oda. Bekliyor

olacağım." "Pekâlâ."

"Karım cevap verirse, telefonu kapat."

"Tamam," diye güldüm. "." Kırk altıncı kata ulaşmıştık. Kapılar açılıyordu.

"Çok güzelsin," dedi aniden, sanki kendini tutamıyormuş gibi. "Teşekkür

ederim."

"Size iyi günler." "Sana

da."

Odama gittiğimde hâlâ gülümsüyordum. Terden sırılsıklam olduğum halde otel asansörlerindeki orta yaşlı iş adamlarına çekici gelebildiğim fikri. Belki de Lululemon'dandır.

Kızlar histerik bir şekilde içeri girdiğinde spor ayakkabılarımı daha yeni çıkarmıştım. Bağırıyor, zıplıyor ve birbirleriyle konuşuyorlardı. Görünüşe göre, havuzda Simon Ludlow ve kişisel antrenörüyle karşılaşma şansını yakalamışlardı. Onunla sohbet edip kim olduklarını açıkladıktan sonra, Simon onları Apple Store'a hızlı bir gezinti ve bu akşamki gala hazırlanmaya başlamadan önce öğle yemeği için kendisine katılmaya davet etmişti. Ve lütfen, üstüne krema koyarak, gidebilirler mi?

"Kesinlikle hayır."

"Anne, koruması orada olacak."

"Umurumda değil, Isabelle. Simon yirmi bir . Seni neden yemeğe davet ediyor?"

"Sadece pizza."

"Aslında geçen ay yirmi iki yaşına bastı," diye ekledi Georgia, sanki bu bir şekilde davalarına yardımcı olacakmış gibi.

"Hayır. *Hayır.*"

"Anne, *lütfen*. Bizi sadece senin annem olduğunu söyledikten sonra davet etti. Sadece nazik olmaya çalışıyordu. *Lütfen.*"

Georgia, "En tatlısı o," dedi ve o anda makyaj yaptıklarını fark ettim. Ne oluyor be?

"Eşcinsel bile olabilir," diye ekledi Isabelle. Darbeyi yumuşatma çabası mı? Georgia ona bir bakış fırlattı. "O eşcinsel değil. Simon en *az* gey olanlardan." "En *az* gey olan o değil."

"*En az* eşcinsel mi var? En az gey olan kim?"

"Rory," dediler hep bir ağızdan.

"Tamam, şu anda bununla uğraşamam. Bir duş alıp düşüneceğim ve sonra sana haber vereceğim. Ama fazla umutlanma. Ve o makyajı çıkar. Kimse makyajla bir yere gidemez."

"Tamam," dedi Isabelle. "Ama onunla saat on bir-on beşte lobide buluşmamız gerekiyor. O yüzden hızlıca duş alabilir misin?"

Simon hakkında bildiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyordum. Bana potansiyel bir tecavüzcü, çocuk tacizcisi, yırtıcı bir hayvan gibi görünüp görünmediğini. Ama onunla ilgili aklımda kalan tek şey, yaşına uygun modellerden hoşlanan şakacı bir sarışın olduğuydu. Ne olursa olsun, Hayes'e mesaj attım.

Simon kızları Apple Store'a bir geziye davet etti. Lütfen tavsiye edin.

Tamamen güvenli.

Gerçekt
en mi?

Gerçekt
en mi?

Ayrıca, grubunuzda EN AZ eşcinsel bir erkek olduğunu biliyor muydunuz?

Lol.

Rory.

Harika. Bu listenin neresinde olduğunuzu sormak istiyorum, ama belki de gerçekten bilmek istemiyorum ...

?????

Şikayet etmiyordun.

İstihbaratı 13 yaşındaki çocuklardan almayı bırak.

* * *

Saat on biri on geçe hepimiz Columbus Circle, park ve şehir merkezini gören gökyüzü lobisinde toplanmıştık. Kızlar bir yandan soğukkanlılıklarını korumaya çalışırken bir yandan da neredeyse yerlerinden sıçrayacaklardı. Ve ben hala kararımı verememiştim.

"*Lütfen*, anne."

"Bana güvenmiyor musun?" Simon gülümsedi, geniş omuzları, yarık çenesi ve sarışın yontulmuş mükemmelliğiyle. İngiltere'de onları böyle mi yapıyorlardı? Birbirlerini nasıl bulmuşlardı? "Kız arkadaşın bana güvenmiyor, Campbell."

Açık sözlülüğü beni şaşırttı. Henüz kendimden Hayes'in "kız arkadaşı" olarak bahsetme alışkanlığım yoktu, özellikle de Isabelle'in önünde.

"Georgia'nın annesine bir söz verdim," dedim.

Bu doğruydu. Hafta başında Georgia'nın çantalarını almak için evine uğradığımda annesi Leah, Hayes'i sormuştu. Ona gerçeği söyledim. Bana beşlik çaktı, ben de güldüm ama kızını kilit altında tutmaya yemin ettim.

"O iyi olacak," dedi Simon. "Trevor tüm bu süre boyunca bizimle olacak."

Asansörün yanında nöbet tutan Trevor'a baktım. Uzun boylu, her şeye gücü yeten Krav Maga Trevor. Aşağıdaki hayran tsunamisine karşı koymaya hazırdı.

Bizden çok da uzakta olmayan gömme salonda bir grup kız toplanmıştı. Bir şekilde erkeklerin programını öğrenmiş ve otelde oda ayırtmış hayranlar. Güvenlik görevlileri onları uzakta tutuyordu ama onları çevresel görüşümde görebiliyordum, fısıldaşıyor, kıkırdıyor ve her şeyi kameralı telefonlarına kaydediyorlardı. Daha sonra, uzaktan duyulamayan konuşmalarımız YouTube'a düşecekti.

"İyi olacaklar Solène," dedi Hayes güven verici bir şekilde, eli omurgamın dibindeydi.

Ama onlar *onun* çocukları değildi.

Gözlerim Hayes'ten kızlara, oradan Simon'a ve tekrar geri döndü.

"Trevor," diye seslendi Desmond ona doğru. Hayes'ten en fazla yirmi adım uzakta, salondaki hareketliliği inceliyordu. "Ben onlarla gideceğim. Sen burada kal. Senin için sorun olur mu, Solène?"

Jestinin nezaketinden etkilenerek başımı salladım.

"Teşekkür ederim!" Isabelle bana sarıldı. "Sen *gelmiş geçmiş* en iyi annesin!" Simon'la birlikte asansörlere doğru ilerlerken kızlar neredeyse patlamak üzereydi. Los Angeles'taki arkadaşlarına ne söyleyeceklerini hayal ettim. Zavallı Rose ve onun yargılayıcı ailesi. Kayıp.

"Teşekkür ederim," dedim kollarımı Desmond'a dolayarak. Ona daha önce hiç sarıldığımı hatırlamıyordum.

"Sorun değil," dedi. Ve sonra: "Onu kırmayın." Hayes'e doğru işaret etti.

"Sadece kalbi."

Gülümsedim. "O bile değil."

Onu geri çağırmadan önce asansörlerin yanındaki gruba doğru birkaç adım atmasını izledim. "Des, on üç yaşındalar."

"Anladım."

"Onlara kendi kızlarınızmış gibi davranın."

"Kesinlikle," dedi.

Onlar ayrılana kadar Hayes bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Apple Store'da tam olarak ne olacağını düşünüyorsun?" diye güldü. "Bizim ne tür hayvanlar olduğumuzu sanıyorsun?"

"Onlar bakire, Hayes. Seni iş başında gördüm. Ne kadar ikna edici olabildiğini biliyorum."

"Gerçekten mi?" Elimi tuttu ve bizi odalara çıkan asansörlere doğru götürdü. İzlendiğimizi, kaydedildiğimizi umursamıyor gibiydi. "Öncelikle, seninle tanıştığımda on üç yaşında olmadığına eminim. Bakire de değilim. Ve hala..."

"Ve hala?" Bir asansör geldi ve boş asansöre adım atmadan önce yolcuların çıkmasını bekledik. Kapılar kapandı. Yalnızdık.

"... ve yine de çok saygılıydım. rahat olmadığın hiçbir şeyi yapmaya zorlamadım. Bir kere bile. Şimdi de şöyle diyorsun: 'Anal? Tabii.' diyorsun."

Güldüm, tedirgindim.

Bu yeni bir şeydi. "Miami'deyken" Miami'de kalacağını sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilmiş. Ve belli ki bir zamanlar bir yıllık evlilik ve çok fazla ikna gerektiren bir şey, iki bardak viski ve "Söz veriyorum nazik olacağım" ile müzakere edilebilir. Siktiğimin Y kuşağı. *Siktiğimin* Y kuşağı.

"Burada kameralar var," diye fısıldadım.

"Kameraların mikrofonu ," dedi kendinden emin bir şekilde.

Bunu düşündüm: Solange Knowles'un Jay Z'yi yumruklaması ve o futbolcunun nişanlısını yere sermesi... Ve anladım ki, gerçekten de haklıydı. Mikrofon yok.

"'Elbette' demediğimden oldukça eminim."

"Aslında, sanırım 'Lütfen' dedin." Gülümsedi, nazlı. Gamzeli. "Benden çok hoşlanıyorsun."

"Şansını zorlama."

Sonra bana doğru ilerledi ve başımı ellerinin arasına aldı. Beni dudaklarımdan öpmeden önce "Lütfen," diye tekrarladı. O kadar yumuşak, o kadar şefkatliydi ki nerede olduğumu unutabilirdim.

Ayrıldığımızda "Kameralar," diye fısıldadım.

"Bizi kimin gördüğü umurumda değil," dedi. Ve sonra beni tekrar öptü. "Yaklaşık iki saatimiz var. Hadi gidip pis bir şeyler yapalım."

Kapılar açılıyordu. Onun katında tanımadığım iki güvenlik görevlisi vardı. Gece vardiyasında çalışanlardan farklıydılar. Onları ayırt etmeye çalışmayı bırakmıştım. Hayes ile bir otelde kalmakla August Moon ile bir otelde kalmak tamamen farklı şeylerdi.

"Teşekkür ederim Simon Ludlow," dedi Hayes asansörden çıkarken. "Çekiniz postada."

Ne dediğini anlayınca donakaldım. "Sen... Simon'la kızları alması için anlaştın mı?"

Kapıları açık tutmuş, bekliyordu. "Belki." "Hayes.

Bu hiç uygun değil."

"Öyle mi?"

"Ona *ödeme yaptın* mı?"

"Bana borcu vardı."

Gülmekten kendimi alamadım. "Sen çok kötüsün. Sen en kötüsüsün." "İşte bu yüzden beni seviyorsun," dedi. "İki saat. Saat Tik tak..."

* * *

August Moon'un prömiyeri için Ziegfeld Tiyatrosu'ndaki kalabalık: *Çıplak* daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Binlerce hayran her yöne akın ediyordu. Elli dördüncü cadde tamamen kapatılmıştı. Altıncı Cadde ve Yedinci Cadde'de trafik durmuştu. Bir blok boyunca uzanan kırmızı halı, fotoğrafçıların ve basının tribün üstüne tribünleri. Geniş güvenlik önlemleri. Sadece birkaç yıl önce okul çocuğu olan ve "Green'de futbol oynayan" beş adam için bunun ezici olduğunu hayal edebiliyorum.

Biz çocuklardan yaklaşık iki saat sonra vardık. Onların zamanı fotoğraf çektirmek, basın kuyruğunda yürümek ve hayranlarıyla ilgilenmekle geçti. Hayes tanıtım işleriyle meşgul olacağı konusunda beni uyarmış ve yanımda bir arkadaşımı getirirsem daha mutlu olacağımı söylemişti; ben de iki hafta önce Amara'yı arayıp bana eşlik etme konusunda ne düşündüğünü sormuştum.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye gülmüştü telefonda. "Ölmeden önce yapılacaklar listemden bunu çıkarma fırsatı mı? Erkek grubu belgeselinin yıldızlarla dolu galası mı? Tamamdır. Ne giyiyoruz?"

Salon çok büyük, kalabalık ise karmakarışıktı. Endüstri tipleri, İngilizler, yarışmayı kazanan hayranlar ve genç kızlarıyla birlikte ünlüler. Benimki çok önemli bir yükselişteydi. O ve Georgia Apple Store'a yaptıkları geziden beri uçuyorlardı. Öğleden sonralarının her anını tekrarlıyorlardı. Simon'ın yaptığı, söylediği, güldüğü her şeyi. Zaten düşünülemez olanı yaşamışlardı. Prömiyer sadece krema gibiydi.

Çabuk bitti. Film şaşırtıcı derecede başarılıydı: grubun hızlı yükselişinin güzel çekilmiş bir röportajı. Konser görüntüleri, samimi portreler, tüm coşkulu ihtişamıyla Augie çılgınlığına zorlayıcı, neredeyse hüzünlü bir bakış.

Çoğu sanatsal siyah beyaz çekilmiş. Tende, kirpiklerde ve dudaklarda kalan bir dizi kusursuz kare. Sonunda yönetmenin hepsini sevmiş olması gerektiğine karar verdim.

Amara da aynı fikirdeydi. "Az önce doksan dakikalık bir Herb Ritts klibi izlemiş gibi hissediyorum. Onları yalamak istemem kötü mü? Tenleri... O kadar gençken tenimizin kıymetini bilmiyor muyduk?"

"Yaptığımızı sanmıyorum."

"Gençlik," diye güldü. "Boşa harcanmış."

* * *

Parti sonrasına kadar onu görmedim. Hep birlikte oturan çocuklar, jenerik dönmeye başladığında o kadar hızlı bir şekilde etrafı sardılar ve süpürüldüler ki, kalın güvenlik ve dalkavuk duvarını aşmak mümkün olmadı. Ama arabada, Edison Balo Salonu'na giderken mesaj attı.

Neredesin? Neden benimle değilsin? Seni özledim. Sana ihtiyacım var.

Aynen.

Sen ne düşünüyorsun? Beğendiniz

mi? Sevdim.

xo
Bul beni. Partiye gittiğinde beni bul.

* * *

Ben yaptım. Ancak atmosferik ışıklandırmaya ve dokuz yüzün üzerinde konuğa sahip iki katlı geniş bir salonda bunu başarmak hiç de kolay değildi. Kalabalığın, garsonların, kokteyl masalarının ve beyaz ışıklar saçan saksı ağaçlarının arasından geçtik; kısmen seksi bir içkili mekan, kısmen de kış harikalar diyarı. DJ, grubun bir sonraki single'ı "All the Love "ı bangır bangır çalıyordu. Sahnenin üzerinde büyük bir ekranda grubun yeni single'ından klipler oynatılıyordu.

ve herkesin erkek arkadaşımı kutlamak için orada olduğunun farkındaydım.

Orta bara yakın bir noktada biri adımı seslendi ve Raj'ı bulmak için döndüm. Onu Cap d'Antibes'ten beri görmemiştim. Beni sıcak bir kucaklamayla karşıladı ve kendisini Amara ve kızlarla tanıştırdı. O kadar cana yakın ve tanıdıktı ki, iyi ya da kötü Hayes'in başından beri ilişkimizin bazı yönleri hakkında bazı insanlara bilgi verdiğini fark ettim.

Raj bizi başka bir güvenlik seviyesinden geçirerek yan taraftaki özel kabinlere götürdü. Her birinin kendine ayrılmış yer kartı vardı: "Universal," "WME," "Lawrence Management," "Liam Balfour," "Rory Taylor," "Oliver Hoyt- Knight," "Simon Ludlow," ve orada, en tenha köşeye sıkışmış, "Hayes Campbell." Sırtını bana dönmüş, tanımadığım bir beyefendiyle sohbet ediyordu.

Raj ona seslendi ve beni gördüğünde yüzündeki ifade kalbimi gülümsetti. Şaşkınlık, mutluluk ve merak. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. Sanki bütün öğleden sonrayı yaramazlık yaparak geçirmemişiz gibi.

Yine de, yüz hatlarından akan her duyguyu okuyabilmeme rağmen, başımı iki elinin arasına alıp beni öptüğünde kendimden geçmiştim. Çocuğumun, arkadaşımın, iş arkadaşlarının, hayranlarının, Edison Balo Salonu'ndaki her bir lanet insanın önünde.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba." Işıldadım. O, Tom Ford takım elbisesi ve göz kamaştırıcı gülümsemesiyle. "Yani... Sanırım halka açığız?"

"Sanırım halka açığız." Bana doğru eğildi, başparmakları kulak memelerimde geziniyordu, sesi alçaktı. "Delicesine güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Elbisem muhteşemdi. Lanvin. Gece mavisi ipek, dökümlü, büzgülü, dizlerime kadar oturuyordu.

"Kırmızı ruj mu?"

"Bunu değiştirebileceğimi düşündüm."

"Ağzına bir şeyler yapmak istememe neden oluyor," dedi.

"Yapmadığın diğer tüm zamanların aksine mi?"

Güldü ve geri çekildi. "Merhaba, bayanlar!"

Amara ve kızları selamlarken ve bizi standındakilerle tanıştırırken ona baktım: ailesinin arkadaşları, TAG Heuer'den birkaç temsilci, bir reklamcı. Her zamanki gibi ev sahibi olarak hepimizle ilgilenmekle meşguldü; kendisi su içmesine rağmen bana ve Amara'ya şampanya, kızlara da kızılcık suyu doldurdu.

"Lanet olası Graham," diye mırıldandı bana, "beni ve Liam'ı şahin gibi izliyor. Oh, kızlar." Isabelle ve Georgia'ya döndü. "Lucy Balfour'la tanıştınız mı? Liam'ın küçük kız kardeşi. On üç yaşında. Annesi ve babasıyla Londra'dan buraya kadar geldi ve çok mutsuz çünkü burada kendi yaşında takılabileceği kimse olmadığını söylüyor. Burada on üç yaşında birkaç kız olduğunu söylediğimde, hepsinin 'çılgın, olgunlaşmamış hayranlar' olduğundan şikayet etti. Ben de ona 'Arkadaşlarım Isabelle ve Georgia ile tanışmadın, çünkü onlar kesinlikle öyle değiller' dedim."

Kızlarım ışıl ışıldı. Elbiselerinin içinde çok tatlıydılar.

"Gelin, Lucy'yi bulalım!"

"Onu hangi cehennemde buldun?" Amara sordu. Kabinden ayrılmıştık ve ana kata doğru ilerliyorduk. "Gerçekten mükemmel biri."

"Biliyorum," dedim. "Öyle."

"Tanrım. Bunu nasıl yaptın? Burada Tinder'dayım ve perişan haldeyim..."

Empati kurarak başımı salladım. Amara benden birkaç yaş büyüktü ve hiç evlenmemişti. Hiç çocuk istememişti. Ama aynı zamanda hiç yalnız kalmak istedi.

"Ve tüm bu çevrimiçi flört hizmetlerinde," diye devam etti, "çoğu şey fotoğraflarınıza, fiziksel görünümünüze, yüzünüze bağlı. Tinder tamamen sizin yüzünüz. İnsanlar yüzünüze tepki olarak sağa sola kaydırıyor. Ve benim yüzüm değişiyor. Ve insanlar buna farklı tepki veriyor. Erkekler farklı tepki veriyor. Eskiden genç ve seksi bir ama artık değilim. Yine de içten içe kendimi hala öyle görüyorum" diyerek güldü.

"Ben de seni öyle düşünüyorum." Gülümsedim. Bana öyle geliyordu ki bütün arkadaşlarım bu durumdan geçiyordu. Kendini tanımlama krizi.

"Ama değilim. En azından dışarıdan. Sanki değişen bir kimliğim varmış gibi. Eskiden olduğum kişi değilim. Ve bundan on yıl sonra tamamen başka biri olabilirim. Birinin annesi olmasam, kariyerimi değiştirmesem ya da Idaho'ya taşınmasam bile. Kimliğim farklı çünkü dünya benim fiziksel görünüşüme farklı tepkiler veriyor. Ve onların tepkisi istemeden de olsa benim kendimi nasıl gördüğümü değiştiriyor. Ve bu biraz... çılgınca."

"Öyle," dedim. "Ama kendimizi yeniden tanımlıyoruz. Evrim geçiririz. İnsanlar böyle yapar."

"Ama *ben* gelişmek istiyorum çünkü *ben gelişiyorum*. Bunun benim için ne zaman olacağına başkalarının karar vermesini istemiyorum."

Haklıydı. Ve ben de evrim geçirip geçirmediğimi merak ediyordum. Ya da Hayes'le olan bu şey sadece dev bir geri adım mıydı? İnsanların bunu nasıl gördüğünü boş ver.

DJ, erkek grubu mezunlarının kralı Justin Timberlake'i çalıyordu. Justin, bir şekilde yuva kurmuş ve baba olmak üzereydi. Belli ki evrim geçirmiş.

"Yaşlanmanın herkes için zor olduğunu düşünüyorum." Amara yanından geçen bir tepsiden crème fraîche ve havyarlı bir kırmızı bliss patates aldı. "Ama kadınlar için kesinlikle daha zor. Ve bence güzel kadınlar için daha da zor. Çünkü kimliğinizin ve değerinizin büyük bir kısmı görünüşünüze ve dünyanın fiziksel görünümünüze nasıl tepki verdiğine bağlıysa, bu değiştiğinde ne yaparsınız? O zaman kendinizi nasıl görürsünüz? Kime dönüşürsünüz?"

Durakladım, her şeyi anlamaya çalışıyordum. Hayes ekrandaydı. Yüz hatları gülünç boyutlara ulaşmıştı ve simetri hâlâ bir sanat eseri gibiydi. Güzelliği onu açıkça tanımlıyordu. "Sanırım daha fazla içkiye ihtiyacım olacak."

Güldü ve patatesi ağzına attı. "Merak etme. Birkaç yılın daha varKırk ikiye kadar her şey dağılmaya başlamaz."

* * *

Birbirimizi aynı anda fark ettik. Birbirlerine vuruldukları her hallerinden belli olan yirmili yaşlarda iki gençle sohbet ediyordu. Ama o

El salladı, ben de başımı eğdim, sonra da onları gönderip kendi yoluna gitti.

Oliver.

Adam yaklaşırken Amara nefesinin altından, "Bu çok tatlı," dedi.

"Bırak gitsin. O bir bela. Ama sanatını biliyor."

"Murakami." Gülümsedi. "Ona bakıp mutlu olabilirsin."

Bunu gelişigüzel söylemişti, daha önceki bir konuşmaya atıfta bulunuyordu. Ama bir şeyler yankılanmıştı. Sanatta neşe bulmak.

"Solène Marchand." Oliver sırıttı. Soyadımı bilmesi beni şaşırtmıştı.

"Oliver Hoyt-Knight. Bu benim kız arkadaşım Amara Winthrop. Amara, Oliver."

Dikkatini tekrar bana çevirmeden önce onu selamladı. "Merhaba."

"Merhaba." Yanağından öpmek için eğildim. Ve o belime uzanana kadar bir hata yaptığımı fark etmedim.

" görünüyorsun," dedi kulağıma, alçak sesle.

Geri çekildim ve yüksek sesle, "Kendini çok iyi ," dedim.

Güldü.

"Bu bir şaka, Amara. Oliver her zaman böyle görünür. Onları birbirinden ayırmayı ilk öğrendiğinizde, Oliver'ın züppe olan olduğunu öğrenirsiniz."

O oldu giyiyor a kömür grisi üç parçalı Takım elbise, a karanlık Kravat, uyumlu bir cep mendili. Sopa üzerinde şık seks.

"Bunu sana kim söyledi? Beverly mi?"

"Gardırop o mu? Evet, o zaman Beverly." Eli hâlâ kalçamdaydı.

"Ayrıca birbirimize hiç ," dedi ela gözleri delici bir şekilde. "Kız arkadaşın nerede?"

"Gelemedi. Sınavları varmış." "Özür dilerim."

Sonra belimi bıraktı, kadehinden bir yudum aldı. "Neyse o."

Amara aniden konuştu ve onun orada olduğunu neredeyse unutmuş olmam bunu açıklıyordu. "Dominic ve Sylvia D'Amato barda. Merhaba demeye gidiyorum."

Hamptons'taki evin sahiplerini tanımak bir saniye sürdü. *Bayan. D'Amato.*

"Onları tanıyor musun?"

"Lütfen. Neredeyse ev kredimi ödüyorlar." Göz kırptı. Ve sonra hatırladım: Hirst, Lichtenstein, Twombly, Murakami. Gagosian hepsini temsil ediyordu.

"Oliver, zevkle..." Amara dedi ki. "Solène." Bana tuhaf bir bakış attı. "Seni bir dakikalığına yalnız bıraksam sorun olur mu?"

"Ben iyiyim," diye güldüm ve şampanyamı yudumladım.

"Ee," dedi o gittikten sonra, "eğleniyor musun?" "Evet."

"Sana iyi mu?" "Evet, teşekkür

ederim."

"Evet, duydum." İçkisini tekrar yudumlarken gülümsedi. "Mandarin Oriental'de düşündüğünüzden daha ince duvarlar."

Dondum kaldım, içime işlemesine izin verdim. Ne kadar da kolaylıkla haddini aşmıştı. Sanki bir kez daha elini uzatmış ve bana dokunmuştu. "Dinlediğini bilseydim, adını söylemek için çaba sarf ederdim."

Güldü. Beklediği yanıt bu değildi. "Belki bir dahaki sefere izleyebilirim."

"Ben mi?... Yoksa Hayes mi?"

Oliver gerildi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım sizden açıklığa kavuşturmanızı istediğim bir şey söylüyor."

Bir an bana baktı. Sonra gülümsedi. Bu kadar yakışıklı olmasına rağmen yine de böyle bir pislik olmayı başarması canımı acıtıyordu.

"Pekala, sen Biliyorum nerede için bulmak Ben. Ne zaman sen hazır için bir yükseltme..."

"Cesaretine bayılıyorum Oliver. Sana iyi davranacağım çünkü Hayes için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ve Charlotte'u sevdiğim için. Ve

Çünkü çok tatlısın. Ama çizgiyi aşmana izin vermeyeceğim..."

Durakladı, gülümsedi, kadehinden bir yudum aldı. "Sanırım içtin."

"Ollie!" Yan taraftan bir ses seslendi.

Başını çevirdi ve ben de onun görüş açısını takip ederek tavuskuşu yeşili elbiseyle bize doğru yaklaşan çarpıcı bir genç kadını gördüm. Onu bir manken sandım ama sonra çok fazla kendini beğenmiş göründüğünü düşündüm. Adam da ona fazla hayran görünüyordu.

"Hey." Ona sarıldı, saçlarını karıştırdı. Adam onun yanağını öptü. Ve sonra fark ettim.

"Solène, kız kardeşim Penelope'yi tanıyor musun? Pen, bu Solène. *Hayes*'in bir arkadaşı." Bana bunu işaret ederek söylemiş gibi geldi, ama nedeninden emin olamadım.

Büyüleyiciydi.

Kardeşinin boyuna ve dikkat çekici ela gözlerine sahipti ama benzerlikler burada bitiyordu. Hayal ettiğimden daha seksiydi, daha olgun, daha koyu, daha dolgun dudakları vardı. Genç bir oğlanın ıslak rüyası. Hayes'in on dört yaşındaki haline beşlik çakmak istedim. Onun sevincini hayal ettim. Ve sonra onun bir prototip olabileceği aklıma geldi. Orijinal Hayes fantezisi.

"Memnun oldum," dedi zarif elini uzatarak.

Beni değerlendirdiğini hissedebiliyordum ve sonra onların hikayesini bilmemem gerektiğini ve onu da aynı şekilde değerlendiremeyeceğimi hatırladım.

"New York'tan mı geliyorsun?" diye sordu. "Los Angeles," dedim ve o da başını salladı. "Filmi beğendin mi?"

"Çok fazla..."

Onun huzurunda olmanın sinir bozucu bir yanı vardı. Kim olduğunu ve Hayes'e neyi temsil ettiğini bilmek. Ve onu tanıdığı fikri. Ağzını biliyordu, aletini biliyordu, ellerini biliyordu. Otelde neye geri döneceğimi biliyordu. Onu tanıyordu.

Bu tekrar tekrar oluyor gibiydi. "Beğendin mi?" diye sordum.

"*Eğlenceliydi*." Gülümsedi. "*Eğlenceli* bir grup."

"Evet," dedim, dönüp kardeşine bakarak. "Öyle."

"Ha!" Oliver sırıttı. Ne kadar istesem de ondan nefret edemezdim. Çünkü onda o *şey* vardı. Aşık olduğum o ukala şey. Her seferinde.

"Özellikle Liam," diye devam etti Penelope. "Oldukça yaramaz biri."

Başımı salladım, onu içime çektim. Yuvarlak göğüsler, dar bir bel. Liam'la da yatıp yatmadığını merak ettim. Sevimli çilleri, meleksi sesi ve tatlı gülümsemesiyle sırık gibi Liam. Sonra bunun kulağa ne kadar çirkin geldiğini fark ettim. Ama tüm bunlar benim için biraz fazla ensestti. Oradan çıkmam gerekiyordu.

"İzin verirseniz," dedim, "kızımı kontrol etmem gerekiyor. Penelope, benim için bir zevkti. Oliver, sonra görüşürüz."

* * *

Hayes'i tekrar stantların yanında, tanımadığım bir grup kadınla sohbet ederken buldum. Reklamcı, endüstri yöneticisi, eski kız arkadaşı ya da hayranı olabilirlerdi. Artık umursamıyordum.

Beni görünce yüzü aydınlandı ve kendisini hayranlarından başardı. "Nereye kaçtın? İyi misin?"

"Penelope burada. Penelope ile yeni tanıştım."

"Evet..."

"Onun burada olacağını *biliyor muydun*?"

"Dün öğrendim."

"Bana söylemeyecek miydin?"

"Gereksiz yere endişelenmeni istemedim." Eli yüzümün yanındaydı, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, ilişkimizi herkese incelikle aktarıyordu.

"Onu gördün mü?"

"Kısaca. Tiyatroda." Bileğime uzandı, manşetimi parmakladı, tanıdıktı. "Solène... Uzun zaman önce bitti..."

"Bunu anlıyorum."

Bir an sessiz kaldı ve sonra: "Geçmişimle karşılaşıp durduğun için üzgünüm."

Başımı salladım. Bu konuda pek deneyimim olmamıştı. Daniel'la evlendiğimde, yattığı sadece on dört kız vardı ve hepsi de Doğu Yakası'ndaydı. Capri'deki hariç.

"Gel," dedi. "Annem ve babam şurada. Onlarla tanışmanı istiyorum. Yeterli miktarda alkol aldın mı?"

"Muhtemelen hayır."

"O zaman sana biraz daha şampanya alalım ve ailemle tanışmaya gidelim."

* * *

Hayes'in masasının yanında duruyorlardı. Yaklaştığımızda yüzünü profilden görebiliyordum. Güzel kemikleri ve kusursuz bir teni vardı ve sevmeye başladığım çocuğa benziyordu ve bu bile başlı başına tedirgin ediciydi. Bir şeye gülüyordu ve gamzelerini görebiliyordum ve bir an için bunu yapamayacağımı düşündüm. Ama Hayes onlara seslendi ve ikisi de arkalarını döndüler ve kaçacak zaman kalmadı. Gerçi istesem de ayaklarım kıpırdayamazdı, çünkü Hayes'in annesinin yanında otelin asansöründeki hovarda İngiliz duruyordu.

Hava ciğerlerimi terk etti.

"Anne, baba, bu Solène," dedi gururla, eli sırtımda, cesaretlendirici, koruyucu.

"Victoria." Elimi tuttu, sıcacıktı. Beklediğimden daha sıcaktı. "Benim için bir zevk."

"Ben de öyle," dedim.

"Ian," dedi Bay Campbell, karakterini hiç bozmadan, iki büyük eliyle ellerimi sıkarak. "Tanıştığımıza memnun oldum, Solène."

"Benim için zevkti." Biraz fazla geniş gülümsemiş olabilirim. Bunu beceriksizliğe, şampanyaya, Hayes'in babasıyla açıkça flört etmiş olmama bağlayabilirdim.

Daniel'in ailesiyle Vineyard'daki evlerinde ilk kez tanıştığım zamanı ve o zaman bana ne kadar ürkütücü göründüklerini düşündüm. Sanki yine oradaymışım gibi hissettim. Bu insanların teknik olarak benim kuşağımdan olmaları dışında.

Ve muhtemelen *"Çocuğumuzla ne halt ediyorsun*?" diye düşündüklerini biliyordum.

Victoria, "Oğlumuz size oldukça düşkün," dedi.

"Öyle mi?" Ona döndüm ve bana bakışı, annesi ve Churchill ile bana gösterdiği fotoğraftaki ifadesini aklıma getirdi. Çok fazla hayranlık ve huşu. Bunun bana yöneltilmiş olması şaşırtıcıydı.

"Oğlunuz oldukça harika biri." Çok fazla şey anlatmadığımı umuyordum. "Onunla çok gurur duyuyor olmalısınız."

"Öyleyiz," dedi Ian. "Filmi beğendiniz mi?"

"Hem de çok, evet. Beklediğimden daha sanatsaldı."

"Öyleydi. Hayes sanat dünyasında olduğunuzu söyledi?" Victoria boynundaki inci dizisini döndürüyordu. Siyah, klasik elbisesini Chanel olarak tanıdım. Tabii ya.

"Öyleyim."

"Galerici mi?" Ian sordu.

"Solène'in galerisi bu harika endüstriyel mekânda yer alıyor. O ve ortağı yalnızca kadın ya da beyaz olmayan sanatçıları temsil ediyor ki bu da onlar açısından oldukça sıra dışı bir durum."

"Bu oldukça asilce," diye ekledi Ian.

"Asil mi?" Hayes güldü. "*Muazzam*."

"Hayes bir kızınız olduğunu söylüyor?" Victoria konuyu değiştirmeyi kendine görev edindi.

"Evet. Isabelle. Bir kız arkadaşıyla birlikte burada, bir yerlerde dolaşıyor."

"Lucy Balfour'la birlikteler. Oldukça iyi anlaşıyorlar."

"Kaç yaşında?"

"On üç."

"On üç." Bilerek gülümsedi. "Çabuk geçiyor." Ahh.

"Campbell!" Rory Taylor kadife ipin üzerinden eğiliyordu. Süslenmiş püslenmişti ama hâlâ kötü çocuktu. Bronz tenli, siyah saçları hafif dağınık, kirli sakallı, siyah takım elbiseli, siyah gömleğinin düğmeleri kısmen açık, göğsünde dövmeler vardı.

dışarı bakıyor. Bu bir kelebek miydi? Bir kuş mu? "Böldüğüm için özür dilerim. Merhaba, Bayan Campbell, Bay Campbell, Solène... Hayes, sahneye çıkmamızı istiyorlar. Bir tanıtım şeyi."

"Pekâlâ. Geri geleceğim. Çok uzağa gitme." Beni öptü. Ailesinin önünde beni öptü. Ve bir parçam lanet kabinin altına girip ölmek istedi.

* * *

"Demek kız arkadaşı sensin?"

Grup, yönetmen ve bir avuç stüdyo yöneticisi sahneye çıktıkları için herkese resmi olarak teşekkür ettikten ve sahnede bir sürü fotoğraf için poz verdikten bir süre sonra, yan barın yanında Ian'a rastladım.

Üç şampanya içmiştim ve dördüncüyü arıyordum. "Ben kız arkadaşıyım."

"Vay canına. Bu etkileyici. Onun için bile. Nasıl yaptı..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi. "Boş ver. Bilmek istediğimden emin değilim."

Neden daha önce görmediğimi bilmiyorum ama hepsi oradaydı: Hayes'in burnu, Hayes'in çene çizgisi, Hayes'in elleri, Hayes'in parmakları...

"Sanırım yarın koşmayacağız," diye güldü.

Gülümseyerek başımı salladım. "Muhtemelen hayır..."

"Evet, muhtemelen en iyisi bu."

Hayes'i odanın öbür ucunda, Simon'ın kulağına bir şeyler fısıldarken ve gülerken görebiliyordum. Eli bardağının ağzını kapatıyordu. Kendine su dışında bir şeyler almayı başarmıştı, Graham'a lanet olsun. Ne konuşuyorlardı? Merak ettim.

Dikkatim tekrar Ian'a döndü. "Bu senin gerçek oda numaran mıydı, 4722?"

Hayes'in babası gülümsedi, sonra bardağından bir yudum aldı. "Bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Evet," dedim, "muhtemelen en iyisi bu."

* * *

Gecenin sonuna doğru, Amara ayrılıp kızlar Liam'ın ailesinin gözetiminde otele döndüklerinde, Hayes ve ben kabinlerden birinde birlikte oturduk. Yalnızdık, ama sahte hissediyorduk. Kadife ip, birkaç metre ötede sırtı bize dönük duran Desmond. Kafesteki egzotik hayvanlar gibiydik.

"Bu gecenin her şeyi değiştireceğini biliyorsun,

değil mi?" "Ailenle tanıştığım için mi?"

"Hayır." Gülümsedi. "Çünkü burada kameralı insanlar var. Ve basın. İnsanlar konuşacak. Ve bu kör bir daha fazlası olacak."

"Bunu biliyorum."

"Ve bir otelin dışında adınızı çağıran bir ya da iki hayranınızdan daha fazlası olacak. Gerçekten farklı hissedeceksiniz. Sizi uyarıyorum."

"Geri dönmek için çok geç olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

Güldü ve beni öptü. "Geri dönmek için kesinlikle çok geç." Eli masanın altından dizime doğru uzandı. "Jane ve Alistair odanın diğer ucundan bana pis pis bakıyorlar."

"Öyle mi?"

Hayes başını balo salonunun zeminine doğru eğdi; orada da menajerleri, yani otoriter bir çift, bazı plakçılarla sohbet ediyordu ama açıkça bize doğru hançer gibi bakıyorlardı. Hayes megavatlık gülümsemelerinden birini takındı ve el salladı. "Merhaba Jane ve Alistair, halka açık bir ortamda yaşı tamamen uygunsuz biriyle arkadaşlık ederek erkek grubu oyun kitabınıza karşı geldiğimi ve İncil Kuşağı'ndaki bir grup genç hayranımızı kaybedeceğimizi biliyorum. Üzgünüm."

Güldüm ve sallanan elini tuttum. "Kes şunu."

"Sence dudaklarımı okuyabiliyorlar mı?"

"Sanırım arsız tavrını okuyabiliyorlar." Sonra

bana döndü. "Senden hoşlanıyorum."

"Biliyorum."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Burada olmanız benim için gerçekten çok anlamlıydı." Yavaşça gülümsedi, eli yüzümün yan tarafını okşamak için uzandı. "Ben daha

Senin gibi olmaktan daha çok. Bunu biliyorsun, değil mi? Şu anda söylemeyeceğim... ama biliyorum."

Bir süre orada oturduk, birbirimizin içinde kaybolduk. İlk ben konuştum. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum..."

"Takım elbise giyip geldiğiniz için mi?"

"Tüm bunlar için. Sen ve senin fikrin olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı."

Elimi sıktı ve gülümsedi. "Benim açımdan biraz bencilce olmuş olabilir. Ayrıca, bu tam olarak roket bilimi değil, değil mi?"

"Bu bir sanat. Ve insanları mutlu ediyor. Ve bu çok iyi bir şey. Kültürümüzde böyle bir sorun var. Kadınlara hitap eden sanatı -film, kitap, müzik- alıyoruz ve değerini düşürüyoruz. Yüksek sanat olamayacağını varsayıyoruz. Özellikle de karanlık, işkenceli ve feryat figan değilse. Ve bu sanatın büyük bir kısmı başka kadınlar tarafından yaratıldığı için onları da küçümsüyoruz. Onu güzel pembe bir pakete sarıyoruz ve ona sanat demekte direniyoruz."

Hayes sessizdi, işlem yapıyordu.

"Yaptığım işi yapmamın bir nedeni de bu... bunu geri püskürtmek, bununla mücadele etmek.

İşte bu yüzden yaptığınız işle biraz daha gurur duymalısınız..."

Bir yanıt aradığını görebiliyordum. Dudaklarında bir gülümsemenin başlangıcı oynaşıyordu. "Bana tekrar hatırlat. Seni nasıl bulmuştum?"

"Eski kocam seni bir açık artırmada satın aldı."

Güldü, başı geriye doğru eğildi. Çenesi. "O zaman ona teşekkür etmeliyiz."

"Muhtemelen yapmalıyız... Hadi otele geri dönelim. Ona orada düzgün bir şekilde teşekkür edebiliriz."

"Evet." Gülümsedi. "Hadi."

anguilla

Kaçıyorlardı. Daniel ve Eva. Noel'den sonraki hafta Maui'de yapmak için plan yapmışlardı. Belli ki Daniel hamile kadınlarını Hawaii'de seviyordu. En azından farklı bir ada seçme nezaketini göstermişti.

New York'tan döndükten sonraki Cumartesi günü bana haber vermişti. Dobra dobra, lafı dolandırmadan. "Küçük bir tören olacak ve Isabelle'in de orada olmasını istiyorum."

"Elbette," dedim tüm duygularımı gizlemeye çalışarak.

Mutfaktaydık. O, kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki gibi garip görünüyordu. Gözleri etrafta, buzdolabına yapıştırılmış yabancı kartpostallar ve fotoğraflarda geziniyordu. Burası artık onun evi değildi.

"New York'ta harika zaman geçirdiğini söylüyor..." "O yaptı."

"İyi vakit geçirdin mi?"

Ocağın önünde risotto karıştırdığım yerde durakladım. Hayes ve benim hakkımda bilgi toplamaya mı çalışıyordu? Yoksa mutluluğumla gerçekten ilgileniyor muydu? "Evet. Teşekkür ederim."

"Yani... bu gerçekten bir şey mi?"

"Bu gerçekten bir şey."

Başını salladı, adada arkasına yaslandı, çenesini sıvazlayarak beni izledi.

"Ne var Daniel? Ne söylemek istiyorsun?"

"Bunun nasıl sonuçlanacağını düşündüğünü bilmek istiyorum. olmadığını söylese bile, o kadar ünlü bir erkek arkadaşa sahip olmanın nasıl

kızımızı mahvedecek. Bu ilişkiyi bitirdiğinde, kalbini kırdığında ve *Us* dergisinin kapağında on dokuz yaşında bir modelle fotoğrafı çıktığında, bunu yaşarken seni izlemenin Isabelle'e ne yapacağını düşündüğünü bilmek istiyorum."

Risotto kaynıyordu. Söyleyecek bir şey yoktu.

"Senin mutlu olmanı istiyorum, Solène. İstiyorum. Ama kızımız pahasına değil."

* * *

Pazar günü, prömiyerden dört gün sonra, işler değişmeye başlamıştı. Büyük ölçüde. New York'tan beri ilk kez Twitter'a girdim ve 4,563 takipçim olduğunu gördüm. Önceki en yüksek rakam olan 242'den daha yüksekti. Sayılamayacak kadar çok, işlenemeyecek kadar fazla olan bildirimlerimi görene kadar bunun bir kaza olabileceğini düşündüm. Hayes'in tavsiyesine ve sağduyuma karşı gelerek bildirimler arasında gezinmeye başladım ve gördüklerim karşısında şok oldum.

Siktir git, seni orospu.

Güzelsin ama yaşlısın.

hayes ve seninle ilgili tüm bu saçmaliklar nedir, hayatima devam edebilmem için bir şeyleri doğrulayabilir misiniz, teşekkürler

Boşaldığında "Anne" diye bağırıyor mu?

Çok zavallısın. Benim annem olsaydın çok utanırdım. Eminim kızın senden nefret ediyordur. O

sürtükleri dinleme Solne, sadece kıskanıyorlar. İyi birine benziyorsun.

merhaba Aralık kız arkadaşı

Sende ne buluyor? Senin yaşlı kıçının buna değeceğini düşünemiyorum. Kaç yaşındasın, 50

mi? Holi gerçek. Holi gerçek. Holi gerçek. Holi gerçek.

Instagram da daha iyi değildi. Holiwater hesabının sahibi her kimse, son iki buçuk yıldaki her fotoğrafıma imzalı sorgusuyla yorum yapmak için geri dönmüştü: "Hayes?" Bir diğeri, @hayesismynigga, tekrar tekrar "orospu", "salope", "connasse" yazmıştı. Ve yine bir başkası, @himon96, en az bir düzine fotoğrafın üzerine büyük harflerle "VINTAGE VAGINA" yazma fırsatını buldu.

Hayes o gece Shoreditch'teki evinden aradığında, duvarlarını süsleyen Nira Ramaswami ve Tobias James'i henüz görmediğim geniş çatı katından, sesimdeki endişeyi duymasına izin vermemeye çalıştım. Grup Pazartesi günü Londra'da hem albümü çıkaracak hem de filmin prömiyerini yapacaktı ve onun zaten bunalmış olduğunu biliyordum. Ama bir şeylerin ters gittiğini hemen hissetti.

"Sorun nedir?"

"Twitter."

"Özür dilerim, Sol. Özür dilerim."

"Onlar hayvan."

"Hepsi değil."

"Sadece benim sayfama yazanlar mı?"

"Sana yorumları okumamanı söylemiştim. Gerçekten zehirli olabiliyorlar. Özür dilerim."

* * *

Her iki hesabı da kapatmayı, özel ayarlara almayı ve nefret dolu Augie'leri engellemeyi düşündüm. Ama sonunda telefonumu bıraktım ve uzaklaştım. Eğer izin vermezsem bana ulaşamazlardı.

* * *

Salı günü saat ondan kısa bir süre önce işe geldim. Diğerleri çoktan gelmişti ama galeri garip bir şekilde sessizdi. Lulit içeri girip kapıyı kapattığında ofiste e-postalarımı gözden geçiriyordum.

"Selam. Nasıl hissediyorsun?" Garip bir selamlaşmaydı.

Bilgisayarımdan başımı kaldırdım, bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Neden?"

Kollarını kavuşturarak kendini destekledi ve masasına yaslandı. Bunun onun yüzleşme pozu olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. "Josephine bu sabah geldiğinde telesekreterimiz doluydu," diye başladı. "Sesli mesajlarımız asla dolu olmaz. yaklaşık üçte biri telefon kapatma, üçte biri Hayes Campbell'la çıkıp çıkmadığınızı teyit etmek isteyen basın mensupları, üçte biri de müstehcen yorumlar yapan çok kaba kızlardı. Ve bu sadece ana hattımızda."

"Oh," dedim.

"*Oh?*"

"Özür dilerim."

"Solène-"

"Biliyorum. Ne söyleyeceğini biliyorum, Lulit... Üzgünüm. Aradıkları için üzgünüm. İşimi etkiledikleri için üzgünüm. Özür dilerim."

Bir an sessiz kaldı, gözlerini yana dikti. Onun güzel kafasından neler geçtiğini kim bilebilirdi?

"Ne yapacaksın?" diye sordu sonunda. Sanki sadece telefon görüşmeleriyle ilgiliymiş gibi sormuştu ama ben her şeyi kastettiğini biliyordum.

"Bilmiyorum," dedim. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Josephine'e söyle onlara 'Yorum yok' desin."

* * *

Sonunda Hayes ve benim yorum yapıp yapmamamızın bir önemi kalmadı çünkü magazin basını hikayeyi, aslında ne kadarını biliyorlarsa, aldı ve . Her ne kadar bir kez bile internette araştırma yapmamış da, haberi Amara'dan duymuştum. Edison Balo Salonu'ndan çıkarken çekilmiş bir dizi fotoğrafımız *Us Weekly*, *People* ve *Star*'da yayınlandı.

Amara Çarşamba sabahı telefonda, "Enfes görünüyorsun," dedi. "Seni elinden tutmuş götürüyor. Takım elbisesinin ceketi omuzlarında. Dönüp sana bakıyor. Birbirinize gülümsüyorsunuz ve ikiniz de gülünç derecede aşık görünüyorsunuz."

"Kapa çeneni. söyleme."

"Özür dilerim. Bu doğru. Harika bir çekim. Görmelisiniz."

"Görmek istemiyorum," dedim. 10'uncu yolda trafikteydim. SoulCycle dersimden sonra geç kalıyordum. Gelen kutum durup dururken gelen eski arkadaşlar ve tanıdıklarla dolup taşıyordu: "Hey, yeni bir erkek arkadaşın olduğunu görüyorum." Gün şimdiden üzerime çökmüştü. Ve Hayes, milyonlarca mil uzakta.

"Kennedy'lere benziyorsun."

"John-John annesiyle çıksaydı mı demek istiyorsun?"

"Evet, aynen öyle," diye güldü. "Kahretsin, gitmem gerek, Larry arıyor. Dayan biraz. Genç kızların gazabından sakın."

* * *

O akşam, Paris'te olan ve ertesi sabah Roma'ya uçacak olan Hayes ile bir telefon görüşmesi yaptım ve Isabelle'i eskrimden almakta geciktim. Yine. Tatil boyunca Anguilla'da bir hafta geçirmemiz için ayarlamalar yapmıştı. Bana sürpriz yapmak istemişti ama ergenlik çağında bir kızı ve eski kocası olan bir kadınla Noel kaçamakları için pazarlık yapmanın yüreksizlere göre olmadığını çabucak keşfetmişti.

"Eğer bu kolay olsaydı, değmezdi, değil mi?" dedi ve beni güldürdü.

"Beni karmaşık , değil mi?"

"Seni karmaşık seviyorum. Ben seni karmaşık sevmiyorum."

"Senden mümkün olan her şekilde hoşlanıyorum," dedim ve gülümsediğini duyabiliyordum.

"Kadın, uyumam lazım. Paris'te ve senin burada olmaman yeterince kötü. Benimle dalga geçme."

* * *

O gece geç saatlerde Isabelle beni odasından aradığında hâlâ onu ve Karayipler'de bir haftanın cazibesini düşünüyordum, sesinde belirgin bir panik vardı.

"Anne! Anne!!"

Onu masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarını açmış, YouTube'da amatör bir el videosu oynatırken buldum.

"O da ne? Ne izliyorsunuz?" "Bizi. Sizi."

Ne gördüğümü anlamam bir anımı aldı. Uzaktan sohbet eden bir grup insan. İyi aydınlatılmış geniş bir alan. Ve sonra her şey bir araya geldi. Mandarin Oriental'in lobisi. Simon'ın kızları Apple Store'a götürdüğü sabah. Hayes ve ben kameraya sırtımızı dönmüştük. Diğerleri bize dönüktü, yüz hatları netleşip netleşmiyordu. Konuşmalarımızın hiçbirini anlayamıyordum ama önemli değildi. Kaydı yapan kızlar her şeyi eksiksiz bir şekilde anlatmışlardı.

"Eli kızın kıçında mı? Lanet olsun, eli kızın kıçında. Sen de mi
Bu mu? Shhh, anlıyorum. Eli tamamen kıçında. Şşşt. Az önce 'Anne' mi dedi? Ona 'anne' mi dedi? Aman Tanrım, bu onun kızı mı? Yok artık! Lanet olsun, bu onun *kızı*. *Duuuude, annen Hayes Campbell ile sikişiyor.* Vay be. Onun yerinde olmak berbat. Simon'la asansöre bindi, şu an canının yandığını sanmıyorum. Ama yine de annenin Hayes Campbell'ı becerdiğini düşün. Bu kendi kendini yazan bir fanfic gibi. Muhtemelen ona 'Baba' diyecektir. "Hey, baba. "Hiiiiii, baba. "Kaşınmam gereken bir kaşıntım var, baba. Baba, neden sen-'"

"Kapat şunu. Kapat şunu, kapat şunu, kapat şunu!" Dizüstü bilgisayarı öyle bir kapattım ki Isabelle'in kalem kutusu masadan uçtu. ", Izz. Görmezden gel. Kimse ona bakmıyor."

"Gerçekten mi?" Başını kaldırıp bana baktı, gözleri dolmuştu. "Çünkü görünüşe göre şimdiden otuz dört bin kez görüntülenmiş."

Titriyordum. "Lütfen bunu izleme. İzlemeyeceğine söz ver."

", anne."

"Dışarıda bir yerde ama buraya girmesine izin vermek zorunda değiliz. Bana söz vermelisin, Izz." Onun seviyesine indim ve ellerini ellerimin arasına aldım. "O şeyleri aramayacağına dair bana söz vermelisin. O şeyleri aramaya gitmeyeceksin. Google'a girmeyeceksin. Çünkü bu sadece

seni incitecek. Bu sadece *bizi* incitecek. O insanlar bizi tanımıyor. Seni tanımıyorlar. Beni tanımıyorlar. Hayes'i tanımıyorlar. Gerçekten incitici şeyler söyleyecekler ve biz de bunları görmezden geleceğiz. Tamam mı?"

Şimdi ağlıyordu. Gözyaşları akıyordu. Acısı hissediliyordu. "Bana söz ver, Izz. Lütfen. Söz ver bana."

"Tamam." Başını salladı. "Tamam."

Ama içten içe biliyordum: Bunu görmezden gelmek mümkün değildi.

* * *

Isabelle ve ben Noel'i Cambridge'de ailemle birlikte geçirdik. Teknik olarak onu doğurmak için benim yılım değildi ama Daniel onu tatilin ikinci yarısında Maui'ye götüreceği için Noel'i kabul etti. Ortak ebeveynlik karmaşık bir şeydi.

Annem ve babam Isabelle'e yaltaklandılar. Ona tapıyorlardı ve benim için yaptıklarını hissetmediğim bir şekilde onu cesaretlendiriyorlardı. Kusurları olması, biraz fazla gürültücü, biraz fazla dramatik, biraz fazla Amerikalı olması konusunda özgürdü. Ve sanırım onu eğlenceli buluyorlardı. Gerçekçiler koleksiyonundaki bir Pop Art parçası gibi. Kendi kızlarına karşı çok daha az bağışlayıcı olmuşlardı.

Ailemin evinde başarısızlıklarımın hatırlatıcıları vardı. Orada, kütüphanede, babamın sayısız onur ve ödüllerinin ve annemin tuhaf eskizlerinin arasında. Düğün davetiyem, annem buketimdeki ortanca yapraklarını monte etmiş ve bir gölge kutusu çerçevesi içine yerleştirmişti. "Profesör ve Bayan Jérôme Marchand, kızları Solène Marie ile Bay Daniel Prentice Ford'un düğününde hazır bulunmanızı rica ederler..." Fransızca olarak da bastırmışlardı. Harvard'dan kabul mektubum vardı. Bu bir başarısızlıktan çok babamın hayal kırıklığını hatırlatıyordu. Ve müstakbel bir balerin olarak çekilmiş sayısız fotoğrafım.

Tüm bu nedenlerden dolayı onlara Hayes'ten bahsetmeyi ertelemiştim. Çünkü yargılanacağımı biliyordum. Ama artık her şey ortadaydı ve bunu daha fazla erteleyemezdim.

* * *

"Size bir şey söyleyeceğim ama eleştirilerinizi kendinize saklayacağınıza söz vermelisiniz."

Noel'den iki gün önce alacakaranlıktı ve annemle birlikte Newbury Caddesi'nde geziniyorduk. Hava aralıklarla yağmur yağıyor, sıcaklık kırkları buluyordu. Soğuk paltomu delip geçiyor, kemiklerime kadar işliyordu. New York'tan beri beş kilo vermiştim. Kasıtlı değildi.

"*Eh, pffft*," dedi annem, o tipik Fransız küçümseme hareketini yaparak. "*C'est parfois difficile.*"

"Zor değil anne. Sadece ." "Tamam,

alors. *Vas-y.* Nedir bu?"

"Bu adamla görüşüyorum. Bir grupta çalıyor." Hayes'ten artık "çocuk" diye bahsetmemek için yoğun bir çaba sarf etmeye başlamıştım. Onun onuru için değilse bile, benimki için.

"Bir grup mu?" diye tekrarladı. "Uyuşturucu kullanıyor mu? Dövmesi

var mı?" "Hayır." Gülümsedim. "Uyuşturucu yok. Dövme yok."

"Fakir mi?"

"Hayır." Bu fikir beni eğlendirdi, Hayes mücadele ediyordu. "Oldukça başarılı bir grup. Isabelle'in bahsettiği gala onun grubu içindi."

"*C'est quoi, leur nom?*"

"August Moon."

Başını iki yana salladı. "Adlarını hiç duymadım."

Güldüm, nefesim havada görünüyordu. O sırada bir araba korna çalarak yanımızdan geçti. Nostaljik bir ses gibi geldi bana, tıkanıklık, soğuk ve ıslak kaldırımda yuvarlanan tekerlekler. Şehirde kış.

"O bir aptal mı?"

"Hayır, anne. Bana biraz kredi ver. O zeki biri. Eğitimli ve çekici... Aslında onu seveceğini düşünüyorum. O bir İngiliz. İyi bir aileden geliyor. Nazik biri..."

"O zaman sorun nedir?"

Bir an tereddüt ettim. "*Il a vingt ans*."

"*Vingt ans?*"

Neden ona yaşını Fransızca söylemenin darbeyi hafifleteceğini düşündüm bilmiyorum. Belli ki yanılmışım.

"*Vingt ans?!*" diye tekrarladı. "*Oh, Solène... Ce que tu es drôle!*"

Beklediğim yanıt bu değildi. Onu eğlendirdim mi? Sanırım bu onu hayal kırıklığına uğratmaktan, iğrendirmekten, utandırmaktan daha iyiydi. Bunların hepsini bir noktada yaptığımı bana kesin bir dille bildirmişti. Belki de yaşlandıkça yumuşuyordu.

Bir süre sessiz kaldı, pencereden Longchamp'ı seyretmek için durdu. Sonra yürümeye devam etti ve bana dönerek, "Bu sadece seks, değil mi?" dedi.

Ona baktım, nutkum tutulmuştu ama öyle olmamalıydım. Ne de olsa o benim annemdi. Açık sözlü değilse hiçbir şey değildi.

"Ona aşık olamazsın," diye devam etti. Bir uyarı. "Solène? *Yapamazsın*..."

Hiçbir şey söylemedim.

Yüzü düştü. "Ona çoktan aşık olmuşsun. *Dis-donc!*" Başını iki yana salladı. *Şimdi* hayal kırıklığına uğramıştı.

Anneme göre aşık olmak kötü bir şeydi. Zarar görebileceğim için değil, ona göre gücümden vazgeçtiğim için. Ne tuhaf bir düşünceydi bu. Kalbimi tamamen açıp hala güçlü olamayacağımı. Duygularımı kontrol edemezsem ilişkiyi de kontrol edemezmişim. Ve sanki bunların bir önemi varmış gibi.

"*Vingt ans*," diye tekrarladı iç çekerek. Berkeley Caddesi'ne yaklaştığımızda Ahit Kilisesi'nin önünden geçiyorduk. "*Eh bien*... Belki de düşündüğümden daha Fransızsındır."

Ve sonra onu gördüm, ağzının sağ köşesinde... bir gülümsemenin ipucunu.

* * *

Anguilla büyülü bir yerdi. Küçük Antiller'de küçücük bir ada. En yoğun sezonunda bile uykulu, incelikli. Hayes -ya da daha doğrusu asistanı Rana- bize güney kıyısında, Saint-Martin'in nefes kesici manzarasına sahip gözlerden uzak bir villa bulmuştu. Kireçtaşı, tik ağacı, zarif bir şekilde döşenmiş. Personelimiz vardı, güvenliğimiz vardı ve dört yatak odamız ve kendimize ait yedi günümüz vardı.

"Beğendiniz mi?" diye sordu. Terasa, sonsuzluk havuzuna ve Karayipler'in görkemli panoramasına açılan açılır kapanır cam kapılarıyla büyük odadaydık.

"İşe yarar."

Gülümsedi ve beni arkamdan sıktı. "Mutlu musun?" "Çok mutluyum."

Bir süre öylece durduk, vücudu benimkine yaslanmıştı, burnu saçlarıma gömülmüştü, o anı, tropik esintiyi, deniz manzarasını, dinginliği içimize çekiyorduk.

"Gel," dedi sonunda. "Mekânın geri kalanını görelim."

Villanın çeşitli kanatlarında dolaşarak her biri olağanüstü manzaraya sahip ek yatak odalarını ve en-suite banyolarını gördük. Açık hava duşları ve küvetler balkonlara tünemişti ve Hayes bunları bir çocuk hevesiyle seyrediyordu.

"Sanırım bunların hepsini vaftiz edeceğiz. Plan bu mu?"

Güldü ve başını salladı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Buraya golf oynamaya geleceğimizi sanmıyordum."

Serin taş zeminli ve cam duvarlı üçüncü yatak odasına girdiğimizde, güney duvarı boyunca kurulmuş bir şövale ve ona eşlik eden kalemler, kâğıtlar, yeni alınmış bir paket Holbein suluboya ve Kolinsky fırçaları dikkatimi çekti.

"Bu da ne? Bunları gördünüz mü? Hayes..."

Hala kapının önünde duruyordu. Ve sonra anladım. Bunu o ayarlamıştı.

"Burada ışık inanılmaz," dedi. "Bunu yakalamak isteyebileceğinizi düşündüm."

Ona döndüm, kalbim dolu bir şekilde onu
sarmaladım. "Sen."
"Ben mi?"
"Benden hoşlanıyorsun."
Bir an durakladı ve her zamanki ileri geri konuşmalarımızı bozdu.
"Seni *seviyorum*," dedi. Nitelemeler olmadan, koşullar olmadan. Orada durup beni yıkamasına izin verdi. Sıcak, Karayip güneşi gibi.
"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi; belli ki . "Sadece istediğimi bil."

* * *

Pazartesi günü, evdeki tüm odaları yeterince vaftiz ettikten sonra, adayı keşfetmek için dışarı çıktık. Kiraladığımız cipte onun yanında otururken, rüzgâr saçlarımızı okşarken, kolları bronzlaşmış ve güzel bir şekilde düz vitesle manevra yaparken, yolun sol tarafında araba kullanırken, bir tür gençlik fantezisinin gerçekleştiğini hissettim. Lisede hiç sahip olamadığım erkek arkadaşım. Kulağa ne kadar klişe gelse de, o anı yaşamaktan memnundum. Ben, orta yaşlı halimle.

Öğleden sonrayı adanın doğu ucundaki Mimi's Bay adlı küçük bir fısıltı plajında geçirdik. Daha önce Anguilla Miras Müzesi'nde bir saat geçirmiştik ve Mimi's bir taş atımı uzaktaydı. Gözlerden uzaktı ve oraya ulaşmak için zorlukla gidilebilen bir toprak yola çıkılması ve çalıların arasında bir yürüyüş yapılması gerekiyordu. Bu gezideki tüm amacımız kimliğimizin tespit edilmemesiydi. Beyaz kum şeridine vardığımızda ve kendimizi yalnız bulduğumuzda Hayes bana beşlik çaktı. Şöhretinden kaçmaktan bu kadar keyif alacağını kim bilebilirdi?

* * *

"Senin evine ilk geldiğimde bana seninle bebek fantezisi yapmamamı söylemiştin, hatırlıyor musun?"
Birdenbire ortaya çıktı. Yüzdükten, güneşlendikten ve aşçımız Hyacinth'in hazırladığı piknik yemeğini yedikten sonra

battaniyeye uzanmış, öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyorduk ve o konuyu açtı. *Bebek fantezisi olayını.* Tam ifadeyi hatırlamayı başarmıştı.

"Sadece bu konuda konuşmamı istemiyor muydun? Yoksa bunu hayal etmemi hiç mi istemedin?" diye devam etti.

"İkisi de."

Sonra yüzünü bana döndü ve elimi tuttu. "Bu seni neden korkutuyor?"

Ona cevap veremedim. Ona, kalbim sıkışmış ve o içime girmiş olsa bile, aşkını itiraf etse bile, *yine* de mutlu bir son olamayacağını söyleyemezdim. Kafamda yaşadığım bu gençlik fantezisinin sadece bundan ibaret olduğunu.

Başını göğsüme koyarak yeniden pozisyon aldı. "Bunu benimle tartışmayacak mısın? Beni öylece merakta mı bırakacaksın?"

"Kırk yaşındayım, Hayes..."

"Kaç yaşında olduğunu biliyorum, Solène. Ve sanırım aklından neler geçtiğini de biliyorum..."

"Çok gençsin." Elim saçlarındaydı. Kalın, güzel saçlarını. "Önünde koca bir hayat var. Acele etme."

Bir an sessiz kaldı ve gökyüzüne baktı. "Başka bir bebeğin olur mu?"

"Bilmiyorum... Doğru koşullar olmalı. Ve çok yakında gerçekleşmesi gerekir..."

"Sen ve Daniel hiç bir tane daha istediniz mi?"

"Bir noktada, evet... ama aynı zamanda çalışmak da istiyordum. O da ikisini birden yapmamı istemedi."

Elimi tuttu ve sıktı. "İkisini de yapmana izin verirdim."

Bu beni gıdıkladı. O kadar aşıktı ki doğru düzgün düşünemiyordu. Sadece beni mutlu etmek istiyordu.

Onu severdim.

Henüz söylememiştim ama onu seviyordum.

* * *

Çarşamba günü, Yeni Yıl Arifesi günü, adaları gezmek için elli iki metrelik bir sürat teknesi kiraladık. Hayes ne pahasına olursa olsun paparazzilerden kaçınmak istediği için St. Barth ve Saint-Martin'i iptal etti, biz de Anguilla ve çevresindeki adalarda bir tura çıktık. Istakoz yedik, şampanya içtik, birbirimize sahip olduk ve mutluyduk. Öğleden sonra bir noktada, kaptanımız Craig, teknemizi Dog Adası'nın hemen kıyısına demirledi ve Hayes ve ben keşfetmek için yüzdük. Burası ıssız bir adacıktı ve o kadar dingin ve ham bir güzelliği vardı ki ayrılmak istemedik. Kumu talk pudrası gibi, suyu dipsiz bir maviydi.

Hayes, "Burayı satın alalım, burada yaşayalım ve birlikte yaşlanalım," dedi. Sahilde uzanmış denize bakıyorduk. "*Mavi Lagün*

gibi mi?"

"Ne?"

Güldüm. Popüler kültür göndermelerimi anlamamıştı. "Ne?

Neden gülüyorsun? O bir film miydi?" "Unut gitsin."

"Çok mu gencim?"

"Çok genç değilsin," dedim. "Sen ."

* * *

Daha sonra, yüzerek tekneye geri döndüğümüzde ve arkadaki güneşlenme minderlerine uzandığımızda, kaptanımız başka bir şeyle meşguldü, Hayes özgürce hareket ediyordu. Shoal Bay'de günün erken saatlerinde gördüğümüz şık katamaran da dahil olmak üzere yakınımızda demirlemiş tekne daha vardı, ancak hiçbiri parmağıyla bikini üstümün üçgenlerini izlediğini fark edecek kadar yakın değildi. Dokunuşu aynı anda hem zayıf hem de kasıtlıydı.

"Kemiklerin neden dışarı çıkmış? Çılgınca meyve suyu falan içmiyor musun?"

Ellerinin kaburgalarımın üzerinden inişini izledim. Saçlarından dökülen su damlaları göğüslerimin arasında birikiyordu. "Hayır ama bunun hayranlarının beni iş yerinden aramasıyla bir ilgisi olabilir."

"mi?" Durdu. "Özür dilerim. *Onlarla* mı *konuşuyorsun*?"

Başımı salladım. "Sadece mesaj bırakıyorlar. Benim hakkımda ne hissettiklerini bana bildiriyorlar."

"Özür dilerim," diye tekrarladı. "Lulit'in mutlu olduğunu düşünemiyorum." "Hayır. Lulit hiç de mutlu değil."

"Onlarla konuşmalısın. Onlara selam söyle. Onlara sevgilerimi gönderdiğimi söyle. Onlara 'Hayes sevgilerimi yolladı' de," diye kıs kıs güldü, parmakları bir kez daha karnımda gezinip göbeğime daldı.

"Beni güldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni güldürmeye çalışıyorum. Özür dilerim. Bunun için kaydolmadığınızı biliyorum..."

"Öğle yemeği için kaydoldum."

"Öğle yemeği ve biraz kibar parmaklama?"

Güldüm. "Öğle yemeğinin bu *olduğunu* sanıyordum." "Kod aslında."

"Bu erkek grubu konuşması mı?"

"Bütün erkek grupları değil. Sadece bizimkiler." Kendini yeniden konumlandırdı, üstümde manevra yaparak bacaklarımı açtı. "Akşam yemeği tamamen farklı bir şey."

"Akşam yemeği anal mı?" "Hayır, o tatlı."

Gülümsedim, ellerim sırtını keşfediyordu. Pürüzsüz, geniş, sert. "Bunun için çok yaşlıyım."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama belli ki öyle değilsin."

Başını kalça kemiğime doğru indirdi ve dişleriyle bikini altımın ipini çözdü.

"Sen. Ve ağzın."

"Ağzımı seviyorsun..."

"... çok fazla."

İkinci ipi çözdü. Ve teknede yalnız olmadığımızı hatırladım.

"Kaptan Craig'i görebiliyor musunuz?"

Kumaşı kenara itiyor, parmaklarıyla beni çözüyordu. "Bu Kaptan Craig'in ilk tekne yolculuğu değil. Buraya geri gelmeyecek. Sizi temin ederim ki

sen."

I durdu nefes alma içinde o an o o alçaltılmış onun Kafa.

Onun gelişini bekliyordum. Beni ne kadar çabuk boşaltabileceğini bilmek.

Hayal kırıklığına uğratmadı. Dudakları klitorisimin etrafını sarıyordu, harika bir şekilde kusursuzdu. Yaptığı o emme şeyi. "Hiiii."

"Merhaba. Bu akşam yemeği mi?"

"Hayır." Başını salladı ve dilini hissetmeme izin verdi. "Bu çay."

Güldüm, ellerim saçlarında, güneş üzerimize vuruyor, su teknenin kenarlarına vuruyor. Ağzını.

Gelecekte, Anguilla'yı düşündüğümde aklıma gelecek olan an buydu. İstesem de istemesem de.

* * *

Yılbaşı gecesi evde kaldık, kalabalıktan, çılgınlıktan ve kameralardan kaçınmak için Viceroy ve Cap Juluca'daki kutlamalardan vazgeçtik. "Sadece ikimiz olalım istiyorum," diye ifade etmişti limana dönerken. "Sadece seninle olmak istiyorum. Her zaman."

* * *

Perşembe günü geç saatlerde, süitimizin dışındaki balkonda şövalemin önüne kurulmuş, sihirli saati ve Saint-Martin dağlarını, somon rengi gökyüzüne karşı çivit rengi kuleleri yakalıyordum. Hayes yatak odasında tur programını gözden geçiriyordu. Bir ay içinde Güney Amerika'ya gideceklerdi ve benim de onlara katılmamı istiyordu.

"En azından Brezilya. Ve Arjantin," dedi balkona çıkarak. "Arada izin günlerimiz var ve keşfedebiliriz." Kollarını belime doladı ve boynuma sokuldu. "Eminim bu senin hayalindeki tatildir, değil mi? Ben ve çocuklarla Buenos Aires."

Ben ve onların beşi fikrine güldüm. Sonra durakladım, fırçamı yere bıraktım. "Arkadaşına güvenmiyorum, Hayes."

"Kim? Rory mi?"

"Hayır, Rory zararsızdır. En az eşcinsel olmasına rağmen." Gülümsedim. "Rory'ye güvenmemeli miyim?"

"*Zararsız* olduğunu söyleyemem..."

"Benim Rory'yle bir sorunum yok," dedim.

Sonra geri çekildi, yüzümü ona çevirdi. Biliyordu. "Oliver ne yaptı?"

Ona söyledim. Çoğunu.

"Neden bana söylemedin? Olay bana neden söylemedin, Solène?"

"Çünkü bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirmek istemedim... olduğundan daha büyük." İçini çekti, beni kollarıyla sardı.

"Özür dilerim."

"Ben iyiyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Oliver akıllıdır. Oliver tanıdığım en zeki adamlardan biri. Ama aynı zamanda hıyar da olabiliyor ve bu her zaman en iyi kombinasyon değil.

"O sanki... bir kardeşe sahip olduğum en yakın şey..." diye devam etti. "Biliyorum..."

"... ve bunun gerektirdiği her şey." "Biliyorum," diye tekrarladım.

"Rekabetçi ve zorlayacak. Ama *tehlikeli* değildir. Size zarar vermeyecektir."

Duraksadım, gözleri batan güneşin altında renk değiştiriyordu. "Ama *sana* zarar verebilir..."

Hayes yavaşça başını salladı. "Belki," dedi. "Belki yapardı."

* * *

Cuma günü, adadaki son tam günümüz, günü havuz kenarında geçirdik, ben okuyordum, Hayes deri günlüğüne şarkı sözleri yazıyordu. Yüz ifadesi yoğun, odaklanmış; bir eli dudağını çekiştiriyor, aklı başka yerde. Öğle yemeğinden hemen sonra tüm personel ortadan kayboldu ve havuz merdivenlerinde sevişmeden ve şezlonglardan birine sarılmadan önce çıplak yüzdük. Bob Marley bize serenat yapıyordu. Kollarımda uyuyakaldı ve o anda öyle görünüyordu ki

Çok hoşuma gitti, kendimi çözdüm ve içeriden çizim defterimi ve kalemlerimi almaya gittim.

Onu çıplak, yüzüstü yatarken, çocuksu yüzünde huzurlu bir ifadeyle çizdim. Güzelliği o kadar mükemmeldi ki sinir bozucuydu. Ve o zaman bile, bozulmamış ve mükemmel bir şeyi yakaladığımı biliyordum. Ve bu gençlik geçiciydi ve göz açıp kapayıncaya kadar Hayes artık böyle görünmeyecekti. Saçları dökülecek ya da dökülmemesini tercih ettiğim yerlerde saç çıkacak, kasları körelecek, cildi esnekliğini, kusursuzluğunu, ışıltısını kaybedecekti... Artık aşık olduğum Hayes olmayacaktı.

Ama o anda, o hala mükemmeldi. Ve benimdi.

* * *

Cumartesi günü San Juan'da uçak değiştirirken büyü bozuldu. Hayes, uçuşlarımız için ayrılmadan önce bizi karşılaması ve gümrükten geçirmesi için bir havaalanı görevlisi ayarlamıştı. Olay olduğunda çantalarımızı yeni kontrol etmiştik ve öncelikli salonda vakit öldürüyorduk.

"Siktir," dedi, normalde halka açık bir ortamda söyleyeceğinden daha yüksek sesle. Bir köşeye sıkışmış oturduğu yere doğru baktım. Gözleri telefonundaydı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Siktir."

"Ne oldu? Ne oldu?"

Eliyle yüzünü kapattı ve ben en kötüsünü hayal ederken otuz saniye boyunca öylece oturdu. Sonunda başını kaldırıp bana baktı ve bir an için ağlayabileceğini düşündüm.

"Hayes, ne?" Ona doğru yaklaştım. "Seni
seviyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Özür
dilerim."

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. "Ne için üzgünsün?"

"Sana bir şey göstereceğim, tamam mı, ama korkma çünkü burada insanlar var." Neredeyse fısıltı gibiydi. Dudaklarını okuyor da olabilirdim.

"Biri mi öldü?"

"Hayır."

"Ben olmayan birini hamile mi bıraktın?" O zaman

neredeyse gülümsedi. Neredeyse. "Hayır."

"Tamam," dedim. "O zaman bununla başa

çıkabilirim." Ama yapamadım.

Telefonunda bir ünlü dedikodu blogu açmıştı ve orada büyük, kalın renklerle ikimizin Köpek Adası'ndaki sürat teknesinin arkasında bir fotoğrafı vardı ve neler olup bittiği konusunda hiçbir yanlışlık yoktu.

Midem bulandı. Titremeye başladım, ellerim nemli, başım dönüyordu. Anksiyete krizi böyle bir şeydi, değil mi? Bu dehşet. Nefes alamıyordum.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Shhhh." Hayes kollarımı tutmuş, alnını alnıma dayamıştı. "Özür dilerim, Sol. Üzgünüm."

"Kimin ? Nerede?" "Her

yerde."

"Bunu sana kim

gönderdi?" "Graham."

Graham. Tabii ki. "Tek resim bu mu?" Başını

salladı.

Ağlamaya başladım. "Isabelle..."

"Biliyorum." Alnımdan öptü. "Biliyorum."

Ama yapamazdı, çünkü o bir ebeveyn değildi. Çünkü o bir ünlüydü ve garip bir şekilde bunu o istemişti. Ya da en azından buna hazırdı. Bu onun için normalin dışında bir şey değildi. Bu izinsiz giriş, kendisinden ve yaptığı her küçük şeyden beslenen ve bunu kitleler için yayınlayan bu asalak yaratık. Sülük gibi akan bu hayranlık.

Ona vurmak istedim. Bu kadar aptal olduğu için. Bizi böyle ifşa ettiği için. Ama ne işe yarardı ki? Sanki tek suçlu o değilmiş gibi.

"Onları kim aldı?"

"Bilmiyorum. Gerçekten iyi bir merceği olan biri... Bizi takip eden birilerini, herhangi bir tekneyi gördüğünü hatırlıyor musun?"

Bunu düşündüm. Katamaran. Shoal Körfezi'ndeydi. O da olabilirdi. Herhangi biri olabilirdi.

"Fark eder mi? Artık hayatım tamamen mahvoldu. Ailem beni evlatlıktan reddedecek. Daniel Isabelle'i alıp götürecek. Lulit galerideki hisselerimi satın almayı teklif edecek. Her şey bitti. Hayatım bitti."

"Daha bitmedi, Solène. Bu kadar dramatik olma."

"Ama sen am yalamakta *gerçekten* çok iyisin, belki de buna değmiştir."

Güldü ve ıslak yanaklarımı öptü. "Seni seviyorum. Olanlar için çok üzgünüm. Seni seviyorum."

"Evet... Bütün çocuklar böyle söylüyor."

"Hayır, yapmazlar," diye fısıldadı. "Hayır, yapmazlar."

Aspen

Los Angeles'a indiğimde, Hayes'in de doğruladığı gibi, her yerdeydi. iPhone'umu açtığımda on dokuz yeni sesli mesaj, otuz üç mesaj ve kırk iki e-posta ile karşılaştım. Ve hiçbirine kapattım.

Daniel'in Isabelle'i yarına kadar getirmesi planlanmamıştı. Ben de eve gittim, sabit hattı kapattım, yatağıma girdim ve ağladım.

Ve ağladı.

Ertesi sabah saat on bire kadar iPhone'umu tekrar açtığımda Hayes'ten gelen bir düzineden fazla mesajın beni beklediğini gördüm. Onu hemen Londra'dan aradım.

"Ne oluyor, Solène? Neredesin sen? Hangi ?" Paniklemişti, öfkeliydi. Onu hiç bu kadar öfkeli duyduğumu hatırlamıyordum.

"Ben buradayım. Evdeyim. Telefonum kapalıydı. Neyin var?"

"İndikten sonra kontrol etmeyi düşünmedin mi? Mesaj ya da başka bir şey gönderemedin mi?"

Sessizdim. Başım çarpıyor, yüzüm şişiyor, zihnim karmakarışıktı.
Yanlış bir şey mi yaptım?

"Yapamazsın... Siktir..." Sesi titriyordu. "Öylece yeryüzünden silinip gidemezsin. Düşemezsin. Sana bir şey mi oldu bilmiyorum. Bir şey yaptın mı bilmiyorum. I

Evinizin dışında vantilatör var mı bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Öylece ortadan kaybolamazsın."

"Özür dilerim," dedim. "Sadece uğraşmak istemedim."

"*Benimle*... anlaşmak *zorundasın*," dedi ve ağladığını fark ettim. "Bak, bu işte beraberiz ve bu haliyle kendimi sorumlu hissediyorum. Ve eğer sana ulaşamazsam, gidip tamamen aptalca bir şey mi yaptın yoksa incindin mi bilmiyorum... Altı bin mil uzaktasın. O uçağa duygusal bir şekilde bindin ve sonra ortadan kayboldun. Bunu bana yapamazsın."

"Özür dilerim."

Bir an sessiz kaldı, nefesi ahizede ağırlaştı. "Lulit'i ara," dedi sonunda. "Oraya doğru geliyor. Onu ara ve iyi olduğunu söyle."

"Lulit'i mi aradın?"

"Ara onu," dedi. "Ve beni geri ara."

"Tamam... Özür dilerim."

"Seni seviyorum. Bunu bir daha yapma."

* * *

Ne kadar umut etsem de kaçınılmaz olandan kaçamazdım. Her fırsatta beni beklediğini düşündüğüm aşağılanma ve utançtan. Her şey Lulit'le başladı, ona telefonla ulaştığımda rahatlamıştı ama pek de sıcak değildi.

"Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben iyiyim. Yani, henüz bilgisayarımı açmadım ya da herhangi bir mesaj dinlemedim ama iyiyim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi.

"Yapacağım. Pazar sabahı yatağınızdan kalkıp sağlık kontrolü yaptığınız için teşekkür ederim."

"Erkek arkadaşın çok ısrarcıydı. Ona senin intihara meyilli bir tip olmadığını söyledim ama hayır cevabını kabul etmedi..." Dalıp gitti ve sonra: "Sanırım seni seviyor."

"Biliyorum," dedim. Planımın ne olduğunu, ne düşündüğümü, bunun daha ne kadar devam etmesine izin verebileceğimi sormak istediğini hayal ettim. Ama dilini ısırdı. Ve bu, Lulit için küçük bir şey değildi.

* * *

Dilini tutamayan annem, hızlı hızlı Fransızca konuşarak bana ders veriyordu. Ağzından daha önce hiç duymadığım kelimeler kullandı ve ben epeyce duymuştum. Tiradını her zamanki gibi "*Je t'adore avec tout mon cœur*" ile bitirdi. Ama kızınıza "seni tüm kalbimle seviyorum" demek, ona "*une pute*" dedikten sonra çok daha az etkilidir.

* * *

Amara dağılmadığımdan emin olmak için kontrol etti. Fotoğrafların o kadar da kötü olmadığına beni ikna etmek için. "Bulanık çıkmışlar. Yüzünü göremiyorsun. Onunkini de göremiyorsun. Hiçbir detay göremiyorsun." son olarak, beni güldürmek için: "Çok daha kötüsü olabilirdi, Solène. Düşen sen olabilirdin ve o da başkan olabilirdi."

* * *

Daniel ve Isabelle'in gelmesiyle birlikte kızımın duruma getirdiği kısa süreli neşeli hava da kayboldu. Kızım bana zar zor bakabiliyordu. Bronzlaşmış, uzun boylu ve güzel bir şekilde içeri girdi ve bana bakmadı. Daha da kötüsü, bundan bahsetmiyordu.

"Hawaii muhteşem miydi?"

Başını salladı, sırt çantasıyla oynuyordu. Girişteydik, Daniel hâlâ arabadan çantaları alıyordu.

"Eva'nın elbisesi güzel

miydi?" "Evet."

"Saçını kendin mi yaptın?" Asi bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandım ve o da gerildi.

"Four Seasons'da yapmışlar. Ben odama gidiyorum."

"Tamam... Tamam."

Daniel bavulları getirdikten sonra beni dışarı çağırdı. Ve orada, BMW'nin yanında durduk, amansız Kaliforniya güneşi şaka yapar gibi parlıyor, alay ediyordu. Bir kez olsun buradaki havanın mükemmel olmamasını istemiştim. Bir kez olsun ruh halimi yansıtmasını istedim.

"Tebrikler," dedim.

Yavaşça başını salladı. "Teşekkürler." Saçları açık renkti, neredeyse sarıydı, mavi gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşaktı. Dinlenmiş görünüyordu.

"Yani yine mi evlendin?"

"Yeniden evlendim." Sol başparmağıyla parmağındaki parlak platin yüzüğü çeviriyordu. Benim oraya yerleştirdiğimden daha dardı. O an hâlâ netti. Davetiye bir çerçeveye monte edilmişti.

"Seni buraya bunu tartışmak için getirmedim-"

"Getirmediğini biliyorum."

"Bu korkunç bir şey, Solène. Bu çok... *berbat* bir durum. Bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum-"

"İstiyorum."

"Sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemek bana düşmez biliyorum ama ben hâlâ Isabelle'in babasıyım. Ve böyle aptalca şeyler yaptığında, bunun sonuçları olur."

"'Aptal bok' mu? Bu mudur yani?"

Bir saniye boyunca onu izledim. Başparmağı yüzüğüne vuruyordu.

Bu beni rahatsız etti. Kimsenin onun hayatına devam etmesini sorgulamaması. Kendisinden on yaş küçük biriyle evlenip hamile kalmasını. Çünkü kırklı yaşlarında boşanmış erkekler böyle yapar. Hisseleri hala yükseliyordu. Gücü hâlâ yerindeydi.

Daniel daha cazip hale gelmişti, bense bir şekilde daha az. Sanki zaman her birimiz için farklı ilerliyordu.

"Bunun gerçekten Isabelle için en iyisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Bunu ortaya koymuştu. *En iyi çıkar.* Bu yasal bir terimdi ve bunu kullanmasında bir hata yoktu.

"Beni *tehdit* mi ediyorsun?"

"Seni tehdit etmiyorum, sadece söylüyorum..."

"Tam olarak ne diyorsun?"

"Bence yeterince şey yaşadı."

"Ve bütün suçu bana atıyorsun. Boşanmayı benim üzerime yıkıyorsun. Eva'yı, bebeğini ve evliliğini benim üzerime yıkıyorsun."

"Bunların hiçbiri olmazdı, Solène, eğer-"

"Eğer ne? Evde kalıp mutlu olsaydım mı? Siktir git, Daniel."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, öylece durdu, caddeye ve uzaktaki yürüyüşçülere baktı. "Senin için yeterli olamadığım için üzgünüm. Ailemiz yeterli olmadığı için üzgünüm." Vurdu. Sert bir şekilde.

"Kızınızla ilişkinizi mahvetmeden önce bu adam hakkında ne yapacağınıza karar verin."

* * *

Berbat bir haftaydı. Tüm enerjimi Cumartesi günü açılacak olan Ulla Finnsdottir sergisine odaklamaya çalıştım ama bu hiç de kolay olmadı. Sosyal medya sağanağı ile değil. Facebook'ta tanımadığım insanlardan gelen 423 yeni arkadaşlık isteği, ki bunların çoğu yirmili yaşlarda çocuklardı. Twitter'daki sayısız aşağılık mesaj:

Neden hala buralardasın sürtük? Şimdiye kadar gitmişsindir sanıyordum. Ocak

ayındayız. Kaltak orospu. Sen birinin annesi değil misin? Öyle davran.

Neden kendini öldürüp bizi bu dertten kurtarmıyorsun?

Simon'ın erkek arkadaşıyla uğraşmayı bırak.

Geber. Geber. Geber. Geber. Geber. Geber. Geber.

Instagram'daki uzun mesajlar: değerliliğimin sorgulanması; Augie'ler arasındaki grup içi kavga; hasarlı, dengesiz. "Famewhore. Sen sadece onun parasının peşindesin. O kadar güzel bile değilsin." "Ona karşı nazik ol. Hayes'i mutlu ediyorsa, önemli olan bu değil mi?" "Kızgınım tamam mı? Üç yıldır onu desteklediğim için kızgınım.

ve sonra lanet olası yaşlı bir kaltak gelip her şeyi mahvediyor..." "Hayes'ten uzak dur." "Ne zaman bir yerimi kessem aklıma sen geliyorsun. Umarım mutlusundur."

Ve en iyi niyetle yazılmış olanlar bile beni korkuttu, yaraladı. "Onun elini tuttuğunda tüm evreni tuttuğunu unutma. Lütfen onu kırma."

Sonunda tüm hesaplarımı dondurdum.

* * *

Hayes'in önerisi üzerine açılış için güvenlik tuttuk. Daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir katılım oldu. Galerinin önündeki kaldırıma doluşmuş sayısız kız ve erkek arkadaşımın Atlantik'in diğer yakasında olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğradığını tahmin ettiğim bir avuç paparazzi vardı. Büyük bir sıkıntı oldu ama serginin biletleri rekor sürede tükendi. Ve Lulit bundan şikayetçi olamazdı.

Pazar günü Georgia, Isabelle ile takılmak için geldi. Kendilerini onun odasına kilitlediler ve gülüşmelerini duyabiliyordum ve bu bana çok tatlı, çok nadir geliyordu. Ve Georgia'nın kızımı nihayet yola getirmek için ne söylediğini ya da ne yaptığını merak ettim.

Hafta başında ona yaklaşmıştım. Fotoğraflar biraz sterilize edilmiş de olsa *Us Weekly*, *People* ve diğer gazetelerde yayınlanınca, artık bunlar olmamış gibi davranamazdım. Bunun okulda ona verdiği zararı hayal bile edemiyordum.

"Neler olduğu hakkında seninle konuşmam gerek," dedim Fas puflarından birine otururken.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum..."

"İstemediğini biliyorum Izz. Ama bu büyük bir mesele ve tüm bu duyguları içine atmanı istemiyorum. Kafandan neler geçtiğini ancak tahmin edebilirim."

Yatağındaki tüneğinden, "Sakin Ol ve Devam Et" posterinin altından ve eskiden tanışma fotoğrafımızın bulunduğu komodinin yanından bana baktı. Kasım ayında onu parçalamıştı.

"Sen bir yetişkinsin," dedi. "O da bir yetişkin. Ne istersen yapabilirsin, değil mi? Bu beni ilgilendirmez."

Beklediğim yanıt bu değildi. Sesi çok olgun, çok değişmiş geliyordu. Benim küçük kuşum.

"Bu kadar aleni olduğu için üzgünüm, Izz. Her yerde olduğu için üzgünüm. Niyetim asla bu değildi."

Omuz silkti. "O ünlü biri. Ünlü olunca böyle oluyor." Başımı salladım, yavaşça. Kime dönüşmüştü? Bilge ve bıkkın.

"Hayes benim için gerçekten çok özel Isabelle. O beni mutlu ediyor. Dışarıdaki insanlar, medya, hayranlar ve her kim olursa olsun... bunu çirkin bir şeymiş gibi gösterecekler. Hayes'le aramızdaki şey çirkin değil. Bunu anlamanı istiyorum."

Sonra başını salladı. "Deniyorum anne. Deniyorum."

* * *

Leah, kızların oyun gününün sonunda Georgia'yı almaya geldi. Elinde bir şişe Sancerre ve Farmshop'tan aldığı çikolatalı kurabiyelerle geldi. "Hadi gidip manzaranı seyredelim," dedi.

Verandada oturup battaniyelere sarınarak güneşin batışını izledik. Şeker ve alkol ikramının dostça bir jest olduğuna inanmak istiyordum ama eski bir avukat ve şimdi Windwood'un aile birliği başkanı olarak farklı niyetleri olabileceğinden korkuyordum.

"Yani... okuldan ayrılmamızı mı istiyorlar?"

Gülümsedi. "Hayır."

"Bana bir tokat atıp 'Lütfen kamuya açık yerlerde reşit olmayanlarla cinsel ilişkiye girme' mi diyorlar?"

Leah güldü. Sıcak fındık kahvesi bir teni ve kızının bukleleri vardı. "Solène, Karayipler'in ortasında özel bir teknedeydin. Bu halka açık bir yer sayılmaz. Aslında, Karayipler'in bunun için yaratıldığına eminim. Müzik endüstrisindeki erkekler zamanın başlangıcından beri Karayipler'de teknelerde seks yapıyor. Mick Jagger, Tommy Lee, Diddy, Jay Z..."

Gülümsedim. "Bu listeyi kendin mi oluşturdun?"

"Evet. Ve şimdi, Hayes Campbell..." Sonra ciddileşti. "Kimse bu konu hakkında konuşmuyor."

"Bana yalan söylüyorsun."

"Size gerçeği söylüyorum. Kimse bu konuda konuşmuyor. Konuşuyorlarsa da uzun süre konuşmayacaklar. L.A. özel okullarındaki skandallar sıralamasında sizinki oldukça alt sıralarda. Diğer velilerle yatan veliler ve porno bağımlılığı nedeniyle rehabilitasyona giden onuncu sınıf öğrencileri var. Sekizinci sınıflar cinsel içerikli mesajlaşıyor, İngilizce öğretmenleri reşit olmayan kızlarla uygunsuz davranışlarda bulunuyor ve ilkokul futbol sahalarında zehirli kauçuk kırıntıları var. Bu hiçbir şey değil. Bu bir teknede oral seks. Cinayet değil."

Buna gülümsedim. Ama Leah'nın kadar hafif bir şey olduğunu biliyordum. Kızım için o kadar da rahat değil.

"Georgia size bundan hiç bahsetti mi? Okulda olanlardan... Isabelle'in neler yaşıyor olabileceğinden..."

"Zar zor. Bu yaşı bilirsiniz: gizemli..."

Başımı salladım, gözlerim suya sabitlenmişti. "Diğer çocukların ne dediğini bilmek istiyorum. Ona. Sanırım bir şeyler söylüyorlar."

"Ona sordun mu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyor."

Leah kurabiyesini karıştırarak başını salladı. "Konuşabileceği başka biri var mı? Profesyonel olarak?"

Bunu belli belirsiz söylemişti ama ima ettiği şey beni öfkelendirmişti. Isabelle'in bu yüzden terapiye dönmek zorunda kalmasını istemiyordum. *Benim yüzümden*. Çünkü bu onu hayal kırıklığına uğrattığım anlamına gelirdi. Ve iş o noktaya gelmeden bu ilişkiyi bitirecektim.

"Hayır," dedim. "Oraya gitmeye hazır değilim. Henüz."

* * *

Hayes Ocak ayının son haftasında şehre geldi. Grammy ödülleri öncesinde bir dizi basın toplantısı ve görüşmeleri vardı.

Wise or Naked dünya turuna çıkmak için Güney Amerika'ya gitti. Ve bunu durdurmanın bir yolu yok gibi görünüyordu. Zaman.

Perşembe gecesi Bestia'da şenlikli bir akşam yemeği ile doğum gününü kutladık. Restoran şehir merkezindeki Arts District'te endüstriyel bir alandaydı. Dönüştürülmüş bir depo, yemek mekanına dönüşmüştü. Avlunun arka tarafına sıkışmıştık. Hayes ve ben, grubun geri kalanı, Raj, Desmond, Fergus ve Jemma adında, Liam'ın koluna yapışmış güzel bir kızıl saçlı.

Eğlenceli bir akşamdı: kokteyller, güçlü; ışıklar, düşük; yemekler, ilahi. Çocuklar gürültülü ve mutluydu ve gerginlikle dolu onca telefon görüşmesinden sonra Hayes'i bir kez daha huzurlu ve rahat görmek çok güzeldi.

Beni bırakmadı, eli gece boyunca varlığımın bir kısmına dokundu. Bir ara başparmağı bileğimin iç kısmında gezinirken ona döndüm.

"Beni özledin," dedim alçak sesle. Yüzümü köprücük kemiğine dayadım, kokusunu içime çektim.

"Seni özledim. Belli oluyor mu?"

Başımı salladım. "Çok alıngansın. Senin için bile."

Sonra çenemi yüzüne doğru eğdi ve beni öptü. Sanki kalabalık bir restoranda değilmişiz gibi. Sanki şu anda dünyanın en görünür grubunun bulunduğu masa olarak zaten göze çarpmıyormuşuz gibi. Sanki altı kıtadaki tüm magazin gazetelerinde herkesin gözü önünde sergilediğimiz sevgi gösterisi yüzünden yerden yere vurulmuyormuşuz gibi. Sanki bunların hiçbir önemi yokmuş gibi beni öptü.

"Beni bırakma..." dedi.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"...asla."

Ben bir şey söylemeyince beni tekrar öptü ve tekrarladı: "*Asla.*" "Tamam,"

dedim. Ve o anda kimin beni öptüğünden emin olamıyordum.

daha sarhoş.

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde tuvalete kaçtım ve çıkarken bitişikteki holde Oliver'la karşılaştım. O ana kadar çok az konuşmuştuk.

"Görünüşe göre dayanıyorsun." Gülümsedi, nazlı nazlı.

"Affedersiniz?"

"O fotoğraflardan sonra oğlumuzu terk edeceğini düşünmüştüm."

I Duraklatılmış. Bu oldu ve yol o ifade edildi o.

"Pekala, senyanlış varsayıldı."

"Açıkça."

Giriş dar ve . cin kokusunu alabiliyordum. "Charlotte nerede?"

"Her şey bitti. İşimiz bitti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet, şey.. O ." "Onu

suçlayabilir misin?"

Güldü. "Oh, Solène..." Sarhoştu. "Hayes seni Las Vegas'ta ilk gördüğünde ne dediğini sana hiç anlattı mı? Söyledi mi?"

Cevap vermedim. Bir şekilde bunun nereye varacağını biliyordum.

"'Sadece ağzını sikmek istiyorum.'" Yavaş ve yumuşak bir şekilde söyledi. "Bunu sana o mu söyledi? 'Gördün mü anne? Sadece ağzını sikmek istiyorum.'"

Orada durdum, hareket etmedim. Dar alanda onun yakınlığını

hissediyordum. "Sorun ne Oliver? Onun mutlu olmasını istemiyor

musun?"

Sonra başını salladı ve gözlerinde bana üzgün görünen bir şey vardı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hayır," dedim.

"Bilmiyorum." Ama

merak etmeye

başlamıştım.

* * *

Cuma sabahı Hayes ve ben onun doğum gününü kutlamak için dört günlüğüne Aspen'e uçtuk. Ajax Dağı'nın dibindeki gösterişli bir tatil olan Little Nell'de lüks bir süit ayırtmıştım. Tesis zarif ve sakindi. Süitimiz

Birden fazla şömine, rahat örtüler ve bozulmamış manzaralar ile yatıştırıcı grilerle dekore edilmiştir. Mükemmel bir kış sığınağı.

Öğleden sonra geç saatlerde, masajlar, sevişmeler ve şehirde bir yürüyüşten sonra Hayes "doğru dürüst bir çay" istediğine karar verdi. Oda servisini aradı ve "bir parça Earl Grey ve varsa çörek veya sindirim bisküvisi gibi tatlı bir şeyler" istediğini dinledim ve kalbim sızladı. Benim tatlı oğlum, evinden çok uzaktaydı.

"Bu bir ilkti," dedi ve telefonu kapattı. Oturma odasındaydık, üstümüzdekileri çıkarıyorduk. Dışarıda terasta kar yağıyordu.

"İlk olan neydi?"

"Bana sadece Bay Marchand dedi."

Gülmeye başladım. "Onu düzeltmedin mi? 'Sana Bay Doo diyeceğim' demedin mi?"

Gülümsedi, beni kendine çekti, elleri ve burnu hâlâ buz gibiydi. Yanakları kıpkırmızıydı. "Hayır, çok hoşuma gitti. '*Bay Marchand*.' *Oldukça sofistike*." Son kısmı üst sınıf bir aksanla vurguladı, kendi halkıyla alay eder .

"Sanırım birkaç gün deneyeceğim, kalıcı bir şey haline getirecek kadar sevip sevmediğimi göreceğim. Bilirsin, evlenirsek diye." Beni öptü. "Ben gidip duşta ısınacağım. Bana katılmaktan çekinme."

Yatak odasına dönüşünü izledim. Geniş omuzları pazen giymişti, kot pantolonu kıçına yapışıyordu. Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim? Bu koca dünyada birbirimizi nasıl bulmuştuk? Ve zamanı geldiğinde onu nasıl bırakacağımı merak ediyordum.

Sonunda ana banyoya doğru yol aldım. Hayes buharlı duştaydı. Sabununun, greyfurtlu vücut losyonunun kokusunu alabiliyordum. Kendi banyo malzemeleriyle seyahat ederdi çünkü otellerde çok fazla zaman , bunun kimliğine tutunmanın bir yolu olduğunu söylerdi. Kim olduğunu hatırlamak için.

Cam kapıyı açtığımda döndü, gözleri parlıyordu. Her şeyi kaldırmıştım. "Hiiii."

"Sana da merhaba." Orada durdum, onu içime . Her

şeyini. Ve her şeyi hissettim.

Ve sonra söyledim. "Seni seviyorum."

Hayes dondu kaldı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı, uzun gövdesinden aşağı su akıyordu. "Bunu çıplak olduğum için mi söylüyorsun?"

"Hayır."

"Bunu doğum günüm olduğu için mi söylüyorsun?"

"Seni sevdiğim için söylüyorum."

Sessizdi, anı tartıyordu. Sonra kocaman gülümsedi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Güldüm. "Sadece sen olduğundan emin olmaya çalışıyordum, senin fikrinden değil."

"Buraya gel," dedi ve beni suyun altına çekti. Elleri saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, ağzı ağzımda, penisi kasıklarıma sürtünüyordu. "Hayal etmediğimi bilmem için bunu tekrar söyler misin?"

"Seni seviyorum."

"Evet." Gülümsedi, gamzeleri vardı. "Ben de öyle dediğini sanmıştım."

* * *

Cumartesi sabahı Hayes, biz yamaçlara önce spor salonuna gitmek için erkenden uyandı, vücudu hala Greenwich Saatine göre hareket ediyordu. Yatağın rahatlığından giyinmesini izledim: şortu, saçlarını güzel yüzünden uzak tutan kız gibi saç bandı, #BlackLivesMatter tişörtü.

"Hayes Campbell, politik aktivist?"

Gülümsedi ve şifonyerden kulaklıklarını aldı. Dışarısı hâlâ karanlıktı. "Hayes Campbell, dünyanın ilgili vatandaşı. Ülkenizi her ne kadar çok sevsem de, konu ırkçılık olduğunda biraz boktan olabiliyor..."

"Söylemiyor musun?"

"Evet. Seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri de bu: bu sanatçılara bir ses veriyorsun.

"Bu hafta *New York Times*'ta Kehinde Wiley - böyle mi telaffuz ediyorsunuz? hakkında ilginç bir yazı okudum. *Büyüleyici* biri. Ama bu beni seninle gururlandırdı. *Görünmez* enstalasyon konusunda sana zor anlar yaşattığımı biliyorum ama bu konu hakkında

New York'ta bazı sanatlara diğerlerinden daha fazla değer verdiğimiz hakkında bir konuşma

-Ve gerçekten, yaptığınız şeyin harika olduğunu düşünüyorum."

Orada uzanıp ona baktım. Ağzını her açtığında ondan daha çok hoşlanıyordum. Daniel'ın işimi tür kendini beğenmiş hayır projesi olarak görmemesi çok daha uzun zaman almıştı. Birçok açıdan hâlâ öyle gördüğüne eminim.

Hayes bana doğru yaklaştı, eğildi ve beni öptü. "Bu ağzı seviyorum. Birazdan döneceğim."

"Oliver geçen gece ilginç bir şey söyledi..." "Öyle mi

yaptı?" Gerildi.

"Beni ilk gördüğünde, Vegas'taki o gece, ona şöyle dediğini söyledi: 'Şu anneyi gördün mü? Onun ağzını sikmek istiyorum.'" Orada durmasına izin verdim. "Bu doğru mu? Bunu sen mi söyledin?"

Bir an sessiz kaldı, düşüncelere daldı. "Mm, bu benim söyleyebileceğim bir şeye benziyor... Ama kendimi savunmam gerekirse, yirmi yaşında bir delikanlıydım. Kaba olabiliriz."

"Hayes..."

"Lanet Oliver... Hadi ama. Beni ilk gördüğünde ne dedin? Kendine, ne dedin?"

"Muhtemelen 'Oh, çok ' gibi bir şey."

"Gerçekten mi? Hmm... Çünkü biriyle yaptığım konuşmayı net bir şekilde hatırlıyorum ve aynen aktarıyorum, 'Tanrım, bu çocuğun suratına oturup saçını çekmek istiyorum."

Buna gülümsedim.

"Bilmiyorum," diye devam etti, "ama bu ağzımı sikmeye çok benziyor."

"Benim tarzım daha narin geliyor."

"*Hassas mı?* Hassas ağız sikişi mi?" Gülümsedi. "Doğru. Sen delisin Solène ve işte bu yüzden seni seviyorum." Kapıya doğru yönelmeden önce beni tekrar öptü. "Hassas bir ağız sikişi için hazır olduğunda bana haber ver. Geri geleceğim."

* * *

O gecenin ortasında Hayes'in ağzının omurgamı boydan boya dolaşmasıyla uyandım. Dudakları, dili, yumuşak, alçalan. Nerede olduğumuzu tam olarak hatırlayamadan kıçıma ve bacaklarımın arasına. Çığlıklarım yastıkta boğuldu. Ve işi bittiğinde, beni ters çevirdi ve tekrar yaptı.

Dağ havasının inceliğinden mi emin değildim ama her şey o kadar yükselmiş ve yoğunlaşmıştı ki kimin doğum gününü kutladığımızdan emin olamıyordum. Hayes'in dili beni açıyordu. Parmakları uzun, kalın ve çok tanıdıktı. Sanki her seferinde ilk kez yapıyormuş gibi beni tamamen keşfetmesi. Sanki bundan *zevk* alıyormuş gibi. Doyamıyordum. Kıçım onunla buluşmak için yataktan kalktı. Ellerim saçlarında, kafatasını kavrıyor. Tırnaklarım kafa derisinde. Lanet olsun.

O kadar sert boşaldım ki tüm oda dönüyormuş gibi geldi bana.

"Kahretsin," dedi bana gülümseyerek. "Bu pek nazikçe değildi, değil mi? Özür dilerim."

Hayes bir elinin tersiyle yüzünü sildi ve diğer eliyle iki bileğimi tutarak başımın üzerinde sabitledi.

Kendimi toparlayamadan aleti içime girmeye başladı. Ve her zaman olduğu gibi, o ilk itiş her şeydi. Hayretler içindeydim: bana nasıl oturduğuna. Kalındı. Mükemmeldi. Ondan önce gelen hiç kimseye benzemiyordu. Sanki hayatım boyunca Hayes şeklinde bir vajinayla dolaşıyormuşum da haberim yokmuş gibi. Bu fikir beni gülümsetti. Ama sonra, hiç beklenmedik bir şekilde, ağlamaya başladım.

Hareket etmeyi bıraktı, boştaki eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Emin misin?"

"Evet."

"Neden ağlıyorsun? Biz seks yaparken senin ağlaman biraz rahatsız edici." Avucunun topuğu yanağımın üzerinde kaydı.

"Özür dilerim."

"Neden ağlıyorsun, Solène?"

"Çünkü... seni seviyorum. Çünkü bu mükemmel ve bitmesini istemiyorum." Ona karşı en dürüst olduğum andı. Ona karşı en dürüst olduğum andı.

kendimle birlikte oldum.

"musun?" Başımı salladım.

"O zaman ağlamak için bir neden yok. Hiçbir yere gitmiyorum." Tekrar hareket etmeye başladı. Yani. Lanet olsun. Derin.

"Sen her gittiğinde bitiyor. Hayatıma ve lanet bilgisayarıma her geri döndüğümde bitiyor."

"O zaman sana yeni bir bilgisayar alırız." Gülümsedi. "Bana bak. *Bana bak.* Sadece biz varız. Bu ilişkide sadece sen ve ben varız. Diğer her şeyi siktir et."

Kollarım başımın üzerinde bağlıyken ve aleti içeri girip çıkarken bana bunu söyleyebilmesi, bakışlarımı sürekli üzerinde tutması, hiç tereddüt etmemesi, temposunu hiç kaybetmemesi, yüzünde kendimin kokusunu alabilmem inanılmaz derecede seksiydi. Bitmesini istemiyordum.

Bitmesini istemedim.

Boşalmaya yaklaştığında eğildi ve alt dudağımı o kadar sert ısırdı ki kanın tadını bekledim ama hiç gelmedi.

"Sen benim için her şeysin," dedi. Nefesi kısa aralıklarla geliyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Daha sonra, ben üçüncü orgazmımın keyfini çıkarırken ve o yanımda sızmışken, vücudu terden kayganlaşmışken, söyledikleri hakkında uzun uzun düşündüm. Sadece biz vardık. Diğer her şeyi siktir et.

* * *

Aylar boyunca çeşitli yerlere gidip gelirken, Hayes ve ben hiç aynı terminale birlikte inip uçmamıştık. Hiç çift olarak kalkış ve varış yapmamıştık. Pazartesi akşamı LAX'e inene kadar bunu not etmemiştim.

Uçağımız taksi yaparken, "Dışarısı çok çılgın olacak," dedi. "Sadece bir uyarı."

"Fotoğrafçılar gibi mi?"

"Fotoğrafçılar, hayranlar, . Bu Grammy haftası. Kötü olacak." "Tamam," dedim.

Ancak "hepsi" çılgınlığı tam olarak yansıtmıyordu. Bizi kapıda karşılayan ve bagaj teslimine kadar eşlik eden en az üç havaalanı eskortumuz vardı ve tüm bu süre boyunca, nispeten hızlı bir tempoda yürürken, bir avuç paparazzi tarafından takip edildik. Hayes benden bir adım önde yürüdü, elime yapıştı ve beni tüm bunlardan korudu. Beni en çok etkileyen şey, bu deneyimin müdahaleciliği değil, kameralı adamların sürekli olarak yaptıkları yorumlardı. "Hey, Hayes. Mutlu yıllar, Hayes! Yirmi bir yaşında olmak nasıl bir duygu? Aspen nasıldı? Selam, Solène. Çok kayak yaptın mı? Bu gece içmeye gidecek misin? Hangi barlara gideceksin? Grammy için heyecanlı mısın? İyi görünüyorsun, dostum. Çalışmalarını seviyorum, dostum. Yeni albümüne bayıldım. Kız arkadaşın çok güzel. Rory'nin yeni dövmesi hakkında ne düşünüyorsun?" Yüce Tanrım. Kimdi bu insanlar?

Ve sonra, bagaj alımındaki kaosun içine , Hayes'in şöhretinin tüm boyutu ortaya çıktı. Ellerinde cep telefonu kameralarıyla ciyaklayan, kendilerini onun yoluna atıp selfie çekmeye çalışan, adını bağıran, yere düşüp ağlayan yüzden fazla kız vardı ve bu dehşet vericiydi. Paparazzilerin flaşları kör ediciydi. Desmond'ı şoförümüzle birlikte gördüm ve onun tanıdık kızıl kafası bile paniğimi hafifletmedi. Ona dokunuyor ve çekiştiriyorlardı, o da elimi daha sıkı sıkıyordu. Ve sırayla coşkulu, diplomatik ve şiddetliydiler. "Çekilin lan yoldan." "Bir yol açın." "Merhaba, Solène." "Çok güzelsin, Solène." "Çocuklar, bırakın geçsinler, lütfen." "Mutlu yıllar, Hayes!" "Yüzümü imzalayabilir misin?" "Yerde bir kız var." "OhmyGod! OhmyGod! OhmyGod!" "Bir fotoğraf çektirebilir miyim, lütfen?" "Bırakın geçsinler!" "Mutlu yıllar!" "HayesHayesHayesHayesHayes." "Bırakın onu!" "Fotoğrafınızı çekmek istemiyor. Bırak gitsin!" "onu!" "Hayvan olduğumuzu düşünecekler!" "Çekil, kaltak!" "Hayes, bunun için çok üzgünüm." "Çocuklar, bırakın onu. Aman Tanrım!"

Escalade'in arkasına bindiğimizde, nefes nefese kalmıştım. Ve o lanet bir salatalık kadar soğukkanlıydı. "Özür dilerim. Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim."

Nefesimi tutmam, aklımı toplamam ve fiziksel olarak zarar görmediğimi değerlendirmem bir dakika sürdü. "Evet," dedim. "Bu ilişkide sadece sen ve ben varız. Diğer her şeyi siktir et."

beverly hills

Elli Yedinci Grammy Ödülleri bir sonraki Pazar akşamı Staples Center'da yapılacaktı. Grup, aday gösterilen single'ları "Seven Minutes "i seslendirecekti. Ödül töreni ve turne öncesi basınla dolu bir hafta geçiren grubun Santa Barbara'da Oprah'la özel bir röportaj çekimi yaptığı bir gün de vardı. Ve bu beni biraz etkiledi.

Tatil durgunluğunun ardından Marchand Raphel'de işler yine yoğundu. Whitney Müzesi'nden küratör Hamish Sullivan Jones şehre geliyordu ve Anya Pashkov'*un Görünmez* koleksiyonunun daha fazlasını görmek için atölyesine bir ziyaret planlamıştı. Hâlâ ilgileniyor olması dikkate değerdi. Eğer Anya'ya yeni Whitney'de tüm beklentiler ve heyecanıyla bir sergi ayarlayabilirsek, bu bir darbe olacaktı. Aynı zamanda, Lulit ve ben Mart ayının ilk haftasında Armory Show için New York'a gönderilecek parçalarımızı organize ediyorduk.

Tekrar çalışma düzenine dönmek iyi hissettirdi. Saldırgan sesli mesajlara ve idollerini bir an olsun görebilmek umuduyla gün içinde rastgele galeriye hayranlara çok fazla enerji harcamamak. Josephine sorunumuzu kapıya "Sadece Randevu ile" levhası asarak çözdü. Medyadan gelen soruları ezberlenmiş yanıtlarla geçiştirdi: "Özür dilerim. Marchand Raphel politikası gereği hiçbir iş ortağımızın özel hayatı hakkında yorum yapmıyoruz." Buna inanmış görünüyorlardı.

Cuma akşamı, bir gün süren görüşmeler ve bir provanın ardından Staples Center, Hayes Finnsdottir sergisini görmek için galeriye uğradı

ve merhaba deyin. Matt ve Josephine onun samimi yakınlığından o kadar etkilenmiş görünüyorlardı ki, şöhretinin hepimizi bayıltmadığını düşünebilirdiniz. Ölüm tehditleri almadığımızı.

Lulit kırılması daha zor bir cevizdi.

"Yani," dedi, kapuçino hazırladığı mutfakta ona yaklaşarak, "Oprah'la tanıştım."

"Duydum."

"Ve Montecito'daki evini gezdim..."

Kollarını kavuşturup tezgâha yaslanırken onu izledim, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu.

"Kısa bir süre önce yeniden dekore etti ve oldukça iyi bir sanat koleksiyonu var... ama bence birkaç önemli çağdaş parça eksik."

"Ha!" Lulit gülümsedi. "Bunu ona sen mi söyledin?"

"Sattım. Ben de ona bunu satacak bir kadın tanıdığımı söyledim. Birkaç Afrika parçası var ve Güney Afrika'da hayır işleri yapıyor ve bu yüzden ona özellikle sizden bahsettim..."

"Hayır, yapmadın."

"Aradım. O da 'Benimkilerle temasa geçsin' dedi. Böylece..." Hayes kot pantolonunun ceplerini karıştırdı ve cüzdanını çıkarıp katlanmış yapışkan bir not uzattı. "Oprah'ın adamları. Aramanızı bekliyorlar."

Lulit yüzünde aptal bir ifadeyle orada durdu ve sonra kapı aralığından bana döndü. Omuz silktim.

"Benimle kafa ," dedi.

"Sana söz veriyorum, değilim. Oprah kiminle çok ama çok iyi arkadaş biliyor musun?"

Lulit ve ben birbirimize baktık ve gülümsedik. "Obamalar."

"Obamalar," dedi Hayes. "Ve son baktığımda Sasha hala August Moon yaşındaydı."

"Kapa çeneni," diye güldü Lulit.

"Ve sen de en iyi arkadaşının bir erkek grubundan biriyle çıkmasının beladan başka bir şey getirmeyeceğini sanıyordun."

"Ben öyle bir şey demedim."

Hayes başını eğdi ve dışarı çıkmadan önce gözlerini devirdi.

"Kahretsin, çok iyi." Bana gülümsedi.

Başımı salladım. "O iyi."

* * *

Daha sonra Isabelle'i eskrim dersinden aldık ve Hayes spor salonuna girdiğinde yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

"Oldukça şık bir kıyafet." Gülümsedi. "Silahşör gibi görünüyorsun."

Güldü. Kocaman, parlak, kendinden emin bir kahkaha. Diş tellerini iki hafta önce çıkarmıştı ve bunu tüm dünyayla paylaşıyordu.

"Lanet olsun." Hayes bana döndü. "*Bu senin ağzın.*"

Ona bir bakış attım, o da arkasını döndü ve bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık.

* * *

Brentwood'daki Whole Foods'a hızlıca uğradık ve kimse onu durdurup fotoğraf, imza ya da zaman istemedi. Isabelle peynir çeşitlerini incelerken onun açıkça şarap seçmesini izlemek beni uzun zamandır olmadığım bir şekilde mutlu etti. Bunun işe yarayabileceği fikri.

Evde yemek yedik: ratatouille ve kuzu pirzola. Üçümüz dikdörtgen masanın etrafına oturduk, Santa Monica'nın ışıkları uzakta parıldıyordu. Hayes, Isabelle'in ortaokul hikayeleriyle eğleniyor ve görünüşe göre aşık olmuş, bana hüzünlü bakışlar atıyordu. Isabelle tabağını toplamak için ayağa kalktığında öne doğru eğildi, ellerini gül ağacına dayadı.

"Bu masa bana ne düşündürüyor biliyor musun?" Sesi alçak ve hırıltılıydı.

"Evet."

"Güzel," dedi. "Sen de bunu düşündüğün sürece."

* * *

Yemeğin ardından Isabelle arkadaşlarıyla FaceTime görüşmesi yapmak için izin istediğinde, Güney Amerika turu için uygunluğumu kontrol etme bahanesiyle onu ofisime çekme fırsatını yakaladım. Ama odaya adımını atar atmaz kapıyı kapattım.

"Senin için bir şeyim var. Bunu sana Aspen'den önce vermek istedim ama hazır değildi."

Hayes merakla kaşlarını kaldırdı, ben de duvara dayalı duran büyük düz paketi uzattım.

"Doğum günüm için bana bir şey mi aldın? Bunu yapmana gerek yoktu."

"Küçük bir şey."

"Küçük hissettirmiyor. Sanat mı

bu?" "Aç onu."

Kahverengi kâğıdı dikkatle açıp, yüzeye monte edilmiş bir suluboyayı ortaya çıkarmasını izledim. Anguilla'daki yatak odamızdan görülen gün doğumu. Bir süre konuşmadı, gözleri her şeyi içine çekiyordu ve sonunda başını kaldırıp bana baktığında gülümsüyordu. "Bunu sen yaptın."

"Bunu ben yaptım."

"Bana mı veriyorsun?"

"Bunu sana veriyorum. *Senin için yaptım*."

"Bu çok güzel, Solène. Mükemmel." Beni kollarına almadan önce çerçeveyi yere bıraktı. "Bayıldım buna. Mükemmel bir hediye."

Uzun bir süre orada durduk, kendimizi resmin içinde, o anda kaybettik.

"Bunu bu renklerde yaptığınızı gördüğümü hatırlamıyorum. Bunlar olağanüstü."

Onlar vardı. Deniz mavisi sular, kömür rengi dağlar, leylak rengi bir gökyüzünün altında kayısı renginde patlayan güneş. "Bir sabah sen hâlâ uyurken yaptım. Renklerin Londra'da sahip olduğun parçaları tamamlayacağını düşündüm."

Bir dakika boyunca bana baktı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Alt dudağını çekiştirmek için uzandı ve sonra: "Evi hatırlıyor musun?

Malibu'da kaldığımız yer mi? Orası satılık. Dün baktım. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Yüklüydü. Bana söylediği şey. Ondan aldığım şey. Benim ondan almamı istediği şey.

"Oh," dedim.

Tedirgin bir şekilde güldü. "Bunun delilik olduğunu

mu düşünüyorsun?" "Belki. Birazcık."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bunu düşünmeyecek kadar da deli değilim."

* * *

August Moon Grammy ödüllerini kazanamadı ama bu kutlamamıza gölge düşürmedi. Ödül törenini es geçtim ve Hayes ile diğerlerine şehir merkezindeki Ace Hotel'de Universal after-party için katıldım. Kalabalık, gürültülü ve Rihanna ve Katy Perry'nin etrafını saran küçük dalkavuk doluydu ve Sam Smith sayısız ödülünün tadını çıkarıyordu.

Canlı performansları kusursuz geçen çocukların hepsi çok keyifliydi. Süslü tiyatroya girerken yanından geçtiğim Rory, kelimenin tam anlamıyla. Gözleri buğulanmış, yüzü Victoria's Secret meleklerinden birinin boynuna gömülmüştü. Liam tanımadığım genç bir şarkıcıyla hararetli bir şekilde konuşuyordu. Yeşil gözleri dans ediyordu, dudakları büzüşmüştü, çilleri vardı. Ne kadar sevimli olsa da asla seksi olan o olmayacaktı. Ben geldiğimde Simon ve Oliver grubun rezerve edilmiş masasında derin bir sohbete dalmışlardı. Etrafta duran bir avuç güzel kız kabul edilmeyi bekliyordu, payetler ve taytlar içinde hevesli yavrular. Çocukları selamlamak için eğildim ve Simon bana sarılmak için ayağa kalktı ama Oliver yerinden kıpırdamadı.

"Merhaba demeyecek misin?"

"Hayır. Bana artık seninle konuşmamam söylendi. Bu yüzden seninle konuşmuyorum."

"Tamam." Gülümsedim.

"Güzel elbise," dedi ve Simon güldü.

"Kendini durduramıyorsun, dostum. durumdasın."

İkisi de biraz sarhoştu.

"Erkek arkadaşının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kaçtı gitti. Şampanya?"

Sonunda Hayes'i tiyatronun diğer tarafında bir modelle konuşurken buldum. Tanrı aşkına. Genç, ince, geniş aralıklı gözler. Brezilyalı ya da Portekizli gibi görünüyordu. Tam onun tipi olan egzotik bir etnik köken. Bir an için içimde dönüp kaçma dürtüsü hissettim. Ama başını kaldırdı ve beni gördüğünde yüzünde öyle bir ifade belirdi ki, zerre kadar suçluluk hissettiyse bile bunu belli etmedi.

"Merhaba. Buradasın."

"Ben buradayım."

Başımı ellerinin arasına aldı ve beni öptü; narenciye, amber ve viski kokuyordu. Ve her şey affedildi. Neredeyse.

"Harika görünüyorsun," dedi alçak

sesle. "Aynen."

"Bu Solène." Modele doğru döndü. "Affedersiniz, adınızın ne olduğunu söylemiştiniz?"

"Giovanna." Gülümsedi. Dişleri mükemmel değildi.

"Giovanna," diye tekrarladı. Yüzünde geniş bir sırıtışla bana döndü. "Giovanna az önce bana Instagram'da kaç takipçisi olduğunu söylüyordu."

Hayes yeni arkadaşına veda etmek için elinden geleni yaparken gülmemeye çalıştım.

"Ne yapıyorsun sen?" Kalabalığın ve saksıdaki büyük boy bonsai'lerin arasından geçerek alana geri döndüğümüzde söyledim.

"Sen kadar vakit öldürüyordum." "On

sekiz yaşındaki modellerle mi?"

"Rihanna'dan kaçıyordum," diye güldü. "Dur. Çok hızlı yürüyorsun. Sana bakmak istiyorum."

Yüzümü ona döndüm. Kendisi için bile gülünç derecede seksi görünüyordu. Siyah takım elbise, kısmen düğmeleri açık şeffaf siyah gömlek, boynuna dolanmış uzun ipek eşarp. Saçları zarifçe dağılmıştı. Hâlâ gösteriden kalma hafif bir makyaj yapmış olması beni rahatsız bile etmemişti.

"Merhaba," dedi yine.

"Merhaba. Kaybettiğin için üzgünüm."

Omuz silkti. "Olur böyle şeyler. Bu elbiseyi nereden aldın?" "Balmain," dedim. "Birkaç yıl önce."

Sahip olduğum en seksi şeylerden biriydi. Karmaşık dantel bir üst, dizin hemen üzerinde biten yüksek belli, çivili bir etek, Isabel Marant esaret ayakkabılarım. Cesur, siyah, rock-and-roll.

Döndüm ve masaya doğru ilerlemeye devam ettim, hala model yüzünden kızgındım.

Hayes'in elleri kalçalarımdaydı, beni kendine doğru çekiyordu. Ağzı kulağımdaydı.

"Lanet , bu elbisenin içinde kıçını sikmek istiyorum."

Güldüm. "Sen de *kimsin* be?"

"Bu elbisenin içinde kıçını sikecek adam benim."

Sözleri beni durdurdu. Orada, Ace Hotel'deki tiyatronun ortasında. Etrafım müzik yöneticileri, yıldız adayları ve Grammy kazananlarla çevriliydi. Rock yıldızı erkek arkadaşım sırtıma bastırdı.

"*Şimdi* gitmek ister misin?"

"Şimdi gitmek istiyorum," dedi. "Hollywood'da bir *GQ* ve Armani partisi var ve oraya uğramamız gerekiyor çünkü yüzümü göstermem gerekiyor. Sonra Sam'in Bel-Air'deki partisine uğrayacağız çünkü ona uğrayacağımızı söyledim. Sonra da otele döneceğiz, böylece bu elbiseyle kıçını sikebilirim... Senin için sorun olur mu?"

"Seçme şansım var mı?"

"Her zaman bir seçeneğin vardır." "Kayganlaştırıcın var mı?"

Güldü. "Doğaçlama yaparız."

Elleri karnımda geziniyor, beni kendisine doğru bastırıyordu. Her yerime.

"Tamam. Şoförümüzü ara."

"Tamamdır."

* * *

Daha sonra, çok daha sonra, Hayes SLS Beverly Hills'in özel süitinde sızdığında, uyanık bir şekilde onun uyumasını izledim. Gece şampanya, müzik ve seksten oluşan bir bulanıklık içinde geçmişti. Sabah acıyacaktı. Şimdiden acımaya başlamıştı bile.

Gözlerim odayı taradı, Philippe Starck dokunuşları ve bol miktarda deri sedir ile pelüş ve kaygan. Yatağa bakan tavandan tabana ayna hiç de göze batmıyordu.

" kim seçti?" Biri geçe vardığımızda sormuştum.
İki mi? "Kendimi fahişe gibi hissediyorum."

"Seninle işim bittiğinde kendini daha da fahişe gibi hissedeceksin," dedi Hayes ve beni güldürdü.

Sert biriydi. Ve eğlenceliydi. Ve onunla ilgili her şeyi sevdim.

Bir noktada, üstümde, içimde yatarken, göğsü sırtıma yaslanmışken, kolları kollarımda, parmakları birbirine dolanmışken, ağzını kulağıma dayadı ve alçak sesle şöyle dedi: "Şimdi annem olabilecekmişsin gibi hissediyor musun?"

* * *

Koridorda hafif bir tıkırtı duyuldu. Kapı çalınıyor ve bir tür inilti duyuluyordu. Hayes'in duyup duymadığını görmek için ona doğru baktım ama horluyordu ve hiçbir şeyden haberi yoktu. Orgazm sonrası uykusu.

Bir bornoz aldım ve gözetleme deliğinden dışarı baktım ama pek bir şey seçemedim, koridorda yalnız bir figür, koridorun karşısındaki kapıyı çalıyordu. Bir kız.

"Liam, lütfen kapıyı aç," diyordu yumuşak bir sesle. "Lütfen. Çok özür dilerim.
Her şeyi berbat ettim. Lütfen açın."

Kapıyı çalmaya ve inlemeye devam etti Liam'ın kapısı açılmadı ve sonunda bizimkini kırdım.

"İyi misin?"

Gençti. Çok gençti. Kahverengi saçları, makyajla kirlenmiş iri kahverengi gözleri vardı. Ağlıyordu.

"Telefonumun şarjı bitti ve şarj aletim yok ve kız arkadaşımın çantasında cüzdanım var ama onu bulamıyorum ve sadece eve gitmek istiyorum."

"Tamam," dedim. "Tamam. Neye ihtiyacın var? Telefonunu şarj etmemi ister misin?"

"Lütfen."

Gözlerim koridorda güvenlik olup tarıyordu ama yoktu. "Buraya nasıl çıktın?"

Başını iki yana salladı. Elbisesi yaşının ötesinde bir olgunluktaydı. Kırmızı, Herve Leger. Küçük bir kız için çok fazla çaba.

"Buraya biriyle mi geldin?"

"Simon," dedi gözlerini silerek. Elinde bir dizi anahtar ve öğrenci kimliğine benzeyen bir şey vardı.

"Simon şimdi nerede?"

"Odasında. Uyuyor."

"Simon'ın odası ?"

Bizimkinin yanındaki odayı işaret etti.

Kafam karışmıştı. "O zaman neden Liam'ın kapısını çalıyorsun?"

Başını salladı ve gözyaşları yeniden dökülmeye başladı.

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Telefonunu bana ver, şarj edeyim ve arkadaşını bulup seni eve bırakalım."

Hayes yatak odasında kıpırdanıyordu. "Ne yapıyorsun? Kiminle konuşuyorsun?"

"Koridorda bir kız var. Hayranı mı, hayran hayranı bilmiyorum. Ama genç, dışarıda ve ağlıyor."

"Desmond bununla ilgilensin."

"Desmond'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Saat sabahın dördü, Hayes. Dışarıda güvenlik yok."

"Siktir." Başını yastığın altına gömerek yuvarlandı.

"Tamam. O zaman ben hallederim."

"O senin sorunun değil. Karışma." "O birinin kızı,

Hayes."

"Herkes birilerinin kızıdır, Solène. Karışmayın."

Telefonu şarj olduktan sonra koridordaki kıza döndüm. "Arkadaşın nerede? Birlikte geldiğin mi?"

Omuz silkti. "Davulcuyla birlikte ortadan kayboldu."

"Davulcun kim?" Süite geri döndüm. Hayes şimdi ayaktaydı, oturma odasında, iç çamaşırlarıyla telefonunu arıyordu.

"Roger," diye iç geçirdi. "O iyi bir adam."

"Evet, hepsi iyi adamlar." Koridora geri döndüm. "Sence şimdi nerede olabilir?"

"Ondan aldığım son mesaj eve gideceğini söylüyordu. Ben de ona gitmesini söyledim çünkü Simon'la birlikteydim ve beni bırakacağını söyledi..."

"Ama yapmadı."

"Ama yapmadı..."

"Ve sonunda Liam'la mı birlikte

oldun?" Tekrar ağlamaya başladı.

Olayın nasıl geliştiğini hayal etmeye çalışıyordum ve olası her senaryo çirkindi ve bana hiç de Simon/Liam gibi görünmüyordu. Ama ben ne biliyordum ki? Bu adamları gerçekten ne kadar iyi tanıyordum? Ve kızımı onlara emanet etmekle ne kadar delilik etmiştim? Kendimi dışarı attım ve Hayes'e süitte yeniden katıldım.

"Desmond cep telefonuna cevap vermiyor," dedi. "Fergus da öyle." "Kız

berbat durumda. Onu orada öylece bırakamayız. Bırakalım burada otursun. Ta ki telefonu şarj olup arkadaşını bulana ve onu bir taksiye bindirip evine gönderene kadar."

Başını iki yana salladı, gözleri irileşmiş, saçları altmış dokuz yöne dağılmıştı. "Buraya gelemez. üzere. Çıldıran kadınlarla aramın iyi olmadığını söylemiştim."

"O bir kadın mı yoksa bir kız mı? Çünkü bana kız gibi

görünüyor." "Sınırda."

"Hayes, bu birinin kızı."

"Bunu anlıyorum. Ama o bu odaya giremez." Bunu öyle bir inançla söyledi ki, beni telaşlandırdı.

"Sadece iyi olduğundan emin olacağım ve ona bir Uber çağıracağım."

"O bu odaya giremez." "Sen de
kimsin?"

"Şu anda mı? Ben Hayes Campbell'ım. Ve o kızın DNA'sını odamda bulunduramam."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bana bak, Solène. Şu anda tamamen ciddiyim. Otel odamda o kızın DNA'sını bulunduramam. Simon ve Liam'a ne olduğunu bilmiyorum ve onları kardeş gibi seviyorum ama bu işe karışamam."

"İyi, iyi. Tamam. bakacağım. Ama arkadaşlarına söyle.
reşit olmayan kızları koridorda ağlarken bırakmak."

Elleri başındaydı ve saçlarını çekiyordu. "İşte bu yüzden otuz yaşından küçüklere bulaşmıyorum."

"Çünkü senin annelik sorunların var."

Başını eğdi. "Ne?"

"Beni duydun. Sadece git. Yatak odana geri dön. Git kendi DNA'nla yat. Ben icabına bakarım."

* * *

"Kaç yaşındasın sen? Bana karşı dürüst ol," dedim koridordaki kıza. Kızın rujunun çoğu akmıştı ve kendimi kimin sikini yaladığını merak ederken buldum.

"On altı."

Kahretsin. "Onlara kaç yaşında olduğunu
söyledin?" Durakladı. "On sekiz."

Hay sikeyim. "Burada olmaman
gerekiyordu." "Biliyorum. Sadece eve
gitmek istiyorum."

"Hastaneye gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır."

"Emin misiniz? Eğer şimdi gitmenin tam zamanı." Simon ve Liam'ı otobüsün altına attığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Desmond neredeydi ve neden bununla ilgilenmiyordu?

"Eminim. Ben iyiyim. Sadece eve gitmem gerek."

İçimi çektim. "Tamam, sana bir Uber çağıracağım."

"Teşekkür ederim," dedi bana bakarken, kahverengi gözlerine rimel bulaşmıştı. Yavru bir panda gibiydi. Ona ne yapmışlardı böyle?

"Bana çok tanıdık geliyorsun," diye ekledi sonra. "Windwood'da bir çocuğun var mı?"

Kalbim durdu. Hay sikeyim. "Adın ne tatlım?" Bana
söyledi.

"Nerede yaşıyorsun?"

"Brentwood."

"Bir saniyeliğine içeri gireceğim. Burada bekle. Sakın kıpırdama. Tamam mı?"

Yatak odasına döndüğümde Hayes yatakta uzanmış, şeytan gibi mesajlaşıyordu.

"O nasıl?" diye sordu.

"Isabelle ile aynı okula gidiyor." "Vay
anasını."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Çantamı bulmuştum ve cüzdanımı karıştırıyordum. "Ona taksi parası vereceğim. On altı yaşında bir kızı Brentwood'a geri götüren bir Uber aracını hesabımda tutamam. Buraya nasıl geldim ben? Ben bunun için kaydolmadım. Bu hiç hoş değil, Hayes."

Derin bir iç çekerek telefonunu yere bıraktı. "Resepsiyonu aradım. İyi olduğundan emin olmak için birini gönderiyorlar ve onu özel bir arabaya bindirip evine götürecekler."

Ona bakmak için döndüm. "Bunu gerçekten
yaptın mı?" "Gerçekten yaptım."

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Bir şey değil. Şimdi yatağa dönecek misin?"

* * *

Sabah, işler hiç de hoş değildi. Başım ağrıyordu, vücudum ağrıyordu, artık yirmi dört yaşında değildim. Otuz beş bile değildim.

Duş aldık, oda servisine sipariş verdik ve sonra yatağa geri döndük. Zamanımızın tükenmekte olduğunun farkına vardık. O da

Ayrılmak. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Turne hayatının onun için nasıl bir şey olabileceğini anlamaya başlamıştım. Ve bundan hoşlanmadım.

"Dün gece için özür dilerim," dedi. Sesi kırılgandı, gözleri kızarmıştı ama benim için hâlâ güzeldi.

"Gençti."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Eğer o Isabelle olsaydı, ona yardım edeceğinize inanmak istiyorum. Sabahın dördünde onu koridorda ağlarken bırakmazdınız."

Hayes içini çekti. "Açıkçası Isabelle'e yardım ederdim çünkü Isabelle'i *tanıyorum*. Ama çok fazla insan var Solène. Çok fazla var. Ve ben hepsini tanıyamam.

"Buraya gel," dedi. Beni kendine çekti, kolunun kıvrımına sıkıştırdı. "Sana bir hikâye anlatacağım, tamam mı? Ama ben bitirene kadar bir şey söyleme."

"Tamam..."

"İki yıl önce *Fizzy Smile* turnesi için Tokyo'daydık. Palace Hotel'de kalıyorduk, yirminci katta falan. İnanılmaz bir manzarası vardı. Konserimizden sonra bir kız benimle otele geldi. Çok genç değildi. Yirmi üç yaşlarında . İşimiz bittiğinde ona mümkün olan en kibar şekilde, 'Bu çok güzeldi ama yarın çok erken kalkmam gerekiyor ve geceyi burada geçirmesen daha iyi olur' dedim. Bana ne dediğimi anlamamış gibi baktı. Yani ne dediğimi anlamamış olması mümkün, çünkü beş kelime Japonca biliyorum: 'merhaba', 'lütfen', 'iyi şanslar' ve 'balık için teşekkürler'."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Gerçi ben öyle bir şey demedim. Söz veriyorum. Ama bunlar sadece beş kelimem. Her neyse, kalmak için ısrar etti ve ben ona hayır dedim ve sonra yataktan ve odanın diğer tarafına yürüdü ve kıyafetlerini aldığını düşünüyorum, ama sonra balkona açılan kapıyı açtı ve tamamen çıplak bir şekilde dışarı çıktı ve lanet olası korkuluklara tırmanmayı başardı ve

kendini aşağı atmakla tehdit ediyor. Üzerinde oturuyordu, bana dönüktü ama arkasına yaslanmıştı ve histerik bir şekilde ağlıyordu, sanki oyun oynamıyormuş ya da dalga geçmiyormuş gibi, hüngür hüngür ağlıyordu ve tek düşünebildiğim, KutsalFuckHolyFuckHolyFuckHolyFuck'tı. Yardım için çığlık atamadım çünkü bunun onu kızdıracağını düşündüm ve kimseyi arayamadım ya da mesaj atamadım çünkü cep telefonum odadaydı ve onu terk edemedim ve tek yapabildiğim aşağı inmesi için yalvarmaktı ve bu hayatımın en uzun, en korkunç yedi dakikasıydı. Sonunda onu korkuluklardan indirip odaya ve yatağa geri çektim ve ağlamayı bırakıp uykuya dalana kadar ona sarıldım ki bu iki saat kadar sürdü ve o noktada Desmond'a mesaj attım ve o da gelip onu oradan çıkardı."

Bir an için nutkum tutuldu. Sonra aklıma rastgele bir düşünce geldi. Zihin. "Yedi dakika."

Yavaşça başını salladı. "Yedi dakika, evet."

"İnsanlar ne hakkında olduğunu biliyor mu?"

"Kimse ne hakkında olduğunu bilmiyor. Belki Desmond..."

"Oh, Hayes, özür dilerim."

"Evet, şey.. Bu bana otel odama kimi getireceğim konusunda biraz daha seçici olmayı öğretti."

Bir an sessiz kaldım, saygılıydım. "Bunun aşık olmakla ilgili olduğunu sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Bu düşmekle ilgili."

* * *

Salı günü çocuklar Bogota'ya gittiler. Ben de işe geri döndüm.

güney amerika

Cuma sabahı Marchand Raphel'e giderken Hayes Kolombiya'dan aradı.

"Burada işler çığırından çıktı Sol. Güvenliğimiz daha önce hiç görmediğim bir seviyede. Yaklaşık iki yüz kişi var ve hepsi de silahlı. Askeri uzmanlar gibi. Bizi her yerde takip ediyorlar."

"Seni neyden koruyorlar? On dört yaşındaki kızların seni öpmeye çalışmasından mı?"

"Evet," diye güldü.

"Kesinlikle." "Ciddiyim."

"Adam kaçıranlar. Görünüşe göre bu bir

sorun." "Dikkatli ol, tamam mı?"

"Güvende olacak*sın*. Beni tuvalete kadar takip eden silahlı korumalarım var. Sanırım iyiyim."

Sonra telefon sinyal verdi. Galeri. Hayes'e onu arayacağımı söyledim ve sesi yıpranmış çıkan Lulit'e geçtim. "Geliyor musun?"

"Evet, saat 10'da Cecilia Chen var."

Cecilia tanınmış bir fotoğrafçı ve sanat filmleri yönetmeniydi. Karayip doğumlu ve New York'ta büyümüş olan Cecilia, son yirmi yılını Paris'te geçirmiş ve olağanüstü işlerden oluşan bir portföy oluşturmuştu ve şimdi Los Angeles'a taşınmak istiyordu. Şu anki sanatçılarımızdan biri olan Pilar Anchorena tarafından tavsiye edilmişti. Cecilia aynı zamanda siyah, Asyalı ve kadındı.

Marchand Raphel'in kutsal üçlüsü. Lulit ve ben onunla buluşmayı dört gözle bekliyorduk.

"İptal edildi," dedi Lulit sonra, "ama sadece.. acele edin."

"Sorun ne? Bir şey mi oldu?"

"Her şey yolunda. Sadece seni bekliyorum."

Ama doğru söylememişti. Yaklaştığımda galerinin önünde iki polis aracı vardı ve hemen ensemdeki tüyler diken diken oldu. Üç polis memuru binamızın önünde toplanmış, konuşuyor, oyalanıyor, biri not defterine bir şeyler yazıyor, dördüncüsü ise araçlardan birinde oturuyordu. İşler yolunda gitmiyordu.

Galerinin arkasındaki yerime park ettim ve arka kapıdan içeri girdim.

Lulit, Matt ve Josephine mutfakta duruyorlardı, yüzleri ciddiydi.

"Ne oldu? Hırsızlık mı oldu?"

Bana baktılar. Komikti. Ama konuşmuyorlardı. Matt espressosundan bir yudum aldı.

"*Ne oldu?*"

"Bir olay yaşadık," dedi Josephine. "Önemli bir şey değil. Sadece grafiti."

"O zaman polis neden burada?"

Lulit cevap vermek için bir an bekledi. "Bunu oldukça ciddiye alıyorlar." "Neyi oldukça ciddiye alıyorlar?"

Konuşmadan elimi tuttu ve beni galeriye, ön girişe ve kapıya doğru götürdü. Orada, polis arabalarının görüşümü engellediği beyaz tuğla duvarın alt kısmında, büyük siyah harflerle sprey boyayla yazılmış ÖLEN FAHİŞE kelimeleri vardı.

"Aman Tanrım. OhmyGodOhmyGodOhmyGod. Bu benim için mi? Benim için mi? Benim yüzümden mi?" Başım dönüyordu ve bacaklarımı hissedemiyordum. "Sanırım hasta olacağım."

Lulit beni kolumdan tutarak, "Hadi içeri girelim,"

dedi. "Hasta olacağım."

"Hasta olmayacaksın. İyi olacaksın."

Titremeye başlamıştım. "Şu lanet hayranlar. Lanet olası çılgın hayranlar."

"Pekala... Sana bir bardak su getirelim. Jo, ona biraz su getirebilir misin? Sana bazı sorular sormak isteyecekler ama sorun değil."

"Bu iyi değil."

"Her şey yoluna girecek. Fotoğrafını çektiler. Parmak izi aradılar. Kamera kayıtlarını kontrol edecekler. Muhtemelen sadece birkaç genç kızdır. Her şey yoluna girecek."

"Bu iyi değil, Lulit."

"Bana bak. *Bana bak. Her şey yoluna girecek*."

Beni ofisimize geri götürdü ve oturttu, suyumun bardaktan taşmasını engelleyemiyordum, çok titriyordum.

"Polisi kim aradı?"

"Josephine anlattı. Onlara neler olduğunu, telefon konuşmalarını, tehditleri anlattı. Hemen geldiler."

Josephine telaşlanmıştı. "İhtiyatlı olun dediğinizi biliyorum, 'Yorum yok' dediğinizi de biliyorum ama bunun çok önemli bir şey olduğunu düşünmüştüm. Özür dilerim."

"Hayır. Sen doğru olanı yaptın." Zihnim yarışıyordu. "Boyayacaklar mı? Boyayabilir miyiz? Basın ele geçirmeden ondan kurtulabilir miyiz? Aman Tanrım, bunu söylediğime bile inanamıyorum.

"Şu lanet olası ... *sürtükler*," dedim. Ve sonra gülmeye başladım. Hepimiz güldük. "Hiç komik değil. Kendimi gibi hissediyorum. Ama lisedeki yakışıklı çocukla hiç çıkamadım. Bunun tadını çıkaramaz mıyım? Bu hiç adil değil."

"Bence o kaltakları bulalım," dedi Matt, "sonra da kıçlarını tekmeleyelim. Kim ? Arkada maket bıçağımız var."

* * *

Eğer ekibimden şüphe duyduysam, o sabah onları bir kez daha takdir ettim. Benim için toparlanma şekilleri. Çok sakin ve toparlayıcıydılar ve günün geri kalanında sanki hepimizi potansiyel olarak tehlikeye atmamışım gibi davrandılar.

O öğleden sonra ofiste Lulit'e "Teşekkür ederim," dedim. "Ne için?"

"'Sana söylemiştim' demediğin için."

O da buna güldü. "Hey, bunu ben bile hayal edemezdim. Sana sadece prezervatif kullanmanı söyledim."

"Hmm." Gülümsedim. "Yaptın."

Lulit bir dakika boyunca gözlerimin içine baktı ve sonra kaşlarını çatarak başını . "Her neyse. Bu *senin* vajinan."

* * *

Isabelle Rose'larda yatıya kalmıştı. Kızların arkadaşlığı Kasım ayından beri gergindi ve bunun Hayes'le yaşadığım aşkla ilgili olduğunu biliyordum. Aşkı bulduğum için kızlarımın ilişkilerinin bozulduğu fikri bana acımasız ve kötü zamanlanmış bir şaka gibi gelmişti. Ve bunun "Sadece biz" olmadığının bir başka hatırlatıcısı. Diğer her şeyi siktir et." Rose o gece hem onu hem de Georgia'*yı 13. Cuma'yı* izlemeye davet etmişti ve Isabelle onun gözüne tekrar girdiği için çok heyecanlıydı. Onu Westwood'a bıraktım ve eve yalnız döndüm, o sabahki olaydan dolayı hâlâ biraz gergindim.

Daha yeni içeri girmiştim ve postaları karıştırıyordum ki
paketin karşısında: Teksas'tan postalanmış, üzerinde iade adresi olmayan büyük bir zarf. Bildiğim kadarıyla 'ta kimseyi tanımıyordum. Ama bu beni zarfı yırtıp açmaktan ve içine uzanmaktan alıkoymadı. Dokunduğum anda geri çekildim, dehşete kapıldım. Bakmadan ne olduğunu anlamıştım. Ve o gün ikinci kez titriyor, terliyor ve fiziksel olarak hasta hissediyordum. Çünkü paketin içinde kocaman bir dildo vardı. Yanında da bir not vardı. "Git kendini becer," diyordu, "ve oğlumuzu rahat bırak."

Beni bulmuşlardı. Bir şekilde. Beni takip etmişler, nerede yaşadığımı bulmuşlar ve sanki evimdeymişler gibi hissettirecek şekilde bana tecavüz etmişlerdi. Alarmı ve tüm ışıkları yakmak için acele ederken nefes alış verişlerini duyabiliyordum ve bu nefes alış verişlerin bana ait olduğunu anlamam bir anımı aldı. Değerli manzaramıza bakan tüm cam kapılar siyah ve ürkütücüydü ve veranda ışıklarını açtığımda bile orada birinin olmadığından emin olamıyordum

gizleniyordum. Genç kızlar olduklarından emin olduğum şeylerden bu kadar rahatsız olmak aptalca geliyordu ama bunu mantıklı bir şekilde açıklayamıyordum. Korku.

Onu aramayı denedim. Defalarca. Ama tabii ki cevap vermedi. Kolombiya'da sahnedeydi ve otuz beş bin kızın çığlıklarıyla boğulmuştu. Telefonunu açmasını nasıl bekleyebilirdim ki?

İçimden Daniel'ı aramak geldi ama sonra onun buna başından beri karşı olduğunu hatırladım. Yirmi yedi haftalık hamile karısını bir Cuma akşamı bırakıp Isabelle burada bile değilken gelip beni kontrol etmesi fikri saçmaydı.

Ve o zaman ne kadar yalnız olduğumu anladım.

Annemi aradım ve ağladım. Korktuğumu ve parçalandığımı, aynı zamanda beni tanımak için zaman ayıran birini bulduğum için sevindiğimi ve beni çok mutlu eden tüm küçük şeyleri anlatmamı dinledi. Ve onun gitmesine nasıl izin vermek istemediğimi. Ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa, bana yargılamıyormuş gibi geldi.

"*C'est ça, l'amour, Solène. Her zaman mükemmel değildir. Ne de hiçbir zaman tam istediğin gibi. Ama, quand ça te tombe dessus, ça ne se contrôle pas.*"

Ona göre aşk her zaman mükemmel değildi ve tam olarak beklediğiniz gibi de değildi. Ama üzerinize çöktüğünde, onu kontrol edemezsiniz.

* * *

Hayes gece yarısı aradı. Gösterinin iyi gittiğini söyledi ama benim sayısız mesajım onu telaşlandırmıştı.

"Ne oldu?" Sesi boğuk ve kurbağamsıydı. Saat neredeyse iki olmuştu. Sabah Peru'ya uçacaklardı.

Ona her şeyi anlattım.

"Oh, Sol," dedi o günkü çılgınlığın boyutlarını anlatmayı bitirdiğimde. "Çok özür dilerim."

"Bu taciz, Hayes. Cinsel tacize uğruyorum... Ve muhtemelen zararsız genç kızlar olduğunu biliyorum, ama öyle hissettirmiyor. Tehditkâr hissettiriyor.

Gerçek gibi hissettiriyor."

Bir an sessiz kaldı ve sonra: "Orada ne tür bir güvenliğiniz var? Evde mi?"

"Alarm sistemim var."

"Kameralarınız var mı?" Bu

aşırı görünüyordu. "Hayır."

"Kameralara ihtiyacınız var."

"Hayes, bu çılgınlık. Onlar *kız*. Kameralara ihtiyacım yok."

"Kameralara ihtiyacınız var. Parasını ben ödeyeceğim. Sabah Ranaya sizi aratırım, o da her şeyi ayarlar."

"Hayes..."

"Kameralarınız olmalı, Solène. Eski kocan neden kamera taktırmadı? Sen güzel bir kadınsın ve tepelerde yalnız yaşayan on üç yaşında bir kızsın. Kameralarınız olmalı."

"Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum. Biraz uyu. Lima'ya vardığımızda seni ararım."

* * *

Sabah Isabelle'i Rose'dan aldığımda her zamanki neşeli hali yoktu. Korku filmleri ve gece geç saatlere kadar süren kız muhabbeti hikâyeleri bekliyordum ama eve dönüş yolunda ciddiydi. Bu giderek daha alışıldık bir hal alıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordum. Sunset'te batıya doğru ilerliyor, 405'e yaklaşıyorduk. Isabelle yolcu penceresinden dışarı bakıyordu, yüzü bomboştu.

Bir süre konuşmadı ve sonra dikkatini başka yöne çevirmeden, "İnsanların senin hakkında konuşmasından hoşlanmıyorum," dedi.

"İnsanlar benim hakkımda mı

konuşuyor?" Başını salladı,

sessizdi.

"*Arkadaşların* benim hakkımda mı

konuşuyor?" Cevap vermedi.

"İnsanların benim hakkımda konuşması benim için sorun değil, Izz. İnsanlar konuşur. Yaptıkları şey bu. Ve biz şöhrete takıntılı bir dünyada, bir şehirde yaşıyoruz... ve

insanlar konuşur. Ve söylediklerinin çoğu doğru değil. O yüzden görmezden geliyoruz, tamam mı? Ne dedikleri umurumda değil, çünkü ben kim olduğumu biliyorum. *Sen de* benim kim olduğumu *biliyorsun*. Kim olduğumuzu bizim için tanımlamalarına izin vermeyiz."

Onu göz ucuyla yanağına düşen bir damla yaşı silerken yakaladım, bakışları hâlâ pencereden dışarı sabitlenmişti.

"Hey." Ona uzandım, parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Ben . Biz de iyiyiz. İyi olacağız."

Eğer yeterince söylersem, belki gerçekten inanabilirim.

* * *

Öğleden sonrasını yatak odasında kitap okuyarak geçirdi. Ve onu birkaç kez kontrol ettiğimde o kadar melankolik görünüyordu ki kalbim acıyordu. Ama ona baskı yapmadım, çünkü bu konuda konuşmak onu daha fazla üzecek gibi görünüyordu. Bu yüzden onu yalnız bıraktım.

Sonra Hayes'in tavsiyesine ve kızım ve kendim için koyduğum tüm kurallara karşı geldim ve internete girip kendi adımı araştırdım. Çünkü bilmek istiyordum. Neyle karşı karşıya olduğumu, neler söylediklerini, başkalarının benim bilgim dışında neler tükettiğini. En kötüsünü bilmek istedim.

Görülecek çok şey vardı. Magazin dedikoduları, sayısız blog yazısı ve spekülasyon. Nasıl birlikte olmuştuk, ne kadar süredir devam ediyordu, ne kadar ciddiydi, aramızda kaç yıl vardı. *Daily Mail*, Perez Hilton ve TMZ. Yalanlar ve pislikler kusan, adımın varyasyonlarını taşıyan sahte Twitter ve Instagram hesapları. Hayranlar tarafından işletilen web siteleri ve acımasız memler içeren Tumblr sayfaları. Aklımda en uzun süre kalacak olan "Solène Marchand: Mother, Fucker." Ve fotoğraflar. Anguilla'daki tekne gezisinin ve Edison Balo Salonu'ndan ayrılırken çekilmiş fotoğraflarımızın çok ötesinde, onlarca kez yakalanmıştık. Ace Hotel'in dışında, SLS, LAX, Bestia, Whole Foods, Nobu gibi fotoğrafçı gördüğümü bile hatırlamadığım yerlerde. Ve bu aylardır devam ediyordu. İşte oradaydım: Saint-Tropez'de gemiye biniyordum, Chateau Marmont'tan onunla birlikte arabamla çıkıyordum, Londra'dan ayrılıyordum, Grand Palais'nin dışında taksi kuyruğunda bekliyordum,

Miami'de valenin yanında beklerken, Central Park'taki koşumdan dönerken. Hâlâ isimsiz, görünmez olduğumu varsaydığım tüm o anlar yakalandı. Ve şunu söylemek yeterli, söyledikleri şeyler -özellikle taraftarlar- hiç nazik değildi. Isırıcı, yakıcı, aşağılayıcı, saldırgan. Cinsiyetçi, yaş ayrımcı, korkunç. Isabelle'in arkadaşlarının bunlardan hangilerini ona tekrarladığını merak ediyordum. Ve bunu ne kadar süre görmezden gelmeye çalışabileceğini. Çünkü, anladığım kadarıyla, sadece onu yok etmeden önce uzun süre içselleştirdi.

Ve o zaman anladım ki Hayes'in "özel hayatı hakkında yorum yok" politikasındaki sorunun bir parçası da benim erdemimi savunmamasıydı. Kendi kozasında yaşama lüksüne sahipti çünkü fandom onu her zaman koruyacaktı. Ona tapıyorlardı. Ona tapıyorlardı. Onun için ne yapacaklarını kimse bilemezdi. Ve en uç durumlarda, bunun benim ve ailem için ne anlama geldiğinden korktum.

* * *

Ertesi Pazar günü grupla buluşmak için Buenos Aires'e uçtum. Benim yokluğumda Peru, Şili ve Paraguay'da sahne almışlar, Machu Picchu ve Şili'nin Göller Bölgesi'ni de gezmişlerdi. Hayes başlangıçta hevesliydi ama heyecanı azalmaya başlamıştı.

Cumartesi gecesi geç saatlerde Paraguay'dan telefonla "Burası biraz boğucu," demişti. "Kalabalık çok yoğun olduğu için dışarı çıkmamız neredeyse imkansız. Havaalanından doğrudan otele, otelden salona ve sonra da geri dönüyoruz görmeyi umduğum hiçbir şeyi göremiyorum. Santiago'da otelin dışında yaklaşık yedi yüz hayran vardı ve dağılmayı reddettiler. Geçen gece üç albümümüzü de baştan sona söylediler. Şili aksanıyla. Oldukça etkileyiciydi. Ama gürültülüydü. Ve hiç uyuyamadım."

"*Metro*, *boulot*, *dodo*," dedim.

"O da ne?"

"Bu bir Fransız deyişidir. Kalkarsınız, işe gidersiniz, eve gidersiniz, uyursunuz. Dünyanın geri kalanı böyle yapıyor. Bunun için imza atmadın, değil mi?"

O da buna güldü. "Sanırım hayır, hayır."

* * *

Buenos Aires'teki Four Seasons'a vardığımda, Pazartesi sabahı saat neredeyse on bir buçuktu ve çocuklar sound check için çoktan yola çıkmışlardı. İyi de olmuştu, çünkü çok ihtiyacım olan duşu alma ve yatağımıza girip uyuma fırsatının tadını çıkarmıştım.

Birkaç saat sonra Hayes'in vücudunun benimkine doğru kaydığını, kolunun belime dolandığını ve beni sıcaklığına çektiğini görerek uyandım. Bir rahimde olmak gibi. Nefesi ensemde yumuşacıktı.

"Bana geri döndün," dudakları kulağımı çınlattı.

"Tabii ki döndüm. Liam."

Güldü.

"Bekle. Bu oda kimin?" "Bay

Marchand'ın."

"Kahretsin. Yanlış odaya girmiş olabilirim."

Gülümsedi ve beni yüzüne çevirdi. "Hiiii."

"Selam."

"Bu akşam benimle August Moon konserine gelmek ister misin?"

"Duruma göre değişir..." Dedim ki.

"*Değişir* mi?"

"İyi koltuklarım var mı?"

Parmağı elmacık kemiğimde geziniyordu. "Yüzüme oturabilirsin."

"Tamam. Bu durumda geleceğim."

* * *

Estadio José Amalfitani, Buenos Aires'in Liniers mahallesinde, elli bin kişilik devasa bir stadyumdu. August Moon iki gece üst üste tüm biletleri satmayı başarmıştı. Gösteri saatinden birkaç saat önce vardığımızda binlerce kız stadyuma giden geniş caddede sıraya girmişti bile. Daha önce hiç görmediğim kadar çok hayran tek bir yerde toplanmıştı. Grup ve beraberindekiler

Karavan: Motosikletli polisler eşliğinde dokuz minibüs. Kafile çığlık atan kızların arasından dolambaçlı yollardan geçerek ilerliyor. Otel ve stadyum yakınındaki kalabalığı engelleyen bariyerler. Desmond'un Peru'nun çılgınlığından bahsederken bahsettiği şey buydu. Bu akıl almaz düzeydeki putperestlik ve kargaşa. İnsanın aklının alması zordu. Minibüste oturmuş, Hayes'in elini tutmuş, iki yanımızda yaşanan çılgınlığı izliyor ve onun aklından neler geçtiğini merak ediyordum. İnsan böyle bir şeyi nasıl sindirebilirdi ki? Nasıl mı?

Sonra endişemi hissederek bana doğru eğildi. "Buna alışacaksın, Sol." Bunu çok güven verici bir şekilde söylemişti ama buna asla alışamayacağımı biliyordum.

* * *

İçeride, stadyumun altında, dolambaçlı tünellerden oluşan bir labirent vardı. Kullanışlı odalar ve nemli koridorlar uzayıp gidiyordu. Çocuklar bir dizi büyük soyunma odasına yerleştirilmişti: gardırop, saç ve makyaj, yemek servisi, grupları için bir alan. Onları hazırlanırken, giyinirken, birbirlerine moral verirken, stilistleri ve menajerleriyle şakalaşırken izledim ve bana yine genç, çılgın, büyük bir maç öncesi liseli çocuklar gibi geldiler.

Sahneye çıkmadan önceki son dakikalarda, çocuklar sıraya girmişken ve kalabalık o kadar gürültülüydü ki tavan sallanıyor gibiydi, Hayes beni kenara çekti ve bir kutu uzattı.

"Şunu aç," dedi, "sahneye çıkmadan önce." Kot pantolonunun arkasındaki güç paketiyle ve ona eşlik eden kemerle oynuyordu.

"Bana hediye mi aldın?"

"Sadece sana getireceğime söz verdiğim bir şey... çok uzun zaman önce." Eğildi ve beni öptü, ardından uzun koridorda geri geri ilerlemeye başladı, güvenlik görevlileri iki yanında duruyordu. "Seni seviyorum. Gösterinin tadını çıkar."

Onu artık göremeyinceye ve yankılanan duvarların ve elli bin kızın tezahüratlarının içine çekilinceye kadar virajın etrafında grup arkadaşlarını takip etmesini izledim. Ve ancak o zaman kutuyu açtım. İçinde bir çift gürültü azaltıcı kulaklık ve bir not vardı:

Sana bir dahaki sefer olacağını söylemiştim.

Böylece o gece Buenos Aires'te Hayes Campbell için ağlayan pek çok kadından sadece biriydim.

* * *

Ertesi sabah jet lag'ımla savaşarak otelin spor salonuna gittim ve odaya dönerken kendimi Oliver'la asansörde yalnız buldum. Kapılar kapanmadan önce bile gerginliği hissedebiliyordum.

"Antrenman nasıldı?" diye sordu. Hayes gibi onun da sesi bir gösteriden sonra sertleşmişti.

"Peki, teşekkür ederim."

"Güzel." Asansörün karşı tarafında, tam karşımda duruyordu. Uzun kollarını göğsünde kavuşturmuştu, gözleri deliciydi. "İyi görünüyorsun."

"Gerçekten mi?" Güldüm. "Tamamen ıslak ve terli mi?"

"Tamamen ıslak ve terli." Gülümsedi. "Senden böyle mi hoşlanıyor?"

Kaskatı kesildim. Sonra asansörde olduğumuzu, kameralar olduğunu ve bana dokunamayacağını hatırladım. İşte.

"Benimle konuşmaman gerektiğini sanıyordum," dedim.

"Sanırım yasak kalktı."

"Kendin mi kaldırdın?"

Omuz silkti.

"Neden benimle uğraşmakta ısrar ediyorsun Oliver?"

"Çünkü yapabilirim." Sinsice gülümsedi. "Çünkü bana izin veriyorsun. Erkekler kaçabileceklerini düşündükleri her şeyden kaçmaya çalışırlar. Bu arkadaşlarını becermek anlamına gelse bile. Erkek arkadaşına sor. Kitabı o yazdı."

Ve o anda anladım. Hayes ve Penelope'yi biliyordu. Sadece zamanını bekliyordu.

Yedinci katın kapıları açılıyordu. Grubun güvenlik görevlilerinden biri nöbet tutuyordu. Her yerde.

"Oldukça sadık olmanı çok hoş buluyorum. Bunun için puan aldın," dedi Oliver ve dışarı çıktı. Ve sonra, kapılar kapanmadan hemen önce, döndü

bana geri . "Çünkü diğerlerinin çoğu ... değildi."

* * *

Bu konuyu Hayes'e hemen açmadım. Kısmen bencilce davrandığım ve karanlık ya da yıkıcı bir şey olmadan birbirimizin arkadaşlığından keyif almamızı istediğim için. Kısmen de onun incinmesini istemediğim için. O kadar yakın bir yerde yaşıyorlardı ki, her gece birlikte sahne alıyorlardı. Başarılarının doğası, iyi geçinmelerini zorunlu kılıyordu. Ama aynı zamanda Hayes'in gafil avlanmasını da istemiyordum. Anguilla'da söylediklerini hatırladım. Fırsat verildiğinde Oliver'ın ona zarar vereceğini düşünüyordu. Ve bunu bildiğim için, bunu uzun süre erteleyemezdim.

* * *

Çarşamba günü özel uçakla Uruguay'a uçtuk. Hayes ve ben Simon ve Liam ile birlikte jetin arka tarafına doğru oturduk ve Hayes tuvalete gitmek için mazeret bildirdiğinde onları azarlama fırsatını yakaladım.

"Başımız belada mı?" Ciddi bir konudan bahsetmek istediğimi söylediğimde Simon sırıttı.

"Olabilirsin." Sesimi alçalttım ve masanın üzerinde öne doğru eğildim. "Grammy gecesi SLS Hotel'deki kızı hatırlıyor musun? Hani koridorda bıraktığın? Ne olduğunu bilmiyorum. Ne olduğunu bilmek *istediğimden* de emin değilim. Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece kızın on altı yaşında olduğunu ve Kaliforniya'da bunun yasadışı olduğunu ve bunun farkında olmanız gerektiğini söylüyorum."

Simon ayıldı. "On sekiz yaşındaydı. On sekiz yaşında olduğunu söylemişti." "Yalan söyledi."

"Hangi kız?" Liam'ın kafası karışmış görünüyordu. "Kırmızı elbiseli kız," dedi Simon. "UCLA kızı mı?"

"UCLA'ya gittiğini söyledi."

"Yalan söyledi," diye tekrarladım.

"UCLA şeyi vardı. Okul kimliği gibi..."

"Ve bir anahtarlık," diye ekledi Liam.

İkisine de baktım. "O. Yalan söyledi."

"Siktir." Simon'ın elleri saçlarını çekiyordu.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedim, ikisinin kıvranışını izledim. Sonunda Simon konuştu: "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Hayal kırıklığına uğramış bir anne gibi."

"Çünkü ben hayal kırıklığına uğramış bir anneyim. Kızım konusunda sana güvenmiştim-" "Kızına dokunmadım-"

"Yapmadığını biliyorum. Ama daha dikkatli olmalısın. Ailesi öğrenirse ya da yanlış kişiye söylerse her şeyin biteceğinin farkındasın, değil mi? Her şey biter ve sen de hapse girersin. Bunun farkında mısın?"

Simon asık suratla başını salladı. Liam cevap vermedi. Orada oturmuş, dolgun dudaklarını , gergin bir şekilde saçlarını karıştırıyordu. Bana küçük bir çocuk gibi göründü.

Ve yine de...

"Liam? Ne dediğimi anlıyor musun?" "Evet."

"Bir olmasına izin verme."

* * *

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Bu seni biraz üzecek ama sanırım bunu duyman gerekiyor."

Öğleden sonra geç saatlerdi ve grup şehirde bir talk show çekimi yaptıktan sonra Montevideo'daki otelimize dönmüştü. Dışarıdaki hayranların sesi o kadar yüksekti ki, dördüncü kattaki odamızdan şarkı söylediklerini duyabiliyordum. "Undressed," *Petty Desires* albümünden. Sözler çarpık, iç gıcıklayıcı.

"Bitiriyor musun?" Hayes sordu. Yatağa uzanmış, dinleniyordu. Başının zonkladığını söylemişti.

O sırada turnenin dokuzuncu günündeydiler. Geriye 66 gün kalmıştı.

"Öyle olsaydım, sence bu şekilde başlar mıydım?"

Belli belirsiz gülümsedi, eli benimkine uzandı. "Emin değilim. Bazen seni okuyamıyorum. Ne oldu?" diye sordu. "Ne söylemek istiyorsun?"

"Oliver..."

"Lanet Oliver... Şimdi ne yaptı?"

"Benimle taşak geçiyor, Hayes. *Seninle* uğraşmasının bir sebebi var. Bence biliyor."

"Neyi biliyor?"

"Sanırım seni ve kız kardeşini biliyor."

Sonra dirseklerinin üzerinde doğrulup gözleriyle benimkileri aradı. "Bir şey mi dedin sen?"

"Hayır."

"Bir şey mi dedin, Solène?"

"Hayır. Bunu sana asla yapmam. Ama onda bir şeyler var ve ben onun piyonu olmayacağım, Hayes. Beni sana karşı kullanmasına izin vermeyeceğim. Bu *senin sorunun*."

"Siktir."

"Özür dilerim. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

* * *

Cuma akşamı bizi Brezilya'da buldular. Hayes ve ben São Paulo'daki Hotel Fasano'daki süitimizde akşam yemeği için hazırlanırken Isabelle bana FaceTim attı.

"Çok mu eğleniyorsun? Harika mı?"

"Biraz çılgınca," dedim. "Her yerde hayranları var. Onları burada gerçekten ama gerçekten çok seviyorlar."

"Amerika'da onları sevdiklerinden daha mı çok?"

"Bilmiyorum. Karşılaştıracak şeyim yok. Hayes," diye seslendim banyoda ona, "burada seni Amerika'dakinden daha mı çok seviyorlar?"

"Belki," diye seslendi. "Sanırım burada daha hevesliler. Ama yine de ne dediklerini pek anlayamıyorum. Kiminle konuşuyorsun?"

"Isabelle."

"Hiiii, Isabelle." Siyah Calvin boxer külotuyla banyodan çıktı. Ve başka hiçbir şey.

Başımı sallayarak onu içeri geri gönderdim. "FaceTime," diye mırıldandım.

"Byyyye, Isabelle."

"Seni özledim, fıstık. Seni özledim."

"Ben de seni özledim," dedi.

"Babam nasıl?"

"O iyi. O burada. Onunla konuşmak ister misin?"

"Hayır. O benimle konuşmak istiyor mu?"

"Muhtemelen hayır."

"Tamam," diye güldüm. "Seni seviyorum. Yarın konuşuruz, tamam mı?" "Ben de seni seviyorum. Umarım eğleniyorsundur. *Bisous.*"

şekliydi. Kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamadım. "*Bisous.*"

Hayes'in kurutmasını, dişlerini fırçalamasını ve çok iyi bildiğim tüm küçük Hayes şeylerini yapmasını izlemek için banyoya döndüm.

"Ne?" diye sordu birkaç dakika geçtikten sonra. "Neden öyle görünüyorsun?"

"Burada ne işim var benim?"

Bana doğru dönmeden önce yüzünü sildi ve havlusunu lavabonun kenarına koydu. "Bana eşlik ediyorsun. Buraya gel."

Kollarına doğru ilerledim.

"Kızını mı özlüyorsun?" "Hayatımı özlüyorum."

O zaman hiçbir şey söylemedi. Yüzünü başımın üstüne gömdü ve beni öptü. Ama hiçbir şey söylemedi.

* * *

O gece, Rory, Simon, Raj ve grubun yeni tur menajeri Andrew ile birlikte otelin restoranlarından birinde geç bir akşam yemeği yedik; Andrew, pürüzsüz, koyu tenli ve delici elmacık kemiklerine sahip, uzun boylu, çarpıcı otuzlu yaşlarında bir İngiliz'di.

"Tanrım, bu insanları nereden buluyorsun?" Hayes'le ilk karşılaştığımızda ona şöyle demiştim.

Hayes güldü. "Kostümcümüz Beverly ona İdris diyor." "Yüzüne karşı mı?"

"Hayır, yüzüne karşı değil. Ama bu çok tuttu ve şimdi turnedeki tüm kadınlar ona İdris diye hitap ediyor."

Daha sonra, hepimiz en az iki caipirinha içtiğimizde, çocuklar Itaim Bibi mahallesindeki bir kulübü kontrol etmek istediklerine karar verdiler. On bir milyonluk nüfusuyla São Paulo devasa bir şehirdi ve ufuk çizgisinin tüm ufuk boyunca uzanıyor gibi göründüğü ziyaret ettiğimi hatırladığım tek şehirdi. Nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi biliyormuş gibi davranmadım. Başta direndim, çünkü bunun en az iki ülkedir Brezilyalı modeller hakkında konuşan Rory ve Simon için bir balık avlama seferi olduğunu . Ancak grubun saç ve makyaj sanatçısı Petra bizimle gelmeyi kabul ed, ben de kabul ettim.

Ve bir kez daha güvenlik koordinasyonu ve bir karavanın programlanması söz konusuydu ve Obama her hamburger yemeye karar verdiğinde bunun nasıl bir şey olduğunu anladım.

* * *

Fuşya ışıkların, house müziğin ve güzel zengin insanların hüküm sürdüğü Provocateur kulübünde kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı ve bize ayrılmış bir alana kadar eşlik ettiler ve alkol su gibi aktı. Raj hemen üç şişe Cristal sipariş etti ve garsonlar sanki daha fazla ilgiye ihtiyacımız varmış gibi onları maytaplarla teslim etti. Bir sürü genç ve güzel kızın bizim bulunduğumuz alana akın etmesi hiç zaman almadı; Rory ve Simon kendi ortamlarındaydı, ben ise yaşlı, birinin annesi ve evden altı bin mil uzaktaydım.

"Ne düşünüyorsun?" Hayes söyledi. Kabinimizde oturuyorduk, eli dizlerimin arasındaydı.

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söylüyorsun. Seni çok iyi tanıyorum. Biraz dans edelim, sonra istersen gidebiliriz."

"Daha yeni ."

"Mutlu olmanı istiyorum," dedi.

"Mutluyum."

"Emin misin?"

"Eminim."

Ve böylece dans ettik. Ve içtik. Ve saat üçe kadar ayrılmadık. Rory ve Simon'ın yanında ikişer kız vardı. Kanat kadınları mı yoksa başka bir şey mi olduklarından emin değildim ama kesinlikle kararlı görünüyorlardı. Aracımıza binmek için arka kapıdan çıkarken bazı üst düzey entrikalar dönüyordu ve kızlar ayrı ayrı çıkıp taksiyle otele gittiler, Trevor onları lobide karşıladı ve her şey o kadar alçakça ve prova edilmiş gibi geldi ki kimi kandırdıklarını düşündüklerini merak ettim.

* * *

"Seni bu gece iki kızla birlikte olmaktan alıkoyduğum için

özür dilerim." Hayes güldü. "Yaptığın şey bu mu?"

On altıncı kattaki süitimize geri dönmüştük. Hayes Knoll tarzı deri koltukta oturuyordu ve ben de onun üzerinde duruyordum, ellerim omuzlarının iki yanında, dizim bacaklarının arasındaydı.

"Dışarıda eğleniyor olman gerekirdi."

"Sence ben eğlenmiyor muyum?"

"21 yaşındasın."

"Kaç yaşında olduğumu biliyorum." Elleri elbisemin eteğinde geziniyor, etek ucunun altından kayıyor, kalçalarımın arkasına doğru ilerliyordu. Sarhoştu. İkimiz de sarhoştuk.

Onu öptüm. Rom, misket limonu, şeker ve mutluluk tadındaydı. Ve onu sonsuza dek hatırlamak için bir yere kilitlemek istedim.

Elleri omuzlarıma gitti ve az bir çabayla spagetti askılarımı sıyırdı ve elbisemin arkasındaki kancayı açarak göğüslerimi serbest bıraktı.

"Tek ağzım varken dört memeyle ne yapacağım ki?"

Güldüm. Dili çoktan göğüs ucumdaydı. "Bence bir yolunu bulursun."

"Muhtemelen. Ama sensiz bu kadar eğlenceli olmazdı."

O sırada sessizdim, kendi nefesimi dinliyor, saçlarını kokluyordum. Bir eli göğsümdeydi ve diğer eli eteğimin altına dönmüş, yukarı doğru yükselerek ustalıkla tangamı çekiştiriyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bak, şu anda sadece isimlerini öğreniyor ve onları doğru tutmaya çalışıyor olacağım. Senin adını zaten biliyorum. Tüm bu formaliteleri atlayabiliriz."

Gülümsedim, kendimi ondan kurtardım, diz çöktüm ve kemerini çözdüm. Beni izliyordu, gözleri parlıyordu, dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Pantolonunu açtım ve fermuarını indirdim, penisi o kadar sertleşmişti ki bana daha önce seviştiğimiz zamankinden bile daha büyük göründü. Ve o zaman da büyüktü. İç çamaşırından çıkan kafasında çok çekici bir şey vardı. Bir hediye gibi.

"Siktir, seni seviyorum," dedim pantolonuna uzanarak.

"Ve gördün mü, tanımadığım iki kızın bunu söylemesi tuhaf olurdu," diye kıs kıs güldü.

"Bu aleti
seviyorum."
"Sevdiğini
biliyorum."
"Bu siki özleyeceğim." "Hiçbir
yere gitmiyor."

"New York'a gittiğimde Avustralya'ya gidecek."

"Ama sonra seni Japonya'da bekleyeceğiz. Söz veriyorum. Ağlıyor musun? Siktir, ağlama."

"Ağlamıyorum," dedim. Ama ağlıyordum.

"Sikim ağzındayken ağlamana izin yok... Solène." Eli saçlarımdaydı. "Bu hiç hoş değil. Bu beni gerçekten öldürecek."

Güldüm ve gözlerimi sildim. "Özür dilerim. Tamam. Hadi yapalım şu işi."

* * *

Çabuk geldi. Ve kendimi öğle yemeğinde içtiği ananas ve nane suyunu takdir ederken buldum.

"Seni seviyorum amına koyayım," dedi sonra. Elleri yüzümün iki yanında, ağzı yüzümdeydi. "Japonya'ya geleceksin, değil mi? Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Fikrini değiştirmeyeceksin."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim. Söz veriyorum."

Hayes pantolonunu çıkardı ve eteğimi yukarı kaldırarak beni kucağına çekti. Kalınlığı içime doğru kayıyordu. İyileşme süresine gerek yoktu. Ne kadar sarhoş olsam da o gece olanları aklımda tutacak gücüm olduğu için mutluydum. Çünkü kalbimin derinliklerinde, sonumuzun gelmeyeceğini biliyordum. Ve çünkü her anı olağanüstüydü.

*

Kavganın nasıl başladığını duymadım.

Pazar akşamı, en az altmış beş bin kişinin izlediği bir stadyum olan Estádio do Morumbi'de sahne arkasındaydık. Çocukların São Paulo'da kapalı gişe çaldıkları ikinci geceydi. Saç, makyaj ve tanışma faslından çoktan geçmişlerdi. Vokal ısınmalarının ardından soyunma odalarından birinde sahneye çıkmayı bekliyorlardı. Liam şınav çekiyor, Rory gitarını tıngırdatıyor ve bir lolipopu emiyordu; Simon ve Hayes ise sesleri alçak fısıltılar ve yüksek sesli kahkahalar arasında gidip gelerek bir şeyler hakkında sohbet ediyorlardı. Oliver onlardan çok uzakta değildi. O ana kadar kitap okuyordu ve kitabını yeni bırakmıştı. Gösteri saatine on beş dakika kala nasıl sıfırdan altmışa çıktığını . Ve her zaman olduğu gibi uğultu vardı: hayranların tepinmeleri ve çığlıkları, açılıştaki yerel grubun basları, duvarlardaki titreşimler.

Köşedeki yerimden iş e-postalarımı yazarken her şeyi unutmayı başarmıştım. Bu benim ritüelim haline gelmişti: sahne arkasından bir işi yürütmeye çalışmak. Ve sonra duydum, ses tonum değişti.

"Evet, Hayes sır saklamakta çok iyidir. Değil mi, Hayes?" Oliver söylemişti.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var? O zaman ," diye tükürdü Hayes.

Ölçülü bir duraklama oldu ve sonra: "Biliyordum, seni piç. ." Tüylerim diken diken oldu. Bunu yapıyorlardı. Şimdi.

"Çok uzun zaman önceydi."

"Ben öyle duymadım," dedi Oliver. "Geçen yıl kadar yakın bir zamanda olduğunu duydum..."

Oda sessizliğe gömüldü. Rory tıngırdatmayı bıraktı; Liam hareket etmeyi kesti. Ve iki şeyin farkına vardım: Diğerlerinin hiçbiri neler olduğunu bilmiyordu ve ben de sandığımdan daha az şey biliyordum.

"Bunu sana kim söyledi?" Hayes yavaş ve keskin bir sesle söyledi. "Bunun için endişelenme, dostum. Sadece bildiğimi bil." "Bunu sana kim söyledi?"

Oliver o zaman doğrudan ona döndü. "*O* yaptı."

"Hayır, yapmadı."

"O *yaptı*. Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Evet, onunla yattım, önemli bir şey değildi."

Bir an erkek arkadaşımın irkildiğini gördüm. Sol gözünün köşesinde ufak bir sızı vardı. Diğerlerinin bunu görüp görmediğinden emin değildim ama bana göre bu her şeyi anlatıyordu.

"Öyle bir şey demedi."

"Gerçekten mi? Onu aramak mı istiyorsun? Sormak ister misin?"

"Siktir git."

"Beni becermek mi? Kız kardeşimle yatıyorsun ve bana siktir git deme cüretini mi gösteriyorsun? Siktir git, Hayes. Seni ve her zaman istediğin gibi davranmanı sikeyim."

"Pekâlâ, yeter." Simon ayağa kalkarak aralarına girdi. Kollarını açmış, kürekçi kanat açıklığından en iyi şekilde yararlanıyor. "Şu anda sahnedeyiz.

on beş dakika. Herkes sakin olsun."

Ama Hayes'in hâlâ acı çektiğini görebiliyordum ve bunun olmayacağını biliyordum.

"Gerçekten mi?" dedi alay ederek. "*Benim* istediğim mi oldu? Yoksa kız kardeşin mi?"

Oliver'ın gözleri kısıldı. Sonra beklenmedik bir şekilde gülmeye başladı. "Hayes Campbell. Başkalarıyla iyi geçinemiyor."

Hayes konuştuğunda, aristokrat yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle arkasını dönüyordu. Sesi alçaktı ama hepimizin duyabileceği kadar netti:

"En azından senin *istediğin* şekilde değil."

Hepimiz Hayes'in ne dediğini düşünürken bir an sessizlik oldu ve sonra her şey bir anda olup bitti. Sanırım hiçbirimiz zarif Oliver kadar şaşırmamıştık. Döndü, kolu geriye savruldu ve Simon'ın omzunun üzerinden uçarak Hayes'i mükemmel yüzünün tam ortasından yakaladı. Becerikli ya da güzel değildi ama istediği etkiyi yarattı. Bir patlama sesi duyuldu ve ardından her yer kan oldu.

"Siktir!!"

"Lanet olsun!!!" Rory odanın diğer tarafına sıçradı. "Siktir!

Siktir!!! Siktir!!!"

"Raj!!!!!!" Liam bağırdı. Biraz kız gibi, diye

düşündüm. "Vay anasını!"

"Ne oluyor lan?" Simon Oliver'ı göğsünden itti ve Oliver tökezleyerek yere düştü. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Ve Hayes, her şeyin ortasında, iki elini burnuna götürmüş, gözlerini kocaman açmış ve inanamıyordu; kan kollarından ve çenesinden aşağı, Saint Laurent gömleğine damlıyordu. Ve botlarına, en sevdiği botlarına.

"Bana vurdun mu? Seni küçük kaltak."

Ayağa fırladım Petra'nın masasının yanındaki yığından bir havlu alıp yanına gittim. "Başını arkaya eğ."

"Bu çok acıtıyor."

"Biliyorum, tatlım. Özür dilerim. Gel, otur. Liam, Raj ya da Andrew'u bul ve doktora ihtiyacımız olduğunu söyle. Rory, bize biraz buz getir. Hemen!"

Simon, Hayes'in başını desteklemek için bir havlu sararak yan duvardaki kanepeye geçmemize yardım etti. İşi bittiğinde geri çekilip beni izledi, yontulmuş yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Ne?"

"Hiç sahip olmadığım seksi annem

gibisin." "Gerçekten mi? 'Hayal

kırıklığına uğramış anne' değil mi?"

"Campbell." Hayes'in üzerine eğildi ve ona iki başparmağını kaldırdı. "MILF fantezisi ve hemşire fantezisinin bir araya gelmesi gibi."

"Simon..."

"Ayrıca Penelope'ye çak bir beşlik."

"Simon, *git* buradan. Ve gömleğini değiştir. Gömleğinde kan var."

"Ne için değiştirelim? Onsuz devam edebileceğimiz gibi değil." Odanın diğer tarafındaki Oliver'ı çivilemek için döndü. "Başın çok büyük belada, HK."

O sırada Andrew, Liam ve üç güvenlik görevlisiyle birlikte kapıda belirdi. "Ne oldu lan?"

Bir an için kimse konuşmadı. Oliver kollarını kavuşturmuş, pişmanlık içinde duruyordu. Simon başını salladı. Hayes'in gözleri kapalıydı.

Liam, "Görünüşe göre Hayes kız kardeşini becermiş," dedi. Ve tüm söylediği buydu.

Andrew'un bakışı kuşkuluydu. "Bugün mü?"

"Siktir," dedi Hayes.

Simon, "Sanırım uzun zaman önce," diye gönüllü oldu.

"Ve *bugün* bunun için kavga etmeyi mi seçtiler? Dışarıda iyi para ödeyen, isimlerinizi haykıran ve on beş dakika içinde çıkmanızı bekleyen *altmış beş bin* kız var ve bu *şimdi mi* oluyor? *Delirdin* mi sen?"

"Hayır," dedi Hayes, sesi havluyla boğuklaşmıştı. "Her zamankinden daha fazla değil."

* * *

August Moon Hayes olmadan devam etti. Oliver burnundaki bir kemiği kırmayı başarmış, kemik hızla şişerek Hayes'in sesini önümüzdeki birkaç saat boyunca kullanamaz hale getirmişti. Gösteri neredeyse kırk dakika geç başladı, çocuklar kimin hangi sololoları atacağını ve bu kadar kısa sürede hangi armonilerin yeniden düzenlenebileceğini görmek için vokal koçlarıyla birlikte çabaladılar. Başardılar. Hayranların her şeye yüksek sesle eşlik etmesi ve şarkı söylemedikleri anlarda çığlık atmaları arasında Hayes'in yokluğu tamamen bir anlaşma kırıcı değildi.

"Belki de dört kişi olarak daha iyiyizdir," dedi.

"Saçmalama. Sana ihtiyaçları var. Sensiz aynı değiller. Bu senin fikrin, hatırladın mı?"

O akşamın ilerleyen saatleriydi ve otele geri dönmüş, gecenin olaylarını tekrar gözden geçiriyorduk: hastanede geçirdiği saatler, bir prova sırasında takılıp düştüğüne dair üzerinde anlaşmaya varılan hikaye, Amerika'da bir uzmana görünene kadar herhangi bir şeyi yeniden hizalamayı bekletme kararı.

"Bu biraz aşırı değil mi?" Muayene odasında, Raj başka bir telefon görüşmesi için dışarı çıktığında, Desmond ve diğer iki güvenlik görevlisi kapının hemen dışındayken, kendimize zaman ayırdığımızda ona sormuştum.

"Bu işi çok ciddiye alıyorlar," demişti. "Kim?

Yönetim mi?"

"Yönetim ve..." Bir durakladı. "Lloyd's of London.
Yüzüm sigortalı."

Gülmekten kendimi alamadım. "Elbette öyle, Hayes Campbell. Tabii ki öyle."

* * *

Ama otele döndüğünde yüzü şişmiş ve renk değiştirmiş bir halde melankoliye bürünmüştü.

"Lanet Oliver..." diye mırıldandı bininci kez.

"Onun kız kardeşiyle yattın, Hayes. Ne olmasını bekliyordun?"

Yanıt olarak homurdandı. Yatakta uzanıyorduk, başını bir yığın yastığa dayamıştı, buz dolu lateks bir eldiven burnunun köprüsünde duruyordu. O

Bana gülünç ama yine de sevimli görünüyordu. "Neden ona söylesin ki?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Belki de çok uzun zaman geçtiği için umursamayacağını düşündü. Ya da belki bana kızgındı ve bu onun geri dönüş yoluydu... Bilmiyorum."

"Özür dilerim."

Elimi sıktı.

"Neden bana hala ettiğini söylemedin?" "*Hâlâ* devam etmiyor."

"Geçen yıl onunla yatmıştın."

"Senden önceydi. Fark eder mi?"

"Sanki yıllardır olmamış gibi konuştunuz..."

Derin bir iç çekti. "Geçen yıl bir kez oldu, Solène. Bir kez. Noel tatilinde. Seninle tanışmadan önceydi. Ve belli ki, 'önemli bir şey değildi'. Benden önce yaptığın hiçbir şeyi sana karşı kullanmıyorum, değil mi? Doksanlarda emdiğin tüm o sikler..."

"Çok fazla penis yoktu..."

"Her neyse. Benden *önceydi*. Umurumda değil. Aynı şekilde sen de Penelope'yi umursamamalısın." Sonra gözlerini kapattı ve bir an için ikimiz de konuşmadık.

Klimanın vızıltısını dinleyerek uzandım. Uzaktan bir siren sesi geliyordu, sesi tanıdık gelmiyordu; evimden uzakta, yabancı bir şehirde olduğumu hatırlatıyordu.

"İkinize ne oldu, Hayes?"

"Her şeyi biliyorsun, Solène. Anlatacak başka bir şey yok."

"Penelope değil. Oliver."

Gözlerini açtı ve bana bakmak için gerindi. "Hiçbir şey."

"Yargılamayacağım."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra tekrarladı. "Hiçbir şey." Keşke ona inanabilseydim. "Tamam." Başımı salladım. "Tamam."

"Bir keresinde bana en büyük sırrımı sormuştun," dedi yumuşak bir sesle. "Sana ne olduğunu söyledim. Diğerleri... benim sırrım değil."

* * *

Sabah Rio'ya uçtuk. Hayes'in yüzü mor ve mavinin ilham verici bir paletiydi. Diğerleri birkaç turistik yeri görmek için gizlice dışarı çıkarken, biz otelde kalıp buzlanmaya devam ettik.

Salı günü grup Parque dos Atletas'ta kırk bin kişilik bir kalabalığa çaldı. Petra, Hayes'in gözlerinin altındaki yeşili kapatmayı başardı ve gösteri sorunsuz geçti. Hayranları ve grup arkadaşları -Liver da dahil olmak üzere- ona kavuştukları için mutluydular. Sahneye doğru ilerlemeden önceki o son vuruşta, alışılagelmiş toplanmalarını yaptılar ve Oliver'ın sırtını sıvazladığına ve kulağına bir şeyler fısıldadığına tanık oldum. Hayes gülümseyip Ol'un omzunu sıktı ve dış dünyaya karşı iyi görünüyorlardı. Ve şimdilik, belki de bu kadarı yeterliydi. Bu dış görünüş. Belki de ne olduğunu asla öğrenemeyecektim. Belki de bir parçam bilmek istemiyordu.

Çarşamba günü New York'a uçtum ve çocuklar köşelere dağıldı.
dünyanın. Turun bir sonraki ayağı için Avustralya'ya gitmeden önce kendilerine ait beş günleri vardı.

Japonya

Uçaktan engelsiz inmenin bir keyif olacağını düşünmüştüm. İstediğim gibi, tanınmadan gelip gidebilme yeteneğine, daha önce kanıksadığım anonimliğe yeni bir saygı duyacağımı düşünmüştüm. Heyecan verici bir özgürlük hissi olacağını düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Belki de turun yorgunluğunu atıyordum ama bana her şey kasvetli, dikromatik, aşılmaz geliyordu... Wyeth'in bir manzarası gibi.

Yolculuktan ya da uykusuzluktan olabilir ama New York bana hüzünlü göründü. On saatlik bir uçuşun ve Crosby Street Hotel'de hızlı bir duşun ardından Perşembe sabahı Armory Show'a vardım. Ve hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Matt ve Josephine, Pier 94'teki standımızın kurulumunda Anders'e yardımcı olmak için hafta başında uçakla gelmişlerdi. Lulit bir gün önce gelmişti. Beş sanatçımız yer alıyordu. Satışlarımız şimdiden beklentilerimizi aşmıştı ama ben bir türlü odaklanamıyordum. Sanki bir sisin içinde dolaşıyormuşum ve önemli bir parçam eksikmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Onun düşüncelerinde kaybolup duruyordum.

Bir gün önce Rio'da uyandığımda Hayes'in kolları beni sımsıkı sarmıştı.
nefes alamıyordum. Rüyalarında bile her şeyin bittiğini hissettiğini ve beni bırakmak istemediğini biliyordum. Ve sanırım Brezilya'dan ayrılmamın benim temelli ayrılmam anlamına geleceğinden korkuyordu. Sanırım ikimiz de bundan korkuyorduk.

Kendimi çözdüm ve onu öptüm, morarmış yüzünün yan tarafını okşadım ve onu sevdiğimi binlerce kez fısıldadım. Ve Japonya'da ona katılacağımı. Söz vermiştim. Söz vermiştim.

Ve bundan koparılıp Manhattan'a nakledilerek bir Perşembe günü sanat eseri satmak bana garip geldi. İçimde bir şeylerin ölüyor olmasından korkuyordum.

* * *

O akşam ilk buluşmamızın gerçekleştiği otele geri döndüm ve yatağıma girdiğimde her şey gözümün önünden geçti. O zamanlar benim için nasıl da yabancıydı. Ne kadar gergindim. Bana nasıl dokunduğunu, beni nasıl açtığını ve bana saatini nasıl hediye ettiğini. "Bana bu zevki yaşattığın için teşekkürler," demişti. Sanki tek faydalanan oymuş gibi. Sanki ona bir iyilik yapmışım gibi.

* * *

Cuma günü, Anya Pashkov'a Whitney'de bir kişisel sergi teklif edildiği haberini aldık. Ekibimizin geri kalanıyla birlikte kutlama yaptık, günün sonunda kokteyl için dışarı çıktık ama ben sadece bedenen oradaydım.

Taksiyle Soho'ya dönerken Times Meydanı'ndan geçerken kalbim durdu. Orada, birkaç kat yüksekte, yeni TAG Heuer kampanyasının yer aldığı bir billboard vardı. Siyah beyaz Hayes. Duygulu gözler, cömert bir ağız, büyüleyici. Onu o kadar güzel yakalamışlardı ki ağlamaya başladım.

Kampanya Mart ayının ilk haftasında çeşitli yayınlarda yer aldı: *Esquire*, *GQ*, *Vogue* ve *Vanity Fair*. Her biri bir diğerinden daha nefes kesici olan üç farklı reklam yayınlandı. Ve böylece, Hayes Campbell kendisini erkek grubunun geri kalanından başarıyla ayırmıştı. Yeniden tanımlanmıştı.

O gece telefonda ona "Mükemmeller," dedim. "Bunu söylüyorsun çünkü sen benim kız arkadaşımsın."

"Bahse girerim Twitter'da benimle aynı fikirde olan yirmi iki milyon kişi bulabilirim."

Buna güldü, sesi boğuk çıkıyordu. O günün erken saatlerinde Beverly Hills'te ünlü bir plastik cerrah tarafından tedavi edilmişti. Ayakta yapılan bir işlemdi, ve Raj sorumluydu ameliyat sonrası görevleri ise Hayes

Hotel Bel-Air'de iyileşti. L.A.'de bensiz olduğunu bilmekten nefret ediyordum.

"Seni seviyorum," dedim. "Keşke burada olsaydın." "Buradayım," dedi. "Kalbinde."

* * *

Cumartesi günü Lulit ve ben, galerinin tahrip edildiği gün randevusunu ertelemek zorunda kaldığımız potansiyel müşterimiz Cecilia Chen ile akşam yemeği yedik. Sergi için New York'taydı ve bu yüzden Lincoln Center yakınlarındaki Boulud Sud'da buluştuk. Ondan hoşlanmıştım. Hem de çok. Paris'te o kadar uzun süre yaşamıştı ki tüm iyi şeyler ona da geçmişti. Aksesuarları, kayıtsızlığı, bileğini sallayışı. Tam kapuçinolarımızı yudumluyor ve Tunus asıllı Fransız yönetmen Abdellatif Kechiche'in çalışmalarını tartışıyorduk ki orta yaşlı, iri yarı bir adam masamıza yaklaştı. İlk başta Cecilia'yı ya da belki de Lulit'i tanıdığını düşündüm, ama ağırlığını kaydırdığında omzunun ötesinde cep telefonu tutan iki kız çocuğunu fark ettim ve anladım.

"Affedersiniz," dedi. "Siz Solène Marchand mısınız?"

İsteksizce de olsa başımı salladım.

"Yemeğinizi böldüğüm için çok üzgünüm ama Chicago'dan ziyarete geldik ve kızlarım sizinle fotoğraf çektirmek istiyor."

Evet dediğimi hatırlamıyorum ama bir şekilde oldu. Lulit'in yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum: şaşkın, uyarıcı, yırtılmış. Cecilia şaşkın şaşkın bakıyordu.

Kızlar, "Şahsen daha da güzelsin," dediler. "Hayes'e onu sevdiğimizi söyle."

Ayrıldıklarında, Hayes'in milyonlarca kez yaptığını gördüğüm gibi, hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya geri dönmeye çalıştım. Ama Cecilia'nın buna tahammülü yoktu.

"Bu da neydi böyle? Chicago'da on yaşındaki çocuklar birdenbire sanat koleksiyonu mu yapmaya başladı?"

"Erkek arkadaşı bir müzisyen," diye araya girdi Lulit ben bir şey söyleyemeden. "Takipçileri var."

Müzisyen. Oldukça diplomatik bir davranıştı.

O hafta bu ilk kez başıma gelmiyordu. Sokaklarda en az yarım düzine genç kız beni durdurmuştu. Rastgele ziyaretçiler sanata bakıyormuş gibi yaparak standımıza girip duruyordu. Bunu hissettim, gözler her yerdeydi. Görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve işimi etkilememesini umdum. Şimdi de bunu yapmaya çalışıyordum.

Çağdaş Fransız sineması konusuna geri döndük ve erkek arkadaşım bir daha gündeme gelmedi. Ama Cecilia'nın yüzündeki ifadeyi, o Parisli küçümseme bakışını görmüştüm. Ve o anın her şeyi değiştirdiğini biliyordum.

* * *

Uçacağım gün olan Pazar sabahı erken saatlerde Amara benimle kahvaltı için Balthazar'da buluştu. Fransız bistrosu otelimden bir blok ötedeydi ve insanların konuşmalarımıza kulak misafiri olmasından endişe etmemi gerektirmeyecek kadar gürültülüydü. Çünkü bu, mahremiyet konusunda endişelendiğim bir şey haline gelmişti.

Onun hakkında konuşuyorduk. Tinder'da biriyle tanışmıştı. Üç aydır çıkıyorlardı ve o ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi.

"O genç," dedi gülümseyerek. "Ne

kadar genç?"

"Otuz beş..."

Buna güldüm. "Benim geldiğim yerde bu neredeyse tepenin üzerinde." "...

ve çocuk istemiyor." Lattesinden bir yudum aldı. "Ne ,

değil mi?"

"Şanslısın."

"Hayes çocuk istiyor mu?"

Tamamen iyi niyetli bir soruydu ama yine de saçmalığı beni çarptı. Mutfak eşyalarımı yere bıraktım ve gülmeye başladım. "Ne halt ediyorum ben? Bana bunu sorduğuna inanamıyorum. Ve bu bir şaka değildi. O yirmi yaşında-

Bir yaşında. Ne istediğini bilmiyor. Yani, evet, çocuk istediğini söylüyor ama ... Tanrım, ben ne yapıyorum?"

Amara bir an sessiz kaldı, beni izledi ve ne gördüğünü merak etmek zorunda kaldım: aklını kaybetmenin eşiğinde bir kadın.

"Ne düşünüyorsun?" dedi bir dakika sonra.

"Güney Amerika turnesinde onunla on gün geçirdim, sadece onu takip ettim. Bir şehirden diğerine gittik. Otelden stadyuma ve tekrar otele. Her yerde çığlık atan kızlardan oluşan duvarlar var ve sürekli güvenlik tarafından kuşatılıyoruz. Katımızı adımlıyorlar. Kendi başımıza hiçbir yere gidemiyoruz. Gezemiyoruz. Bir restoranda sıradan bir akşam yemeği yiyemiyoruz. Yürüyüşe çıkamıyoruz. Maiyetimiz ve korumalarımız olmadan hiçbir şey yapamıyoruz ve yılın ayları boyunca onun hayatı bu. *Aylar.* Bunu yapamam."

Başını salladı. "Onu seviyor musun?"

Lanet olsun. Ağlayacaktım. Burada. Balthazar'da. Altın ışıkların ve büyük boy Fransız aynalarının altında. Avokadom ve kızarmış ekmeğin üzerindeki haşlanmış yumurtam soğuyordu. "Onu seviyorum."

"Tamam o zaman."

"Ama bunun yeterli olduğunu sanmıyorum. Bence Isabelle mutsuz. Kendinde değil. Hayranları beni takip ediyor. Galerimizi tahrif ettiler; ölüm tehditleri, evime dildolar gönderiyorlar. Sosyal medyadaki tacizlerden bahsetmiyorum bile. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum..."

"En çok neden korkuyorsun?"

"Her şeyi." Gülümsedim ama zoraki bir gülümsemeydi. "Isabelle'in sinir krizi geçirmesi. Ve bunun benim hatam olması. Yaşlanmak. Yaşlanmak. Göğüslerim, üst kollarım, kıçım. Her şeyim. Eninde sonunda bana iyice bakacak ve şöyle diyecek: 'Lanet olsun! Kırk yaşındasın!' diyecek."

Amara güldü. "İyi bir aksanın var."

"Teşekkür ederim." Düşüncelerim restoranın uğultusunda boğuldu. Kahkahalar, çatal bıçak şıngırtıları, bistro sandalyelerinin fayanslara sürtünmesi. "Ama her şey mükemmel olsaydı bile... taciz dursaydı ve Isabelle bunu kabul etseydi bile.. bu nasıl ? Ne yani?

birlikte yaşarız, çocuğumuz olur, evleniriz? O turneye çıkıyor, ben galeri işletiyorum? Bu ne kadar çılgınca?"

Amara omuz silkti. "Gerçek bir cevabı olduğunu sanmıyorum. Bence sadece yapıyorsun."

İçimi çektim, tabağımı ittim. Yedi ısırık almıştım ve iştahım kaçmıştı. "En çok neden korkuyorum biliyor musun? Daniel ve Eva'nın bebek sahibi olmalarına bakıyorum ve ona bunu veremeyeceğimi düşünüyorum. Ben zaten yaşlıyım. O çocuk sahibi olmaya hazır olduğunda ben çok yaşlı olacağım. Ne diyorum ben? O 21 yaşında. Bir erkek grubunda. Erkek grubundaki bir adamdan çocuk sahibi olamam. Bu ne kadar çılgınca olurdu?"

"Bu sadece 'erkek grubundaki bir adam' değil," dedi Amara. "Bu *Hayes*. Hayes.
Ve onu seviyorsun."

Kalbim boğazıma düğümlendi. Gözyaşlarımın aktığını hissedebiliyordum. "Ve o sana *tapıyor*..."

"Biliyorum... Ama bunun bir sonu var, değil mi? Bir gün uyanacak ve onun iki katı yaşında olduğumu fark edecek. Ve çıldırıp beni terk edecek."

Amara uzanıp masanın üzerindeki elimi sıktı. Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra: "Olmayabilir."

"Olmayabilir," diye kabul ettim. "Ama olabilir."

* * *

O akşam Los Angeles'a vardım. Hayes'in Avustralya'ya gitmesinden sadece saatler sonra. Yine de muhtemelen en iyisi buydu, çünkü kızımla kıvrılıp onun hayatını dinlemekten başka bir şey istemiyordum. Her zamanki heyecanlı hali yoktu ama bana okuldan, eskrimden, rol aldığı müzikalden ve futbol oynayan son sınıf öğrencisi Avi'ye olan aşkından bahsetti. ("Sence artık diş tellerim olmadığı için beni fark eder mi?" "Nasıl fark etmez ki?") İşlevsel ve normal görünüyordu. Sekizinci sınıf.

Bu yüzden diğer şeylerin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. İade adresi olmayan ya da tanımadığım adreslerden aldığım bir yığın mektup

Galerinin tahrip edilmesinden sonra davama atanan dedektifin talimatı üzerine kartları ve paketleri açmadan bir kutuya koydum. Mektuplarımı, yasal olarak takip olarak kabul edilebilecek bir tehdit örüntüsü oluşup oluşmadığını görmek için izliyorlardı. Görünüşe göre bir dildo yeterli değilmiş.

* * *

Döndükten sonraki Salı günü Paris'ten haber geldi: Cecilia Chen başka biriyle çalışmaya karar vermişti. Başka bir saygın orta ölçekli galeri olan Cherry and Martin'in daha iyi bir eşleşme olduğunu iddia etti. "Onlar biraz daha az gösterişli," dedi, "ve bu bana cazip geliyor."

Marchand Raphel birçok şeydi ama gösterişli biri değildi. O an anladım ki beni ve erkek arkadaşımı Google'da araştırmış ve kararını buna göre vermişti.

* * *

"Solène." O akşam ofisten çıkarken Lulit beni köşeye sıkıştırdı. "Ne

söyleyeceğini biliyorum," dedim, "ve özür dilerim-"

"Hayır, bilmiyorsun," diye sözümü kesti. "Söyleyeceğim şey şu: Cecilia'dan çok hoşlanıyorum. Bence bizim için harika olurdu. Bence biz de onun için harika olurduk. Ama ben seni daha çok seviyorum. Ve senin mutlu olmanı istiyorum."

Tonu, sesi, ifadesi o kadar içtendi ki, o anda en iyi arkadaşım hakkında sevdiğim her şeyi hatırladım ve ağlamaya başladım. "Bu beni parçalıyor. Onu çok seviyorum. Ve bu beni parçalıyor."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi kollarını bana dolayarak. "Öyle olduğunu biliyorum. Sorun yok. Bir yolunu bulacağız. Yürüteceğiz."

Ama yine de bunun neye benzeyeceğini hayal edemiyordum.

* * *

O akşamki provadan sonra Isabelle'i almak için okuluna vardığımda hâlâ canım yanıyordu. Ama bunu görmesini istemiyordum, bu yüzden her zaman yaptığım gibi üstümü örttüm ve gülümseyerek arabayı park alanına çektim.

Ben yaklaştığımda uzakta, kenarda duruyordu. Girişin bir tarafında gülüşen ve mesajlaşan bir grup yaşlı kız vardı. Ve onlarla birlikte olmadığı için mutluydum.

Isabelle arabaya tırmandı ve ben daha vitesi parka almadan kapıyı çarptı. "Sür."

"Hey, fıstık. Günün nasıl geçti?"

"Sür, anne. Sadece sür."

"Tamam... 'Merhaba' yok mu? Ne oldu?" Dışarı çıkarken büyük öğrencilere baktım. "Bu kızları tanıyor musun?"

"*Artık* biliyorum."

"Ne oldu, Izz?"

"Yok bir şey anne. Sadece üst okuldan bir grup kız, Hayes Campbell'ın penisinin fotoğrafını çekip çekemeyeceğini sormamı istedi. Bilirsin işte, tipik ergen işleri."

Karnım guruldadı. "Öyle mi dediler?"

"Hayır, aslında 'sik' dediler ama kibarlık olsun diye sizin için düzenleyeyim dedim."

O zaman arabayı kenara çektim, yıpranmıştım. "Oh, tatlım, çok üzgünüm." "Ama sen mutlu olduğun sürece..." Ağlamaya başladı.

"Oh, Izz..."

"Lütfen sürmeye devam edin. Lütfen burada durma. Lütfen eve varana kadar durma."

"Tamam," dedim. "Tamam, tamam. Tamam."

On numaraya binene kadar ekledi: "Ve şu Avi denen adamı hatırlıyor musun, hani şu çok tatlı olduğunu düşündüğüm? Sonunda bugün benimle konuştu..."

Başımı salladım, aklım başka yerdeydi.

"Tam Yaşam Becerilerine girerken koridorda yanıma geldi ve 'Annene gelecek ay on sekiz yaşına gireceğimi söyle' dedi. Evet, günüm böyle geçti."

"Izz..." Sesimi zar zor çıkarabiliyordum. "Çok özür dilerim..."

Titriyordu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Uzun zamandır içinde tuttuğu her şey serbest kalmıştı.

"Okul müdürüyle konuşabiliriz."

"Ve ne diyeceğim? Ne söyleyeceksin? O ne yapacak? Isabelle Ford'a annesinin patavatsızlıkları hakkında sataşılmaması için okul çapında bir e-posta mı gönderecek? Ne yapacak anne?"

Kusacakmışım gibi bir his vardı içimde. Orada, arabanın içinde. Safra yükseliyor, parmak eklemlerim direksiyona karşı bembeyaz oluyordu. Terlemeye başlamıştım. Kenara çekecek bir yer yoktu.

"Bu ne zamandır devam ediyor, Izz? Neden bana söylemedin?"

"Ocak ayından beri. Anguilla'daki o aptal fotoğraflardan beri. Ama mutlu olduğunu ve onu sevdiğini biliyorum. O gerçekten iyi biri ve sen de mutlu olmayı hak ediyorsun. Çünkü baban mutlu. Ve senin yalnız olmanı istemiyorum."

"Ah, Isabelle." Yüreğim burkuldu. Bunlar kızımı tüketen düşüncelerdi. "Okulları değiştirebiliriz," dedim. "Oraya geri dönmek zorunda değilsin."

"Ama ben okulumu *seviyorum*," diye ağladı. "Okulumu seviyorum. Peki ben nereye gideceğim? Hayes Campbell'ı tanımayan on üç yaşındaki diğer kızlarla birlikte nereye gideceğim? Zimbabwe'ye mi?"

PCH'de trafik durma noktasına gelmişti. İnşaat. Güneş Pasifik'in üzerinde batıyordu, mor ve mükemmel. Ve bir kez daha ruh halimi yansıtmayan bir havaya sahip olduğu için Kaliforniya'ya lanet ettim.

Ona sarılmak için bölmenin üzerinden eğildim, kendi gözyaşlarım dökülüyordu. "Üzgünüm, Izz. Çok üzgünüm."

"Bana görmezden gelmemi söylediğini biliyorum ve denedim, deniyorum. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum anne. Yapamıyorum."

Ona sarıldım, onunla birlikte ağladım ve trafik hareketlenene kadar saçlarını içime çektim. Ve biliyordum.

Biliyordum.

Ve diğer şeylerin hiçbir önemi yoktu.

* * *

O gece Isabelle'e bir kâse sıcak çikolata yaptıktan ve o da uyuyacak kadar sakinleştikten sonra Avustralya'daki Hayes'i aradım. Saat öğleden sonra üçtü ve Adelaide'e yeni varmışlardı. Ve onun tanıdık çakıllı sesini duyar duymaz ağlamaya başladım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bunu yapamam. Bunu ona yapamam." "*Ne oldu?*"

Ona söyledim. Önce Cecilia'yı, sonra da Isabelle'i. Ve uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Orada mısın?"

"Buradayım."

"Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim."

Nefesi ağırlaşmıştı. "Bunu şu anda tartışamaz mıyız? Şu anda herhangi bir karar veremez miyiz? Bunu Japonya'ya vardığımızda halledemez miyiz?"

"Beni dinlemiyor musun? Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?" "Seni duydum. Sana ne söylememi istiyorsun? ' yok, hadi bitirelim

Öyle mi? Bunu söylemeyeceğim. Seni seviyorum, Solène. Savaşmadan senden vazgeçecek değilim."

O zaman sessizdim.

"Ve senden sekiz bin mil uzaktayım. Buradan hiçbir şey yapamam. Yapamam... Siktir. *Siktir.* Bana Japonya'ya geleceğine söz vermiştin."

"Yaptığımı biliyorum."

"*Söz vermiştin*." Sesi titriyordu.

"Biliyorum."

"Lütfen gel, o zaman bir çözüm buluruz. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

* * *

Windwood'un bahar tatili Mart sonunda iki haftaydı. Georgia'nın ailesi Isabelle'i Deer Valley'e yapacakları yıllık kayak gezisine davet etmişti. Gitmesine izin verdim. Japonya turu tarihlerine denk gelmesi suçluluk duygumu hafifletmek için harikalar yarattı.

* * *

Cumartesi öğleden sonra, Isabelle güvenli bir şekilde ayrıldıktan sonra, Daniel okulun yıllık eğitim sözleşmesini imzalamak için eve geldi. Hayes konusunu açmadı ve biz de tartışmamayı başardık.

"Seyahat programını bana e-posta ile göndermeyi unutma," dedi. Garaj yolunda duruyorduk: o, arabasına yaslanmıştı; ben, posta kutusundan mektupları çıkarıyordum.

"Yapacağım. En kısa zamanda-" Donup kaldım. Elimde büyük bir zarf vardı. İade adresi yoktu. Posta damgası: Teksas.

Titreyerek düşürdüm.

"Sorun nedir? Ne , Solène?"

Konuşamıyordum.

"Nedir bu?" Daniel yerden bir paket aldı. Elindeki fallik taslağı görebiliyordum, alay ediyordu.

"Sakın açma."

"Ne *var*, Solène?" Zarfı yırtarak açtı ve içine baktı. "Bunu siz mi sipariş ettiniz?"

"Evet. Evet, genellikle dildo siparişi veririm ve geldiklerinde ağlarım."

Ses tonu değişti, farkındalık . "Bunu sana biri mi gönderdi? Bu da ne böyle? Solène? Bunu biri mi gönderdi?"

Cevap vermedim. Zarfa uzandı, içindeki notu çıkardı ve okudu. "Ne oluyor lan? Solène, bunu kim gönderdi?"

"Bir hayran."

"Bir *hayran* mı? Ne tür bir *hayran* gönderir bunu? Hepsinin Isabelle gibi tatlı küçük kızlar olduğunu sanıyordum."

"Çoğu öyle. Bazıları değil." "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Ona söyledim.

Yüzü düştü. "Neden hiçbir şey söylemedin? Neden bana söylemedin?"

"Seni rahatsız etmek istemedim. Senin yargılamanı istemedim. Sorun değil, ben ilgileniyorum."

"*Yargılamamı* istemediniz mi? Solène. Seni önemsiyorum. Seni her zaman önemseyeceğim. Böyle bir şey olursa, ciddi bir şeydir. Bana anlatmalısın. Boş ver benim kararımı."

Orada durdum ve elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Beni acı çekerken görmesini istemiyordum. Bunu bekliyordum: kocaman bir "Ben sana söylemiştim."

Ama onun yerine kollarını bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. Çok uzun zaman olmuştu. Kendimi tanıdık bir şeyler ararken buldum.

"Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim."

BMW'ye bindiğinde zarf hâlâ elindeydi. "Bunu dedektife vermeliyim."

"Bunu saklayacağım. Bu hatırlatıcıyı evinizde istemiyorum. Çok rahatsız edici." Paketi arka koltuğa fırlattı ve arabayı garaj yolundan çekti.

* * *

Pazartesi akşamı Osaka'ya vardım. Onu olabildiğince derinden sevmekten başka bir planım yoktu. Ve sonra gitmesine izin vermek. Bana tek gerçek seçeneğim bu gibi göründü.

O ilk gece Imperial Otel'deki süitimizde yatakta uzanmıştık. Yakın, sarmaş dolaş, seks sonrası, parmaklarım yüzünde geziniyordu. Bunun hakkında konuşmuyorduk. Bizden.

"Demek yeni burun bu..."

"Bu eski burun. Sadece 2.0." Gülümsedi.

Çenesini elimde tutarak yüzünü önce bir yöne, sonra diğer yöne doğru eğdim.

"Eee?"

"Oldukça mükemmel."

"Botticelli mi?"

"Botticelli." Gülümsedim.

"Aslında eskisinden yüzde bir daha simetrik hale getirdi. Yüzde üç de yapabilirdi ama bunun diğer özelliklerimin simetrisini gözle görülür şekilde etkileyip etkilemeyeceğinden emin değildik."

"Bu konuşmanın kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındasın, değil ?"

Gülümsedi, dudakları kıvrıldı, elleri belimde beni üstüne çekti. "Nijerya'da hâlâ kayıp kızlar varken mi demek istiyorsun? Evet, kesinlikle biliyorum. Ama sen kendin bunun sanat olduğunu söyledin, yani..."

Ucunu nazikçe öptüm. "Bu bir sanat. Senin her şeyin sanat."

"Beni bu yüzden seviyorsun," dedi yumuşak bir sesle. Sanki bana hatırlatıyormuş gibi. "Ben de seni bu yüzden seviyorum."

* * *

Salı öğleden sonra çocukların Osaka Kyocera Dome'daki ses kontrolünün ardından, Hayes ve ben Desmond'u da yanımıza alarak otelimizin arka tarafındaki servis girişinden çıktık ve bitişikteki Kema Sakuranomiya Parkı'nda gezindik. *Wise or Naked* turnesini kim planladıysa, Japonya tarihlerini kiraz çiçeği mevsiminin en yoğun olduğu döneme denk getirecek kadar zekiydi ve otelimiz Okawa Nehri ile bu nehir boyunca uzanan çiçeklerle dolu gezinti yolunun hemen yanı başındaydı.

El ele yürüdük, Desmond birkaç adım önümüzdeydi. Normalmiş gibi davranıyordu. Hayes gri fötr şapkası ve Wayfarers gözlükleriyle neredeyse tanınmaz haldeydi.

"Benimle görüşmek isteyen birkaç büyük yapımcı var," dedi birkaç dakika yürüdükten sonra, manzarayı ve pembe gölgelikleri seyrederek. "Potansiyel işbirliğini görüşmek için. Kısmen Grammy adaylığı, ama aynı zamanda TAG Heuer kampanyası nedeniyle."

"Bu harika. Kim?"

"Jim Abbiss, bir sürü harika şey yaptı. Paul Epworth, muazzamdır. İkisi de Adele ile çalıştı. Ve Pharrell..."

"*Ciddi misin?* Bu çok *büyük bir* şey. Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?"

"August Moon ile görüşmeyi belirtmediler. Sadece benimle. Bu da biraz garip."

"Hayes." O zaman yürümeyi bıraktım. "Bu büyük bir olay."

"Biliyorum," dedi. Gözlerindeki heyecanı görebiliyordum.

"Bu adamlar daha mı az pop?"

Gülümsedi, parlak. "Daha az *güvenlidirler*."

* * *

Çarşamba sabahı, çocuklar bir radyo programına katılmak üzere yola çıktıklarında, ben de kordonda uzun bir koşuya çıktım. Nehir kenarındaki girişten otele döndüm ve asansörlere doğru giderken havadar salonda Oliver'ın yanından geçtim. Belli ki çocuklar erken bitirmişti. Cam duvarın yanındaki bir masada oturmuş, sırtı bana dönük, tanımadığım bir kadınla derin bir sohbete dalmıştı: Japon, otuzlu yaşlarının başında, şık giyimli, zarif. Kadının vücut dili biraz sertti ama Oliver alışılmadık derecede rahat görünüyordu ve virajı döndüğümde yüzünü görebildim. Bana mutlu görünüyordu.

* * *

Perşembe günü Tokyo'da Ritz-Carlton'daydık. Grubun basın toplantısını dolu bir odanın arkasından izledim. Dünyanın geri kalanı gibi Hayes'i görmeyi arzuluyordum. Osaka'da kuliste kısa bir süre tanıştığım reklamcılarının yanı sıra, onlara eşlik eden, baştan aşağı siyahlar içinde şık giyimli, not kartlarına ve mikrofonlarına yapışmış iki kadın daha vardı. Sorular başladığında iki şeyi fark ettim: Bu kadınlar August Moon'un çevirmenleriydi ve içlerinden biri Imperial Hotel'in salonundaki kadındı.

Çocukları izlerken hissettiğim bir gurur duygusu vardı. Kapalı kapılar ardındaki tüm rekabetçi çocuksuluklarına ve sahnedeki şamatalı maskaralıklarına rağmen şaşırtıcı derecede dengeliydiler. Esprili, çekici ve kibardılar. İlk gece tanışma toplantısında onlar hakkında edindiğim izlenimi hatırlamaya çalıştım. Hayranlarının ilgisini çekmekte ne kadar yetenekliydiler. Vücutları ne kadar rahattı. Çok sevimlilerdi. Ve bunların hiçbiri çeviride kaybolmadı.

"*Konnichiwas*" ve "*o-genki desu* kas" ve "*arigatos*" arasında, Hayes ve Rory'nin özellikle sevdiği ve öğrendiğime göre "elinden geleni yap, çok çalış, iyi şanslar" anlamına gelen uyarlanabilir "*ganbatte*" vardı. Cesaret verici bir selamlama, eğer varsa.

* * *

Hayes ve ben öğleden sonra Desmond'un gözetiminde Mori Sanat Müzesi'ni ziyaret etmek ve Roppongi bölgesini keşfetmek için dışarı çıktık ve sağ salim döndük. Bunu bir lütuf olarak değerlendirdim.

Otelin kırk beşinci katındaki gökyüzü lobisinde Oliver ve çevirmen Reiko ile karşılaştık. Ya kokteyllerini yeni bitirmişlerdi ya da buluşuyorlardı - tam olarak net değildi. Ama açık *olan* şey, aynı anda birlikte dışarı çıkacak olmalarıydı. Asansörün yanında durup onlarla sohbet ettik. Neden aşağı ineceklerini düşündüm bilmiyorum ama yukarı çıkan asansör geldiğinde ikisi de arkamızdan bindi ve Hayes'le birbirimize lezzetli bir dedikoduya denk gelmiş ergenler gibi baktık. Birlikte sessizce bindik ve Oliver'ın durağı olan ellinci kata yaklaştığımızda asansör yavaşladığında Hayes öne eğildi, elini Oliver'ın omzuna koydu ve hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle "*Ganbatte.*"

"Vay canına. Böyle bir şey var mı?" Kapılar kapandığında kıkırdıyorduk. "Beş dakika içinde *olacak.*"

"Bundan haberin var mıydı? Ne zamandır devam ediyor?"

"Ol'un kafasında, yaklaşık üç yıl. İlk kez yanıt veriyor." Eğlenmiştim. Oliver için iyi oldu. "Arkadaşın... çok ama çok karmaşık biri." "Hayır." Hayes gülümsedi. "Karmaşık biri."

Elli birinci kata vardık ve köşedeki süite giderken güvenlik görevlilerini selamladık. Hayes anahtar kartıyla uğraşıyordu.

"misin?"

Gülümsedi, beni kendine çekti ve kapıya doğru bastırdı. "Bu sana gergin hissettiriyor mu?"

Beni öptü ve sonra ciddileşti. "Beni bırakamazsın.
Beni bırakamazsın, Solène."

Bu beni sarstı. Bunu yüzeyin hemen altında, yanında taşıyordu.
Tüm o pop yıldızı cazibesi ve karizmasının altında acı çekiyordu.

"Hadi içeri girelim," dedim.

Ama içerisi de daha iyi değildi. Nefes kesici manzaramız, Tokyo'nun her yerinden gelen ışıklar ve ufuktaki Fuji Dağı'na rağmen, her şeyin mükemmel göründüğü gerçeküstü bir dünyaya hapsolmuştuk ama yine de bunu başaramadık.

"Bunun bitmesini istemiyorum,"

dedi. "Ben de bitmesini

istemiyorum."

"Kazanmalarına izin veriyorsun. Bizi bitirmelerine izin

veriyorsun." Hiçbir şey söylemedim.

"Bunu yapmalarına asla izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Mutluluğumu belirlemelerine asla izin vermem. Ve sen bunu bize yapmalarına izin veriyorsun..."

"Hayes, bu artık sadece bizimle ilgili değil."

"Biliyorum. Biliyorum... Isabelle. Özür dilerim." Gözyaşları dökülüyordu. Yüzünü sildi. "Lanet olsun. Küçük bir kız gibi ağlıyorum. Tamam. İyi olacağım. Bir duş alacağım. Ve sen de bana katılacaksın. Ve seks yapacağız. Ve sonra iyi olacağım."

Buna gülümsedim. Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Tamam."

* * *

Cuma gecesi August Moon, Saitama Super Arena'daki dört gösteriden ilkini otuz bin kişilik kapalı gişe bir seyirci kitlesine sundu. Adamların performansını tekrar tekrar izlemek için tüm harçlıklarını, bebek bakıcılığı paralarını ve Bat Mitzvah ganimetlerini gözden çıkaran hayranların sayısı hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Hayes bir keresinde bana yer koltukları için beş yüz doların sıra dışı olmadığını söylemişti. İnsanın aklı almıyordu.

Her zaman yaptığımız gibi arenadan ayrıldık, hayranlar stadyumdan çıkmadan önce herkesi minibüslere veya otobüslere bindirmek ve otoparktan çıkarmak için makul bir hızla koştuk. Kızlar, erkekler sahneyi ettikten çok sonra bile "That's What She Said" ya da bis şarkılarından biri olan "Tip of My Tongue "ı söylemeye devam ediyorlardı. Sesleri gecenin içinde dolaşıyordu, parlak, mutluluk verici. Bu çok büyük bir güçtü. Bundan vazgeçmek için ne gerektiğini hayal etmeye çalıştım. Ama ona soracak cesareti kendimde bulamadım.

* * *

Cumartesi geç saatlerde, gösteriden sonra, hepimiz Ritz lobisinde toplandık. Çocuklar maiyetlerinin üçte biri gibi görünen bir grupla kulübe gitmek istediler. Kalabalık ve gürültücüydüler; Raj şoförler ve güvenlikle koordinasyonu sağlarken Hayes ve ben dışarı çıkmaya karar verdik.

Onlar ayrıldıktan sonra Hayes bardan köşedeki bebek kuyruğuna doğru ilerledi. Ben de onu takip ederek dar bankta yanına oturdum.

Çalmaya başladı, parmakları tuşların üzerinde akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Daha önce duymadığım bir melodi. Aynı anda hem narin hem de rahatsız ediciydi, hamdı. Ve bunu hemen hissettim, içim kasıldı. Kişisel bir şeydi.

"Bu senin yazdığın bir şey mi?"

Bir an cevap vermedi ve sonra: "Bir şey yazıyorum." "Adı ne?"

"'S.'" Açıkça söyledi, göz teması kurmadı, müziğe ara vermedi.

"Sadece 'S' mi? Kelimeler var mı?"

"Paylaşmaya hazır olduğumdan değil."

O bir dakika daha sessizce çalarken ben orada uyuşmuş bir şekilde oturdum. Sonra aniden durdu.

"Sanırım artık yukarı çıksak iyi olacak." "Ben
de öyle düşünüyorum."

* * *

Günler geçtikçe duygularımızın dağınık olduğunun giderek daha fazla farkına varıyordum. Gülmekten ağlamaya ve tekrar ağlamaya o kadar sık geçiyorduk ki bu bizim yeni normalimiz haline gelmişti. Pazar günü öğleden sonra Omotesandō-Aoyama bölgesinde alışverişe çıktık. Céline'den başladık, orada gri renkli klasik bir kutu çanta buldum. Kendimi ödüllendirmeye karar verdim ve tezgâhtar kadından ödemeyi yapmasını istediğimde Hayes kredi kartını uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Onu senin için alacağım."

"Hayır, getirmeyeceksin."

Bir kaşını kaldırdı. "Saçmalama."

"Hayes, değilsin."

"Gerçekten senin için almama izin vermeyecek

misin?" "Benim için almana izin vermeyeceğim."

Orada durdu, uzun süre bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade . "Tamam," dedi sonunda.

Satıcı kadının kutuyu paketlemesini, her şeyi bir fiyonkla bağlamasını izledim. Hayes'e döndüğümde gözleri dolmuştu.

"Ne?"

"Seni sevmemeyi o kadar zorlaştırıyorsun ki," dedi yumuşak bir sesle. Yanağını silmek için tişörtünün yakasını kaldırdı ve bu genç bir çocuğun yapacağı bir şey gibi görünüyordu. Karnı bir anlığına ortaya çıktı: göbek deliğinin altına inen belli belirsiz kıl çizgisi, kasıklarından geçen kıvrım. Vücudu hakkında bilmediğim hiçbir şey yoktu ve bu beni hem rahatlattı hem de derinden üzdü.

Kollarımı ortasına doladım ve onu kendime yakın tuttum. "Sen de öyle."

Desmond'u biraz ilerideki Alexander McQueen'e kadar takip ettik. Hayes güneş gözlüklerini takmıştı ama şapkası yoktu ve birkaç kişinin başını döndürmesine rağmen sadece iki kişi onu selfie çekmek için durdurdu.

O iki eşarp ve bir gömlek alırken ben de onu beyaz mermer ve parıltılı yeni mağazada takip ettim. Desmond bize yaklaştığında üst katta, arka tarafta, erkekler bölümündeydik.

"Küçük bir sorunumuz var."

Bu sözleri söylediğini daha önce duyduğumu hatırlamıyordum ve bu beni endişelendirmişti. Bizi mağazanın ön tarafına götürdü, tavandan tabana pencerelerden aşağıda toplanan en az elli kişilik bir kız sürüsünü görebiliyorduk. Hayes'in yüzünü gördükleri anda çığlıkları havayı deldi.

"Kahretsin. Hangi cehennemden geldiler bunlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Şoförü çağıracağım ama hızla çoğalıyorlar."

Aşağıda, birinci katta bir kargaşa duyabiliyordum ve bazılarının çekirge sürüsü gibi zorla içeri girmiş olmasından korkuyordum.

"Camdan uzak durun," dedi Desmond. "Güvenliği kontrol edeceğim ve kapıları kilitlediklerinden emin olacağım."

Üst katta bir avuç müşteri daha vardı ve merakla bizi süzdüklerini hissedebiliyordum. Bir tezgâhtar kız, belki de Hayes'in kim olduğunu fark ederek yaklaştı ve selam verdi.

"Muhtemelen biraz aceleyle çıkmam gerekecek," dedi ona tatlı bir sesle. "Bunları benim için zile basar mısın lütfen? *O-negai shimasu.*"

"*Hai.*" Eğildi ve kredi kartını aldı.

"Sanki bir tur otobüsü durup dururken onları bırakmış gibi. Çıldırdın mı? Çıldırma." Hayes uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Burada güvendeyiz."

Bunu söyler söylemez bir düzine kız, ellerinde kameralı telefonlar, "Hayes!" diye bağırarak mermer merdivenlerden yukarı koşmaya başladı. Onu gördüklerindeki davranışları tuhaf bir şekilde Batılı değildi. Alışkın olduğum elleme ya da mıncıklamaların hiçbiri yoktu, daha çok keyifle zıplıyor ve onun alanına saygı gösteriyorlardı. Fiziksel olarak ona dokunmaları gerekmiyordu; yakınında olmaları yeterliydi.

Desmond destek çağırmıştı ve Fergus iki muhafızla birlikte gelene kadar yirmi dakika kadar daha bekledik.

Dışarıda kaos vardı. Kalabalık ürkütücü boyutlara ulaşmıştı. Her türden Harajuku elbisesi, Minnie Mouse fiyonkları ve diz üstü liseli kızlar. Saçları mor boyalı fanboylar. Ezilmeden arabamıza nasıl ulaşacağımızı bilmiyordum. Ama korumalar bizi sıkıştırdı ve yanlış yönde yüzen somon balıkları gibi kalabalığın içinde ilerledik. Belki de "HayesHayesHayesHayesHayes" dışında söylediklerinden hiçbir şey anlamadığım içindi ama sesleri o kadar tiz ve kakofonikti ki, bana kedi miyavlaması gibi geliyordu. Kızışmış kediler, gıcırdayan, kulak tırmalayan. Ve bunu uzun bir süre rüyalarımda duyacaktım.

"Düşme," dedi Hayes bana, sanki düşündüğüm bir şeymiş gibi. İtişme, kakışma, çekme ve dünyanın üzerime kapanması hissi, boğulma korkusu vardı. Ve nihayetinde içeri girmeyi başardık.

Arabayı. Yine de kendimi güvende hissetmiyordum. Şoförümüz bağırıyordu, "*Sagattute! Sagattute!* Geri çekilin!" Camlara sertçe vuruyorlardı.

Hayes bana sıkıca sarıldı ve yüzümü göğsüne gömdü.

"İyisin," dedi. "Biz iyiyiz."

Ama ben değildim.

* * *

Otele döndüğümüzde bu konu hakkında hiç konuşmadık. Fuji Dağı manzaralı odamızda yan yana uzandık ve sadece birbirimize sarıldık.

* * *

Pazartesi sabahı, Tokyo'daki son konserlerinin olduğu gün, ben ayrılmadan bir gün önce, Hayes antrenörleri Joss ile çalıştı. Döndüğünde oturma odasında e-postaları yanıtlıyor, Frieze New York için hazırlıkları tamamlıyordum. Tek kelime etmeden duş aldı, giyindi ve sonra önüme oturdu.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ama seni çok seviyorum ve gitme fikrin kalbimi parçalıyor. Ve biliyorum... Bunu yapmanın her nedenini anlıyorum, ama yine de bana mantıklı gelmiyor. Bu ilişkiyi yürütemeyecek olmamız hiç mantıklı değil."

"Hayes... Özür dilerim..."

Ağlamaya başlamıştı. "Neden? Neden işe yaramıyor? Ya bu konuda sessiz kalırsak? Ya hiçbir şey söylememeye geri dönersek?"

"Biz hiçbir şey söylemedik," dedim. "Hiçbir şey söylemedik ve bak bize ne yaptılar. Saklanmak istemiyorum, Hayes. Her şey bir sırmış gibi hissetmek istemiyorum. Sadece hayatımı yaşamak istiyorum. Ve bunu Isabelle'i mahvetmeden seninle yapamam."

"Gitmeyeceğini söylemiştin, Solène. Gitmeyeceğini söylemiştin." "Ne zaman? Bunu ne zaman söyledim?"

"Bestia'da. Doğum günü yemeğimde..."

Hatırlamak için beynimi zorluyordum. Tanrım, her şeyi nasıl da kilitlemiş.

"Ya gruptan ayrılırsam?"

"Grubu bırakmayacaksın, Hayes. Bu senin kimliğinin çok büyük bir parçası. Özünde. Bu senin olağanüstü bir parçan. Bu senin *yeteneğin*. Ve bunda iyisin ve bunu seviyorsun. İnsanlar tüm hayatlarını böyle bir şeyi arayarak geçirirler.

"Kendine karşı dürüst olmalısın. Bunu sadece benim için yapamazsın. Aksi takdirde bu seni yiyip bitirir, yok eder ve bana *içerlersin*. Ve ikimizin de bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu ama hiçbir şey kaydettiğinden emin olamıyordum.

"Ve bu sonsuza dek sürmeyecek. Erkek grupları sonsuza dek sürmez, o yüzden tadını çıkarın. Çünkü eninde sonunda büyürsünüz. Yolunuza devam edersiniz. Ve biri bırakacak. Ve biri hamile kalacak. Ve biri solo yapacak. Ve biri dışarı çıkar. Ve biri şüpheli bir sarışınla evlenip reality şov yapacak. Ve her şey bitecek. Ve bu zamanı asla geri alamayacaksınız. O yüzden *tadını çıkarın*."

Orada oturdu, bir dakika boyunca sessiz kaldı, gözyaşları döküldü, burnu aktı. "Demek bu kadar... Bizim için savaşmayacaksın bile... Sadece pes ediyorsun..."

"Vazgeçmiyorum, Hayes. Ama... hayatlarımızın çok farklı evrelerindeyiz. Ve ben bunu yapamam. Bunu Isabelle'e yapamam. Bunu kendime yapamam. Seni dünyanın dört bir yanında takip edemem. Yirmi yaşında değilim. Bir kariyerim var, bir çocuğum var ve sorumluluklarım var. Ve bana ihtiyacı olan başka insanlar var-"

"*Sana ihtiyacım var.*" Sesinde beni ürküten bir çaresizlik vardı. "*Sana ihtiyacım* var, Solène. Sana ihtiyacım var."

Kalbinin kırıldığını hissedebiliyordum. Ve içimdeki bir şey beklenmedik bir şekilde paramparça oldu. Varlığından bile haberdar olmadığım bir şey. Ve hangisinin daha çok acı verdiğini bilmiyordum: benim acım mı, yoksa onunkine neden olduğumu bilmek mi?

"," diye bağırdı. "."

O zaman kollarımı ona dolamak için hareket ettim ve çok uzun bir süre elimden geldiğince sıkı bir şekilde ona tutundum.

Hıçkırmayı bıraktığında yüzünü sildim ve saçlarını alnından geriye doğru ittim. O güzel alnını. Onunla ilgili sevmediğim hiçbir şey yoktu.

"İyi olacaksın," dedim. "Acıdığını biliyorum ama iyi olacaksın. Bunu bilmek zorundasın. Buna *inanmak* zorundasın. Seveceğin tek kişi ben değilim."

Yavaşça başını salladı. Gözleri şişmiş, kızarmıştı. Ne kadar zarar .

"Buraya nasıl geldik?" Kendi kendime söylendim. "Bunun sadece öğle yemeği olması gerekiyordu, hatırladın mı? Bunun sadece öğle yemeği olması gerekiyordu."

"Sen," dedi, sesi yıpranmış ve yabancıydı.

"Ben mi?"

"Sen. açmama izin verdin."

ev

Acıdı.

İlk birkaç hafta, kendimi bir arada tutmaya, zamanımı ve zihnimi meşgul etmeye ve normal işlevlerime dönebileceğime kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ama yapamadım. La Cienega'daki çıkış rampasında, eczaneden doğum kontrol hapı alırken ya da bisiklet dersinde ayakkabılarımın içine girmekte zorlanırken, en olmadık zamanlarda aklıma geliyordu ve bunu içimde hissediyordum - onun yokluğunu - ve ağlamaya başlıyordum.

Beni günde birkaç kez arayıp mesaj atarken artık hiç mesaj atmamaya başladığında, hayatına devam ettiğini düşündüm. Bali'de, Jakarta'da ya da her neredeyse orada çok eğleniyordu. Ona söylediğim gibi hayatını yaşıyor ve gençliğinin tadını . Ve ben sadece kendimi suçluyordum. O an hissettim, içim içime sığmıyordu.

* * *

Nisan ayının son Cumartesi günü, Isabelle'in okulu için düzenlenen yıllık bağış toplama etkinliğine katılmadım ki bu bir ilkti. Ama kalbim kanarken dışarı çıkıp sosyalleşemez ve her şey yolundaymış gibi davranamazdım. Yalan söyledim ve ona bir hastalığa yakalandığımı söyleyip erken emekli oldum. Yine de gecenin bir yarısı, onun uyuduğunu sandığım bir anda odama geldi ve yatağıma tırmandı. Kollarını bana doladı, nefesi ensemde sıcacıktı.

"Anne? Ağlıyor musun?"

Öyleydim.

"Hayes yüzünden

mi?" Başımı salladım.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Bana sarıldı ve artık dökülecek gözyaşı kalmamış gibi görünene kadar hıçkırarak ağlamama izin verdi. Ve ben bunun nasıl olduğuna, nasıl yer değiştirdiğimize hayret ettim.

Biraz sakinleştikten sonra yuvarlandım ve ona doğru döndüm ve yüzünde görebiliyordum: ne kadar berbat durumda olduğumu. İçi boşalmış, şişmiş ve solgun. Ve annesi gibi değildim. Beni hiç böyle görmemişti. Daniel'ın en kötü zamanlarında bile. Bunu çok iyi saklamıştım.

Sessizdi, elini uzatıp elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi; kırık kılcal damarların yol haritasını hayal ettim. "Canın yandığı için üzgünüm."

"Sorun yok, Izz. Ben iyiyim."

Başını salladı. Sonra aynı hızla başını salladı ve ağlamaya başladı. "*Ağlamayacaksın*. Olmadığını biliyorum."

Bu beklenmedik bir açıklamaydı. "Olacağım."

"Bunu görmezden gelemediğim için özür dilerim," dedi sesi titreyerek. "Yeterince güçlü olamadığım için üzgünüm... *Senin* için. *Onun* için."

"Oh, Isabelle." Elini uzattım ve parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim. "Bu senin hatan değil. Bu senin hatan değil. Birlikte çalışmamamız için binlerce neden var..."

Sonra durdu, dudağını ısırdı. Fransız ağzını. "Hayes bunu biliyor muydu?"

"Bence yaptı. İçten içe öyle olduğunu

düşünüyorum." "Sence o da bu kadar acı

çekiyor mudur?"

Başımı salladım. "Evet... Anlıyorum. Ama o iyi olacak.

"Aşk çok değerli bir şey, Izz. Bu değerli, büyülü şey. Ama *sonlu* değildir. sınırlı miktarda yok. Sadece onun seni bulmasına izin vermeye açık olmalısın. Bunun olmasına izin vermelisin." Buna inandığımdan tam olarak emin değildim ama *ona* ihtiyacım vardı.

"Ve uzun bir süre kendimi buna kapattım, çünkü bu daha kolay ve güvenliydi... Ama her zaman mutlu değildim.

"Ve Hayes genç. Önünde uzun yıllar var. Ve tekrar aşık olacak. Ve tekrar. Şu anda bunun farkında olmasa bile, olacak. Hayes iyi olacak. Söz veriyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı, derin ve eşit nefesler alıyordu. "Peki ya sen?"

Gülümsemeyi başardım. Gözyaşlarıma, başımdaki zonklamaya ve göğsümdeki burkulmaya rağmen gülümsemeyi başardım. "Ben de iyi olacağım."

* * *

Ondan tekrar haber aldığımda ertesi Perşembe günü geç saatlerdi. Durup dururken, gece yarısından kısa bir süre sonra mesaj attı.

Kapını aç.

Bunun bir şaka olabileceğini düşündüm. Avrupa'da olmaları gerekiyordu. Ama kesinlikle oradaydı, kapımın eşiğinde. Gözleri şişmişti ve ilk aklıma gelen Oliver'la yine kavga ettiği oldu. Sonra ağladığını fark ettim.

"Ne yapıyorsun burada? Burada ne yapıyorsun, Hayes?"

"Seni görmem gerekiyordu." Sesi kısıktı, alçaktı, tüm tatlı anıları geri getirdi. Mutluluğumu, aşkımı.

"Tur ne olacak? Yeni mi *çıktınız*?"

Benden öteye, evin içine bakıyordu; kaybolmuş gibiydi. "Üç gün iznimiz var."

"Demek buraya uçtun? Hayes, yapamam... Burada olamazsın."

"Lütfen beni içeri alın. Lütfen, Solène." Gözleri dolup taşıyordu. Bana aynı anda hem genç hem de yaşlı görünüyordu. Acı çeken yüzü, bizi mahvettiğimi hatırlatıyordu. Bunu *ben yapmıştım*. Bunu *ben* yaptım.

Kenara çekildim ve kapıyı arkasından kapattım. "Isabelle burada. Uyuyor."

"Onu uyandırmayacağım. Söz veriyorum."

"Hayes, bunu yapamayız..."

Beni dinlemiyordu. Elleri saçlarımdaydı, boynumdaydı, yüzümün kenarlarını okşuyordu, beni içine çekti ve iyice, tutkuyla, tamamen öptü.

"Ne yapıyorsunuz? Bunu yapamayız." Bunu söylerken bile vücudumun başka türlü iletişim kurduğunun farkındaydım. Onun içinde eriyordum. Tişörtümün altındaki eli. Tenini tenimde hissediyordum. Ağzını. Hayes Campbell. Lanet bir uyuşturucu gibi.

"Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki. Gidemezsin," diye fısıldadı. "Bana bunu hissetmediğini söyle, Solène. Bunu istemediğini söyle..."

Onu susturdum. Parmağım dudaklarında. "Isabelle'i uyandıracaksın."

Durdu, gözleri yarı aydınlıkta benimkilere bakıyordu. Yalvarıyordu. Ne yaptığımı fark edemeden elini tuttum ve onu koridorun sonuna götürdüm.

* * *

İlk seferinde çok hızlı oldu.

Pişman değildim. Onun ağırlığını üzerimde hissetmediğime, kalçalarını kalçalarımın arasında hissetmediğime ve onu tanıdık koklamadığıma. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, parmakları saçlarımı kavrıyor ve aleti... beni dolduruyor. Beni tatmin etmesi.

Çabucak ve aynı anda geldik. "Bu bir emsal teşkil etmiyor" dediğimde hem gülüyor hem de ağlıyor olabilirdik.

"Öyle değil." Başını sallayarak gülümsedi.

"Ben ciddiyim, Hayes. Bunu tekrar yapamayız..."

"İki dakika sonra yapabiliriz." Başını göğsüme yaslayarak yanıma kıvrıldı, parmakları benimkilerle iç içe geçti ve ben bunu hissettim: mutluydum. "Seni çok özledim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben de seni özledim. Ama ben ciddiyim: bu bir alışkanlık haline gelemez. Ne kadar uzağa uçtuğun ya da ne kadar zaman geçtiği umurumda değil - bunu bir daha yapamayız. Bunu anlıyor musun?"

Cevap vermedi. "Hayes?"

"Seni duydum."

Elim saçlarındaydı, o çok sevdiği saçlarında. "Bu şekilde geri dönmeye devam edersen, asla yoluna devam edemezsin ve yoluna devam etmek *zorundasın*."

İkimiz de sessizdik. Telefonu komodinin üzerinde titriyordu ve o bunu duymazdan geldi.

Bir dirseğine dayanarak bana baktı, parmakları kaşlarımda, yanağımda gezindi.

"Neden? Neden hayatıma devam etmek zorundayım?"

"Çünkü senin kız arkadaşın olamam. Ve senin arkadaşlarından biri olmayacağım..."

"Seni hiç bu şekilde düşünebilir miyim sence?"

"Bilmiyorum."

Parmakları dudaklarımı çiziyor, çenemde ve boynumda geziniyordu. "Seni asla bu şekilde düşünemem, Solène. Başlangıçta seni böyle düşünmüyordum, şimdi de kesinlikle böyle düşünmüyorum."

Sessizdim. Telefonu yine titriyordu, cevapsızdı. Eli köprücük kemiğimin üzerinden göğsüme doğru iniyordu. Orta parmağının ucu meme ucumun etrafında daireler çiziyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Beni kovmadan önce seni sadece birkaç dakika daha seviyorum." Sesi çatallaştı ve ağladığını fark ettim. Yine ağlıyordu.

"Seni henüz kovmuyorum, Hayes."

Başıyla onayladı. Yüzümün yan tarafına bir damla gözyaşı düştü ve onu öpüp uzaklaştırdı. "Özür dilerim."

Telefonu kez daha titredi ve susturmak için uzandı. "Bu gece

oldukça popülersin."

Söylediklerimi fark etmiş olsun ya da olmasın, yanıt vermedi. Parmakları göğsüme geri dönmüş, alçalmış, karnımın üzerinden göbeğime doğru ilerlemiş ve tekrar yukarı çıkmıştı.

Elini kendi elimle sakinleştirdim ve tek kelime etmeden bacaklarımın arasına götürdüm.

Bir an için direndi. "Hayır dedin." "Şimdi
evet diyorum."

"Çok kafa karıştırıcısın. Bunun farkındasın, değil mi?"

Başımı salladım. Tanrım, parmakları. "Zaten
buradasın."

"Yani zaten buradaysam yok. Ama zaten burada değilsem, geri dönemez miyim?"

"Aynen öyle."

"O ben de gitmeyeyim..."

* * *

İkinci seferinde kontrollü ve odaklanmıştı, yoğundu. Alışılmadık derecede sessizdi ve bana her hareketinin beni geri kazanmak için ortak bir çaba olduğunu hissettirdi. Yavaş ve derin itişler, ellerimiz başımın üzerinde kenetlenmiş, bakışları benimkini tutuyor, asla tereddüt etmiyordu. Bunu hissetmemi istiyordu, hepsini. Ve hatırlamamı. Hatırlayacaktım da.

"Bana bak," dedi ben gelirken. "Bana bak, Solène." Ve o an o kadar inanılmazdı ki ağlamaya başladım.

Daha sonra beni kollarına aldı, yakınlaştı, komodinin üzerinde hala yanan telefonunu görmezden geldi.

"Seni kim arayıp duruyor?" Konuşma yetimi yeniden kazandığımda sordum. "Jane," dedi alçak sesle. "Gruptan ayrıldım."

"Ne?!" Onu doğru duymamış olmam oldukça mümkündü. "Sen ne?!"

"Gruptan ayrıldım."

Telaşla doğruldum. "Grubu bıraktım da ne demek? Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Kafası karışmış bir halde bana baktı. "Çünkü" dedi, "bizi ayıran tek şey buydu."

Bunun için aylarca beklemiş çok komikti. Ve sonunda geldiğinde, tam tersi bir etki yarattı. Bununla ilgili hiçbir şey

Güzel.

"Oh hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır." Yatağın diğer tarafından tişörtümü aldım ve üzerime geçirdim. "Bunu yapmayacaksın. Bu bir hata."

"Bu bir hata değil," dedi oturduğu yerden kalkarak. "Ne yapıyorsun?" "Gidiyorsun."

"Ben gitmiyorum."

"Sen gidiyorsun. Ben tuvalete gideceğim, döndüğümde sen gideceksin."

* * *

Dışarı çıktığımda hâlâ yatağımda çıplak bir şekilde oturuyordu. Yüz ifadesi kaybolmuştu. "Çıldırıyorsun. Neden korkuyorsun?"

"Gruptan ayrılamazsın, Hayes."

"Bunu bizim için yaptım."

"Bunu neden yaptığını anlıyorum ama yapamazsın. Bunu bizim için yapmanı istemiyorum. O grupta kalmalısın. Hemen şimdi telefona sarılacaksın, Jane'i arayacaksın ve ona geri döneceğini söyleyeceksin. Ona bir hata yaptığını ve geri döneceğini söyle."

"Geri dönmeyeceğim."

"Geri dönüyorsun. Bu fırsatı, bu hediyeyi ne için harcamana izin vermeyeceğim? Seks için mi?"

Şok olmuş bir halde bana baktı. "Bu sadece seks değil, Solène. Seni *seviyorum*." "Sevdiğini biliyorum."

"Ben de senin beni sevdiğini sanıyordum." "Bunun bir önemi yok."

"Tabii ki önemli."

Başım dönüyordu. Kalbim hızla çarpıyordu. Hiçbir şey net görünmüyordu. "bu, Hayes? Bize ne olacağını düşünüyorsun? Birlikte yaşayacağımızı mı düşünüyorsun? Evlenecek miyiz? Çocuğumuz olacak mı? Üvey baba mı ? Isabelle'i eskrim antrenmanına götürüp Maine'deki yaz kampında ziyaret edecek misin? Bunu bir düşün. *Bir düşün.*"

"Bunu düşündüm."

"O zaman kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkına varmalısın. Bizimle ilgili hiçbir şey mantıklı değil."

"söyleme." Gözleri . Hay aksi.

", önünüzde koca bir hayat var..." "Şunu söylemeyi kes."

"Bu *doğru*. Şu anda ne istediğini bildiğini sanıyorsun ama otuzuna gelmeden önce bu milyonlarca kez değişecek. Bundan on yıl sonra aynı kişi olmayacaksın. Hatta beş yıl sonra bile. Olmayacaksın."

"Dur," dedi.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Şu anda istediğini sandığın bir şey için bu fırsatı tepmene izin vermeyeceğim. Ve August Moon'un Yoko Ono'su olmayacağım." Ağlıyordum. Hangi noktada başladığını hatırlamıyordum ama başlamıştı. "Hayranlarının gazabına uğramak istemiyorum. Bu işi yapmamız için üzerimizde baskı olmasını istemiyorum. Olmadığında da suçluluk duymak istemiyorum. Jane'i arayıp ona geri döneceğini . *Hemen.*"

Uzak duvardan bir gümbürtü geldi ve Isabelle'i uyandırdığımızdan korktum.

"Siktir. Giysilerini giy. Gitmen gerek." Orada

öylece oturdu, görünüşe göre sersemlemişti.

"Şimdi." Yerden iç çamaşırlarını aldım. Siyah kotunu, tişörtünü. Botlarını. "Şimdi."

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Bir an durdum, perili gözlerinin içine baktım. "Bu asla sonsuza dek sürmeyecekti Hayes... Hayatına devam etmelisin."

Kollarıma uzandı. "*Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim, Solène. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim*."

"Bu bir seçim. Bir seçim yaparsın."

"Buna gerçekten inanmıyorsun."

"Giysilerini giy. Gitmen gerek."

Giyinmesini izledim. Ağlayarak.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden beni uzaklaştırıyorsun?"

Konuşamıyordum. Göğsüm ezildi. Kalbim kanıyordu. Belki de boğulmak böyle bir şeydir diye düşündüm.

Onu koridora geri götürdüm. Isabelle'in odasının önünden, hamile olduğum, bale yaptığım, on yedi yaşımda kim olmam gerektiğini bulduğum fotoğrafların önünden geçtim. Ve gece havasına çıktım.

"Beni seviyorsun," dedi. "Beni sevdin. Beni sevdiğini söylemiştin. Bunu neden yapıyorsun?"

O zaman fark ettim ki, onu gerçekten bırakmanın tek bir yolu vardı. "Belki de sorun sen değildin," dedim. "Belki de senin fikrindi."

Bir dakika boyunca bana baktı, sessiz, gözleri kıpkırmızı, kocaman. Ve sonunda konuştuğunda, bana yıkılmış gibi geldi. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Bana yalan söylüyorsun. Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Tekrar. Beni ikna etmeye mi çalışıyorsun, bilmiyorum. Yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun. Ama her iki durumda da yalan söylediğini biliyorum."

"Gitmelisin, Hayes."

Gözyaşları akıyordu, aceleyle, kolayca. "Söyle bana. Yalan söylediğini söyle, Solène."

"Gitmek zorundasın."

"*Bana yalan*
söylediğini söyle."

"Lütfen. Git."

"Siktir. Seni seviyorum. Bunu bize yapma."

"Özür dilerim," dedim. Eve geri döndüm ve kapıyı kapattım.

* * *

Gruba geri döndü. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, basında ayrıldığına dair hiçbir şey çıkmadı. Menajerlerine göre "grip" nedeniyle İsveç'teki bir konseri kaçırmıştı. Ama ben daha iyi biliyordum.

* * *

Beni aradı. Başlangıçta, her gün. Defalarca. Cevap vermediğim halde. Ve mesaj attı. İlk başta sık sık, sonra birkaç günde bir ya da

Yani. Aylarca devam etti. Bu küçük mesajlar beni felç ediyordu. Ve cevap vermekte direndim. Çünkü bir seçim yapmıştım.

Seni özledim.
Seni düşünüyorum.
Seni hala seviyorum.

Ve sonra bir gün, durdular.
Onu sevmeyi bırakmadan çok çok önce.

yazar hakkında

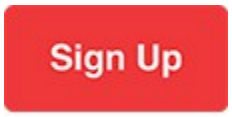

Theo & Juliet

ROBINNE LEE bir aktör, yazar ve yapımcıdır. Yale Üniversitesi ve Columbia Hukuk Fakültesi mezunu olan Robinne, *Hitch* ve *Seven Pounds* filmlerinde Will Smith'in karşısında ve *Fifty Shades Darker* ve *Fifty Shades Freed* filmlerinde Ros Bailey rolünde olmak üzere hem televizyon hem de filmlerde rol almıştır. Robinne, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır. Kendisini www.robinnelee.com adresinde ziyaret edebilir veya e-posta güncellemeleri için buradan kaydolabilirsiniz.

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

SENIN FIKRIN. Telif Hakkı© 2017 Robinne Lee tarafından.
Tüm hakları saklıdır. Bilgi için,
Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010 adresi.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Danielle Christopher

Kapak fotoğrafı kadın© Image Brief / Maja Henjak

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Lee, Robinne, yazar.
Başlık: Senin fikrin / Robinne Lee.
Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Griffin, 2017.
Tanımlayıcılar: LCCN 2017004299 | ISBN 9781250125903 (ciltli) | ISBN 9781250125910 (e-kitap)
Konular: LCSH: Kadın-erkek ilişkileri-Kurgu. | Boşanmış kadınlar-Kurgu. | Rock grupları- Kurgu. | Şarkıcılar-Kurgu. | BISAC: FICTION / Çağdaş Kadınlar. | FİKSİYON / Romantik / Çağdaş. | GSAFD: Aşk hikayeleri.
Sınıflandırma: LCC PS3612.E348527 I34 2017 | DDC 813/.6-dc23 LC
kaydı https://lccn.loc.gov/2017004299 adresinde mevcuttur

e-ISBN 9781250125910

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veyaMacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı Haziran 2017

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf
Teşekkür

las vegas
bel-air
new york
côte d'azur
west hollywood
the hamptons
los angeles
paris
malibu
miami
new york, ii
anguilla
aspen
beverly hills
güney amerïka
japonya
ev

Yazar Hakkında
Telif Hakkı

Bu dosya Z-Library project adresinden indirilmiştir.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk z-lib.gs z-lib.fm go-to-library.sk

Resmi Telegram kanalı

Z-Erişim

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.